

The Project Gutenberg eBook of Murgrönan, by Fredrika Wilhelmina Carstens

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Murgrönan

Author: Fredrika Wilhelmina Carstens

Release date: September 11, 2014 [EBook #46844]

Language: Swedish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK MURGRÖNAN ***

Produced by Jari Koivisto and Tapio Riikonen

MURGRÖNAN

Af

F. W. Carstens

Finskt original

Helsingfors, G. O. Wasenius, 1840.

Imprimatur F. Granbom.

INNEHÅLL:

1. (Inledning). 2. N. den 28 Maj 18—. 3. W. den 29 om afton. 4. N. den 31 Maj. 5. Den 1 Juni om afton. 6. Den 2 Juni. 7. Den 3 Juni, aft. kl. 6. 8. Den 4 Juni förmidd. 9. Den 6. 10. Den 7. 11. Den 10. 12. Den

14. 13. Den 17. 14. Den 20. 15. Den 26. 16. Den 4 Juli. 17. Den 7. 18. Den 8. 19. Liljedahl den 17 Juli.
20. Den 30. 21. Den 8 Augusti. 22. Den 13. 23. —krona den 22 Augusti. 24. Den 3 September. 25. Den
10. 26. Den 21 September. 27. Den 30 September. 28. Den 20 Oktober. 29. S. den 3 November. 30. Den
20. 31. Den 1 December. 32. Den 10 Januari. 33. Den 20. 34. Den 10 Februari. 35. Den 3 Marti. 36. Den
11. 37. Den 12. — Natt. 38. Den 14. 39. Den 18. 40. Den 21. 41. Den 24. 42. Den 25. — Middagstiden.
43. Klockan 11 samma dag. 44. Den 6 April. 45. Den 12. 46. Den 19. 47. Den 5 Maj. — Förmidd. 48.
Klockan 2. 49. Klockan 3. 50. Klockan half till 4. 51. Tillägg af en främmande hand.

(Inledning.)

Länge har du, älskade Emilia, fått öfva tålmodet, i förväntan på de underrättelser jag så säkert lofvade tillstålla dig, angående min snart nog tillryggalagde resas förlopp. Jag blyges nu verkligen öfver den liknöjdhet och ringa ordhållighet min tystnad visar, då snart ett helt år lupit till ända sedan vi skiljdes. Dock tager jag så gärna till godo den enda tröst jag har att tillgå, intilldess du hunnit lemna mig den fullkomligare; jag tänker nemligen: liknöjd, det vet Emilia jag aldrig kan blifva för den, hvilken i mitt hjerta äger en säker ointaglig plats, och hvad ordhållighet beträffar har du måhända pröfvat den i viktigare fall.

Mitt uppsåt, goda Emilia, har varit att till ämne i mina bref framställa ej ensamt min egen person, hvilket snart blefve alltför tröttsamt och enahanda, utan ock att äfven understundom till dig överflytta de känslor, tankar, intryck, ja, äfven, det obehag, jag i den hvardagliga sfären jag mig befunnit, växelvis rönt. Vänta dig dock inga romantika äventyr, inga osanna sannolikheter, inga hemliga irrgångar och labyrinter i det väl invecklade men alltför litet mysteriösa hvardagslifvet och framför allt, icke ens den avlägsnaste efterhämning af det oefterhärmliga "hvardagslifvet" sjelft. Kasta förr mina bref, ja redan detta första, i den livligaste eld som en bister vinterafton kan blossa i din kammar-spisel; och Emilia, vredgas får du ej heller längre på mig, då du ser huru ofta, huru ständigt du varit ett mål för mina tankar, samt huru min ovana penna gärna, ehuru fruktande, sysselsatt sig med dig! Du vet att hennes Nåds (verlden har gifvit henne denna benämning) godhet äfven beredde mig en bekväm plats i den vagn, som avlägsnade mig ifrån dig och den ort som sett mig födas, sett mig uppväxa, sett mig lida! Jag säger det nu här, ty du känner de förhållanden, i hvilka ödet ställt mig, men nog dermed, det är ej dem jag vill upprepa. Slutet inom mig — ty ej ens vagnens stundom häftiga gungning eller kuskens kraftiga eder förmådde väcka mig till det yttre lifvet — satt jag och tänkte på dig, på det förflutna, ja äfven på det tillkommande, hvilket anande och okänt bildade sig för min fantasi; jag såg ett stormande haf, som i sina vågors fradgande skum hvälfde de bräckliga ehuru stolta farkosterna; jag såg de arma offren för elementets raseri i ångest och förtviflan anropa allfadrens förbarmande; jag såg, men jag betäckte mina ögon för att ej se vidare, huru de i ett nu ohjälpligt förgingos. Dock, Emilia! Jag har skildrat dig de skräckfulla scener, som skapade sig i min inbillning, skåda du äfven nu med mig de leende stränder, de vänliga ängder, de grönskande lunder, som efter denna storm kom att mildra min själs oroliga tillstånd. Ett land, det jag måhända svärmiskt nog benämner paradisiskt, tyckte jag nu log emot mig, och lockade mig att beträda dess helgedom; klarare än i mitt hemland syntes mig den blå himlen, intet dunkelt moln, ingen nattlig sky fläckade dess rena hvalf; friskare grönskade här den skyhöga skogens barn, dem ingen egennyttig hand berövat deras näring och kraft. Blommorna smekte hvarann i systerlig förening, och ehuru den ena doftade praktfullare, färgrikare älskvärdare än den andra, hade avunden aldrig fått närma sig deras förtroliga krets; hvar jag såg erbjöd sig for mitt öga skapelser af en högre natur; allt andades salighet och lif! Men jag måste ju en gång vakna utur mina idylliska drömmar, jag nödgades taga verkligheten i betraktande, ty min dagsresa var slutad, och på det nu inträffade nattherrberget skulle jag uthvila mina verkligen trötta lemmar. Härifrån sträcker sig äfven den första hälsning min hand tecknade dig; omväxlande känslor och tankar, i följd af likaså händelser, yppa sig i de anteckningar jag här gjort; emottag dem med öfverseende, de göra ej anspråk på effekt, det är endast till ditt hjerta, ej till ditt granskande förstånd jag talat.

N. 28. Maji 18..

Ännu en hälsning! En så här så varm.
Jag dig, o hulda Fosterbygd! Vill sända;
Tag den emot, den går ur trofast barm;
Och huru än mitt öde sig må vända.
Är du den tanke först och sist likväl,
Som smyger sig utur min sorgsna själ.

Jag har uppvaknat, älskade Emilia, ifrån en ganska god sömn; mina själs- såväl som kroppskrafter äro styrkte af den hvila jag erfarit. Vid mitt lilla kammarfönster har jag njutit af den milda vårluften, hvilken fritt spelar in genom det öppnade fönstret, O! hvilken herrlig morgon, detta ställe är långt trefligare än jag i går vid min ankomst fann det, skymningen såväl som tröttheten hindrade mig att då urskilja dess högst trefliga läge; ån som löper alldeles under mitt fönster kröker sig i behagliga bugter framåt, och på dess stränder resa sig björkar, så vackra, så raka, som voro de af den vårdsammaste mästareshand ditplanterade. Men, hvad säger jag, som voro de? Hvilken hand kunde i förmåga öfverträffa dens, som dit sat dem? Ack, Emilia! hvilken kunde mera vårdande hvila öfver och beskydda sitt verk? Hvad den är vacker, denna vårens färg; denna unga, friska, gröna; jag fruktar att förtrampa ett enda grässtrå, så obeskrifligen skön och ljuflig förefaller mig naturen.

Denna dag förer mig åter längre ifrån dig, och likväl tycker jag mig aldrig varit dig närmare än just nu; mina tårar blanda sig med dem på bladen af den daggriska syrenqvist jag nyss brutit ur den lilla häcken under mitt fönster. Det skall följa mig detta minne ifrån mitt hemlands nejder, och ännu der borta, ehuru vissnadt, för mig utgöra ett vanligt fridens budskap. Min glada men något nyfikna värdinna har redan bestyrtsamt inburit min varma morgondryck; hon står ännu med frågande blick, och tyckes afbida något uppdrag. Lef väl, Emilia! lef väl!

W. den 29 om afton.

"Tycker Mamsell som jag, så hvila vi här öfver natten," tilltalade mig min hederlige kusk, då vi i går på aftonen klockan sex stannade utanför gästgifveriet i X, en liten nätt by; "det är helgedagsafton, och då är icke brukligt att man så här strapserar; också kunde Mamsell, om hon så vill, i morgon, emedan kyrkan ligger helt nära, bevista gudstjensten der, innan vi anträda vår resa"...

Efter denna temmeligen vidlyftigt utförda, men välmenta proposition, hvaruppå jag långt före dess sista mening svarat ett "rätt gärna," öppnade min bugande rådgifvare vagnsdörren, samt hjälpte mig stiga utur. Verkeligen ljudade också redan de högtidliga klockorna ifrån det närbelägna kyrkotornet, det var här så bruket, att Lördagsringningen förkunnade Sabbatens ankomst. Jag lät alltså i ett snyggt rum inbära mina res-effekter, samt logerade mig in derså godt jag kunde. Kuskenes förslag kom mig nu före som icke så alldeles omöjligt att efterfölja, och sedan jag med mitt värdsfolks lilla söta flicka bortpratade en del af den återstående aftonen, sökte jag i hvilan ro, för mitt bedröfvade sinne... I dag uppväcktes jag af mitt lilla gåriga aftonsällskap; ledd vid sin söndagsputsade moders hand insteg hon till mig, med det lilla hvita förklädet uppfyllt af doftande liljekonvaljer och de skönaste hvitsippor jag någonsin sett. Hvar hade dessa sednare, undångömda för solens redan brännande strålar, kunnat bevara sin mjella hvithet och friskhet. Ack! huru vackra ären J barn af den gudomliga naturen; huru afvundsvärd eder skära renhet...

Sedan jag påklädt mig, och utur min nessesair framtagit samt uppå den lilla gifverskans hals bundit ett litet guldkors till minne af denna glada morgon, hastade jag, biträdd af henne, att till en krans hopfläta blommorna. Jag hade just slutat, att med densamma pryda min hatt, då den till gudstjensten sammankallade ringningen åter begynte. I ett språng var den lilla ifrån mig, och då jag kastade ögat utåt vägen, såg jag henne redan långsamt och allvarligt, likt en sedig tärna, framgå vid sin moders sida...

Jag har besökt detta Guds hus, hvilket med andakt beträddt, ingenstädes förfelar sin gudomliga verkan. Frisk och mild inflägtade vårluften i dess korsgångar och andades frid och välkommande till det mangrant församlade folket. Ödmjuka med hukade hufvuden sutto på ena sidan af den lilla kyrkan qvinnorna i mjella hufvudkläden, och uppå den andra, karlarne med blottade hufvuden; andakt och stillhet rådde öfverallt, ej ett andetag hördes, icke ens af de spåda barnen, hvilka åtföljt sine föräldrar, tills klockaren uppstämde den vackra psalmen N:o 392. "Den blida vår är inne, och nytt blir jordens hopp;" då inföll hela församlingen uti en ljudande chorus; men jag, Emilia! jag sjöng ej, min själ var så betagen, att rösten ej förmådde höja sig till instämmande af den allmänna lofsången; jag kände tårarne jaga utför mina kinder, och först då, när psalmen var slutad vågade jag upplyfta mitt tunga hufvud...

Jag skyndar nu att omnämna Ordets förkunnare; tänk dig ingen af nutidens välfriserad, finrakad och modern sprätt, hvilken med låtsad allvarlighet, i förtid påklädt kappan, nej, en åldrig gubbe med silfverhvita lockar, skred långsamt gången uppföre, vördnadsbjudande uti sin enkla dräkt, och själf bärande sin gammalmodiga psalmbok, utur hvilken han snart för menigheten uppläste några till hjertat gående verser. Med darrande men hög röst gaf han nu folket sin välsignelse, innan han vidrörde det ämne, från hvilket han sedermera i korthet, men tydligt och med full mening, förklarade: Skapelsens ändamål, och Guds hopp att genom dess mångfald beveka människans hjerta till erkännande af Hans vishet och godhet.

Svårt vore för mig att upprepa, hvad jag likväl med uppmärksamhet af den aktade Gubbens läppar hörde utföras, och säkert, så hoppas jag, försvinner ej det goda intryck mitt hjerta deraf erfor.

Sedan jag sagt mitt värdsfolk farväl och med hjertlighet kyst den lilla flickan, hvilken till ett återseende lofvade bevara det lilla korset, lemnade jag lättad och lugnad denna vänliga fristad.

I dag har jag endast rest fyra mil, men som blott fem återstå till dess jag kan se kyrktornet i N, hinner jag, oaktade detta lilla dröjsmål, i god tid dit. Hårtills, älskade Emilia, har endast land åtskiljt oss, därefter blir det också hafvet, det älskade, men förrädiska hafvet. Mins du huru ofta vi i aftonens lugn framgungat på den klara böljan invid dina föräldrars trefliga Svanevik, huru vi då i inbillningen förstörade dess omkrets, samt föreställde oss faror och äfvenfv, der inga funnos. Mins du då jag verkligen, för mitt sjelfsvålds skull, helt oförmodade halkade öfver båtkanten, men, i anseende till det grunda stället, snart nog af prostens Wilhelm blef upphjelp, samt lik en Sjögud, drypande af vatten, ifrån hufvud till fot, skamflat och skälfvande fick sitta stilla i ett hörn af båten, tills den hann landa. Mins du ännu huru vi förirrade oss i den täta skogspark, som omgifver det hem jag fordom kallade mitt? och huru sluteligen flaggen vid fiskarkojan blef vår ledstjerna genom denna lilla öcken. Der står ännu på klippan invid hyddan det lilla tempel vi, jemte din broders och Wilhelms tillhjelp, med så mycken möda uppförde; icke ens tiden har på detta oskyldiga verk velat lägga sin förstörande hand; till dessa tidigare tilldragelser i min lefnad flyr min tanke så gerna, kunde jag endast åt glömskan lemna de sednare. Nu god natt, jag går att drömma om dig, och tecknar dig ej några rader förrän ifrån N.

N. den 31 Maj.

Det är ifrån ett litet snyggt värdshus jag tillskrifver dig dessa rader; mitt resällskap, det hennes Nåds godhet utsett mig, men hvilket du ännu icke ens till namnet känner, har redan för tvenne dagar sedan hit anländt, och vänta endast på vind samt ordres, att kunna gå ombord; du är väl nyfiken att lära känna de personer, med hvilka din Mathilda, åtminstone för en kort tid, skall träda i ett vänskapligare förhållande, och jag skyndar att tillfredsställa din väntan i den delen, i det jag säger dig att det är Hof-Rådet B., hvilken nu återvänder till S. med tvenne barn, en flicka om 16, och en gosse om 11 år, ifrån en resa den de för nöjet att träffa anhörige, för trenne veckor sedan hitått gjort. Det är en älskvärd familj, så mycket jag hittills kunnat finna, och som vi framdeles komma att bebo samma stad, lofvar jag mig redan på förhand deraf nöje. Adolph upphör ej att berätta om onkelns på Svärdsby herrliga tvåvåningshus, med balkonger och terrasser; hans stall med tolf magnifikt vackra, glänsande hästar, hans präktiga jagthundar etc. etc., och tycker endast att återresan företogs allför snart; Rosa deremot, fann tanten, onkeln och kusinerne visst ganska uppmärksamma och älskvärda, samt för öfrigt allt såsom Adolph sagt "förträffligt," men längtar lika fullt att få beträda hemjorden, och hälsas af mor och syskon.

Jag anar dock, att någonting djupare ligger till grund derför; låt se. Jag finner mig just väl i denna lilla krets och har redan i samråd med Rosa på bästa vis rangerat vårt lilla hushåll. Någonting mäktigt drar mig till denna unga flicka, och ehuru jag räknar fyra år mer än hon, öfverensstämma våra tänkesätt dock fullkomligt. Just nu inträder hon i mitt lilla rum. "Mathilda måste", säger hon, "spisa med oss, eljest har icke heller jag någon matlust." — God natt!

Den 1 Juni om afton.

N. är en nätt stad, ehuru gammalmodig, har trånga och smala gator med en högst ojemn stenläggning, hvilken verkligen pröfvar fotgångarns vigilans och hållning. De höga stenhusen med sina två à tre våningar, antyda något stort, och vilja, likt en pratsjuk ålderdom, berätta om ett viktigt fordon. De tvenne kyrkor staden äger äro äfven uråldriga, och skola förtjena, att med uppmärksamhet invändigt beses; det grämde mig af hjertat att ej kunna, såsom jag det önskat, njuta af det nöjet, men tiden medgaf det ej; jag vill nu endast i korthet för dig omnämna deras olika yttre: den Grekiska, med kupolformade tak, är liten, och tyckes icke kunna inrymma någon större folkmängd, likvist skall, enligt hvad man berättade mig, byggnadssättet invändigt, göra den rymligare, än man kunde förmoda. Hon skall vara rik på dyrbarheter, relikier och yppige kyrkoprydnader, samt isynnerhet utmärka sig genom en ofantelig förgyld metallkrona, hvilken ensam skall förmå fullkomligt upplysa hela kyrkan. Den Lutherska är fyrkantig och ganska stor; hon sträcker sin tornspets säker och botande upp mot skyn; jag kuude icke återhålla mina ögon att flere gånger ibland molnen uppsöka dess spets, och har aldrig kunnat tänka mig en förfärligare höjd, det glimmande korset deröfver, hvilket skall innehålla 8 alnar i höjd och 5 i bredd, syntes nu endast såsom en fin strimma, och ehuru sjelfva kyrkan redan räknat

sekler, tyckes dess kolossaliska hyggnad, ännu vilja trotsa tiden. Nog härom, då jag ej kan göra dig beskrivningen utförligare. Låt nu ditt öga vända sig ifrån staden; men följa den mer än tjusande utsigten ifrån dess hamnsida; någonting mera storartade kan du ej se; hafvet, som ifrån oändlighet, i störtande skum, hvälfver inför dina fötter, der ett bålverk eller en brygga, i förtröstan på sin orubbeliga styrka, emottager dess omilda smek; skepp och farkoster, som dels i fulla hvita segel klyfva vågorna, dels stillastående afbida en gynnsam vind. Här ser du ett fartyg färdigt att lyfta ankar, matroser skrika och springa om hvarann, hattar surra i luften, näsdukar hvifta, afskedshälsningar skickas i otalig mängd, och återförnyas ständigt genom ett fortfarande hurra! Under det ögat härmed sysselsattes, fängslas örat af allt tydligare och skarpere kanonskott, och snart upptäckes röken af ett ångfartyg, som i brusande fart härmar sig hamnen; Nu saktas farten, bruset tystnar, hjulen stadna, båtshakar utkastas och plankor hållas i beredskap, såsom ett medel att förena skiljda vänner och fränder. En skön anblick, älskade Emilia! men mitt öga sväfvade härunder tårfyldt bort åt den gröna vänliga skogssidan, som längs kusten, så långt ögat bar, erbjöd stillhet och frid. Hvem skall räcka mig en hjertlig hand då jag snart beträder en främmande jord! i hvilket öga skall jag läsa ett upprigtigt välkommen? Hvad skall jag väl erhålla, emot hvad jag förlorat? O! mina älskade Föräldrar, J som slumren den eviga sömnen, hvem skall godtgöra mig eder oersättliga förlust!

I morgon kl. 6 skola alla passagerare vara ombord, nu därför farväl, du, min Emilia! den vackra aftonen lockar, och jemte Rosa, hennes far och broder, går jag att njuta af dess svalka och behag; vi hafva redan tagit i skärskådande våra hyttor eller sofrum, de äro sannerligen ej stora, men samlingsrummet eller salonen deremot är rymlig och treflig, och passagerarenes antal, enligt hvad man sagt, blifva högt. — God natt!

Den 2 Juni.

Vinden blåser upp ihast,
Segel fylla stång och mast,
Skeppet styr till andra länder,
Gud vet när det återvänder.

Runeberg.

Hafvet är dock ett herrligt element, af hvars anblick hjerta och själ njuta, ja! ända till outsäglighet! Gifves ett högre nöje än det man erfar gungande på ett stolt och välbyggt fartyg, hvilket ännu i sjelfva dess dödsstund trotsar sin alltid lömska, alltid till fejd beredde fiende — vågen. Det lider nu mot aftonen, solen sjunker småningom glittrande i böljan och lofvar i morgon, återuppfriskad, tända ett nytt ljus! Dock, som sällskapet mangrant församlat sig under däck, för att invänta thé-timman, finner jag ledighet att vid relingen, medelst en blyertspenna, teckna dig dessa rader. — Jag vill dock gå punktligt tillväga och formeligen presentera dig personalen uppå *Örnen*, (Ångfartygets namn), hvars alla hyttor, till min stora förvåning, befunnos så upptagna, att ej en enda mer varit att tillgå. Du kan af min presentation möjligen i en framtid igenkänna en och annan af de agerande personerne.

Geheimerådinnan Nobelcreutz satt vid mitt inträde midt i salongens soffa, jemte tvenne döttrar, och tycktes, medelst en högst förnäm min, vilja påbjuda uppmärksamhet och respekt; ödmjuka vid herrskarinnans minsta rörelser, bugade sig ett par hvita strutser öfver den i paille- och lilas-skiftande hatten, i hvars yttersta kant en quarters bred duggregnad blonde kantade sig; en svart med spetsar bebrämard mantille skylde, snart sagdt, hela hennes icke ringa figur, då jag undantar en mager silkesvantad hand, hvilken fogade sig fram om mantillen och qvarhöll en pirat, som i välmåga lofvade proviantera for hela den återstående resan; min skarpsynthet tilläts likväl ej intränga till dess digra innehåll. På hvardera sidan om sin fru moder sutto Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, med blomsterqvastar på, och under hattskärmarne fladdrande bandändar i öfverflödande längd, samt yfviga och släpande kjortlar, hvilka i behagligt vårdslös oordning sopade långt utåt Salongsgollvet. Framför dessa hade en ung Dandy, med hängande hår, fattat posto, och gjorde sig uppmärksam på hvarje Fröknarnes knappt uttalade önskningsar. Så i ordning Öfverstinnan Z., en ung, vacker och liflig varelse, hvilken, medelst sin naivité och sitt lätta sätt att vara, lockade till sig alla närvarande unga karlar; Jag ville fördömma henne för dess koketteri, men urskuldade henne derjemte, finnande det alltid lika jemna, muntra sinnet, då hon endast omgifven af fruntimmer trodde sig fullkomligen obemärkt. Den högsta enkelhet rådde i hennes klädsel, som bestod i en tätt åt halsen slutet kammarduksrock med en derå sittande krage; en med en hvit bandros prydd halmhatt hvilade i hennes knä; och det mörka håret, lagdt i en prydlig vridning, gjorde henne lill en verklig madonna. Så vacker hy, så sköna ögon, har jag ännu aldrig sett; i dem låg någonting obeskrifligt, på en gång både allvarligt, känslofullt och skälmskt. Tänk dig kontrasten emellan de rosendoft ande Fröknarne N. och denna. Men vidare till saken; tröttna får du ej på min beskrifning, ty hvarom skulle jag eljest, midt på ensliga hafvet orda, om ej anledning

fick tagas af nästa grannen. Öfverjägmästarinnan Bjellerdorf, med utstående underläpp och blossande kinder, paraderade derefter i skiftande salopp; tunga orgensinska eldgula band, med svarta nopper, voro ögglra vid ögglra radade på hennes veritabelt italienska hatt. Hon utgjorde en slags sufflör emellan Geheimerådinnan och Borgmästarinnan T., hvilken sistnämnda satt på Öfverjägmästarinnans vänstra sida. Denna ett pratsjukt fruntimmer, som tagit sig liten air, och genom sitt nyhetskrämeri, funnit inträde i de högre kretsarne, satt ännu med Tidningsbladet mellan fingren och upprepade derutur inhämtade nyheter, hvilka naturligtvis intresserade Geheimerådinnan, som nu i flere veckor varit skiljd ifrån hufvudstaden, och således undgått dagens viktigare händelser. "Nå! men min aldrabästa Fru Borgmästarinna; när skedde det? när blef det afgjordt? fastställt?" etc. etc. etc. "då jag lemnade hufvudstaden hördes ej ett kny derom, nej icke det aldraminsta." — "Nå jag kan säga," genmälte Borgmästarinnan, "jo, jo, jag viste det redan längesedan; redan för ett halft år sedan, men som jag ej gerna berättar nyheter, ty jag har oskyldigtvis fått på min räkning saker hvartill jag varit fullkomligt innocente;" så ... så ... har du verkligen engång tegat (tänkte jag) och lemnar nu henne alt vidare omförmåla nyheter. Fru Rådinnan Ö., med stora fötter och röda händer, hvilka sednare jag, i anseende till deras lifliga färg, varsnade, satt dernäst; de redan längesedan aflagde stora Zobelpalantinerne hade funnit behag för henne och hennes dotter, hvilken sednare, ehuru ung, äfven inkrupit i en dylik. Slutne och endast någongång småhviskande meddelade sig dessa till hvarann. Vidare, en aldrig blek Fru med en kudde bakom ryggen, mot hvilken hon ogenerad lutade sin, som det tycktes, matta kropp; hon skall, säger man, begagna sjöluften för sin hälsas skull. Invid henne satt en ung täck flicka, hvilken outtröttligt egnade den gamla sin uppmärksamhet, jemnade kudden, borthviftade flugor, och ibland lågt uppläste något utur en bok. Frun är en Lagmanska Ljung, flickan, hennes dotter-dotter.

Följ nu andra sidan åt, samt gör en djup bugning för Friherrinnan C. och dess trenne döttrar, hvilka galanta och utstofferade, sinemellan diskuterade om, huruvida Öfverstinnan Z—s robe, i anseende till dess glänsande hvithet, bestod af babtist eller mousslin, hon var alltför nonchalante i sin klädsel, mente Fröken D., hvilken redan blommat ut, och just höll på att i sin lefnads höst förfrysa, om ej till hennes lycka Assessor Bengelberg hos henne slagit sig ned, och äter uppvärmt den halfstelnade bloden. — Vidare ser du Mamsell Bergbrun, fräknig och fet, i högröd sammetskapott, prydd med otaligt mycket snörmakeri-arbete; hennes ena hand leker med en parasoll, under det hon med den andra ikring parasoll-käppen gör underliga hieroglyfer och ringlar med de ifrån halsgropen ned till fötterna hängande kapottsniljorne. Hennes valspråk är: "stor sak" dervid jag, som ofta hörde detta hennes utrop, lät mig falla i minne salig Fru Gråsströms ord: "Stor sak, vill ingen annan hafva min dotter, så behåller jag henne sjelf" — Gif ännu en vänlig blick åt Rosa, hulda B. och din Mathilda, och vänd för resten det öfriga sällskapet ryggen, ty ehuru väl stort, intresserar det dig sannerligen ej längre. — Man pratar, man skämtar; Herrarne, hvilka säkert utgöra ett lika stort antal som Fruntimren, framkasta qvicka och dumma infall, buga och complimentera; de unge isynnerhet springa om hvarann, och uppvakta Damerna med apelsiner och konfekt-påsar, kika genom salongsfönstren, och utblåsa rökmoln utur de ständigt blossande cigarrerne. Till namnen känner jag här få; Geheime-Rådet Nobelcreutz, ser jag dock ibland avancera sin Fru, likaså Borgmästar Trullsberg, hvilken med hatten i hand lik en snurra trissar in genom dörren. Löjtnant Pirouette, och Secreter Flanquette äro äfven utmärkte personer, och af Fröknarne jemnt anropade; äfvenså Direktör Bergbrun, som blott spelar sex skillings boston med Öfverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg. Nu hör jag man äter ruskar på sig der nere. Rosa, som under trängseln ej förr saknat mig, kommer upp och storbannas för det jag stulit mig undan. Aftonen är gudomlig! hafvet stilla som lugnet i en ostörd barna-själ; O! du herrliga Rosa! hvad du i din lilla svarta sidenspens och dina ljusa hängande lockar är täck; måtte icke heller lugnet i din unga själ grumlas af tidens oskonsamma hand. Jag har ej målat dig Rosas porträtt, min Emilia, men i afton ville jag med lefvande färgor kunna göra dig begripligt huru vacker hon är. Den öppna pannan, den friska kinden, det ljusblå ögat och den sirligt bildade näsan, den svällande runda läppen, allt detta låter ju länka sig, men det oskuldsfulla englaväsendet måste man se, för att fullkomligt kunna fatta och beundra; jag har frågat Rosa om jag får hälsa dig. "Jo, om hon är lika god som du," ljöd svaret. — Oerfarna Rosa! Du känner mig ej, och fäster dig dock med hela ditt oskyldiga själ vid mig, men på mig skall du icke bedragas.

Den 3 Juni aft. kl. 6.

Man dricker åter thè, och jag hastar till dig, Emilia! Gud vet om jag härefter blir i tillfälle att för hvarje dag skrifteligen göra dig någon anteckning. Må den derföre göras medan jag det kan. — Sittande på däck har jag i dag betraktat himlen, hafvet, klippor och grönskande förbiseglade uddar, sjögången har ej varit stark, men likväl någon dag har dock varit lycklig nog, att ej känna delaf, ehuru en oförutsedd anledning för ett ögonblick höll på beröfva mig min fattning. Som sagdt är, jag satt ifrån morgon bittidag på min vanliga plats invid relingen, och visste ej, stundom blott af Rosas påhälsningar väckt till det närvarande, hvad tiden led, då middagsklockan lät höra sig och jag såg Hof-Rådet nalkas

mig. "Nå min goda Mamsell! får icke jag med den store skaldens ord fråga: 'har hon ej skådat berg och lunder, och sund och öar förr än nu,' nu har hon sutit hela guds långa förmiddagen och betraktat allt detta så troget, som skulle hon väntat, att bakom någon bergsudde upptäcka en länge saknad, eller måhända otrogen älskare." Vid dessa skämtsamt yttrade ord, bjöd den vänlige gubben mig armen, samt förde mig ned i salongen; men, — borta var mitt själslugn, hela min varelse hade vid hans sista ord erfarit en smärta, som skulle jäg sårats af tusende dolkstygn; en ovilkorlig skälfva genomfor min kropp, och försvagad, måhända tillika af sjögång, nedsjönk jag sanslös på den första stol mig mötte. "Min Gud! hvad går åt er Mamsell," utropade Hof-Rådet, "Rosa skynda dig hit med eau-de-cologne; uppappare, tag hit vattenkarafin, finnes då ej något Rhenskt att uppfriska läpparne med? detta har hon af det fördömda kikandet och spejandet åt hvarenda bergsudde; hon skulle som vi andra slå små lofvar ikring och under däck; ej vara så fjer; men ibland taga sig en droppa snaps på socker, ty sådant går an och måste göras på sjö; så skulle den fördömda yrseln af fartygets rullning ej göra anspråk." Desse voro allt ord, hvilka jag under bemödande att vinna fattning åhörde. — Den älskvärda Rosa var oupphörligt knäfallen vid min sida, och hade under välmening öfver mig utömt hela sin eau-de-cologne-flaska. Öfverstinnan Z., Geheimerådinnan Nobelcreutz och dess döttrar, hvilka sednare under sin Högvälborna fru moders beskydd nu vågat lemna sina platser, hade jemte flere andra personer under denna tilldragelse fullkomligt förskansat platsen der jag halfåg. Af de nådigas läppar hördes åtskilliga fransyska strofer *af pauvre petite! ah pauvre petite! c'est un accident des vertiges*; säkert har hon känning af sjögången; *mais elle n'est pas laide, Cloty mon ange! regardez les yeux bleus, ce teint d'albatre et ces lèvres de corail*; hvarifrån och hvem kan hon vara etc., etc. Fröken Cloty, som sjelf hade ett par mörka blixtrande ögon, gaf mig omsider en nådig sidoblick, men vände, utan att svara, snart sin nådiga fru moder ryggen. Till min innerliga tillfredsställelse erbjöd mig Kaptenen sitt eget närgränsande lilla rum, der jag småningom, i den mig aldrig öfvergifvande Rosas sällskap, fick återhämta mina krafter. Denna afton är ej så vacker som den föregående; himlen ar mulen och några redan nedfallande regndroppar bebåda ett annalkande oväder. Äfven sjön häfver sig oroligt; måtte vi ej utsättas för storm; det vore dock ohyggligt, att under natten nödgas kämpa med vågorna. Ovädret tilltager verkligen minutligen, fartyget kränger redan så ofta, att jag med möda, skrivande, kan behålla min plats, och som man der nere hörs förena sig att vara trefliga, det vill säga: Löjtnant Pirouette amuserar de unga damerna med hvarjehanda kortkonster, träder sax på band, samt gör nät på händerna, Borgmästarinnan fortfar att berättas nytt, och Direktör Bergbrun med Öfverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg spelar boston, — så säger jag i hast: god natt Emilia! och begifver också mig till trefnaden.

Den 4 Juni förmidd.

Hu! en stormig natt! regnfull och ruskelig; nästan ingen af Passagerarena har kunnat njuta af hvilan (då jag undantar Rådinnan Ö., hvilken medelst tillhjälp af näsorganerne hela natten spelte en uthållande solo), ehuru Kaptenen i går afton försäkrade, det fruntimren, i anseende till stormen, kunde sofva trygge. Mon Dieu! Cloty! sofver du? suckade Geheimerådinnan; uff! uff! pustade Öfverjägmästarinnan, hvarunder jag föreställde mig huru hennes underläpp skred ovanligt fram om den öfre. — O, Herre Gud! pep Borgmästarinnan, hjälpe oss till dager; jag ångrar dock som alla synder, att jag i går afton så illa förtalte fru Godman, hon är likvist en bra beskedlig menniska, och gör ej maskan emot. — Sålunda, under stånkande och pustande förgick natten ingalunda fort; Borgmästarinnan var den första som stack hufvudet ut ifrån sin otrefliga bostad; såg med spejande blickar ikring på sina närmaste, och midt emot liggande grannar, men som de ännu en hvar, trötta af nattens mödor, lågo orörliga, grep hon i tysthet efter sin stora sammets-pirat, kände och kände länge efter något deri, — gissa dock min hulda läsarinna efter hvad? Ah du tröga, dumma författare, efter näsduken? — Nej, nå tandborsten? Nej; åh bevars, kammen då? Nej! nej! nej! tidningen, Tidningen var det, hvilken hon, för bättre minnes skull, ännu för femtiondenionde gången med spändaste uppmärksamhet började genomgå.

Nu är åter lif och rörelse; vinden fortfar god och kapten säger det vi, om den ej ändrar sig, redan middagstiden kunna passera den så mycket beprisade vackra skärgården, och således straxt på eftermiddagen löpa i hamn.

Jag vet ej hvarföre mitt mod sjunker, och mitt hjerta slår tätare slag ju närmare jag nalkas målet för min resa; är det fruktan att åt en gammal otålig fru ej kunna, såsom jag det bör, och hon har rätt att fordra, egna mina dagar, eller är det den qvinliga svagheten, hvilken objuden kommer mig att göra jemförelser mellan förr och nu, som med allt för mörka färger målar mig mitt tillkommande beroende. Jag vill ej neka att ett flygtigt samtal emellan Mamsell Angubrit Bergbrun och Rosa inverkat på min sinnesstämning. Sittande i går afton invid Rosas sida, frågar henne Mamsell Bergbrun, visande på mig, — hvem den der flickan vore som hon (Rosa) så alltför beskedligt hjälpte då hon så illa dånade af? Herrskapet måtte vara gamla bekanta, tillade Mamsell Angubrit, då lilla Fröken gjorde sig så mycket besvär, och till på köpet spenderade hela sin luktvattenflaska på henne?... Icke äldre än sedan fem

dagar, då såg jag Mamsell Sommer för första gången. Först för fem dagar sedan? halfskrek Mamsell Angubrit, och hällde hela sin luktvattenflaska öfver henne, det som ändå är så dyrt. Jag köpte mig vid min afresa ifrån S. hos Köller en flaska dylikt superfint *årdöloconne*, och betalade derföre sju plåtar, och jag har ännu knapt tagit en fingerborg deraf; lilla fröken skall få se, här har jag flaskan; i det samma förde hon handen bakom ryggen och fram tog verkligen en med den välkända stämpeln för sedd eau-de-cologne-flaska; "åh, sade småskamtande Rosa, då nyttjar Mamsell Angubrit ej ofta deraf, men då det är så dyrt är det ej heller underligt, min deremot är väl äfven hos Köller, men således af en sämre sort, den kostar endast en i Banco, jag tycker den är..." — "Åh fy bevars! högskrek nu Mamsell Angubrit, afbrytande Rosa, den är usel, och vidbränd, så man kan få nysningar deraf, men jag hade så när glömt, — 'Sommer' hette bon ju? Mamsell Sommer! hvad är det för en Mamsell Sommer?" — "Känner då Mamsell Angubrit någon med det namnet?" — "Nej, men jag tänkte, jag tyckte jag vill minnas jag hört något dylikt, Som, Somm, Sommerset; riktigt, nu har jag det, det är i någon roman något lustställe eller landtgård som heter Sommerset; à propos af roman, läser lilla fröken gerna romaner? Ack, det är förtjusande att läsa romaner, jag läste nyligen Rinaldo Rinaldino, hvad det ändå är för en hjertans karl, men man skall hafva godt minne att komma ihåg alla de der stygga namnen, jag mins dem som på mina fem fingrar; men Sommerset hette hon?" "Nej endast Sommer." — "Jaså, riktigt, det var ju landtstället. Nå, huru kommer hon med detta ovana namn att färdas hitåt?" — här ville Rosas tålmod förgå. "Namnet, goda Mamsell Angubrit, gör ju ej till saken, dessutom låter det ju behagligt; hon är en fader- och moderlös flicka, som lenmat Friherrinnan Y. sitt löfte, att i dennes ensamhet för henne utgöra ett dagligt sällskap." — "Friherrinnan Y? så, så, ack hvad jag beklagar henne, en så sträng, kinkig och sjuklig fru; nå, der får hon sju dar i veckan, stackars flicka, hon är då ej rik, (och härvid skörtade hon på sin sammetsrock) som nödgas antaga ett sådant anbud?" — "Nej, långt derifrån, hon är fattig, och känner så mycket smärtsammare sitt medellösa tillstånd, som hon varit rik, men hennes far genom öfverdrifven mensklighet och hjälpsamhet störtat sig sjelf i elände." — "Stackars flicka! ja ja; nog får hon nu veta att hon äter nådebröd." Längre förmådde Rosa ej åhöra Mamsell Angubrits frågvisa sladder, hon lemnade henne straxt derpå; samt berättade mig sedermera helt oskyldigt hela samtalet. — Kl. 2. Vi passera nu skärgården, ja! den är vacker, den är gudomlig! En mild försyn uppenbarar sig äfven i denna obetydliga del af det stora hela. Hvad ändå naturen är skön! O! om du såge dessa stränder med sina unga, friska löfträn, dessa klippor, kring hvilka måsar med silfverhvita vingar flaxande höja och sänka sig, dessa dälder och kullar med betande hjordar, dessa hvita, små landthus, som vänligt tyckas inbjuda den förbise glande, allt är så herrligt! man skulle önska evigt få qvardröja här och aflägsnas dock ögonblickligen. — Kl. 3. Ännu blott en qvart; och jag skall beträda en jord, der allt är mig främmande, allt likgiltigt, der endast en allvis försyn är densamma, hvilken äfven i mitt älskade hemland vakade öfver mig; densamma, hvilken min ömma mor, min dyra far lärde mig älska och vörda. O! Emilia! nu, nu känner jag att jag är ensam, att jag är skiljd ifrån dig! min enda sanna vän! Under den friska torfven hvila mor och far; de smärtas ej af att se sin Mathilda öfvergifven irra, en lekboll för ödets nyck. Tillfredsställde lemnade de mig, ehuru medellös, åt en sorgfri framtid, ty *han!* som utgjorde min lycka, mitt *allt!* ägde ju hvad jag af förmögenhet saknade. O! J visten ej att er Mathilda skulle erhålla sår, ännu djupare, ännu smärtsammare än dem den gränslösa förlusten af eder bortgång gifvit henne. Säg Emilia, hvarföre kan jag ej glömma att jag var lycklig? hvarföre äger jag ej styrka att med mera undergifvenhet emottaga livvets vexlande pröfningar? Jag måste nu sluta; en allmän beredelse att ändteligen sätta fot å fast mark, äger nu rum. Redan antändes luntan på kanonen. Ah! första signalen är gifven, ännu tvenne lika skarpa skott, så ... de susa ännu hvinande genom luften, rökmolnen skingras. *Örnen* sänker sina vingar, och simmar lugn och stolt, under tusende hurrarop af väntande åskådare, in i hamnen.

* * * * *

Förtsättning af dagens äfventyr; skrifvet under den första natt jag tillbringat i mitt lilla rum, mitt blifvande hemvist.

Nå Rosa, nå Mamsell Sommer, huru gick det? J höllen eder väl tappra under kanonaden? frågade Hof-Rådet, i det han, redan stående på marken, hjälpte Rosa och mig att stiga i land. Rosa spetsade redan den fina munnen till ett svar, då i detsamma tvenne små flickor hoppade fram undan trängseln, under högt utrop af: pappa! Rosa! ack, ack, pappa och Rosa! Och Adolf då? tillade Hof-Rådet, hjertligt omfamnande sina älsklingar, hvilka kommit att emottaga de efterlängtade. — Adolf med! upprepade de båda flickorna, hvilka nu sprungit till brodern och under omfamningar berättade huru modren och den lilla Viktor mådde, huru man väntat och passat på, då fartyget skulle komma; huru modren, hindrad af middagsbestyr for de väntade, ej kunnat gå med, men skickat vagnen emot dem. — Se så, kom nu Adolf så vilja vi berätta dig om de små vackra ankor, Jungfru Bata för din räkning uppfödt. Ankor, sade Adolf stolt, åh, hvad vill det säga, ni skulle sett allt hvad jag sett, Onkels stora präktiga stall med tolf hästar, hans hundar, Nalle och Beggo; och alla höns, tuppar, kalkoner, änder och gäss; hans dufslag, hans präktiga trädgård med orangeri, der tusende sköna blommor redan voro utspruckne, då skulle ni ej bry er om små ankor. Under dylikt barnsligt joller närmade man sig vagnen, samt beredde sig att stiga deri; hör på barn, yttrade sig Hof-Rådet helt oförtänt, J ären ingalunda trötte, vårt hem ligger också

icke långt härifrån, vi vilja gående öfverraska er mor, samt till Mamsell Sommer afstå vagnen, hvilken säkert skall föra henne till Friherrinnan Y—s mera aflägsna boning. Jag ville väl af allt hjerta gerna, tillade han, vändande sig till mig, först ledsaga er till vår glada krets, men grannlagenheten bjuder nu annorlunda. Friherrinnan är ett ceremoniöst fruntimmer, och skulle törhända misslycka om ni ej genast uppsökte henne. Ehuru ogerna jag ville begagna mig af detta anbud, nödgades jag dock, inseende det riktiga i Hof-Rådets välmenta anmärkning, beqväma mig dertill, och, hastigt qväfvande en våldsam känsla af smärta, tryckte jag blott med innerlighet Rosas hand, stammade, ty tala förmådde jag ej, ett höfligt afsked till Hof-Rådet, samt hoppade upp i vagnen. Nu var jag fullkomligt ensam och kunde med möda återhålla utbrottet af mina tårar. Hastade jag nu lugnet och friden till mötes, eller var jag kanhända ännu utsedd att genomgå pröfningar och motgångar? Under dylika betraktelser anlände jag till ett stort prydligt två-våningshus. Vagnen stavnade. Se så tack, sade jag med hämmad röst, och förde ofrivilligt den darrande handen till vagnsdörren, då kusken sprang ned och öppnade densamma; här litet för ert besvär, jag finner mig nog sjelf vidare. I det jag vände mig om, såg jag en i gult och grått livrée klädd betjent, hvilken nyfiken stod och gapade på den ovanliga gästen; hu! tänkte jag, intet godt förebud, (den gula färgen kan jag ej fördraga). Är hennes Nåd hemma? Ja; vill ni vara god visa mig upp till henne, bad jag; beredvillig gjorde betjenten hurtigt ett vänsterom, och ledsagad af honom, mera sprang än gick jag trappan uppföre. Här i N:o 1. Jag öppnade dörren. Detta var alltså mitt blifvande hem, med glädje fann jag rummet tomt; jag hade ungefär så önskat, och kunde nu åtminstone en minut draga andan. Än en minut och ingen syntes; jag hade således tillfälle att kasta ögonen kring rummet och göra mig bekant med dess tillhörigheter. Rummet i sig sjelft var ljust och vackert, men förmörkades betydligt af långa mörk-brandgula tvillsgardiner, hvilka i djupa falbulaner föllo öfver de höga fönsterrutorne; antika men dock ej osmakliga, möbler beklädde väggarne, skulle endast det brandgula tyget ifrån desse uteblifvit. På ett med rötter inlagdt bord, stod en stor, med fint jerngaller försedd bur, i hvilken en liten råtta behändigt slingrade upp och ned, på tvenne dertill ändamålsenliga kedjor; uppå den svarta dörren till buren stod med stora i gul färg målade bokstäfver denna sinnrika devis: se, men rör icke! hvilken jag helt bestämdt skulle lämpat på en i den gula kanapéen hvilande katt, om jag ej invid buren ertappat en dito på lur stående. Tålamodsprof, tänkte jag; stackars trio, snart, snart utgöra vi väl en quartett. Jag hann knappt uttänka denna mening, då en sidodörr gick upp, och en mager figur, åtföljd af ännu ett par kattor, steg ut, men som hon förmodeligen ej ville komma sina favoriter något hår förnär, medelst hastigt tilldragande af dörren, eller hon, möjligen trodde dem innanföre kunna försofva sin lycka, allt nog, hon vände mig, som betydligt närmat mig henne, helt oförmodadt ryggen, hvaraf kom att hon, oupphörligt lockande Fillill och Megrit, baklänges avancerade mig, och med mig, hennes ödmjuka tjenarinna, gjorde en så häftig sammanträff, att hatten dervid ströks mig af hufvudet och jag genom dess hakband, liksom råttan i buren, kom i fällan, samt hon sjelf, såsom träffad af en elektrisk stöt, hufvudstupa återstudsade i den till all lycka närstående kanapéen. Hvad i aller Guds namn! hvad? hvad? skrek min blifvande patronessa, och jemkade sig åter igen upp, i det hon, eldröd närmade sig mig; mitt hjerta klappade och pulsarne slog i mina ådror, så jag kunnat bedyra, det den häftigaste feber rasade i hela min kropp; jag kunde knappt framstamma: jag är, jag kommer, jag söker; ... i min ångest hade namnet på min blifvande skyddspatronessa fallit mig ur minnet. Nå, hvem är fruntimret då? frågade med mildrad röst min olyckskamrat, hvilken, säkert af min synbara förvirring bevekt, till en octave lägre nedstämt sin diskant. Nu repade jag mod; jag är Mamsell Sommer, som genom ers Nåds godhet hoppas finna mitt ovänliga öde förmildradt. Sommer, Sommer, jag kan ej påminna mig hvarifrån, nu rann det mig i hågen: du har gått galet, ännu en gång repa mod; jag ber om förlåtelse, är det ej Friherrinnan Y. jag har den äran att tala vid? Nej, nej, jag är ryttmästerskan Pionfeldt; fruntimret har gått gali; ja fruntimret har visst gått galit, tänkte jag, och gjorde i glädjen häröfver en ännu djupare komplimang än den nyss förolyckade. Försonad, som det tycktes, ledsagade mig Ryttmästerskan Pionfeldt till dörren, genom hvilken jag olyckligtvis inkommit, ömsom undervisande mig till No 4, ömsom upprepande miss, miss, Fillill och Megrit. Jag gladdes af hjertans grund, att jag ändteligen en gång hade fru Pionfeldt, Fillill och Megrit bakom min rygg, och gaf mig ett heligt löfte, att alldrig mer stöta tillsammans med den förstnämnda. Detta var alltså mitt första profstycke, tänkte jag vid mig sjelf, under det jag gick den långa korridoren framåt och noga observerade de numrerade dörrarne, mitt hjerta klappade ej mer så häftigt, febern hade gifvit sig. — Ändteligen N:o 4; jag öppnade och inträdde uti en ljus renbonad tambur. En betjent, ej i livré, men i en fin blå (ett godt tecken, min liffärg) frack, kom emot mig. Här var jag ju säker på min sak. Hennes Nåd är väl hemma? sporde jag betjenten; jag vet ej hvarifrån det olycksaliga ordet återkom på mina läppar. Friherrinnan är ej hemma, men om det är Mamsell Sommer, hvilken Friherrinnan väntat, är jag befalld visa Mamsell hennes rum. O Emilia! längre kunde jag ej återhålla mina tårar, jag tackade Gud att jag utan vittnen kunde lemna dem fritt lopp, och kan ej ännu begripa, hvad som så mäktigt grep i mitt inre; var det glädje och tillfredsställelse, eller var det saknad, och den fullkomligaste visshet, att numera endast lefva ett tvångfullt, bundet lif. Jag ansåg mig sjelf som ett ting, hvilket ej fick äga känsla, hvarken för glädje eller smärta. Försjunken i dylika betraktelser lät jag tankfullt mitt öga sväfva omkring i rummet, och varseblef, med obeskriflig glädje, en herrlig flygel, hvilken, jemte en större packé noter, lifligt började reta min nyfikenhet; jag närmade mig instrumentet, och Emilia! öfverst låg mitt älsklings-stycke, den välbekanta "Sonaten af Beethoven," af hvilken vi tillsammans så ofta tjusats.

Jag var så rörd, att de långsamt nedtillrande tårarne knappt tillät mig urskilja stycken af ännu många flere utmärkte kompositörer. Och detta allt i de mig bestämda rummen. Huru kunde hon, med den sträfva och stolta karakter, verlden och det allmänna omdömet gifvit henne, förena så mycken fin känslighet och förekommande godhet; hvar jag såg herrskade en älskvärd ordning; hvarje den minsta möbel vittnade om smak och elegans. Sedan jag betraktat detta, lockades jag att än vidare skåda in i det nästliggande rummet, som endast ägde en utgång och synbart var bestämdt till sängrum; ännu Emilia! upprördes mitt hjerta innerligt af den syn mig här mötte: öfver sängen hängde en enda stor tafla, föreställande Nattvardens instiftelse, målad i oljefärg, och densamma min far med verklig passion älskade, hvilken han ännu under sina bekymmerfullaste omständigheter alltid uppsköt att försälja och hvilken han dock sluteligen för en ringa summa nödgades föryttra. Samma mildhet lyste ännu utur de heliga dragen hos Frälsaren, der han, omgifven af sina lärjungar, utdelande brödet, satt invid sin mest älskades sida. O Gud! huru lycklig var jag nu. Jag tyckte liksom hade anden af mina evigt saknade, hulda föräldrar, i denna stund omsväfvat mig, min uppmärksamhet fästades yttermera på ett aldrakäraste nätt bibliotek, hvilket i ett hörn af rummet omslöt af tvenne sirliga marmorpelare. Det var ej af stort omfång men tycktes likväl äga skatter, hemtade utur de, för den sanna bildningen, rikaste källor. Jag uppehöll mig dock ej länge dermed, men öfversåg ännu i hast de beqvämligheter det lilla rummet erbjöd, och erinrades lifligt om mitt första nattläger under resan, af de sköna friska syrener, hvilka i tvenne höga vaser doftade på den lilla toiletten.

I korthet har jag nu beskrifvit dig de tankar och känslor jag erfor vid allt detta, men att beskrifva dem jag kände vid åsyn af den gudomliga utsigten ifrån det lilla sängrummets fönster, vore omöjligt. Tänk dig endast sjelf, till venster om staden, den stora vida stolta ocean, i hvilken under den allt mer och mer lugnande aftonen, otaliga skepp och master återspeglade sig; himlen öfver den liknade en blå pell, hvarifrån den nedgående solen i den klara böljan spridde tusende strålar; trädgårdar och villor, plantager och ljusgröna åkerfält vaxlade om hvaran, täflande att draga till sig den tjusta åskådarns blickar. Till höger den ståtliga staden, der kyrkor och torn, och prydliga stenhus höjde sig öfver hvarandra, samt gator och torg af den oupphörliga menniskorörelsen gjordes till en lefvande cosmorama. Jag ärnade just å nyo närma mig det lilla biblioteket, för att der uppsöka någon favoritlektyr, då en vagns hastiga rullande inpå gården väckte min uppmärksamhet; som en blixilade jag ned, utan att besinna det möjligen någon annan, än den af mig väntade, kunnat anlända. Men tänk dig en fru mellan 40 och 50 år, med ädel hållning, nedstiga ur vagnen, de bleka men ännu sköna dragen inhöljda i en lätt hvit hufva, samt en mörk sidenkappa, sluteligen omhöljande hela den öfriga kroppen. Jag stillnade en minut verkligt öfverraskad; så mild, så vördnadsbjudande, så intagande hade jag ej föreställt mig denna redan ålderstigna person. En lätt ljusning öfverflög hennes ansigte då hon varseblef mig: "ni är Mamsell Sommer," sade hon, närmande sig, och vänligt räckande mig handen, "jag misstar mig säkert ej; ni är densamma som, ehuru ung, vill åt en gammal sjuklig och otålig varelse egna edra dagar; var derföre välkommen. Ja, var tusende gånger välkommen." Härvid började hon långsamt stiga trappan uppföre, samt vinkade mig, som endast stum kunnat åhöra henne, att följa. "Ni har väl redan installerat er i edra rum," fortfor hon, under det hon, ledsagande mig genom tvenne vackra rum, uppnådde sin egen sängkammare, "och huru har ni funnit dem?" O! min nådigaste Friherrinna, framstammade jag nu, i alla afseenden vida öfverträffande allt, hvarom jag gjort mig begrepp. Jag är ju genom Friherrinnans ännu oförtjenta godhet, satt i den lyckliga belägenhet, att kunna, såväl med förstånd som hjerta, njuta af allt det Friherrinnans opåräknade omtanka erbjuder mig, och har redan med innerlig tacksamhet uppfattat alla de mångfalldiga beqvämligheter som dermed förenas. "Ja, icke sant?" inföll hon, "utsigten är herrlig; man påminnes ofta af den, om ett högre väsendes tillvaro, och jag är glad öfver att ni, som jag ock hoppats, fullkomligt vet skatta dess höghet." Sedermera efterfrågade hon min resas förlopp, timmen då jag anländt, huru jag hittat fram till hennes boning o.s.v., och då hon hörde, att jag ännu ej hos Hof-Rådet B—s aflagt något besök, sade hon med tillfredsställd ton: nå, det var godt att ni först tänkte på mig, men ni skall ej försumma, att redan i morgon f.m. göra dem en påhälsning, höfligheten fordrar så. Jag måste nu för henne omtala, hvilka passagerare fartyget medhaft, huru de föreföllo mig m.m. Då jag vidrörde ämnet angående Geheimerådinnan, sade hon blott småleende: "ja, verlden beskyller henne för allt för mycket högmod, och till löjlighet gränsande andryghet, och måhända har den deri rätt; likväl skall man icke alltid för mycket lita på hvad verlden säger, hon dömmar merendels falskt, och förstorar ända till orimlighet, det ofta obetydliga." — O! huru rätt du har, tänkte jag, och drog mig vid hennes ord till minnes de omilda beskyllningar, för hvilka äfven hon varit utsatt. Sedan hon under thé-timmen, uti en beqväm ländstol något uthvilat, ville hon till mina rum, som hon kallade dem, ledsaga mig, för att se huru jag på beqvämaste sätt skulle inrätta mig der; mina effekter voro äfven ifrån fartyget upphemtade, och placerades nu på sina dertill utsedde platser. En omissskännelig omtanka visade sig i allt hvad hon anordnade och föreslog, och under vänliga meddelanden förgick aftonen alltför snart. Jag har redan längesedan sagt Friherrinnan ett god natt, och sitter nu, öfverlemnad åt tusende tankar, vid mitt lilla bord; o! om du såg, älskade Emilia, den yttre trefnad som omger din Mathilda, du skulle då af hjertat glädjas med henne. — Nu har jag med dig bortpratad flere timmar, kl. slår redan tolf, jag måste, af sömnen och tiden uppmanad, äfven till dig säga god natt. Hvad hvilan skall smaka, då äfven sinnet får hvila lugnt. God natt, Emilia, god natt hulda Rosa.

Redan tvenne dagar förbigångna, och jag har ej derunder tecknat dig någon enda rad. Tro dock icke dyraste Emilia, att Friherrinnans godhet, ehuru stor den ock må vara, någonsin kan komma mig att glömma dig och den vänskap du så systerligt tilldelat mig. Nej, tvertom tänker jag, då hon så moderligt nedlåter sig, ännu oftare på dig och den glädje du skulle erfara, om du vore vittne dertill. — I går förmiddag, sedan jag tillsammans med Friherrinnan ätit frukost, frågade hon om jag ej ernade hos B —s aflägga det ifrågasatta besöket. "Det är en aktad familj," fortfor hon, "hos hvilken ni, Mathilda, kunde njuta mycken trefnad; i anseende till deras jemna sommar-sejurer å landet hatva vi med hvarandra ej plägat något oftare umgänge, ty de kalla vinterdagarne binda mig ständigt vid mina rum, men ni som ung behöfver väl ej deraf låta skrämna er; uppsök dem derföre nu, och så ofta ni framdeles sjelf önskar." Det är redan andra gången hon under samtal, med denna egna benämning tilltalat mig; huru känner hon väl mitt namn, då jag sjelf ej omnämnt detsamma? Nå vidare, sedan jag under största enkelhet förbättrat min klädsel afreste jag (uti den i dag fyrspänniga vagnen) till Hof-Rådets; hvem tänker du Emilia, här kom att med öppna armar emottaga mig? Jo Rosa, — den alltid lika vänliga, ljufliga Rosa. Under glädjeyttringar förde hon mig i triumf genom flere rum intill sin mor. Se här mamma, här är Mathilda, om hvilken jag berättat dig så mycket, och här Mathilda, är min mamma, min egen älskade mamma; och härvid flög hon i ett hopp, under okonstlad barnslighet, modren om halsen; nå har jag ej sagt sant, skall du ej tycka om henne, säg? säg? Hof-Rådinnan, en högväxt, stålig fru, som nu först fick tillfälle att resa sig upp, nalkades mig med värdighet. Ni är redan länge väntad och efterlängtd, Mamsell Sommer, sade hon, förande mig till en stol, och sjelf tagande plats invid min sida, och med möda har jag kunnat afhålla Rosa, att redan i dag tillskicka er ett invitationskort; jag har dock, af hennes lifliga berättelser föranledd, hoppats det ni ej skulle glömma henne, och fägnar mig nu rätt mycket öfver den bekantskap vi i er få göra. Rosa tillät mig knappt att på denna artighet lemna ett svar, jag skulle nu för henne berätta, huru jag befunnit mig sedan vi åtskiljdes, hvad jag tyckte om staden, om jag redan sett någon af passagerarena o.s.v.; hon hade redan af Mamsell Angubrit haft ett besök, hvarunder denna mycket efterfrågat mig, samt bedt Rosa vid tillfälle låta sig veta huru "den stackars flickan" fann sig. Härefter framtog hon sina nyaste musikalier, dem vi tillsammans genomögnade, och något litet proberade. Rosa har en intagande, ehuru späd röst, samt sjunger otvunget och lätt; då hon med innerlig känsla sjöng vår echo-sång: "när en tanke flög, då en suck sig smög." O Emilia! hvad jag då återkallades till mitt hem, till dig och mina flydda lyckliga dagar. Jag kunde aldrig nog ofta höra henne sjunga detta lilla stycke, der orden så sannt tolka själens längtan och saknad; med verkeligt bekymmer underrättade mig nu Rosa om den snara flyttning, som för sommar-månaderne förestod familjen. Jag har förr alltid, tillade hon, med otålighet, emotsett denna tid, men icke så nu, jag skulle heldre önska att resan blefve ogjord, på det vi oftare kunde få vara tillsamman, eller rättare, jag skulle önska att du kunde följa oss till det vackra Liljedal, då ville jag för all min tid ej återvända till den stela, tråkiga staden. Sålunda, under Rosas glädtiga joller, bortilade fortare än jag kunde tänka denna glada förmiddag, och uppmanad så väl af Hof-Rådinnan som Rosa att snart omgöra besöket, åtskiljdes vi. Eftermiddagen tillbragte jag inne hos Friherrinnan, som ej fann sig rätt väl; hon hade tillsagt, sig ej mottaga något besök, och låg nu endast i en enkel morgondrägt, hvilande på sin soffa, de fina hvita händerna stundom sysselsatta med en sticksöm. — Då och då tillslöt hon ögonen, liksom till sömn, men då jag, för att ej störa henne, knapt vågade draga andan, eller på mitt arbete föra synålen fram och åter, sade hon med mild ton: "frukta ej att störa mig, min goda Mathilda, jag sofver ej, ehuru mattheten ofta tillsluter mina ögon, men vill ni tvertom för mig förkorta tiden, så omtala, i fall det ej hos er sjelf upprifver ännu oläkta sår, edra lefnads händelser. Jag vet att ni, ehuru oerfaren af verlden, redan pröfvat dess motgångar; jag är sjelf ej främmande för lidelser, och kan så mycket säkrare fatta och dela edra." — "Hulda, nådiga Friherrinna, afbröt jag henne nu, till hvem skulle jag väl heldre anförtro mina bekymmer, än till den, som så moderligt ömmar för de samma, dock känner Friherrinnan säkert de lidanden ett nog hårdt öde tilldelat mig, då ni under ert beskydd tagit en fader- ock moderlös, på verldens goda fullkomligt utblottad varelse; sådan jag är, ser ni mig nu! Jag äger intet, utom en allvarlig vilja att för eder trefnad och beqvämlighet offra mina dagar." — "Jag vet, jag vet, att ni är ensam på jorden, återtog Friherrinnan; att ni förlorat hvad ni aldrig får igen, hvad som med de rikaste skatter ej kan återköpas, men lugna er, Mathilda, och förtro er med undergifvenhet till Honom, som mäter lidandets mått; han skall säkert ej pröfva er öfver edra krafter, men lyfta bördan, då den blir er för tung." Jag kunde under hennes sista ord ej tillbakahålla mina tårar, de strömmade nu obehindradt utför mina kinder. "Lyckliga barn," suckade Friherrinnan, "som med tårar kan lätta er smärta, huru afundsvärd är ej ofta den lindring man af dem erfar. Dock vill jag på intet sätt hos er återförnya er billiga saknad, det är endast de tider, då ni, ett jollrande barn, såg lifvet i en ljusare skepnad, jag ville höra er omtala; säg mig, hvarifrån härstammade er mor? och hvar hade er far gjort hennes behantskap?" Jag upprepade nu ungefär, hvad jag, sittande invid mina föräldrars sida, så ofta hört dem omtala, nemligen huru min mamma, som helt späd förlorat sin egen mor, vid en hård styfmoders stundeliga misshandlingar och hårda bemötande, under sorg och fruktan framlefvat sina barnaår, huru hennes far, fullkomligt beroende och styrd endast af sin befallande hustru, ej vågat taga ett enda steg, för att lindra sitt barns lidande, dock sluteligen vid dess dagliga aftynande till hennes moster, hvilken

med sin man bodde i X., afsändt sin lilla Augusta, huru hon här, med ömhet omfattad, blifvit det barnlösa parets afgjorda gunstling, i de mest bildande skolar njöt en vårdad upfostran, och sluteligen af fosterföräldrarna förklarades som deras enda arfvinge; huru lycklig Augusta var under så förändrade omständigheter, kan var och en tänka; hennes enda sorg var saknaden efter sin älskade far; en dag då hon, efter slutade göromål, med sin moster gick ut att promenera utom staden, möter dem en fattig hustru, med ett spädt barn på armen, hustrun stadnar och anhåller om en allmosa, for det i usla lumpor höljda, qvidande barnet, hvilket af hunger var alldeles afmagradt, utan att betänka sig, afkläder Augusta den lilla klädeskappa hon bär uppå sig, sveper den tillika med en schawlette omkring den lilla, framtager en penning, hvilken hon lemnar i hustruns hand och fortsätter, utan att märka, det hon vid upptagandet af myntet, nedfällt sin näsduk, vägen framåt. Glädjeyr nedsätter sig den arma hustrun invid landsvägen, för att de nyss erhållna plaggen inhölja sitt barn, då hon ihast varseblir någonting hvitt liggande på vägen, hon springer dit, upptager en näsduk men ser ej mera till dem, hvilka hon förmodat hafva tappat densamma; villrådig om hon skall kvarlemna barnet, för att skyndsamt till sin ägarinna kunna återlemna det förlorade, ser hon en ung Officer, som äfvenledes går landsvägen framåt, "ack min herre," säger hon, närmande sig honom, "var af den godheten och lemna denna näsduk till den unga damen, hvilken nyss passerade här förbi, hon har förlorat den, och kan ännu ej hafva hunnit alltförlängt; om ni påskyndar edra steg, skall ni innan vägen deruppe skiljer sig säkert upphinna henne." Officern emottog näsduken förundrad öfver den ärlighet han hos hustrun funnit, och framtagande tvenne silfvermynt, lemnar han dem till henne, sägande: "här, behåll den ena för ert besvär med näsduken, och den andra för er redlighet att till sin ägarinna vilja återställa densamma." — "Nej, nej, jag kan ej emottaga denna gåfva, utropade hustrun, se här, (och härvid visade hon på de erhållne skänkerne) hvad jag af den engeln för mig och mitt arma barn erhållit; Gud välsigne henne! så ung, så vacker och så god. Nej, min herre, jag kan ej behålla edra penningar" och dermed sköt hon dem tillbaka i hans hand. "Behåll dem," sade den upprörde Officern, "de äro er egendom, och hindra mig ej vidare att så fort som möjligt kunna återlemna fruntimret, hvad hon förlorat." Med dessa ord aflägsnade han sig, men ökade fåfängt sina steg, han såg ej mera till någon.

Troligen hade Augusta med sin moster vikit af ifrån den stora vägen. Brydd att sjelf få behålla sitt fynd, framtager han åter näsduken och betraktar, eftersinnande, de prydligt märkte bokstäfverne: A.S.R.; hvem den tillhörde blef honom omöjligt att utgrunda, isynnerhet som bataljonen vid hvilken han tjente alltför kort tid legat i staden, och han under denna tid ej gjort bekantskap i något hus. Han nödgades således återvända med den främmande egendomen, utan att kunna uträtta sitt uppdrag.

Kort tid derefter då han besökte en Bokbindare, att för bataljonens räkning låta inbinda liqvidböcker, såg han ett sirligt arbetadt syskrin, på hvars lock Bokbindaren nyss i guld intryckt bokstäfverne: A.S.R. Genast påminde han sig den upphittade näsduken, efterfrågar med häftighet personen, hvilken skrinet tillhör, får af den pratsamma gubben veta det vara en beställning af Packhusinspektorskan D., som dermed haft mycken hast; det blir troligen, fortfor gubben, en gåfva till hennes unga systerdotter, en hjertans söt varelse, i godhet utan like. "Ni känner dem således," inföll den unga Officern, "och kan säkert säga mig hvar de stå att träffas, på det jag må bli i tillfälle uträtta ett uppdrag, hvilket hittills, i brist af kännedom om hvar de bott, åsidosatts." — "Åh bevars," svarade den välmenande gubben, "det kan jag lätt säga er, gården nästintill denna, tillhör dem, dit kan ni ej gå vilse; ja, ja, flickan är god som guld, akta henne bara;" hm tänkte Officern, med flickan ärnar jag ej ha att göra, endast jag fått återlemna henne sin näsduk.

På eftermiddagen samma dag, styr han åter kosan till gatan, der Packhus-inspektören bodde, går in i det anvista huset, efterfrågar Fru D., säger henne sitt namn och framlemnar näsduken, i det han för henne berättar, huru den kommit i hans händer, samt huru han först i dag, af en händelse, fick veta hvar ägarinnan bodde. Fru D. bjuder honom artigt sitta ned, igenkänner näsduken, emottager den, samt inropar den sextonåriga Augusta, hvilken, högt rodnande, uttalar en tacksägelse till den unga Löjtnanten. Vidare underrättar sig Fru D. om hans kommendering till orten, hans bekantskaper m.m., men som han i staden ej känner andra än sina kamrater, bjuder hon honom att stundom hälsa på, beklagande, att hennes man nu vore utgången, och således ej sjelf fick visa sin tacksamhet för Löjtnantens hafde möda. Han aflägsnar sig åter, utan att vidare tänka på saken. Ej en enda gång kom Augustas oskyldiga bild att sväfva för hans inbillning, han tycktes fullkomligt kall, och otillgängelig för alla ömmare känslor.

Då han följande morgon uppvaknade, emottog han af sin betjent en liten biljett. Han öppnar den, och finner deri en högst artig bjudning till Packhus-inspektör D., hvilken i enkla ordalag ber honom ursäktat, det han till en liten fest på sin lilla fosterdotters födelsedag, vågar utbedja sig hans besök. Liknöjd lägges biljetten å sida, och han skulle måhända glömt hela invitation för afton, om han ej sent omsider händelsevis blifvit varse den ännu på bordet kvarliggande brefflappen.

Det skulle väl dock se ohöfligt ut, tänkte han, vid sig sjelf, att ej antaga en så vänlig bjudning, påkläder sig i hast sin bästa uniform, afklipper en herrlig bouquet af sköna moss-rosor och hvita doftande hyacinther, hvilka blommade uti fönstren af hans rum, samt begifver sig till D—s. Men, huru

öfverraskad blef han ej att vid sitt inträde i det klartupplysta huset finna en samling statligt prydda gäster, ur hvars krets den fryntlige värden och värdinnan, välkomnande hastade honom till mötes, hans första blick föll på den i bländande hvitt klädda Augusta, hvilken, lik en nyss utsprucken ros, i glad oskuld stod omringad af flera unga flickor, som höllo på att betrakta de många utsökta skänker födelsedagen alstrat. "Här, Augusta lilla," sade Fru D., "känner du väl sedan i går igen Löjtnant Sommer, hvilken äfven velat göra oss den fägnad, att med sin närvaro hedra din sextonde födelsedag." Augusta neg. "Jag har den äran, att lyckönska er till denna dag, Mamsell Reimer", stammade Löjtnanten, framräckande blommorna, "men tvekar att dermed våga förena denna enkla gåfva, hvilken endast, i anseende till blommornas sällsynthet, för er kan erhålla något värde." Augusta neg ännu en gång, men grep utan betänkande efter bouquetten, hvilken hon under förnyade utrop af: "hvad den är vacker!" med sjelfförnöjd mine genast fäste vid sitt bröst, och derefter, lika munter och okonstlad, som förut, återvände till sina unga vänninnor. Packhus-inspektören yttrade derefter sin fägnad öfver den oskyldiga händelse som förskaffat honom lyckan af Löjtnantens bekantskap, föreställde honom för det öfriga sällskapet, samt uppbjöd, under fortsättningen af aftonen, all sin förmåga att, som en förekommande värd, undfägna sina gäster. Dock, denna dag stadfästade för evigt de båda ungas öde. I tjensten var väl Löjtnant Sommer densamma som tillföre, skötte med drift och ordentlighet sitt kall, men blef han ensam på sitt rum, då nedsjönk merendels hufvudet tankfullt mot handen, och hela timmar kunde på detta sätt overksamt bortdrömmas. Den dysterhet som redan länge bemäktigat sig honom tilltog dageligen, och gjorde ensamheten för honom kärare än någonsin förut; objudna framställde sig nu tankar i hans själ, hvars djup ej såsom hittills blott återspeglade bilden af en enda evigt dyrkad varelse. Nej, tvenne sådana vexplade nu för hans fantasie och kommo honom att förskräckas öfver den likhet, hvilken den ena alltför tydligt tagit af Augusta.

Han ville nu i ensamheten, genom undvikande af alla yttre föremål, med våld afskaka de bojor, hvilka blefvo honom allt mer och mer tryckande men fann ej att de redan voro för hårdt slutne, för att mera kunna lösas. Detta tilltagande svårmod undföll ej hans deltagande vänner, hvilka, genom muntra upptåg och infall förgäfves sökte förströ honom; det högsta möjliga de med honom ernådde, var en promenad utom staden, och underbart fogade händelsen då alltid, att kosan styrdes förbi Packhus-inspektörens hus, att artigheten fordrade en hälsning till fruntimren, som, fästade vid sina arbeten, sutto vid fönstren; att den högt rodnande Augusta, med nedslagna ögon, knappt vågade besvara helsningen, och att den dystre Sommer, då vanligtvis mer tankspridd än någonsin, skiljdes från sina bullrande kamrater. Isen måste dock engång brytas, och vid ett länge fördröjt skyldighets besök hos D —s, upptäckte Löjtnant Sommer äntligen, i en skön stund, för Augusta, hvad som, alltsedan första bekantskapen med henne, slutits inom hans bröst. Han meddelade då äfven henne, huru en helig kärlek i yngre år gjort honom lycklig; huru han, för ernåendet af sin högsta önskan, upppoffrat sina ungdomsplaner, huru han dag och natt, under alldrig hvilande omsorg för sin snara fortkomst, med mod och ansträngning tillkämpat sig rykte och ära; huru han med trofast och långtande hjerta ilat att slutligen vid sin älskades fötter nedlägga de med fara för hans lif förvärfvade lagrar, och till lön för allt detta, funnit henne en annans maka. Den enda tröst han ägde, var medvetandet, att icke likgiltighet eller otrohet beröfvat honom henne. Hennes älskande hjerta tillhörde honom ännu, med samma tillgifvenhet som fordom i de lyckligare tider, då de, slutne intill hvarandras bröst, fått tolka hvarandra sin rena kärlek. Hon hade för en oblidkelig fars stolthet åt högmodet och rikedomen, tvungits uppoffra sällheten och försaka sitt hjertas val; och var det endast i uppfyllandet af sina skyldigheter, såsom maka och mor, hon numera fick söka sin sällhet.

"Vill ni således, dyra Augusta", fortfor Löjtnant Sommer, "till ett lidande hjerta sluta edert ungdomsglada, sorgfria lif; vill ni jemte mig gå oförutsedda öden tillmötes, så lemna mig nu genast, och utan villkor, det ja, hvarförutan jag ej längre äger lugn." Augustas rodnande kind hade nu för första gången bleknat; darrande föll hon i Sommers öppnade armar, och utsade med tydlig röst det ovilkorliga ja, hennes hjerta förestafavde henne. Hand i hand gingo nu de unga lyckliga till de älskade fosterföräldrarna, upptäckte för dem sina önskinningar, erhöillo deras välsignelse, samt knöto kort derefter de band, dem icke ens döden tycktes vilja lösa. Augusta följde sin man under hans tvenne fortfarande tjensteår, men då han, efter erhållen Kapitens-värdighet, anhöll om sitt afsked, flyttade de tillbaka till den ort, som sett Augusta födas; samt nedsatte sig der, enligt Augustas innerliga önskan, uppå en skön landtegendom. Huru lycklig var den känslofulla Augusta, då hon här kunde skänka sin Carl, en pant af sin ömhet, och var det jag, min nådiga Friherrinna, den lilla Mathilda, som fick utgöra dessa ömma föräldrars glädje; min morfar var nu för andra gången blefven enkling, och ägde efter sin hustru, en betydlig förmögenhet; han tillbragte sin återstående lefnad hos sina barn, hvilka funno sin högsta njutning uti att förljufva hans dagar; ännu minns jag som utur en dröm, huru jag stundom fick gunga i den gamles knä: huru jag för lydaktighet ofta af honom erhöill präktiga skänker, dockor eller leksaker; att jag äfven en gång för oartighets skull, nedlyftades ifrån denna kära plats, och hvarken genom smekningar eller annat kunde tröstas öfver denna förvisning, förrän han sjelf åter i sitt knä upplyftat mig, samt lemnat mig sin tillgift.

Jag var endast fem år gammal då min mor, genom min morfars bortgång, lemnades till en gränslös

sorg, hvilken min älskade far med möda förmådde skingra. Hennes fosterföräldrars äfven kort derpå inträffade död, bidrog betydligt att nedslå hennes sinne; deras fortfarande ömhet visade sig ännu i det testamente de af all sin egendom gjorde min mor. Dock, tiden, tiden, helar ju hvarje sår; med dess tillhjälp upplefde mina föräldrar åter lyckliga dagar, slösade sin ömhet och trogna vård på mig, deras alltför lyckliga barn, samt njöto med föräldraglädje af den fröjd mitt barna sinne kunde bereda dem. Jag förbigår nu flere år, fördunklade af intet moln; tvertom, nya solar hade ländt sin bana uppå min lefnads horisont. Jag hade redan fyllt mitt sjuttonde år, då min fars munterhet synbarligen började aftaga, och han ofta sågs förfallen i dystra tankar; min ömma mor som ej kände anledningen till hans bekymmer, men obeskrifligen smärtades af att se honom lida, erhöll en dag, på förnyad tillfrågan om orsaken dertill, det svar, att en betydlig borgen, den han för en af sina vänner, en allmänt rik ansedd man, ingått, genom dennes oförmodade obestånd, samt den andra borgesmannens förutskedda uppsägning af vidare ansvarighet, nu ålåg honom ensam att afbetala, hvarigenom han, oberäknadt de öfriga förluster han i dylika fall tid efter annan gjort, såg sig bragt till tiggarsstafven.

Min mor bleknade härvid, och höll en minut på att förlora sin fattning, men genom ett öfvermenskligt bemödande återhemtade hon sig i ögnablicket, innan min far hunnit varseblifva hennes vanmakt, slog bada händerne omkring hans hals, och sade i en glad ton; "nå, min älskade Carl! det är ju en verldslig sak, hvad göra vi också med allt det der öfverflödiga skräpet af speglar, kronor, mahogny-möbler, silfver-pjeser etc; jag tycker verkligen att här uppå landet ser det litet kuriöst ut, att vilja införa ett stadslif, man är alldrig dervid rätt väl hemma." — "O! min milda, dyra Augusta, framstammade min far, jag känner ditt hjerta, och visste att du, på detta sätt skulle söka leda mig bakom ljuset, men jag smärtas så mycket mera af de förebråelser jag sjelf nödgas göra mig; huru skall väl du, uppvuxen i öfverflöd, utan smärta och saknad kunna vänja dig vid umbärandet af det nödvändiga?" — "Carl, min gode Carl", inföll nu min mor, afbrytande utbrottet af hans smärtfulla klagan, "var öfvertygad om uppriktigheten af hvad jag sagt. Har du väl någonsin hos mig upptäckt något af denna usla fåfänga, hvilken lider af det öfverflödiga försakande? Nej, nej, vi hafva förlorat intet, intet, då vi ännu äga hvarandra och vår älskade Mathilda." Verkeligen förmådde min mor genom denna kärleksfulla försakelse något lugna min far, hvilken nu, för sin borgen hårdt ansattes, och snart förbyttes den sköna egendomen till ett obetydligt hemman, den skogrika parken till en liten kryddgårdslappa under de låga fönstren, de herrliga mahogny-möblerna, till simpla hvitmålade trädstolar, speglar, silfver, allt försvann småningom ur det fordom väl försedda huset; — men med allt detta upphörde likväl ej min mors glada lynne, tvertom strålade förnöjelsen ur hennes ögon, ehuru de bleknade kenderne ofta motsade denna onaturliga glädtighet. Ett år förbigick på detta sätt, hvarunder den inbördes kärleken emellan mina föräldrar, om möjligt, tilltog; min far skötte sin lilla jord och min mor lärde, jemte min tillhjälp, för en ringa summa, byns minderåriga barn läsa och skriva. Men, nu började i hast hennes helsa aftaga, mattheten och kraftlösheten gjorde för hvarje dag större framsteg, hon förmådde nu högst sällan lemna rummet, klagade alldrig, men skämtade med älskvärd ömhet stundom bort de sorgemoln, hvilka lägrat sig på min bekymrade faders panna. En morgon, o! huru liflig står den for mitt minne, kallade hon mig till sin säng, och lade smekande sin älskade hand uppå mitt hufvud; "hör, min Mathilda", började hon, "jag kan och vill ej längre dölja för dig, att mina återstående dagar äro räknade, vi måste skiljas, döden skall snart lägga sin kalla hand emellan oss, men fåfängt skall hon söka åtskilja våra hjertan. Jag lemna dig nu med tillfredsställelse, emedan så ske måste, till din ömma far, och den vän ditt hjerta sjelf utvalt; i den förres faderliga skydd och den sednares trogna kärlek, skall du finna ersättning för hvad du genom min bortgång förlorar; gerna hade jag väl sjelf ännu en gång velat välsigna edert förbund, men då så trogna pligter kalla din Edvard afläggse, kan jag endast anropa den allseende Guden för ert väl. Fäst din unga själ alltid vid den gudomliga försyn som styr våra öden, emottag med tacksamhet hvad hon behagar påläggga dig; då skall du, upprätthållen af honom, så väl i med- som motgång äga tillfredsställelse och själs lugn." Jag hade under dessa ord, badande i tårar, nedfallit invid hennes bädd, och kunde, gripnen af den utsägligaste smärta, ej framföra ett enda ord. Den välsignande handen hade ifrån mitt hufvud nedsjunkit, och höljdes nu af mina hela tårar och kyssar. "Gråt ej min Mathilda", återtog min mor, "låt ej smärtan öfvervåldiga dig, men var stark och undergifven Guds beslut, och sansa dig, att med dotterlig ömhet kunna bereda och upprätthålla din fars mod." Härunder hade min far sakta inkommit; han nalkades sängen der min mor låg och nedsatte sig, hjertligt emottagande den till välkomst uträckte handen. — "Huru är det med dig min Augusta?" frågade han kyssande de bleka läpparna och inneslutande min mors händer i sina. "Du ser Gud ske lofligare ut i dag, tycker jag, tack vare den beskedliga Doktor Lund och hans mixtur; ville du ej hafva något att läska dig med? Den välmenande Prostinnan sänder dig just nu en delicat citroncrém, hvilken hon försäkrar ej skall skada; vill du smaka deraf?" Härvid uppsteg han och bar till sängen en karott fylld med den omnämnde crémen; han ärnade just föra en thésked deraf till min mors läppar, då hon, under ett svagt utrop "ack! min Gud! jag förmår ej mera", — nedföll i hans armar. En marmor blekhet öfverdrog de tärda dragen. "Carl! min egen dyra Carl!" suckade hon, omfattade min fars och mina händer och var ej mer. Förskona mig min nådiga Friherrinna att söka vidare beskriva denna smärtans stund. En Gud var det, som uppehöll min arma far vid krafter, och som vid dessa bekymmerfulla bedragelser, ej lät hans mod duka under. Sedan han ledsagat sin bortgångna maka till dess sista hvila, förföll han åter i det dystra svårmod, hvilket endast hon, genom så mycken mildhet förmått skingra. Hans enda nöje var

betraktandet af det lilla skrin och den näsduk, hvilken först gifvit anledning till hans bekantskap med min mor, och hvilka relikier redan för längre tider voro mig skänkte af henne! Derjemte sysselsatte honom ofta beskådandet af en dyrbar tafla, hvilken ständigt hängt öfver mina föräldrars säng, den var ett minne af hans fordna Mathilda, och ägde för honom ett oskattbart värde; länge hade han redan för densamma blifvit erbjuden en betydligare summa, men hade aldrig kunnat förmås skiljas dervid; sluteligen gjorde det grymma behovet det för honom nödvändigt; hans tillgångar voro ej tillräckliga att löna arbetarene på den lilla jord han bebodde, och med en smärta, hvilken blott kan förliknas med den vid förlusten af min mor, lät han sig skiljas vid detta sista band, af den renaste trofastaste karlek; han öfverlefde min mor endast ett hälft år, och jag förr så lyckliga barn, blef åter utsedd att emottaga denna ömt älskade fars sista suck.

Har ni förlorat, Fru Friherrinna, hvad som var ert hjerta kärt; har ni någonsin erfarit höjden af sällhet och smärta? O! då vet ni hvad jag känt, hvad jag ännu erfar vid det alldrig utplånliga minnet af min oersättliga förlust. Jag hade, försjunken i drömmar om det förflutna, en lång stund fäst at hvarken öga eller tanke på något mig omgifvande föremål, men tänk dig Emilia min förskräckelse, då jag uppslående min blick, fann Friherrinnan afbleknad, och fullkomligt sanslös nedsjunken mot hufvudgården. Jag sprang upp, skyndade att med eau-de-luser och spriter, dem hon alltid har till hands, gnida dess pulsar och tinningar, och lyckades ändteligen, efter träget bemödande, återkalla henne till medvetande; Hon uppslog nu de matta ögonen, i hvilka ännu klara tårar perlade sig; "jag har förskräckt er, goda Mathilda", yttrade hon, "genom den svaghet som i hast påkommit mig; er berättelse har lifligt upprört mitt hjerta, men, var lugn, det onda skall snart förgå; och framförallt", tillade hon, då hon hörde mig häftigt anklaga mig, såsom orsaken till hennes illamående, "gör er ingen förebräelse, det skulle på det högsta smärta mig, då jag sjelf föranledt till dess meddelande. Icke nu, men en annan gång då både ni och jag med mera lugn kunna sysselsätta våra tankar med flydda tider, vill äfven jag meddela er mina, väl icke händelserika, men dock något ovanliga öden; ni skall af dem erfaras att lidandet, ehuru i olika grad oss tilldeladt, är hvarje menniskas lott; hvar finnes väl en dödlig, hvilken ej pröfvat motgången? Ack Mathilda! hon är en god skola, som vänjer själen vid tålmod och försakelse." — Aftonsolen sjönk just nu, förintad bakom de aflägsse blå bergen, och spridde ännu i sin nedgång en ljusning, lik en gloria kring det bleka ansigtet, hvilket verkligen bar en omisskännelig prägel af det själslidande, hvarom hon talat. Håret, upplöst igenom de bemödanden hon under sin plötsliga vanmakt gjort, tycktes ännu med samma obesvikliga beständighet som fordom, vilja smeka de sköna, ehuru icke mer ungdomliga dragen, och böljade nu ledigt i mörka vågor öfver panna och hals. Friherrinnan var synbart uttröttad, och hvilat, som jag tyckte henne högst behöflig. Sedan jag i hennes rum gjort min lilla aftonvard, lemnade jag henne något lugnad till morgondagens återseende. I morgons, då jag just slutat min lilla toilette och med mitt arbete gick att besöka Friherrinnan, anmältes Majorskan Pygmeus, hvilken hos den sistnämnda kom att aflägga ett förmiddagsbesök. Friherrinnan, hvilken ej så tidigt var beredd att emottaga visiter, bad mig, under det hon fulländade sin klädsel, i förmaket emottaga hennes främmande. Jag hastade ut att i lagom tid hindra Majorskans och dess Fröken systems snabba inträngande i Friherrinnans kabinet, hvarunder Majorskan likväl ej lemnade mig den ringaste uppmärksamhet, men, utan att ens vilja afvakta den ledsagande betjentens svar, häftigt frågade hvar Friherrinnan stod att träffas. "Friherrinnan skall straxt hafva den äran infinna sig", yttrade jag, "och ber hon nu genom mig Fru Majorskan intill dess hafva godheten taga plats i förmaket." Majorskan vände sig mekaniskt till mig och sade, i det hon med ögonen mätt emig från hufvud till fot: "vet Friherrinnan att det är hennes nièce, Fru Majorskan Pygmeus, som kommit att göra sin Tante Friherrinnan Y. ett besök?" — "Ja, fru Majorskan är nyss för Friherrinnan anmäld", svarade jag, och öppnade härvid flygeldörrarne till förmaket, dit Majorskan med sin syster instego. Majorskan tog sin plats i soffan, och gjorde med en vink systemen tecken att följa exemplet. Jag hade, intagen af verklig förundran, ännu ej bestämt mig hvarken att gå eller sitta, men tog mig dock sluteligen äfven en plats nära dörren. Detta var dock för mycket för Majorskan, hvilken på sin höjd kunnat tillåta mig få kvarstadna utanför tröskeln; hon nappade nu än på sin shawl, än på tofsarne af sin ljusröda sidenkoquette, men kunde längre ej afhålla sig att till sin syster halfhviska: "*mon dieu! quelle etourderie de ce placé ici!*" — "*Oui ma sœur*", uppvaktade Fröken, "*mais il faut l'excuser, elle ne comprends mieux.*" — Nu uppstod en liten paus, hvilken jag ingalunda exponerade mig att bryta. "Friherrinnan är länge upptagen i dag?" nedlät sig ändteligen Majorskan, lemnande mig en knapp sidoblick, "hon" (menande mig) "känner säkert hvad som så länge kan uppehålla min Tante, hennes helsa är...?" — "Fortfarande ombytlig", afbröt jag nu, "det är väl ej ännu länge jag vistats hos Friherrinnan, men under denna tid har hennes helsa varit ständigt vacklande." — "Jag tycker väl också", återtog Majorskan, "jag hos Friherrinnan ej hitlils bliivit henne varse, hon är således nyligen anländ, troligen till Friherrinnans egen uppässning?" Jag ärnade just lemna ett upplysande svar om att det verkligen var helt och hållet för Friherrinnans egen person jag vistades i huset, då denna sednares ankomst hindrade mig derifrån. Majorskan hastade nu att med sin första liflighet möta sin "nådiga tante", beskref i flytande ordalag, sin längtan att få se och underrätta sig om hennes helsa; regretterade sin stora förlust, att ej vara hemma, då den "nådiga tanten" härom dagen gjort henne äran af ett besök, tilläggande, "att hon då olyckligtvis hade antagit en bjudning till Guvernörskan, Grefvinnan X., hvilken så enträget nödgat henne ej uteblifva emedan repetitionen till de i längre tider

öfvade *tableaux vivants*, nu då alla draperier och kostumer voro förfärdigade, för sista gången före den stora representationen, under Fru Majorskans, vid dylika tillfällen välkända smak, skulle försiggå." Med förekommande vänlighet besvarade Friherrinnan all denna granlåt, utvisade Majorskan en plats i soffan, och, o under! o förargelse, kom att sjelf, då hon varseblef den, jag med så mycken djerfhet intagit, med den mest innerliga godhet ledsaga mig, först fram till Majorskan, presenterade mig som hennes unga vän, Mamsell Sommer, och o himlar! förde mig derefter till den stol, som invid soffan stod den högvälborna Frun närmast; Fröken hade redan i tysthet nedsatt sig, tätt invid mig, som med hjertat fullt af det ömmaste erkännande af Friherrinnans godhet, ej visste om jag skulle gråta eller le. Att ingendera nu passade sig, insåg jag likväl i rätt tid, och skulle näppeligen ej heller haft tillfälle till någondera, emedan Fröken Doll, hvilken nu på fullt alfvare fått exkusera, ej mig, men Friherrinnan, efter denna passage upplåt sin språklåda, och nu i ymnighet trakterade mig med det aldra charmantaste potpourri af Daglig Allehanda. Under det Friherrinnan nu samtalade med Majorskan, fästades min uppmärksamhet på besynnerliga rörelser, dem Fröken ständigt gjorde med sina fötter; hon nemligen flätade dem oupphörligt, med verkeligt obegriplig konstfärdighet tillsamman, spirade ganska skickligt de ytterste tåspetsarne lodrätt mot golvet, samt framstötte, med spenstighet, tillbakahållande sina axlar, det ovanligt högt hvälfda bröstet. Måhända varseblef hon sluteligen den observation jag häröfver gjorde, ty nu utlät hon sig helt à propos: "Mamsell har väl redan hört talas om den ypperliga gymnastik, man här i staden inrättat? Ack! Mamsell kan ej tänka sig hvad den är galant och rolig, och nyttig se'n. Vi hafva alla som begagna oss af den, redan på knappt en full vecka, blifvit så muntra och viga och lätta af det nöjsamma tacklandet på alla de otaliga linor och pelare, och Gud vet allt hvad för namn de mångfalldiga ställningarna hafva, der är i synnerhet höga, höga pelare, som räcka ända till kupolen af taket, samt linor, fulla med stora knutar, på hvilka man först klifver upp, tar sig sen fast i pelarn, sätter fötterna i kors och händerne i sidorna, samt halar på det sättet utför den fasligt långa pelarn; det är rätt vackert att se, ja, riktigt ser man ut som englar, då man så der sväfvar i luffen. Har Mamsell ej nånsin hört talas om gymnastik?" — "Åh jo", svarade jag, då jag sent omsider blef i tillfälle till svar, "jag har visst hört, och till och med sett personer, hvilka genom denna välgörande inrättning återvunnit sin hälsa, i synnerhet påminner jag mig ett par unga flickor, hvilka redan i högsta grad snedvuxne, genom gymnastik blifvit fullkomligt lediga och raka; denna uppfinning är visst prisvärd, då menskligheten genom ett så lätt och oskyldigt medel, utan medicinens tillhjälp, kan vinna hälsa och krafter." — "Nä men", återtog Fröken, "Mamsell lär väl dock ej sjelf någonsin sett dessa inrättningar? om Mamsell vill, så kunde vi i dag åtföljas, jag ämnar mig dit om en timme." — "Jag tackar för detta anbud", svarade jag, "men kan ej antaga det, emedan min förmiddag redan är bestämd." — "Men i morgon då? i morgon måste Mamsell komma dit, jag kommer och afhämtar Mamsell och Mamsell skall ej ångra denna promenade; lofva mig bara bestämdt att Mamsell kommer." Jag tackade åter igen, för så mycken uppmärksamhet, och som jag ej med skäl, utan att synas stötande kunde refysera denna förnyade proposition, lemnade jag det begärda löftet. Vidare öfvergick Fröken nu i ämne till de lustbarheter, hvilka hos Guvernörens skulle inträffa; "har Mamsell Sommer någonsin sett dylika föreställningar: *tableau vivant*?" — "Nej, jag har väl aldrig bivistat någon sådan, men kan likväl imaginera mig dem." — "Ja så, Ack! de äro också gudomliga, min syster Majorskan är alldeles en mästarinna i deras arangerande, det är alldeles obeskrifligt magnifiquet, skönt att åse dem." — "Ja, det tror jag visst, då de äro lyckade", inföll jag. "Skada att Mamsell ej kan bli i tillfälle att bivista denna fest hos Guvernören", återtog Fröken, "Mamsell skulle riktigt betagas af förundran och övriga; och balen derefter blir ej heller att förakta, jag har redan med Cloty och Jettchen Nobelcreutz öfverenskommit om vår klädsel, jag klär mig i rosa-rödt moirée, och en girlaude af blå lupiner, eterneller och tusenskönor kring hufvudet, men ännu har jag ej bestämt mig för en corbeille à fleurs eller en af stora hvita vaxperlor. Framför allt, men det kan väl Mamsell sjelf förstå, begagnar jag långa hängande lockar, de klä ju mig, tycker Mamsell ej så?" — "Jag har ej sett Fröken utan dessa, svarade jag, undvikande, och kan således ej yttra mig i detta fall." (Frökens hängande lockar föreföllo mig förfärlige, och skulle jag ej redan sett några par dylika, hade jag säkert föreställt mig ägarinnan till dessa något förviden.) Fröken ärnade just börja en beskrifning om Fröknarna Cloty och Jettchen, då Majorskan oformodadt steg upp, samt rekommenderade sig i sin "nådiga tantes" ynnest. — Fröken följde naturligtvis hennes exempel, och hann knappt mer än ytterligare påminna mig om mitt för morgondagen gifna löfte. "Ack! Fru Friherrinna", utropade jag nu ovilkorligt, sedan dessa gäster i sin vagn lyckligen aflägsnats, "huru god ni är. Jag skulle väl alldrig vidrört denna obetydlighet, skulle ej mitt hjerta ännu flöda öfver af den renaste tacksamhet till er; men nu gör jag det, på det ni, hulda Friherrinna sjelf må kunna dömma om hvad jag känner, och hvad jag i synnerhet i detta fall har skäl att känna, for er mot mig bevisade välvilja;" och mi berättade jag henne den lilla passagen före hennes inkomst i förmaket. — "Jag vet, jag känner mer än väl", inföll Friherrinnan, "det löjlige högmod och den egenkärlek, hvartill i synnerhet Majorskan gör sig skyldig; man måste derföre, med den största liknöjdhet, om ock förenad med höflighet, bemöta henne; det gör mig verkeligen ofta ondt i synnerhet som blodsband förena oss, men hon är ohjeplig. Fröken, tror jag ej så mycket af böjelse, som icke mer för att efterkomma sin systems önskan, följer dess exempel, skulle deras far fått lefva, hade säkert hans vakande öga i tid rigtat deras förstånd, och afvärjt hvarje skadlig inflytelse på deras unga hjertan; men ack! han rycktes alltför tidigt bort, och lemnade sina båda döttrar, jemte en förhoppningsfull son, åt en

allt förverldslig och veksinnad mor, hvilken i sina barns dageligen tilltagande sjelfsvåld, endast såg otvifvelaktiga bevis på qvickhet och snille, och således genom denna efterlåtenhet mera befrämjade än afstyrkte det onda." — Jag omtalade nu det löfte jag lemnat Fröken, nemligen: promenaden till Gymnastiken. Friherrinnan gillade alldeles mitt beslut att ej längre motsätta mig Frökens vänliga förslag; man bör ej, tilltalade hon, fränstötande besvara en yttrad välvilja, den må sedan gälla viktigare eller likgiltigare saker, det är och förblir dock välvilja. Resten af förmiddagen tillbringades af Friherrinnan medelst skrifvande, samt eftermiddagen med emottagande af besök, hvilka utgjordes af Öfverstelöjtnanskan E. med sin Frökendotter, samt Kammar-Rådinnan H., dessa båda äldre personer voro systrar, och ett par rätt söta (om jag så får kalla dem) gummor. Friherrinnan var som vanligt tillgänglig, och, som det tycktes, verkligen upprymd af detta trefliga sällskap. Hos Fröken E. tyckte jag mig i början märka en skymt af högmod, men den försvann alldeles, då hon mot aftonen, under en lätt konversation så väl till mig, som generelt, meddelade sig hon är ej vacker, mera stor och fetlagd, men dock proportionerlig, och har i sitt väsende och hållning onekligt någonting graciöst; i synnerhet kan man med största nöje höra henne berätta; det obetydligaste erhåller då värde och blir utfördt af henne, intressant. Långt snarare än jag det önskat, bortilade denna afton, och med en ifrig anmaning till Friherrinnan, samt en dito till mig, om ett snart inträffande återbesök, aflägsnade sig dessa glada gäster.

Åter har natten bredt sin dunkla slöja öfver sjö och land, och bjudit tystnad åt den hvilande jorden. Ser du, Emilia, huru jag lyckligare än på många tider, under flere timmar nu sysselsatt mig med dig, du, min älskade barndoms syster! När skall jag väl af din hand erhålla den första rad, och huru skall ej mitt hjerta innerligen gladas af detta prof på din fortfarande vänskap; nu god natt, god natt min Emilia!

Den 7.

Frukost-timmen var i dag knappast passerad, då Fröken Doll, under mycket buller, inhoppade i mitt rum; hon gjorde vid sitt inträde ett allför kosteligt experiment, hvilket, i anseende till den öfverbalans kroppen dervid tog, ett ögnablick såg rätt vådligt ut, men slutades dock så lyckligt, att endast tvenne invid hvarandra stående stolar, vid denna oväntade katastrof, kullstjelpste, och Fröken omsider, efter den pirouette, hvartill de intrasslade fötterna föranledt, förbryllad och högröd tvärstadsnade midt på golfvet. Hon såg högst förlägen ut öfver detta misslyckade saltomortal, och som hennes bryderi verkligen höll på att smitta mig, tog jag mig i hast mod och frågade, utan att låtsas fästa uppmärksamhet vid det nyss förefallna: "om hon redan ärnade sig till gymnastiken, och möjligen vore kommen att afhemta mig?" — "Ja, ja, ja", svarade hon, nu afläggande sitt bryderi, och sedan hon således återvunnit sin fattning, gick det af sig sjelft; kullbyttan var glömd, och färdig att göra en ny, framhoppade hon åter ett par pas de deux, och stod nu framför mig i hela sin intagande gymnastik-kostume, ett par vida gulrandiga kulotter, neduti hopsnörpte likt välpinnade korfvar, samt en stor rotig, mångfärgad mecka, hvilken utan all slags bandage eller bälte, likt en brokig vinge, ständigt flaxade ikring henne. Nu satte hon med sjelfföfnöjd min båda händerne i sidorna: "säg, hvad tycker ni om denna dräkt, är den ej otvungen och lätt? man har i den afskakat alla bojor, andas så fritt, kan röras ogeneradt, den eljest hopklämda kroppen är nu böjlig att sträckas hit och dit, och framför allt ser ni, kan man i den göra de oöfverträffligaste klättringar och språng på våra stegar och ställningar, och, fortfor hon helt exalterad, få se, få se, om icke ni af allt detta blir så betagen, att ni rätt snart blir en verksam medlem af vårt samfund." — "Jag vill ej försäkra", återtog jag nu, "men jag tror fullt och fast, att sådant ej händer, så länge ej sjuklighet tvingar mig dertill." — "Sjuklighet", utropade Fröken, "jag är Gud ske lof ej sjuklig, men då man med så litet kan förebygga sjuklighet, så"...

"Jag tror likväl icke att jag kommer att deltaga i detta försiktighetsmått, bästa Fröken", inföll jag nu åter och började göra mig färdig att åtfölja henne. Vi afreste i den präktiga landeau, som, med ett par frustande bruna hästar förespänd, stod väntande framför trappan. Ehuru Fröken försäkrat mig det jag ej skulle ångra mitt besök, kunde jag dock ej dervid erfara det stora nöje, hvarom hon så mycket talat, då jag undantager det hon sjelf, eller rättare hennes ovighet, förskaffade mig. Antalet af Gymnastiserande var temmeligen stort, omkring tjugua à trettio; dessa undergingo sina pröfningar med resignation, och syntes en del onekligen erfara lidanden, hvilka ej genom dessa muntra lektioner kunde förmildras, men åtminstone utvisade ej fröken Dolls, och en och annans glada ansigten någon smärta; hvad i synnerhet den förstnämnda beträffar, gör jag mig ej samvete af, att så raillant yttra mig; hon medgaf ju sjelf sig vara fullkomligt frisk. Men, jag återgår till mitt ämne: fröken Doll, hvilken verkligen roade mig en stund, i det hon, under mycket bråk, fet och rödbrusig, ansträngde sig att i kapp med en kamrat genom repstegarna dingla sig upp och ned, och sluteligen, lik en stampsäck, nedföll till golfvet innan hon nådde stegens nedre trappsteg; hon lyckades ej bättre, då hon medelst en hängande lina skulle öfverhoppa en slags bröstvärn, eller (som jag barbariskt nog skulle benämna det) trädbock. Turvis hade eleverne gjort sina hopp deröfver, hvori i synnerhet några excellerade, då min Fröken, temmeligen säker om sin kupp, med kraftlulla händer bemäktigade sig linan, lunkade af, men paff!

olyckligtvis tvärstånade midt för bocken, utan att äga förmåga upphinna dess stolta rygg; detta var och förblef henne allt vidare omöjligt, oaktadt alla förnyade försök. "Nå, tyckte ni ej det var roligt att se?" frågade mig Fröken, då vi åter sutto i vagnen. "Å ja, öfningarne äro mångfaldiga, och vighet fordras visserligen att med färdighet der kunna slå sig igenom, likväl tror jag barn bäst taga sig ut dermed; såg Fröken till exempel den lilla flickan, som klättrade högst, upp i cupolen, och sedan med verkelig grace nedskrann? den tyckte jag om." — "Ja, ja, jag vet, lilla Mamsell T., ja, hon är ovanligt vig och spenstig, nå dertill fordras också blott liten vana, hon har redan länge öfvat sig med gymnastik." Sålunda, under ständigt upprepande af, att till denna skicklighets ernående endast och allenast fordrades liten vana, uppnåddes mitt hem, dit Fröken artigt nog behagat följa mig. Vid min hemkomst mötte mig en liten billet ifrån Rosa, hvilken ville underrätta sig om jag på eftermiddagen vore hemma, då hon lofvade besöka mig; hon ville, skref hon, gerna före den snart inträffande resan till Liljedahl, tillbringa en eftermiddag hos mig. Du kan väl föreställa dig, älskade Emilia, huru hjertligt detta förslag glädde mig; jag hastade således att, med Friherrinnans tillåtelse, bedja Rosa vara välkommen. Hon kom då Friherrinnan ännu hvilade middag, och bortpratade en rätt munter timme tillsammans med mig; vi sutto i mina rum, hvilka föllo henne oändligt i smak. "Du är glad och lycklig nu söta Mathilda", inföll hon då jag med oförställd glädje gjorde henne uppmärksam på den trefnad och de mångfaldiga bekvämligheter Friherrinnan i öfverflöd beredt mig. "Jag ser det bestämdt, ack! hvad det är glädjande;" härvid föll hon mig om halsen och stora klara, det hjertliga deltagandets oförfalskade tårar lyste härunder i de sköna ögonen. "Ja, jag är verkligt lycklig, söta Rosa", upprepade jag, "men framför allt utgöres min lycka af det ömma moderliga bemötande jag minutligen röner af Friherrinnan. O! om ni alla visste huru obeskrifligt god hon är."

"Ja, så har också mamma alltid sagt", återtog Rosa, "hon har, i trots af Mamsell Bergbruns elakhet alltid lyckönskat dig, ty mamma känner igenom många fattiga familjer Friherrinnans otaliga välgörningar, ehuru de alltid i största tysthet utöfvas. Ännu helt nyligen köpte hon åt en fattig skomakare och hans i yttersta armod lefvande familj, ett litet under Liljedahl liggande hemman; fadren, en trägen arbetare, hvilken, under en nykter och anständig lefnad, genom sin flit uppehållit de sina, samt under sin hustrus årslånga sjuklighet förskaffat henne medicin och läkarevård, såg helt oförmodadt, genom grannens vårdslöshet, hvars hus först nedbrann, sin lilla koja äfven förvandlad i aska; hvar skulle det arma folket finna tak öfver hufvud, och hvar mannen tillgångar att åter förskaffa sig verktyg och tillbehör till fortsättande af sitt arbete? Friherrinnan Y. skaffar sig snart underrättelser om hans uppförande, kallar honom till sig, erfar nu familjens oskyldigt iråkade elände samt låter genom tredje hand för hans räkning af pappa köpa det omnämnda lilla hemmanet, der karlen nu redan, jemte hustru och barn, åter lycklig blefven, stundeligen välsignar den menniskoälskande varelse, hvilken han har att tacka för sin bergning och utkomst; pappa säger, att mannen med drift och arbetsamhet samt tillhjälp af högst tvenne personer, kan der blifva behållen karl, i synnerhet som han af sin äldste son redan erhåller betydlig hjälp. Hvad hon måtte känna sig tillfredsställd den hulda Friherrinnan, som, jemte en god, varm vilja, äfven äger förmåga att utöfva så mycket godt." Vårt samtal afbröts nu af Friherrinnans personliga mellankomst; hon välkomnade vänligt Rosa, underrätta sig om dess föräldrars helsa samt frågade skämtande mig: "om hon, (Friherrinnan) i dag fick föreställa mitt främmande, eller om hon som gammal, och utgörande tredje person föreföll de unga öfverffödig. Jag vågade, till bevis på mitt fullkomliga ogillande af denna sista mening, kyssande den älskade handen, ledsaga henne till den bekvämaste plats den mjuka soffan erbjöd, framsatte en pall under hennes fötter, på det hon riktigt väl skulle trifvas, samt serverade derefter henne, Rosa och mig, med vår älsklingsdryck, det herrliga rykande kaffet. Med Rosas tillhjälp var jag lycklig nog att medelst sång och musik bereda Friherrinnan ett par rätt njutningsrika timmar. Vi sutto som bäst öfverlemnade åt en ren glädje, då betjenten hastigt anmälte Grefvinnan X. och denna straxt derefter inträdde, icke i Friherrinnans, nej i mina rum; Friherrinnan uppsteg; persvaderande Grefvinnan att instiga på hennes sida, men med öfvertalande vänlighet afböjde Grefvinnan detta förslag, försäkrande, det hon med största nöje skulle qvarstadna här, hvarest genom musiken så mycken trefnad vore att förvänta", vid dessa ord gjorde hon för Rosa och mig en liten artig bugning, samt nedsatte sig jemte Friherrinnan, i soffan. Denna var — altså Grefvinnan X., om hvilken Majorskan Pygmeus hade talat; jag hade ju föreställt mig henne såsom en redan till åren kommen bedagad dame, med hög uppsatt mössa, och välstärkt, uddad ståndkrage, samt uttrycket skarpt och respektbjudande; nu deremot öfverraskades jag af en varelse, ännu ung, och jag skulle tillägga, utsägligt vacker, om ej de af en tärande sjukdom redan något förändrade dragen motsade mitt påstående, men oemotståndligt behaglig, så vågar jag bestämt kalla henne; kring den hvitaste panna nedfölla mörka lockar, icke af de moderna, hvilka såväl klädde Fröken Doll, nej, långt derifrån, men af de skönaste och rikaste, som ännu någonsin prydt en öppen panna eller smekt en rundad kind; den fina näsan, munnen, öfver hvilken jemt ett litet drag af presence d'esprit hvilade, och hvaruppå jag genast igenkände en lefvande själ, den imponerande, smerta kroppsbildningen, det hänförande, litet öfverlägsna, i den fina nackens något trottsiga tillbakakastande, dock! hvad vill allt detta, ehuru förskönande det hela, säga, då man betraktat dessa ögon, för hvars uttryck jag ej äger något namn; du ler måhända åt mitt svärmeri, då jag säger dig, det jag endast i ett ansigte förut läst detta höga, detta himmelska, detta obeskrifliga! mins du den herrliga altartaflan på konstkabinettet i P.? detta fulländade mästestycke af den odödlige R.O! du minnes den säkert, och kan utan mina

fåfånga försök tänka dig, hvad jag dock omöjligt, omöjligt skulle söka göra dig tydligt. En omsorgsfullt broderad skir, hvit krage föll sluteligen öfver den i det ljusaste blå, färgade öppna tibetsrocken, hvilken, tillhållen endast af en lätt gördel omslöt den smerta gestalten. Förstummad åhörde jag en stund det oändligt ljufva och älskvärda i Grefvinnans konversation, de lätta och naiva, men tillika skonsamma infall hon då och då framkastade, och kunde längre ej afhålla mitt hjerta den beundran hon hos mig väckte. "Och detta är Guvernörskan X." framhvisade jag till Rosa, då Grefvinnan, under enskildla samtal, språkade med Friherrinnan. "Ja, och huru så? frågar du det emedan du ej trodt att så mycken själ, så mycken känslighet och intagande godhet kunde förenas med den stela etikettens fordringar, med rikedom och börd? Ack! söta Mathilda, sällsynta äro visserligen dessa exempel, men ser du, de gifvas dock." Nu tog mig Rosa under armen och förde mig in i det hemliga statsrådet, min sängkammare, der hon med få ord berättade mig huru Grefvinnan X—s svärmoder, ehuru redan öfver åttatio år, utgjorde den klart strålande perla, hvilken i den Grefliga kronan spridde ljus och sällhet öfver hela familjen. Jag fick nu veta, att Grefve X. varit tvenne gångor gift; att han i sitt första äktenskap ägde tvenne arvingar, en son, hvilken redan vistades vid academien, samt en dotter om sjuutton år; att det sednare giftet skänkt honom trenne, ännu minderåriga barn, och var det för att fira den vördade farmodrens åttatondetredje födelsedag, de af Majorskan omtalte tableaner voro arangerade. Friherrinnan kom nu, att på Grefvinnans anmaning bedja oss spela ett stycke à quatre mains, hvilket vi kort förut tillsamman exequerat, derefter spelade jag vår sonat, och sjöng med Rosa några nyare sångstycken. Grefvinnan tackade oss och syntes nöjd, och om jag ej synes dig alltför egenkär, säger jag dig att det gick bra. Efter theét uppstod Grefvinnan, ty hennes vagn hade redan anländt, tog afsked af Friherrinnan, nalkades mig, kyste mig, hvilket här eljest ej mera är bruket, samt bad mig ej neka sig det nöjet, att tillika med Friherrinnan den 13:de Juni skänka henne ett besök, då ungdomen (härvid nickade hon åt Rosa och mig), kunde påräkna en munter afton. Jag neg ödmjukt samt yttrade med enkla ord, en tacksägelse för Grefvinnans godhet. Friherrinnan syntes synbart belåten med denna vänliga anmaning, samt hoppades äfven, det intet måtte hindra henne ifrån åtnjutandet af denna glada dag. "Den trettonde", sade Rosa, så snart Grefvinnan lemhat rummet och började räkningen ifrån tum till tum, "i dag hafva vi den sjunde, låt se, en, två, tre, fyra, fem, sex, precis efter sex dagar, ack! då äro vi ännu kvar: efter sex dagar, hvad det skall bli roligt! hör söta Mathilda, huru tänker du klåda dig? men hvad, du är ej glad, hvarföre är du i hast så bedröfvad, just då så mycket bjuder dig motsatsen, säg, hvarföre lider du nu Mathilda?" — "Goda deltagande Rosa", afbröt jag nu, "denna veka, ömma själ, jag vill ej mera oroa dig, jag vill åter bli glad." — "Men säga mig vill du dock", smekade Rosa, "hvad som så hastigt störde din glädje, du var ju nyss så munter; säg dock Mathilda?" — "Jo det vill jag, huldaste Rosa, jag var redan förut i min själ bevekt, och då jag nu hörde Grefvinnan omtala det nöje hennes bal skulle förskaffa oss, blef jag ännu mera upprörd, Rosa! jag har ej dansat sedan mina föräldrars död!"... "Söta, söta Mathilda!" snyftade nu Rosa, kastade sig handlost ned i soffan och gret öfverlyjdt. Jag hade nu all möda att lugna Rosa, satte mig vid flygeln och började spela! "fria vill Simon Sälle", så länge och så allvarligt, till dess Rosa under tårar, ifrån kudden upphöjde hufvudet, började betrakta mig, samt sluteligen, då jag ej längre mäktade återhålla ett ofrivilligt skratt, rätt hjerteligen instämde deri. Friherrinnan kallade oss nu intill sig, förde oss till en korg fullrågad med de skönaste vindrufvor och appelsiner, hvilka just nu genom gamla Grefvinnan X. blifvit henne tillsände, samt bad oss deraf mätta oss, sjelf vågade hon ej fortära deraf. Rosa svalkade med begärlighet sina glödande läppar med de saftige drufvorne, samt stoppade för den lilla Victors räkning en frisk appelsin i sin pirat; vagnen hade äfven redan kommit, för att afhemta henne, och med hennes afresa slutades också denna glada afton. Åter "en god natt", dröm Emilia! om din sannaste vän Mathilda.

Den 10.

Upptagen dels af visiter dels af contra visiter samt små bestyr för den hos Grefvinnan X. blifvande balen, har jag på dessa tvenne dagar endast hunnit tänka, men det likväl rätt hjertligt och offa på dig. Denna tredje skulle dock ej — så beslöt jag — försjunka i natt, utan att jag med dig fått bortprata en vänlig stund. Du tycker väl, och det med skäl, att tvenne fulla långa dagar borde gifva rikliga änmen till meddelanden men så är likväl ej. I förrgård var Friherrinnan ovanligt rask, och proponerade, sedan vi med arbeten tillbringat vår förmiddag, att på eftermiddagen resa ut på ett par besök. Friherrinnan önskade hafva mig med, och hennes önskan är min käraste lag. Hon gjorde alltså en visit hos Ofverjägmästarinnan Bjellerdorf, men nej, hon lemnade henne endast ett visitkort; ty lyckan, eller olyckan fogade, att Öfverjägmästarinnan ej var hemma. "Ni har ju sett Öfverjägmästarinnan, Mathilda?" frågade Friherrinnan under det vi till Friherrinnan C. fortsatte vår curs; "ja." — "Denna person är en medlem i sällskapslifvet, till hvilken regelmässiga besök ej får åsidosättas, men, ni såg och hörde ju henne i flere dagar, jag behöfver således ej öfver henne göra er en beskrifning; hon förklarar sig sjelf för ett uppmärksamt öga." Vi stannade nu framför Friherrinnan C's hus, och voro så lyckliga att blifva emottagne. Du mins väl, Emilia, den personliga, ehuru fjera presentation jag å Ångfartyget

gjorde; dig af Friherrinnan C. och dess trenne döttrar? samma Friherrinna och samma fröknar visade sig nu, de sednare i ståtliga moderna kostymer, der ej en rynka, ej ett snöre förfelade sin plats; raka och cirklade emottogo de Friherrinnan, samt helsade äfven i nådighet — sedan Friherrinnan föreställt mig dem — mig ett gracieust välkommen. Denna korta visit medförde ej något särdeles nöje och efterlemnade således ingen längtan till dess återförnyande. Det återstående af aftonen fortgick med att för Friherrinnan högt uppläsa stycken utur hennes favoritlektyr "Schiller", och härmed slutades dagen. I går stod jag ännu och rangerade min toilette, då Friherrinnan lät kalla mig, jag hastade in till henne. "Gör er beredd, Mathilda lilla", yttrade hon, nickande till mig en god morgon, "att tillsammans med mig göra en liten tur uti staden; jag har hvarjehanda små uppköp att göra, och önskade gerna att ni åtföljde mig." Jag ordnade nu i hast min klädsel, påtog mig hatt och shawl, samt skyndade att åter infinna mig hos Friherrinnan, hvilken äfven var färdig; vagnen körde fram och nu bar det af. Vid en Galanterie-bod lät Friherrinnan hålla, samt utsteg, åtföljd af mig. Nu lät hon i boden, af präktiga siden och florpäckor, nedtaga de yppersta, vis à vis dem rådfrågande min smak, men som jag omöjligt kunde inse hennes afsigt, eller i dag förlika mig med hennes smak för ljusa, med hennes ålder ingalunda öfverensstämmande färger, sade jag beslutsamt: "Friherrinnan måste godhetsfullt ursäkta mig, men i dag förmår jag ingalunda yttra min smak, i anseende till Friherrinnans val, jag skulle då våga säga, att alla dessa färger äro för Friherrinnan mycket för lystra." — "Ja för mig, sannt nog, Mathilda, men för er?" — "O! min nådiga friherrinna, för mig?" — "Ja för er, ni misstycker väl ej att jag önskade få bestämma er klädsel på den första bal ni jemte mig bevistar?" — "Ack Fru Friherrinna, denna godhet..." — "Välj nu blott, välj, men enligt min alfvarliga bestämda önskan, något af dessa dyrbarare; låt se, på hvilket af dessa er smak faller", och härvid framradade hon flera packar de aldraherrligaste sidentyger, ljusröda, gula, blå, samt hvita.

"Då Friherrinnans godhet tillåter mig något val, väljer jag utan tvifvel detta", och härvid framsköt jag ett bländande hvitt silfveraktigt tyg, med de skönaste iväfdade blommor; "men Fru Friherrinna, jag torde ingalunda behöfva ett så dyrbart plagg, måhända kunde i min garderobe finnas någon, ehuru ej så präktig, dock passande klädning, som, då man betänker mina tillgångars ringhet, skulle bättre anstå mig; denna är" ... "alldeles passande på en stor bal, min lilla Mamsell, utan pretention", hviskade Friherrinnan mig vänligt i örat, ty betjeningen återkom nu ifrån sina beskickningar, bärande askar, lådor etc etc., hvilka alla uppradades på disken framför oss. Nu lät Friherrinnan af det hvita tyget afmäta en dubbel mängd af alnar till en rik klädning, yttrande sig högst nöjd öfver mitt val af färg, aflade åter dubletter af silkesvantar, silkesstrumpor, sidenskor, blonder och dyrbara shawletter, och lät sedan hon liqviderat alltsammans, bära det till sin vagn; nu befallte hon kusken stadna vid Fru Köller, stadens förnämsta modkrämerska, och här förnyades åter hennes mot mig visade godhet; enligt egen smak skulle jag nu, utur det rika förråd af de utsöktaste franska blommor, hvilka här framlades, välja mig en hårprydnad; mitt val stadnade ovilkorligt vid en utmärkt vacker halfkrans af förgät mig ej, och hvita bellis; "denna, — om jag får?" Friherrinnan nickade ett bifall; "välj ännu en, för en flicka af omkring edra år, men litet gladare färg." Jag valde åter en med ljusröda bellis och hvita spiriga fjederblommor, den var obeskrifligt vacker. Nu tog Fru Köller under Friherrinnans tillsyn ett mått af mig till den eleganta klädningens förfärdigande, ty det deltes i tvenne delar, den andra hälften medtogs, och vi rekommenderade oss. "Huru skall jag någonsin kunna göra mig förtjent af denna gränslösa godhet", framstammade jag, då jag ändteligen invid Friherrinnans sida satt i vagnen, huru mycket uppoffrar icke Friherrinnan nu, och hvarje ögonblick genom denna omsorg, denna aldrig upphörande moderliga ömhet. Jag söker förgäfvnes ett ord, som kunde tyda den tacksamhet jag känner för dessa otaliga välgärningar. Friherrinnan såg på mig, med denna hjertliga blick, hvilken utan ordens tillhjälp förklarar så mycket, lade flygtigt sin hand uppå min, och sade med vänlighet: "nå väl Mathilda! låt mig då alltid af ert hjerta erhålla denna barnsliga benämning, anse mig verkligen som er ömmande mor, och jag vill med tillfredsställelse i er, hylla en älskad tillgifven dotter; gör mig nu genast en hjertlig fägnad, tillade hon då vi redan gingo trapporne uppföre till hennes våning, och res! med denna bagatell till Rosa B. Det är du Mathilda, som gifver henne detta lilla minne för hennes vänskapliga bemötande, under er gemensamma ångbåtsfärd; bör du det, härigenom kan du på ett anständigt sätt, godtgöra den omsorg hennes far möjligen under denna tid hade för dig", och nu afskiljde hon de effekter, hvilka skulle tillhöra Rosa, samt afskedade alltsammans. Rosa hoppade af oförställd barnslig glädje omkring mig, vid hvart enda pakett jag, framkommen till henne, upptog. "Ack! så skönt! så skönt!" skallade hennes högljudda utrop; i synnerhet förtjuste henne den verkligen ovanligt vackra blomsterkransen; hon sprang till spegeln, lade den på sina lockar, dansande, under innerlig förnöjelse, kring rummet; Hofrådinnan berömde det rara tyget, complimenterade öfver Friherrinnans oförväntade godhet, brydde Rosa för hennes danslust, och säkra förväntan på den Grefliga bjudningen, hvilken möjligen kunde uteblifva; då Rosa till denna sista invändning immerfort åberopade sig de meningsfulla blickar Grefvinnan tillsändt så väl henne, som mig. Jag lemnade nu Rosa åt sin lifliga glädje, ännu öfverenskommande om ett sammanträde före den viktiga dagen, samt afreste.

På eftermiddagen: fortsättning med läsning af Schiller; och tankar vidare på dig Emilia. "Vivat!" skref Rosa på en liten rosenfärgad papperslapp, hvilken, af hennes fina fingrar bildad till en sirlig biljett, tidigt i dag morgons mötte mina blickar, "Vivat! bjudning till Grefvinnan X., att den 13 hos henne dricka

thé och passera afton." — "Hvad säger nu mamma om allt detta?" triumferade Rosa, då hon en timme derefter i egen hög person till mig inträdde, att för de herrliga presenterne hos Friherrinnan aflägga sin skyldiga tacksägelse; "hvad säger nu mamma tror du, då hon oakadt sitt bryderi till mig i går, straxt efter det du lemnade oss, genom Grefvinnans betjening emottog invitationskortet?" — "Hon säger väl, att ymnigt vatten fallit på din qvarn kära Rosa", inföll jag, "men tror du ej, att mera skämt än ofvertygelse låg under detta din mammas yttrande?" — "Jo, jag tror nästan så", återtog Rosa, "ty mamma roar sig verkligen lätt ofta, att i dylika fall raillera." Nu ingick Rosa frimodigt till Friherrinnan och återkom snart nog, sedan, enligt sin utsago, hon med möda fått tillfälle tacka för gåfvorne. Friherrinnan hade alltid behändigt undvikit detta ämne. Rosa uppehöll sig ej länge hos mig, emedan några af hennes far väntade middagsgäster fordrade hennes hemmavaro.

Rosa hade just hunnit lemna oss, då en Postiljon inträdde och till Friherrinnan aflemnade ett bref; knappt hade hon kastat ett öga på utanskriften, då hon, under ett högt glädje-utrop, uppslet couvertet och häftigt tryckte brefvet till sina läppar, "ifrån min son! dessa efterlängttade rader", var allt hvad hon under glädje och öfverraskning förmådde yttra. Hon ilade så fort det lät sig göra till sina rum, och jag — aflägsnade mig till mina. Hennes son! upprepade jag för mig sjelf... Hon hade en son! derom hade hon ännu aldrig nämnt. Denne var en person, så oförmodadt framträd på scen, så jag knappt kunde förlika mig med möjligheten af hans tillvaro. Och hvar vistades denne son? liknade han i mildhet och englagodhet sin mor? dessa voro allt frågor, hvilka jag ännu, intagen af förundran, oupphörligt gjorde mig sjelf. Glad på Friherrinnans vägnar satte jag mig ned, samt började på Pianot preludera några toner, och sjöng, likasom inspirerad, utan någon bestämd melodie — dessa enkla, men passande verser, författade af vår älsklings-skald:

"Svala du, som rör så gerna vingen,
Med ett tröstens bud till henne flyg,
På dess skuldra sitt, och sedd af ingen
Dessa ord i hennes öra smyg:
Goda moder!
(här vågade jag endast för tillfället förändra benämningarne)
om din son du saknar,
Hör hans trogna hälsning genom mig,
Nästa morgon, endast vinden vaknar,
Lossar han sin båt och söker dig
Lång är vägen, och han sjelf behöfver,
Vindens hjälp, att klyfva fjärd och sund,
Men; —"

"Ja! min dyra Mathilda" sade Friherrinnan, hvilken under min sång sakta inkommit — "vägen är lång, du har rätt, väl icke i morgon — men snart hoppas jag dock få återse denna älskade son, hvilken ödet länge skiljt ifrån mig, se här — visande på brefvet — här har jag det skrifteliga löftet, att ännu i sommar, så snart hans permission utfallit, blifva i tillfälle — se och omfamna min Gustaf!" Ett nytt lif lefver sedan dessa raders ankomst upp hos Friherrinnan, hvilket sprider lust och kraft i hela hennes varelse; hon tänker, hon talar nu endast om sin Gustaf, och har redan i dag, biträdd af mig, uppsökt och framtagit otaliga packar de superfinaste skjort- och linne-plagg, hvilka länge sedan förfärdigade, blott i förväntan på sin ägare, hittills legat ovidrörde. Jag har till deras märkande och nummererande (hvilket blifver mitt arbete) formerat minst ett halft dussin pennor, och ännu aldrig har i min lefnad jag sammantaget tecknat så många G—n, som till profbitar denna korta aftonstund. O! huru begärligt griper jag ej hvarje, äfven det obetydligaste tillfälle, att uppfylla de önsknigar af Friherrinnan möjligen kunna göras; hvarföre, hvarföre, skall jag ej äga förmåga att oftare och kraftfullare genom handlingar visa henne min tacksamhet.

Den 14.

Bland sommardagens barn en ros jag såg
I första stunden af dess blomningstid,
Med purprad kind i knoppens famn hon låg,
Och drömde blott sin oskuld och sin frid.

R—g.

Ännu något hufvudyd, trött och olustig efter den utgångna nattens mödor, smyger jag dock så gerna, med tanken på dig, till mitt lilla skrifbord, fattar i pennan och tecknar med varmt hjerta på det stela pappret min Emilia en god afton, hvad skall väl dock den tråkiga varelsen med de sömniga ögonen och

det varma hjertat nu kunna säga dig? Jo, först och främst lemna dig en den innerligaste tacksägelse för den glädje du gemon ditt obeskrifligt kärkomna och oföväntade bref skänkt mig; denna sällhet vågade jag visst icke ännu hoppas; föreställ dig således den jag verkligen erfor vid emottagandet af dina rader. Att du saknar mig Emilia! att tiden varit dig en evighet sedan vi åtskiljdes, ack! hvad detta bevis på din vänskap fagnar mig, du min första, min uppriktigaste vän. Jag satt i går morgons, likasom de tvenne föregående dagarne, träget sysselsatt med mitt arbete, broderandet af en silkes-tylls-krage till Friherrinnan, och höll just på att sluta denna kära sysselsättning, då Friherrinnan med ditt bref i den hög upplyftade handen inkom, och, under muntert skämt yttrade: "hvad får jag för detta?" — "En ödmjuk tacksägelse" utropade jag, ty en glad aning hviskade i mitt öra: "Emilia" — och se! verkligen igenkände jag nu dessa välbekanta drag af din hand. Du frågar mig så deltagande, hulda vän, om allt hvad min egen personlighet beträffar, och önskar så vänskapligt dela mina bekymmer; o, Emilia! äger jag väl nu några? äro de ej alla undanröjde af denna engel, denna moderliga vän, hvilken endast genom beredandet af andras sällhet, finner sin egen. Jag är nu så lycklig jag någonsin kan bli, och önskar ingenting högre, ingenting mera till fullkommandet af min sällhet. Tack min Emilia för vänskapsfulla helsningen ifrån Prostinnan K., jag blef obeskrifligt glad att af den välmenande gumman finna mig så ömt ihågkommen, det är, näst en huld försyn, henne jag har att tacka för min nuvarande trefnad, ty hon var det utan tvivel, hvilken i samråd med sin bror, — den här å landsorten boende Brukspatron A. — delgaf sin ungdomsvän Friherrinnan Y. det medellösa, olyckliga tillstånd, hvori jag genom mina dyra föräldrars frånfälle försattes. — Ofta har jag i mitt hjerta inneslutit henne i mina böner till Gud, återgälda han genom fortfarande framgång henne och hennes omgifning, den välvilja hon städe bevisat mig, och mina älskade bortgångne. Det fagnar mig höra det Wilhelm K. varit hemrest, och föreställer jag mig lifligt den glädje såväl Prosten som Prostinnan häraf erfor. Det något mysteriösa i ditt bref fattar jag ej; du skrifver: "af oförutsedda anledningar har Wilhelms hemmavaro till allas vår glädje fördröjts, och äfven du Mathilda, skall snart komma att glada dig öfver ett och hvarje." — Du sätter verkligen min nyfikenhet på för stort prof Emilia! deröfver du ej med skäl kan undra, då, enligt hvad jag kan sluta till, detta "ett och hvarje" äfven gäller dig. Måste jag nu börja gissa? då gissar jag ... men tyst, du skall i din tur bli nyfiken, jag gissar väl något, ty jag äger en gammal, icke så alltför ringa anledning dertill; men upplyser dig nu partout ej hvarom det är. Dock! så länge du bemödar dig om, att få rätt på mina gåtor, vill jag för dig omtala en dröm jag nyligen hade; jag drömde mig nemligen, som ju äfven förhållandet är, vara skild ifrån dig, och all min fordna sällhet. Tyst, och rublande öfver vanskligheten stod jag en aftonstund försunken i tankar, och skådade ut i den fjerran dunkla rymden, der dagen redan lemnat rum för den inbrytande nattens skuggor; jag såg jordens dimmor i förunderliga skepnader uppstigande, öfver sjö och land utbreda sina hvita luftiga mantlar; hvilade sänkt sig öfver hela jorden, endast här och der skimrade ännu ett och annat ljus för att snart fullkomligt utslöckna; då fästades plötsligt min uppmärksamhet af en liten stjerna, hvilken med obegripligt sken framlyste på den mörka himmelen; länge tindrade hon i allt klarare och klarare glans, tills hon sluteligen, utspridande tusende skiftande guldstrålar, under utvidgande antog en ljusning så herrlig, så obeskriflig, att endast din egen inbillning kan göra dig begriplig denna verkan af en skapande allmakt. Jag stod alldeles hänryckt af så mycken aldrig förutsedd prakt, då en engel, så skön, så mild, som din fantasie möjligen kan den ana, utur dessa luftiga vägar framstod, sänkte sig på det nu förtydligade gyllene molnets kant, utbredde den skära vingen och började sakta sväfvade ned; mitt hjerta klappade af häpnad och längtan. Molnet närmade sig jorden, men se! icke mer den sköna engeln, nej, en snöhvith dufva uthvilade nu den trötta vingen invid mina fötter. Betagen af dess huldhed nedböjde jag ovilkorligt handen att smeka det älskeliga väsendet, då hon med klingande röst liksom framsjög dessa ord: "uppehåll hvarken dig eller mig Mathilda, men afskaka i sömnens armar din jordiska hydda, så vill jag under nattens tystnad på min ilande vinge bära din själ till det land, der du helt nyss under längtans drömmar upplefde fordna glädjedagar." Detta var knappt uttaladt, då jag redan lätt och lycklig gungade öfver haf och land; snart kringsväfvade mig mitt hemlands friska vindar, och nu — nu, o! huru gränslöst lycklig, huru gränslöst saknande — nedsjönk jag på den grift som inneflöt allt hvad lifvet gifvit mig kärast! Min följeslagerska, den hvita dufvan satt, likt ett himmelskt budskap, hvilande på korset af den lilla grafvården, men sänkte sig stundom ned till mig och bortflägtade med vingen den tår, hvilken i nattens kyla halfstelnat i mitt öga. Nu kringsväfvade hon, likasom välsignande den tysta daggstänkta kyrkogården och nedsänkte sig derefter till mig med till flygt lyftad vinge; åter några snabba vingslag och jag stadnade vid ditt hem, Emilia. Jag såg dig, nu som fordom kringsväfvad af glädjen, ty dina föräldrar omgäfvade dig, friska och älskande; allt var sig likt såsom förr, endast en förändring hade inträffat, hvilken, som jag alltför tydligt fann, kom dina ögon att stråla lifligare, din kind att glöda högre, och gissa nu åter du! mysteriösa Emilia, hvilken var orsak dertill... Jo! Wilhelm K. Wilhelm, i egen hög person satt, älskande och lycklig invid din sida, och uttalade med stammande läppar, bekännelsen om den innerliga kärlek han redan länge — ehuru i tysthet — hyst för dig. Gryningen af den nya dagen började redan skymta i öster, och Aurora rodande ikläda sig sin purpurmantel, då jag uppvaknade utur denna sällsamma dröm. Och Emilia! nu svara mig, har jag gissat rätt? eller kan din leende mun, ditt skälmska öga längre förneka sanningen af min hjertliga fråga?

Jag måste väl dock, oaktadt jag det nu aldeles icke borde, för dig orda något om gårdagens högtidligheter; följ nu då, med uppmärksamhet den ståtliga statsvagn du ser rulla af ifrån det präktiga

hus Friherrinnan Y. bebor; vill du veta hvilka de båda fruntimren äro, som i vagnen sitta invid hvarann? jo, Friherrinnan Y. och en ung person Mamsell S., hvilken Friherrinnan af godhet tagit i sitt hus; dessa resa nu på stor bal till Grefve X. Hvad den stackars flickans hjerta måste klappa, hon som ännu aldrig befunnit sig i någon så stor krets; huru manne hon i sin baldrägt ser ut, det vore ändå roligt att veta ... så här ungefär, hör jag Emilia för sig sjelf resonnera, och ehuru du redan mer än väl borde veta, till och med huru hvar enda rynka sitter (ty när är väl någon småstads eller landtbygds flicka likgiltig för dylika models fordringar), vill jag dock för bättre minne skull, ännu en gång, för dig upprepa hvar och ett särskildt af min verkeligen galanta kostym; men, hvar blandar jag mig nu? se då först hit, se Friherrinnan Y. i en mera mörk än ljus silfvergrå royalklädning, hvilken, vid och yppig, kringsluter den höga gestalten; en mantille af ljusgredelint sidensars med iväfdade hvita atlasblommor, rikt garnerad med breda äkta blonder, faller öfver dess axlar och hals, når nästan fötterna, samt sammanhålles vid halsen af ett rikt brillantsmycke; hufvudet betäckes medelst en ledig hopfästning af skirt spindeltyg, hvaröfver, ifrån ena sidan, en enda ståtlig hvit plym smakfullt nedfaller. Om du kunde föreställa dig Emilia, hvad hon i denna drägt var skön, jag kunde på länge icke taga mina ögon ifrån den herrliga varelsen. Nå, nu trippar äfven jag fram till ditt skärskådande; jag skall ju på bal och bör således hafva iakttagit hvarje, äfven det minsta försigtighetsmått, för att inför sjelfva kritikens ögon kunna bestå. Du känner väl, kära Emilia igen din Mathildas något bleka ansigte, der dock, enligt hvad jag med glädje kan försäkra dig, kinden genom sednare tiders milda vårfläktar redan uppfriskad, visar tydliga spår af hjertats återvunna tillfredsställelse — Nå väl, kring pannan, der ingen enda lock står att finnas, sluter sig den vackra half krans jag af Friherrinnan erhöll, håret är i nacken lågt bundet, samt i flere varf fördt till en prydlig corbeille, (detta är ej min förtjenst, ty kammarjungfrun är mästarinna i hårklädsel), min klädning vet du ju, är vacker öfver all beskrifning, och sitter (hvilket blir madame Köllers merite) oändligt väl; den är tillskuren enligt yppersta mode, samt garnerad med breda blonder och engageanter; en lång hvit silfverblommig gaze-zephir betäcker sluteligen min hals. Men vet du väl, Emilia, hvilken var den dyrbaraste af alla de prydnader, hvori jag nu höljt mig? nej, — nå, så hör då: mig ovetande, hade Friherrinnan utur mitt alltid öppna schatull framtagit det hår jag till minne af min mor ägde, i hast deraf låtit förfärdiga en utmärkt vacker kedja, samt af en brillantsring, den jag ofta med beundran sett stråla på Friherrinnans finger till densamma föranstaltat ett lås, så obeskrifligen täckt, att mina ögon sällan i den genre sett någonting herrligare; denne för mitt hjerta nu i dubbelt afseende kära gåfva, låg i går morgons på min toilette, innesluten i en liten enkel ask, en pappersrimsa var utbredd deröfver, hvilken blott innehöll dessa ord: "minne af Mathildas båda sanna vänner". Tänk dig Emilia min känsla vid denna syn, denna uppenbarelse. Jag störtade med kedjan i handen till den älskade, sanna vännen, och låg länge slutet i dess famnande armar; hvad jag yttrade vet jag ej, ty jag var så rörd, att jag knappt kunde framföra ett ord, jag kände endast tårarne, hvilka våldsamt runno utför mina kinder. Då jag nu således stod färdig, och, pådragande mig den präktiga silkesvanten, ännu kastade den sista pröfvande blicken i spegeln, inkom Friherrinnan, närmade sig mig, vände mig omkring åt alla sidor, samt, sedan hon nogsamt beskådat min klädsel, tryckte med hjertlighet en lätt kyss på min panna, sägande: "min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder." Ack! söta Emilia, hvad detta okonstlade loford, yttradt af hennes läppar, gladde mig, och du må gerna le åt mig, då jag säger, att jag deraf kände mig innerligt tillfredsställd. På slaget sju, för att ej undgå tableauerne, afreste vi. Friherrinnan emottogs i den superb t eclarerade salonen af Guvernören och Guvernörskan, hvilka redan voro omringade af ett stort antal gäster. Guvernörskan fägnade sig öfver Friherrinnans ankomst, ledsagande henne till ett stort förmak, der hennes Fru Svärmoder, gamla Grefvinnan, omgifven af flere äldre fruar, satt diskurerande i den ståtliga soffan; dagens drottning, som jag gerna vill kalla den vördnadsvärda gamla, uppsteg nu, och nalkades långsamt med af vänlighet strålande anlete, den ankommande. Ack Emilia! hvad ålderdomen är skön, då hon icke vanprydes af en utmärkt kropp eller själ, det vill säga: då hon vid åttatietre år med lefvande tankekraft vid hvarje företag, ådagaläggande ett friskt och vaket sinne, icke nödgas tillgripa, hvarken käpp eller krycka, eller anlita en hjälpsam hand för att utur en stol eller soffa uppstiga, men, som fallet hos denna aktningstvärda fru var, med egen kraft långsamt men säkert vandrar sitt utsedda mål till mötes. Hög, stor och reslig närmade sig, som sagt är, den ålderstegna till Friherrinnan, räckte henne välkommande den emottagande handen, samt förde henne till soffan der en plats redan var Friherrinnan utsedd. En grön (hoppets i alla åldrar behagliga färg) sidenrock, framtill allvarligt hopfästad med sina små silfverknappar, samt en tätt veckad spettshufva, var den gamlas enkla men träfliga prydnad; jag vet ej huru länge, om jag fått följa min böjelse, jag kunnat betrakta denna herrliga syn, skulle icke den återvändande unga Grefvinnan, hvilken äfven till soffan åtföljt Friherrinnan, nu tagit min hand och till en plats i den af menniskor öfverfulla salonen, ledsagat mig. Grefvinnan ursäktade nu med vänlighet, i det hon följde mig, sin äldsta dotter Aurelia, hvilken, upptagen af bestyr för den ifrågavarande surprisen, ej kunde uppfylla sin plats, som värdinna, men, hoppades hon, fröken skulle sedermera godtgöra denna uraktlåtenhet. Ensam lemnad hade jag näppeligen hunnit nedsätta mig, förr än jag tydligt hörde utropas: "dä va Mamsell Sommer! nå för gu va icke dä hon." Nyfiken att erfara hvilken i denna för mig okända samling möjligen kunnat nämna mitt namn, vände jag hufvudet åt sidan, derifrån rösten kom, och varseblef nu ganska riktigt Fröken Doll, hvilken framlutad ifrån sin stol, gjorde ifriga bemödanden att få sitt undanskymda föremål i sigte. Till hennes synbara tillfredsställelse fann hon nu

detta sitt föremål, och begynte med en familier nickning, hvilken länge fortsatt, slutades sålunda, att Fröken ifrån sin plats uppsteg, närmade sig mig, och intog en vid min sida ledig. "Nå kors! jag kan säga", började Fröken, "jag blef rätt flat att se Mamsell här, nej verkligen jag det tänkte; Mamsell nämnde ej något derom, då jag härom sistes talte med Mamsell angående denna fest? nå men i alla dar hvad det tyget är vackert Mamsell har till klädning, det är visst köpt hos D.? har Mamsell sjelf sytt den? Lifvet sitter alldeles som skulle det vara gjordt af Madame Köller; ja, den menniskan är alldeles makalös i att förfärdiga plagg, men så går hon ej heller af för små smulor; tre Riksdaler för ett enda lif, nog är det enormt, men, hvad vill man göra, det hör nu en gång till goda ton att låta sy sina klädningar ute, och hvem ville väl för tre Riksdalers besparing gå ifrån den? Engageanterna äro magnifiqua! veritabelt äkta blonder, jag undrar hvad alnen kostar? Min syster Majorskan har fåfängt efterletat så breda. Mamsell gick henne säkert i förväg och borttog de sista. Jag ser Mamsell har vantar, alldeles dylika med Cloty och Jettchen Nobelcreutz; de äro superba, verkligen superba. A propos, känner Mamsell Fröknarna Nobelcreutz? De sitta der uppe i hvita gaze-klädningar, icke de med pannbanden, det är Fröknarna Q.; nej, de med blomsterbouquetter på kjolen, och blomkransar på håret, som just nu tala med Löjtnant Pirouette; de äro rätt söta, gentila flickor, men oss imellan sagt, hafva de dock ett stort fel, de vilja nemligen vara alltför mycket båla och förnäma, och tycka sig genom sin rikedom vara något för mer än andra menniskor. Men, hvad tycker Mamsell om Fröknarna Q.? de se ju rätt näpna ut, eller huru? Jag för min del vet dock ej hvad det är man i allmänhet hos dem så mycket värderar; nog fins det flickor hvilka äga den belevvenhet som de; deras far var Kapten i — sk tjenst och efterlemnade ej någott större förmögenhet, än att enkan med sina tvenne plantor nu deraf nått kan lefva, men, de äro nu en gång ansedda, och till och med omtyckta, samt räknas i och för sitt lilla von, till noblessen. Men hvad säger Mamsell om min klädning, är icke färgen lysande och vacker? i synnerhet klär den bra vid ljus; jag hade heller ingen möda ospard må Mamsell tro, att få den i ordning, ty som Madame Köller var så förskräckligt öfverhopad med arbeten, att hon ej hann med vidare än lifvet, fick jag sjelf i flere dagar hålla på med den tråkiga kjolen och garneringen." Sålunda, under ständigt omvexlande ämnen, varierade den goda Fröken immerfort, utan att gifva sig möda, på sina otaliga frågor och meddelanden, invänta ett enda svar; jag hade verkligen svårt att med min blotta tanke följa denna exempellösa liflighet, hvilken ej af något motstånd tycktes låta sig störa. Fröken vände sig dock helt oförmodadt till sin granne på andra sidan och nu först blef jag i tillfälle att ostörd få betrakta den unga Grefvinnan, hvilken längs salongsgolfvet promenerade arm i arm med den vackra Öfverstinnan Z. jag ju redan sedan Ångbåtsfärden för dig omnämnde. Ett herrligare par kan man sällan se; Öfverstinnans intagande skönhet; och det obeskrifligt interessanta, själfulla, himmelska i Grefvinnans hela personlighet, stridde vexelvis att fångsla den af beundran intagna åskådaren. Båda förenade sig i den möjligaste enkelhet, båda i ett lätt förekommande men värdigt sätt. Kring Öfverstinnans runda och utmärkt väl bildade kropp smög sig en vit silkesrandig skir klädning, hvilken i mångfaldigt yppiga veck ledig nedföll kring lifvet, och genom sin längd alldeles skylde de små fötterna; den hvita fylliga halsen var fri ifrån hvarje yttre prydnad, och betäcktes endast af en lång dyrbar blondslöja, hvilken, lik an lätt sky, vid hvarje obetydlig rörelse omsväfvade den hulda varelsen; det långa mörka håret var bart, och äfven utan någon främmande grannlåt smakfullt hopfästadt lågt i nacken, samt framföre utan en enda lock, slätt och sirligt nedkammad. Grefvinnans sylfidlika gestalt höljdes i en mycket matt ljusgul öppen sidenrock, hvilken snarare kunnat tagas för vit, skulle ej Öfverstinnans fullkomligt mjella klädning utvisat någon åtskilnad i färg; den var i halsen utringad lik en klädning, samt pryddes med en liten oändligt väl arbetad vit spetskrage. Från pannan nedföll sköna lockar, hvilka rikligt bekransade den fina kinden... De begge Fruarna tycktes inbegripna i ett lifligt samtal, hvarur Grefvinnan endast genom någon ännu då och då ankommande gäst stördes. Nu tycktes dock tiden vara inne till tilfredsställande af gästernas väntan. Guvernören, hvilken genom sitt graciösa sätt muntert underhållit societén, nalkades nu Grefvinnan, tillhviskade henne några ord, hvarefter hon till ett närgränsande rum aflägsnade sig, men snart derpå återkom, tog Grefvens arm, fördes af honom till förmaket, samt utbad sig alla sina så väl der som i salonen befintliga gästers närvaro, vid den lilla högst enkla atrappe hennes barn till firande af den vördade farmodrens födelsedag tillstållt. Nu bjöd Grefven å ena och Grefvinnan å andra sidan, den gamla Grefvinnan armen, samt ledsagade henne, åtföljde af hela den öfriga skaran, till ett på andra sidan salongen liggande stort, eclareradt rum, der stolar för den talrika samlingen voro arangerade. Främst syntes en enda stor förgylld ländstol, hvilken var utsirad med friska doftande rosor och blomstergirlander; dit ledsagades den gamla; och intog med synbar rörelse denna för henne utmärkta plats. Tänk dig, Emilia, den obeskrifliga klarhet detta rum ägde, då ifrån en strålande kristallkrona skenet af minst hundra vaxljus utspreds, samt de fyra synliga fönstren i sina rutverk sågos fullsatta med säkert lika många. Men — detta är ju allt bisaker; jag hastar nu endast att för dig i möjligaste korthet tydliggöra hvad som i och för sin oändliga anspråkslöshet i synnerhet talade till mitt hjerta. Rideaun, hvilken bestående af en lätt ljusblå silfveraktig sky, ännu afskiljde det öfriga af rummet, förevisade nu i en klart brinnande krans af herrliga rosor, den viktiga dagens datum. En obetydlig stund förgick, och i ett nu försvann skyn, och erbjöd ögat en obeskrifligen täck och oskuldsfull grupp: Aurelia, draperad i skimrande silfverskir, satt sakta gungande i ett vidt rörligt rosenmoln, hennes upplösta hår nedföll i lediga lockar, och böljade fritt kring axlar och hals; på dess skuldra satt en vit dulva, hvilken med begärlighet hackade på de rosenknoppar, som, hopflätade till en krans, kringflöt

hennes hvita panna. Bakom henne, till hälften dolda i molnen, stod o tvenne små vingade genier, hvilka hvardera med ena handen öfver henne upphöllo en med gyllene liljor fullströdd slöja, och med den andra öfver henne utströdde friska blomster; framför hennes fötter lekte ännu en helt liten genie, hvilken då och då till henne uppräckte en och ann af de nedfallande blommorne; detta varade några minuter, då med blixstens hastighet öfver hela molnet ett silfverstjernigt purpurrödt draperie uppflog, hvaruppå den i guld virkade Grefliga kronan med gamla Grefvinnans prydliga namnschiffer strålande brann i de skönaste eldfärger.

Med innerligt välbehag fängslades ögat vid denna barnsliga tafla, hvilken helt och hållet syntes egnad den älskade gamla; — men, snart rullade skyn, och undandolde den fullkomligt för åskådarns blickar. Jag kastade, ifrån det hörn af rummet der jag stod, en blick på gamla Grefvinnan, hvilken emot Grefvens skuldra nedlutat sitt åldriga hufvud; då och då borttorkade hon oförmärkt en i ögat frambrytande tår; hennes hand hvilade öfverlåtande i den unga närstående Grefvinnans, hvilken under föreställningen omfattat densamma. En oafbruten tystnad rådde i hela rummet, hvilken ännu mera bidrog att öka högtidligheten. Ack! du Rosa! tänkte jag helt förtörnad för mig sjelf, hvad i guds namn kan orsaka ditt så långa uteblifvande från denna herrlighet; redan i salonen hade jag ofta, men forgäfves sett mig ikring efter den saknade, af hvars mor jag i förmaket tyckt mig se en skymt; i hvilken förmodan jag dock sedermera trodt mig hafva orätt; men tänk dig min öfverraskning då jag vid rideauns förnyade uppdragande, uti en Berceau af lefvande syrén- och rosenhäckar, såg Fröken Aurelia, Rosa och ännu en tredje helt ung flicka, sysselsatta med hopflåtande af sirliga blomsterkransar, alla tre voro hvitklädda, Rosa i den präktiga balkostymen, med tillsatts endast af en silfverstickad hvit slöja, hvilken, alldeles dylik hos de tvenne andra, ledigt var kastad öfver axeln; i lockarne voro äfven små blommor infätade. Framför dessa blomsternympher stod på en upphöjning ett marmorhvitt altare, så fullkomligt genomskinligt, att hvilket öga som helst på detsamma kunde urskilja den i guldbokstäfver glimmande devisen, barnslig kärlek! Uppå altaret brann en fosforisk eld, på hvars låga en liten vingad engel utströdde doftande rökverk. På litet afstånd derifrån sågos ännu tvenne små genier lekande i det höga gräset, den ena med ett gyllene klot, den andra sysselsatt att fånga en liten gullvingad fjäril; — mekaniken vid den ifrån blomma till blomma fladdrande fjäriken var förträfflig, man hade kunnat svära på, att den lilla vingade flygtingen var fullkomligt lefvande. Denna scen varade en liten stund, då, likasom genom en förtrollning hela taflan i ett ögonblick försvann, och en magisk skymning, genom kronans ögonblickliga upphissande, i stället för den förra starka ljusningen, inträdde, och nu — framgungade på silfvervågor en purpurvimplad gondol, i hvars midt en underskön flicka, klädd i mattljusrödt luftigt gaze satt; den ena runda obetäckta armen omfattade en silfversträngad lyra, på hvilken hon med andra handen framlockade klingande toner. De ljusa lockarne, flygande för vinden, smekte vårdslöst hennes panna och hals. Sålunda framflöt hon sakta på böljan, utan att synas märka ett ohyggligt sjödjur, hvilket allt tydligare utur den svällande vågen framstack sitt ofantliga gap; redan syntes den svarta feniga stjerten, kroppen gjorde en våldsamt böjning att sluteligen omkullkasta den lätta farkosten, då en upplysande blixtråle i hast öfverflog scenen, och upptäckte en yngling, hvilken, kämpande med de rörliga vågorna, snart upphann gondolen, och nu med kraftfull arm uti odjurets öppna gap nedstötte sitt blanka spjut; synbart framfrusa de den mörka blodet utur det förfärliga djurets sida, hvilket nu vanmäktigt nedsjönk i vågorna. Den hulda lyrspelerskan förmådde, betagen af förskräckelse, med möda till gondolen upphjelpa den sköne räddande ynglingen, hvilken, af vattnet genomblött, vigt och ledigt nu styrde båten till en närliggande klippa. Rideaun sjönk, och tror du väl Emilia! att jag genom detta högst naturligt framställda (pris vare Majorskan Pygmei rika uppfinning) lefvande uppträde, ännu en lång stund efter dess upphörande, genombäfvades af en ovilkorlig skakning, så imponerande var på mig denna verkligen oväntade och oändligt väl lyckade framställning. Ledsnar du ej att åhöra, så vill jag ännu för dig framställa de tvenne återstående scener, af hvilka den sista, i anseende till dess enkelhet och inposanta sammansättning obeskrifligen verkade på min själ. — Efter ett något längre uppehåll än mellan de föregående presentationerne, uppdrogs åter Rideau'n, och på en grön kulle sågs nattens Drottning (Luna) sittande, omgifven af sex nympher, hvilka alla voro höljda i långa, svarta slöjor, fullströdda med silfverstjerner; sjelf bar hon samma dräkt, men utmärkte sig genom en kring hufvudet åtsittande halfmåne, samt en brinnande fackla, den hon höll i handen; på den mörka himmelen tindrade de klaraste stjerner; skymning hvilade öfver hela scen, tills oförmodadt bakom kullen en rosenröd ljusning uppsteg, och morgonrodnaden (Aurora) skön och ungdomlig, sittande i en char, och dragen af fyra hvita hästar, blef synlig. Vid hennes ankomst höjde sig långsamt natten, omsvepande sig sin stjerniga mantel, samt aflägsnade sig sväfvande, åtföljd af sina tjenarinnor. Den tindrande stjernhimmeln doldes af ögonblickligt nedfallna korta förhängen, upplystes, och nu sågs solen (Apollo) i en skön ynglings gestalt med en grön krans på det lockiga hufvudet, småningom höja sig bakom den trädbevuxna kullen; han blef dock endast till axlarne synlig och försvann åter snart, då i hans ställe den strålande solen allt högre och högre framskred. Härunder hade den fyrspänniga Charen alldeles försvunnit, och nu sågs i det upplysande skenet på motsatt sida af kullen, tre gudinnor, sittande på den gröna blomstermattan, i hvilka man, i anseende till de sinnebilder de buro, tydligt igenkände den stolta Juno, invid hvars sida en prydlig påfågel stod; Minerva i krigsrustning, med Meduse hufvud aftryckt på dess bröstbarnesk, och en hjälm i handen; samt Venus, strålande af skönhet och behag, jemt omsväfvad af en liten bevingad kärleksgud, utrustad med pil och båge. Framför dessa

sågs en yngling (Paris), lutad mot sin staf, leende betrakta gudinnorna, och upmärksam lyssna till den tvist man af deras gester kunde sluta till, att dem emellan föreföll; obeslutsam vägde han länge i sin hand ett gyllene äpple, skönhetens pris, och anledningen till deras tvist, närmade sig sluteligen gudinnorna och räckte med ett artigt knäfall äpplet till den sköna Venus. Synbart sågs nu afvundsjukan framlysa i den stolta Junos anlete, som, förtörnad och rufvande på hämnd, skyndsamt satte sig i den char, hvilken, förespänd med tvenne prunkande påfåglar, stod väntande invid hennes fötter. Rideau'n föll. Sedan denna korta föreställning, försiggått, upphissades till yttersta öppningen af taket den strålande kronan; de flesta ljusen i fönstren utsläcktes, sålunda, att endast en behaglig halfdager kvarblef i rummet, och nu uppdrogs för sista gången Rideau'n. Emilia! Emilia! tänk dig det lilla anspråkslösa pittoreska stycket, aftryckt på tittelbladet i förra häftet af "Runebergs dikter" det vi tillsammans med outhärdlig känsla så ofta beskådat, detsamma stod nu fullkomligt träffadt, en herrlig själf full tafla för mitt öga! Den lummiga björken, den lilla skogsdungen, den lugna viken, den nedgående solen, hvars strålar darrade i den glittrande böljan, och sluteligen den ensamma Svanen, hvilken lycklig och obemärkt sakta framgångade på vikens klara yta. Just då den snöhvita simmarn blef synlig, hördes af en späd melodisk röst, med innerlig känsla framsjungas "Svanen" författad af den Finska skalden, men då den sista versen, densamma hvilken under titelbladet, står upprepad med högre, ännu mera klingande röst, afsjöngs, och Svanen derunder liksom med ädlare resning i silfverböljan framkretsade, då uppstod ibland åskådarene ett länge tillbakahållet, ovilkorligt sorl af beundran, hvarunder den ljufviga rösten småningom förklingade; och Svanen, skymd af småskogen långsamt försvann. Ännu ett flygtigt ögonblick darrade den sjunkande afbleknade solens strålar liksom bortdöende i vattnet, och med hast nedrullade förhänget.

Jag väcktes utur de drömmar hvori jag härunder försjunkit, genom ett lätt vidrörande af min axel, och varseblef, då jag vände mig om, Rosa, hvilken under trängseln letat sig fram till mig. "Så djupsinnig söta Mathilda, ser du ej huru man nu ifrigt bemödar sig, att åter upphinna salongen, skola vi ej också närma oss den? Men säg dock först, hvad tyckte du om tableaerna? Jag tänker du fann dem som jag, rätt prydliga?" — "Ack söta Rosa", inföll jag nu, "du dömmar ganska rätt, jag hade också blott en enda tanke härvid, och den var en innerlig önskan, om deras vida längre fortfarande; men du! huru kom du så oförmodadt att bidra dervid! derom visste du ju alldeles icke i förgår." — "Ock icke ens i går", tillade Rosa, "först i dag morgons kom Aurelia X, och yttrade sin önskan, det jag måtte blifva henne en liten medhjelperska, det var, ser Du, med den obetydliga sången jag egentligen skulle biträda." — "Ja söta Rosa, den, som du kallar den 'obetydliga sången' gick också förträffligt; du föreställde ypperligt en liten Malibrän i afton, och hade med skäl kunnat mångdubbla dina stropher." — "Alldeles icke", småskämtade Rosa, "fula visor äro många — vackra deremot alldrig långa! små rosor finnas i öfverflöd, men Malibränner högst sällan, och derföre fick äfven du nöja dig med hvad denna nu oförmodadt bestod;" härvid tog mig Rosa under armen och förde mig ut i den rörliga salongen, der Majorskan Pygmeus som bäst höll på skörda ett allmänt lof, öfver den särdeles talang och smak hon ägde i rangerandet af tableaner. Rosa ärnade just, sedan vi väl intagit våra platser, på min derom gjorda fråga, upplysa mig om hvem den täcka gondolfarerskan var, då hon sjelf sågs åtföljd af Grefvinnan och Fröken Aurelia utur folkhopan närma sig oss. Grefvinnan presenterade nu mig sin äldsta dotter, samt Fröken Amelie T. (en syster till Öfverstinnan Z., hvilken i fägring var en fullkomlig af bild af sin äldre syster) yttrande det Aurelia nu personligen vore i tillfälle göra sin ursäkt för hvad hon hittills såsom upmärksam värdinna åsidosatt; bifogade hon ännu en artig önskan om vår snart inträffande närmare bekantskap o.s.v. samt lemnade oss. Med liflighet adresserade sig nu Fröken X. till så väl Rosa som mig, fägnade sig öfver den nya connaisancen; gjorde mig, som fullkomligt okänd i societén, småningom bekant med namnen på en och annan oss omgifvande person, deri Fröken Amelie med naivité ofta var henne behjelpig. "Du har nu bästa Aurelia, inföll Fröken T., för Mamsell Sommer gjort en ganska ordentlig utgallring bland damerna, och bör således ej heller förglömma våra cavalierer. Se hit Mademoiselle Sommer *J'ai l'honneur vous presenter le compt de A., le compt d' X, les barons C., les deux Capitaines aux gardes G. et H., Monsieur R., Lieutenant Pirouette; le Secretair Flanquette; et dieu sais que de plus.*" Hon ärnade, öfverskådande den talrika svit af karlar, hvilka i en grupp sammanskockat sig midt på golvet, åter börja en ny rekrutering, då i detsamma en liflig valtz blåstes upp, och hon sjelf utaf en af 'les Barons' snart rycktes bort i dess hvirvel. Capitain G., en, enligt hvad vi flickor pläga benämna dem — gentil cavalier, utbad sig i detsamma en valtz af Aurelia, och nu sågs det ena paret efter det andra bortsväfva under musikens jubel. Jag hade icke märkt att Rosa försvunnit ifrån min sida, förr än jag oförmodadt såg henne framila jemte en ung skön man, hvilken snart sagt bar sin intagande börda; hans blick hvilade med synbart välbehag på hennes fina anlete, der oskuld och täckhet så skönt förenat sig. Nu stannade han invid platsen derifrån han upptagit sin dame, samt bugade sig för mig: mitt namn är R. vågar jag af Mamsell Sommer utbedja mig en valtz? jag tackade, och fördes af honom flere hvarf kring salongen. Då jag åter uppnådde platsen, kvarstannade han några ögonblick framför Rosa, underrättade sig huruvida den förestående flyttningen till Liljedahl snart skulle försiggå, och så vidare, samt sluteligen anhöll om den första Française. Den är troligen en äldre bekant till dig Rosa, yttrade jag, sedan han lemnat oss, säg mig då hans karaktär, han nämnde mig endast sitt namn. Under mitt tilltal hade Rosas kinder oförmodadt uppflammat till hög rodnad, hon syntes brydd och kunde knappt halfhögt besvara min fråga; jag fick likväl veta R. vara Härads höfding,

och för resten gissa mig till hvad jag ville. — Så Rosa lilla, tänkte jag, slår det så till, min aning hade då ej bedragit mig; hennes hjerta var ej mera fritt, det hade den uppstigande rodnaden på dess kind förrådt. För att i grund förjaga Rosas iråkade förlägenhet, den jag ej hade hjerta att låtsas märka, slog jag genast om med en likgiltig fråga, beträffande Fröknarna Cloty och Jettchen, hvilka i ett litet kabinet bestyrtsamt sågos ruska om sina yfviga styfstärkta kjortlar. Nu blåstes i detsamma upp till en Française, och åtföljd af unge Grefve X. nalkades mig Baron C., hvilken af den förstnämnde mig föreställd, anhöll om den nämnde quadrillen. Vid den förnyade signalen närmade sig åter Baronen, erbjöd mig med belevnad artighet handen, samt ledsagade mig till min plats. Här stod jag nu, bestormad af tusende känslor, en främling i den stora vidsträckt societén, utan någon enda anhörig, ett mål för nyfikna och beställsamma blickar, hvilka, om ej för min egen, dock för min meddansares skull, i talrik mängd voro riktade på mig. Med våld qväfde jag de svårmodiga intryck ögnablicket öfver mig hopat; Friherrinnans ord: "min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder", återljudade nu med förnyad makt i min själ; nej, nu behagar du henne, ingalunda, och kan icke så våpig behaga henne tänkte jag, uppsläende mitt öga, och se, midt framför mig satt hon nu sjelf; den på mig riktade blicken, uttryckande den mest innerliga godhet; med en liten vänlig smånick ville hon — jag märkte det väl — ingifva mig det mod och den fattning jag för ett ögnablick varit på vägen förlora, men genom hennes upplifvande blickar fullkomligt åter bemäktigat mig, och nu var äfven quadrillen rangerad. "Det är första gången Demoiselle Sommer besöker vår hufvudstad, tror jag", yttrade sig min cavalier, sedan vi uttågat första touren i Françaisen? — "Ja;" — "och huru har Demoiselle funnit smaken deraf?" — "Jag förmodar", återtog jag frågande, "Herr Baron menar smaken af byggnadssättet, den förefaller mig, ehuru oskicklig att bedömma något dylikt, onekligen charmant, jag har ännu aldrig sett en prydligare stad, hvad som i synnerhet fäst min uppmärksamhet, är dess oändeligen vackra läge;" — "Jag menar", vidtog nu Baronen, med en lätt axelryckning, och låtsande ej gifva akt på mitt svar, "allt ensemble, byggnadssätt, läge, ton; hvad befaller min nådiga vidare?" — "Hvad den sednäste punkten beträffar", anmärkte jag, "är den så vidt skild ifrån de båda föregående, hvilken jag dock lika så litet som i den förstnämnde äger förmåga bedömma; denna är den första af såkallade tongifvande kretsar jag härtills besökt." — "Demoiselle har således ännu uppehållit sig ganska kort i staden? man hade eljest hos Kommerce-Rådet L—s, för en tre veckor sedan, en alltför amusant afton, der stadens beau monde var församlad, en oundviklig resa pour d'affair kallade mig förtretligt nog nämnde tid utur staden, och gjorde mig således detta nöje förlustig; får jag lof att fråga när ankomsten var för min nådiga?" — "Sedan knappa fjorton dagar." — "Om förlåtelse", återtog Baron, "då har Demoiselle ännu icke hunnit taga *le bon ton au connaissance*; man har, i anseende till uträknade fördelar, på sednare lyckligare tider skridit till den prisvärda upptäckten af en så kallad frihetsanda, hvilken lik en kyttande eld redan för längre tider sedan här och der utsprakat gnistor till en ny reform i samhällslifvet; etiketten gör nu mera intet påstående, man kommer, man går ifrån en société, alldeles efter godtycke, utan att besvära hvarken värd eller värdinna med påhelsningar, tråkiga tanklösa komplimenter etc, klär sig nonchalante, läser vid en taffel, ehuru omgifven af hundradetals personer, mellan rätterne sitt morgonblad, gäspar, blundar, gnolar, med ett ord, är fullkomligt fri och oberoende; den ena reflekterar ej på den andra, men öfvar i sin *tour les mêmes*; ah! ett charmante tidevarf, par exemple, är jag på en bal fatigerad eller ledsen vid ett uthållande poutpouri eller cotillon, slutar jag den utan omsvep, sedan jag anskaffat min dame en annan meddansare; hon gör detsamma om hon så behagar, utan att någonsin ett manquement kommer i fråga; nå, hvad omdöme lemna Demoiselle nu om tonen i S.?" — "Tiderna äro ovanligt upplyste", svarade jag alfvarsamt, sedan jag förundrad åhört Baronen, "likväl äro dess ljusa föreskrifter icke så alldeles lätta, som man skulle tycka, att efterfölja; mån tro Herr Baron, den der gamla goda tiden, der uppmärksamhet, reelité och hedrande grannlagenhet utgjorde en väsendtlig hjertats vinning, verkligen så allmänt af samhällslifvets medlemmar kan föraktas, åsidosättas, och glömmas; eller är det endast ett förlåtligt undantag med *le beau monde*?" Baron fästade vid mina sista ord sin blick med ett obeskrifligt uttryck på mig, elden i hans flammande öga hade i hast förvandlat sig till en mild brand, i hvars låga en i botten ren själ framlyste; jag såg otvifvelaktigt, att något särdeles inom honom föregick, och började af allt hjerta ångra det svar hvartill ifvern, och hans, som jag ej kunde undvika finna, allt för litet delikata resonement föranledt. "Kan ni förlåta mig Demoiselle", yttrade han nu, sedan han ett ögnablick med oafvänd blick betraktat mig, "kan ni förlåta ett tanklöst gyckleri, hvilket jag af vana, ej af elakhet hitintills, utan motstånd öfvat; lemna mig, jag bönfäller nu derom, den tillfredsställande försäkran, det ni ej tror, att mitt hjerta någonsin, hvarken föraktat eller förglömt den grannlagenhet och ödmjuka vördnad jag är skyldig ert kön, och i synnerhet personer, liktänkte med eder; likasom ni måste vara öfvertygad om, det icke allenast ni, för det ni olyckligtvis var främling, blef utsatt för en sjelfsväldig sprätts oafsnästa sottiser, utan ock att mången annan varit det före er." Tänk dig Emilia min förvåning vid dessa ord, jag blef verkligen gladt öfverraskad, och genom dem fullkomligt godtgjord, samt lemnade af uppriktigaste hjerta Baron den försäkran hvarom han så ifrigt anhöll, det verkligen icke ens den aflägsnaste skymt af missnöje hos mig qvarstadnat. Vi hade under det nu upprepade samtalet hunnit nästan till quadrillens slut; jag fann likväl under det återstående af densamma att Baronen var, hvad jag i början ingalunda trodt, en bildad och ganska hygglig karl. Ack! människohjertat, hvad det dock är för ett underligt ting, huru lätt de äldlaste frön i ett sådant genom villfarelse och dårskap förtrampas, ja ofta i grund förqväfvats, och huru

ofta på en blott slump beror dess kraftfulla återväckelse till ädlare lif och verksamhet. Arm i arm med Rosa gick jag efter slutad dans att åter uppsöka mig en plats, då Fröken Doll, som det tycktes riktigt betagen, ifrigt närmade sig oss: "vet Mamsell, jag blef riktigt storögd", började hon, "att se Mamsell i quadrillen; jag skulle just figurera fram emot Wridman, då jag vid svängningen varseblef Mamsell vid Baron C—s sida; har Mamsell varit bekant med honom förut, eller huru kom det till att han kom att dansa med Mamsell? jag skall säga att han är ibland de gentilaste af våra kavalierer, och Mamsell rätt mycket att gratulera, som fick dansa första dansen med honom." Jag kunde vid detta tråkiga tilltal ej afhålla mig att le, samt svarade Fröken, det hon i dylikt fall ägde dubbel anledning lemna mig sin gratulation, jag skulle nemligen dansa den nästa Françaisen med den yngre Baron C., hvilken redan till densamma bjudit upp mig. "Nå kors den Mamsell", undrade Fröken, "det var ju alldeles märkvärdigt, kavalliererne i S. hafva eljest ej för sig att vilja visa främlingar uppmärksamhet; tvärtom får damerna ofta på baler sitta hela långa afton, fogar ej händelsen att de i societén äga någon bekant!" Men Emilia! jag vill ej uttrötta ditt tålmod med åhörandet af det evigt likhaltiga joller hvarmed Fröken yttermera plågade mig, och som tiden mellan danserne var så kort, att jag genom ömsesidiga meddelanden med en eller annan raisonnementsvis ej kunde inhemta något, hvarken för själ eller tanke födande, och dessutom mina fruntimmers bekanta vore högst få, vill jag blott säga dig det jag, med Fröken Dolls ord taladt, var så lycklig att hela aftonen vara i en brillant tour, och satt ingen enda dans. Jag kan dock ej underlåta att för dig yttra mitt omdöme i anseende till de unga karlar, hvilka jag hos X. både såg och raisonerade med, hvaribland Häradshöfding R. i anseende till min älskade lilla Rosa mest ådrog sig min uppmärksamhet; han är den vackraste karl jag ännu sett; medelmåttigt lång, fyllig, samt utmärkt väl växt; äger ett sätt att meddela sig, hvilket, hvad ämne helst må afhandlas, gör honom oändeligt intressant och intagande, är belevvad och complaisant till den grad, att man nödvändigt derå tvingas göra afseende; och likväl, oaktadt alla dessa hos en enda person så sällan förenade naturförmåner, kan jag dock ej riktigt förlika mig med honom; men dermed nog; Grefve A., med hvilken jag valsade några hvarf, kan jag ej på annat sätt bedömma, än i korthet omnämna hans yttre; han är lång och väl växt, för sig gentilt, är ej vacker, då jag likväl får lof undantaga de utmärkt lifliga, stora, bruna ögonen, samt det ymniga, mörka, lockade håret; han tycktes helt och hållet vara öga och öra blott för Öfverstinnan Z., hvilken äfven var öfver all beskrifning täck; vidare Baron Victor C., en yngre bror till Baron Paul, med hvilken jag dansade första Françaisen, är fåordig, och en fullkomlig motsatts af sin bror; besitter en god portion flegma skulle jag dömma till, vore det ej orätt att så bestämt lemna yttranden om personer, dem man första gången ser. Capitain G., en munter, treflig karl, men som jag tror något elak, gjorde mig under en quadrille en liflig beskrifning öfver den bal han för några veckor sedan bivistat i T., en liten småstad, der bland annat damerna, med hvilka han hade den lycka göra bekantskap, voro ganska aimabla; skulle de i allmänhet ej så mycket affekterat vitterhet. De tänka, de tala endast om Hegel, Horatius, Ovidius, samt drömma idel poesi; icke underligt, fortfor han med ironi, att vid läro-säten, akademier etc. nutiden fordrar så mycket, då äfven det milda könet lagt sig på ett dylikt studium; att å karlarnes sida en ödmjuk öfvervägande täflan kommer i fråga är ju således högst förlåtligt. — Alltså kära du, har du tänkt på Hegel, har du talat om Horatius och Ovid; så lägg för Guds skull af båda delarne, eljest blir du af de omilda karlarne ömmare ihågkommen än du måhända det skulle önska, och hvad sluteligen poesi, till och med prosa angår, får du nöja dig med, på sin höjd "Ingeborgs klagan" samt studerandet i "Cajsa Warg". Ack! de karlarne! de karlarne... Här ställer jag inför ditt öga — icke — "det skönaste du sett i nord" nej, Lieutenant Pirouette, en liten fin mager ungherre, en af första rangens dansmästare (förstås i ordets sublimaste bemärkelse); sedan han under afton dansat med, och figurerat för, Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, samt under quadrillerna, i anseende till vigeur, dansställniug, samt benens utmärkta skicklighet vid batementer, onekligen med största skäl ådragit sig beundrande uppmärksamhet, ådagalade han ännu genom en bockning för mig, presisement en pendant till dem Madame G. under första danslektionen så mödosamt sökte öfverflytta på sina elever (på cavalierslinien n.b.) huru mycken heder han i sin ungdom måtte gjort sin maitre de danse; han nämligen uppbjöd mig till en cotillon, dertill du väl kan föreställa dig jag ej kunde refusera. Det första jag, slående invid min cavaliers sida upptäckte var en impertinent calmus-lukt, hvilken han oupphörligt genom de tunna läpparne utandades, derefter blef jag af honom ordenteligen underrättad om alla de publika nöjen, hvilka årligen vore att tillgå i S. Subskriberade assembléer voro 10 (säger tio) maskerade 2, sammankomster för Pauvres honteux 2, allt säkra inkomster, dertill voro ännu att påräkna minst 24 privata baler, tre à fyra slädpartier, möjligen och troligen några mindre tragedier inom, samt öfverhufvud tagit 50 (femtio), icke derunder, spektakel utom hus. Derefter afhandlades den torra väderleken, samt undrades om icke de impertinent stickande flugorne skulle betyda regn. Jag lemna likväl nu som då, Lieutenanten att vidare sammanslå antalet af baler och tyda flugornas impertinance, samt fortskrider till Fändrik Doll, en bror till Fröken; han är lång, nästan sagt skrånglig, men har i sitt ansigte någonting själfullt och godt, är yngst af sine syskon samt till det yttre lik Majorskan; har ett något fjeskigt sätt, i hvilket dock ingen skymt af bålhet kan upptäckas. Nöjsammast var för mig den quadrille jag med honom dansade, han påminte genom sin ytterliga liflighet mycket om Wilhelm K. Major Fixenheim, enkling, men ännu vig och förlig, ehuru något fet, var emot mig särdeles uppmärksam, så väl under dansen som soupéen, under hvilken sednare han bestämt fattat posto bakom min stol. Friherrinnan roade sig rätt hjerteligen åt min eröfring, hvarpå hennes neveu gjort henne

uppmärksam, samt slutligen och sist, återigen Baron Paul C., med hvilken jag dansade ett evighetslångt potpourri, utan att han likväl föreslog mig något ombyte af cavalier; hans artighet var nu utan gräns, han ville (helt naturligt) godtgöra hvad han emot mig trott sig förfelat, och just därför var slutet på den mångtourade dansen mig särdeles välkommit. — Jag har nu för dig framställt åtskillige personer mer och mindre intresanta, af dem, med hvilka jag under den nyss passerade aftonen var i någon beröring, men den, med hvilken ett dylikt fall ej existerade, den af hvilken läppar jag ej hörde ett enda ljud, hvilken jag endast såg, och som bland alla dervarande karlar blef den enda, som verkligen intreserade mig, honom har jag ej nämnt, emedan jag; lik små barnen sparsam på det ljufva och goda, velat gömma det bästa till sist; och ännu ett, emedan jag hoppats du af hans oförmodade framträdande i denna muntra sorlande krets, bestämt skulle erfara samma djupa intryck som jag; se då min Emilia, betrakta med väl klappande hjerta, det märker ingen, men Gud bevars, Gud bevars, icke tårfuktadt öga, ibland siden och band, blommor och gaze, löjen och skämt, en ung man med oändeligen intressant, själfullt skönt utseende, omkring tjuguuåtta högst trettio år, stå lutad emot tvenne grymma håande kryckor, lugn framblickande utåt det hvimlande salonggolvet; hvem är den beklagansvärde ädle krympligen, hvilken ej utan sitt obevekliga stöd mäktar taga ett enda steg? Denna fråga gjorde jag Friherrinnan, bredevid hvilken jag, af hennes vänliga vinkar ofta ditlockad, satt; densamma hör jag nu äfven dig göra mig, och svarar dig hvad jag sjelf genom Friherrinnan fick veta; han är en bror till den täcka öfverstinnan Z., hvilken, under det hon mellan danserna uthvilade, med innerlig känsla sågs hand i hand med denne sin själsfrände bortprata långa timmar. Du må ej min älskade läsarinna mig till förgelse framkasta någon tanklös fråga: huruvida under dylika omständigheter, Öfverstinnan väl hade hjerta att dansa; då gör jag åter den der, dig ingalunda behagliga nack-knycken, du minnes den väl? och svarar dig, enligt min innerliga känsla: hjertat och själen kunna alltid lika lifligt, måhända ofta i fördubblad grad, känna och dela lidanden hos en älskad medlike, vän eller anhörig, och ögat genom tid och vana, dock sluteligen härdas till betraktande af hvad den oundvikliga nödvändigheten pålagt, samt således äfven den älskande systren, ung och liflig, i dansen framsväfva med ett likaså varmt hjerta som någonsin den pedantiske väggprydnaden, hvilken, för det en gammal tante eller onkel ligger sjuk, ej vågar röra sig till en valtz eller quadrille, men det oaktadt ej kunnat försaka ett stormande begär att uppsöka erbjudna nöjen och förlustelser; och, hvilken är i det hela väl oskyldigare an just den förströelse dansen lemnar? Med samma skäl borde ju spektakler, kaffen, supéer, till och med concerter och muntrande lecturer fördömmas, med ett ord allt hvad som möjligen gör anspråk på en fiffigare tanke eller bidrar att förskingra sinnet; undvikandet af dessa nöjen af personer, hvilka ej genom döden lidit smärtsammare förluster, då fallet alltid blir förändradt, anser jag ovilkorligt som det fördömligaste pryderi, der endast etiquette, omöjligen den sanna känslan, kunnat tala. Men nu vill jag nämna dig något, hvaråt du rätt hjerteligen skall skratta, det tycker jag likväl alldeles icke illa om, tvärtom jag skrattar med. Jag har, af hvad skäl vet jag egentligen ej, men så har likväl förhållandet varit, alltid med litet sneglande blick skådat dessa ungherrar, hvilka på senare tider i så öfvermåttan stor mängd börjat begagna glasögon, och har i mitt sinne undrat öfver det till och med ögonen hos sednare tiders generation till den grad lida af svaghet, så dessa yttre medel till deras conserverande så allmänt nödgats tillgripas, då äldre karlar, till och med gubbar, med blotta sina egna ögon ännu finnas se ypperligt; vare härmed dock huru som helst, jag har allt nog aldrig förr kunnat förlika mig med dessa dubbla; nu, då jag oförmodadt såg denne T. med dylika, föreföllo de mig alldeles icke motbjudande, tvärtom var han den första jag tyckte de riktigt väl klädde; således har åter slumpen med hast kullstörtat en fördom, den jag trodde allt beständigare skulle rotas i min inbillning, och jag är säker på, jag härefter ganska tranquil skall betrakta dessa förr så förhatliga stela glasögon, och Gud vet, må hända ännu förälskad i dem, möjligen lägga mig sjelf till ett par dylika. Men nu till Rosa; flere gånger under aftonen, men i synnerhet under den omnämnde potpourin, var jag ej mäktig afhålla mina ögon ifrån den intagande flickan; hon dansade med R., men nej, hon dansade ej, hon sväfvade jemte honom genom högre regioner, åtminstone voro hennes tankar, hennes känslor ej af denna verlds; ack! om du sett henne, då hon, tröttad af en uthållande valtz, oskuldsfullt uthvilade i den stol hans uppmärksamhet henne utsett, de blickar fulla af inre frid och salighet hon då stundom tillsände honom, som lutad till hennes sida, genom ständigt förnyadt tilltal sökte fångsla hennes uppmärksamhet, om du sett det anspråkslösa milda i hela hennes väsen, der ej en mine, ej en gest var antagen eller konstlad, men tvärtom, den skönaste natur rådde; om du sett den rika, ehuru spåda rundningen af dess vackra zephirlika gestalt, samt sluteligen, om du sett det obeskrifligt svårmodiga, långsamt bortdöende leende på de runda purprade läpparne, då under dansens muntra hvirfvel hennes blick oförmodadt föll på den väl till utseendet lefnadsglade, dock stundom i dysterhet inom sig försjunkne T., då öfverdrogs vanligtvis hennes ögas klara spegel af en fuktig tåredimma, hvars milda dagg, ren och uppriskande, nedföll i dess unga varma hjertas rika blomstergård. Jag suckade under det jag sådan betraktade henne; många innerliga önsknings för det ständigt fortfarande lugnet inom hennes själ; säkert, säkert anar hon ännu ej till sitt eget oerfarna hjertas tillstånd, ack! hon är i sanning en huld, ännu knappt utslagen ros, hvilken blott drömmar sin frid, och sin oskuld. Uti samma salong der tableauserna voro anbragte, var nu arrangerat för supéen, hvilken yppig och öfverflödande bestod af det raraste och läckraste årstiden och en väl rigtad kassa kunde frambringa; på de präktiga borden, der sirliga krokaner i olika format prunkande höjde sig, lyste silfver, kristaller samt herrliga vaser, fyllde med

utmärkt sköna, lefvande blomster, den ståtliga kronan spridde åter sitt sken, hvilket ännu mera förökades genom det ljusen från silfverkandalabrerna, hvilka i mängd funnos å bordet, meddelade. Skönast voro dock salonens väggar att påse, hvilka öfverallt voro prydde med korslagda blanka klingor och bajonetter, i hvars blåa stål ljusskenet strålande återspeglade sig. Midt på väggen framför det stora längsta bordet, var af sabelklingor, hvars spetsar alla voro hopfogade, formerad en stor sol, i hvars midt åter en mångfärgad rörlig eld brann; på hvarje fäste af klingan hängde en frisk doftande krans af röda och hvita rosor. Vid åsyn af dessa krigiska apparater, tycktes de unge Militärerne erhålla nytt lif, nu uppstod ett sorl, ett jubel, ett gny, hvilket knapt genom den starka appetiten kunde döfvas. Att sjelfva soupéen räckte förfärligt länge, kan du väl tänka, innan i tillbörlig ordning alla de otaliga rätterne, delicerne och decerterne, voro serverade och påsmakade. Jag höll redan vid de bruna välluktande hjerparnes ankomst på att half-tröttna, ty hvarken Öfverjägmästarinnan Bjellerdorffs ordförande, hvilken satt tvärs för bordet midt emot mig, eller mina ömsesidiga grannars Fröken Jettchens och Baron Paul C—s muntrande conversation, ej ens Major Fixenheims långtrådiga afhandlingar om vätgas, brännämnen, samt i anledning deraf uppfinningar, dem snille och industri gjort etc, förmådde väcka min uppmärksamhet förr än oförmodadt en kraftig trumpetstöt injagade nytt lif hos en hvar. Nu uppsteg Guvernören höjande sitt glas, och proponerade i vänlighet för sin gamla vörnadsvärda Fru moder en skål, hvilken af hela sällskapet, under ljudande hurrah utdracks; — och hvilken ändteligen gaf anledning till alla de oräkneliga som för det grefliga huset, jemväl för enom och hvarjom, sedermera följde. Sist serverades i gyllene koppar, allt sittande till bords, det "magnifiqua kaffet", som Fröken Jettchen kallade det; klockan slog precis sex då man sluteligen uppreste sig, samt gästerne yra och tröttade småningom förfogade sig till sitt. Att jag härigenom pratat dig till sömn min Emilia, derom är jag fullteligen öfvertygad, i synnerhet om, par bonté, du till aftonlecture valt mina anteckningar; jag har minsann äfven i långtrådighet öfverträffat sjelfva Major Fixenheim, men, du ser väl deri endast ett talande bevis på sällsynt läraktighet. Sof emedlertid godt min hulda läsarinna, jag går att deri följa ditt exempel.

Den 17.

"God morgon, nio-sofverska", helsade mig skämtande Friherrinnan, då jag i går fötmiddags, sent uppvaknad, gick att önska henne en glad dag. "Nu har väl *Majoren en gros*, spökat för din fantasie hela natten, eller huru Mathilda?" — "Ingalunda Fru Friherrinna", svarade jag, "tvärtom har jag ju sofvit så lungt och tryggt, som skulle inga Majorer finnas till i hela världen, jag satt länge uppe i aftons, och har af den anledning hvila så allt för länge; jag höll äfven på att storbanna Annette för det hon ej förr väckt mig, då hon likväl tappert försvarade sig med Friherrinnans förbud härtill." — "Ja, jag var inkommen för att helsa dig en god morgon", återtog Friherrinnan, "men då jag såg huru ljuft du slumrade, utgick jag åter, tillsägande endast Annette, hvilken fannts i yttre rummet, att ej stora din sömn. Jag vill nu", fortfor Friherrinnan, "avertera dig en liten bjudning till Majorsakn Pygmeus, den jag gerna såg vi antoge, vore du ej ännu efter balen alltför trött." Så gerna Emilia, jag verkligen förblifvit hemma, instämde jag naturligtvis dock i Friherrinnans vänliga önskan; förmiddagen förgick nu under resonement om den nyss bivistade festen, samt i anledning af den förekommande personer, öfver hvilka vi hvardera yttrade vår mening. Bland annat förde händelsen äfven samlalet på Baron C. och det kuriösa resonement som i början af afton ägt rum emellan Baronen och mig; Friherrinnan roade sig godt deråt, men lemnade emedlertid Baronen, hvars caractair hon genom sin son i grund känner, ett verksamt loford; han är den hederligaste unga karl, påstod friherrinnan, hon kände, samvetsgrann, reel, och ordentlig, ehuru i sitt sätt något för mycket sjelfsväldig och korttänkt; i synnerhet visar han fruntimren alltför liten uppmärksamhet; likvist lærer hans sätt, mente hon, till dessa sednare, merendels bero af dem sjelfva. Jag fick nu äfven veta Baronen vara en aflägsen slägtinge till Friherrinnan, hvaraf, likasom af den intima vänskapen med hennes son, kommit hans i förra tiden oftare umgänge i huset. Friherrinnan meddelade mig nu huru hon, angående mig, varit öfverhopad af frågor; i synnerhet hade Geheimerådinnan Nobelcreutz noga utforskat min härkomst, moyenger, partier, om jag ägde några o.s.v.; hon påminde sig nu sett "detta ansigte" förut, ehuru hon ej bestämt kunde erinra sig hvar; men genom Friherrinnans underhjälpande sluteligen drog sig till minnes att det varit på *Örnen* vid sin öfverfart ifrån N. — Nu uppmanades Friherrinnan att i nåder taga mig med, då besök skulle göras hos Geheimerådets, på det man sjelf kunde blifva i tillfälle se, åhöra, bedömma, etc. etc, hvilket allt jag, oss emellan sagdt, dock obegripeligen gerna önskade undvika, om så ske kunde. Till och med Grefvinnan X. hade gjort Friherrinnan sin kompliment öfver min person samt det lätta, (hennes egna ord) i mitt sätt att vara; önskande äfven det Friherrinnan ofta ville tillåta ett egnare umgänge mellan Fröken Aurelia och mig. Du finner väl Emilia, att om dylika grannlåter gjorde mig någon fägnad, var det helt och hållet för Friherrinnans skull, hvilken jag tydligt fann, ansåg sig deraf smickrad. Som jag förmodade samlungen hos Majorskan skulle bestå egenteligen af Friherrinnan, och möjligen en eller annan egnare person, klädde jag mig, enligt Friherrinnans önskan, mycket enkelt i en hvit finrandig mouslinsklädning, samt en hvit blond-krage, den Friherrinnan skänkt mig; men ehuru ej

stor, utgjordes societén dock af några fler än de påräknade. Geheimerådinnan satt redan och doppade det svällande sockerbrödet i sin kaffekopp, då Friherrinnan inträdde; jemte den förstnämnda i soffan, sågos ännu några andra Fruar, äfvensom värdinnan sjelf, hvilken der innehade sin plats; Majorskan emottog Friherrinnan med mycken artighet, i soffan makades nu rum för henne, och sedan äfven jag erhållit en liten välkomst-nick, öfverantvardades jag i Fröken Dolls beskydd, hvilken redan, jemte Fröknarna Nobelcreutz, i minnet galopperade rad upp och rad ned, mönstrande och upprepande klädsel, gester, miner, samtal, ja ända till det obetydligaste af hvad hos den eller den person på balen varit att anmärka. De höllo just på med en liten disput då jag inträdde. "Nå, det var herrligt!" utropade Fröken Doll, "nu skola vi väl få en skiljoman i vår tvist; välkommen Mamsell Sommer! Hör nu på, var icke Öfverste-Lieutenantskan Dyrers klädning på balen ljusblå? och ännu vidare, voro pastejerna till boullionen fyllda med kräftstjertar eller fisk? svara, svara blott fort." — "Så mycket jag kan påminna mig", yttrade jag, intagande min plats, "var Öfverste-Lieutenantskans klädning ljusröd." — "Ah, bravo, bravo!" utropade Frökon Cloty, "aldeles rätt, aldeles rätt; nå pastejerna då, Mamsell Sommer?" — "Fröknarna måste benäget ursäkta mig", svarade jag åter, "men hvad den sednare viktiga frågan angår, kan jag sannerligen ej lemna något upplysande svar, emedan jag ej smakade dem." — "Nå vi få väl höra", mumlade Fröken Doll, "ja så, ljusröd; ja ja, jag tror nu nästan, det kan jag då snaran: medgifva, måhända jag misstog mig om färg, men pastejerna, nej, jag försäkrar herrskapet voro icke de af kräftstjertar." I detsamma ankommo Friherrinnan C. jemte tvenne sina döttrar; "se god dag, söta flickor, huru mår du Serafia och Clementine", framflåsade Fröken, då dessa begge inträdde i rummet, der vi sutto; "hör nu, söta flickor, kunnen J säga om pastejerna på balen voro fyllda med färs eller kräftstjertar?" — "Minsann, kära du, jag det vet", svarade fröken Serafia, medan den yngre spänd och matt kastade sig i det lediga soffhörnet, och nu derifrån utdelade familiära nickningar till Fröknarna Cloty och Jettchen. "Ja, men jag kan säga", vidtog sluteligen Fröken Clementine, sedan hon med då slängt sin pirat på bordet, samt makligt började servera sig kaffe, "jag kan säga att de voro af färs, eljest hade jag icke ätit deraf, emedan jag kan ej fördraga kräftstjertar, uh! de äro väl förfärlige." — "Nå Överste-Lieutenantskan Dyrers klädning, hvilken färg hade den?" — "Den var positivt ljusgredelin", återtog Fröken Clementine, "det såg jag allt för säkert." — "Jaså, men Mamsell Sommer påstår den varit ljusröd", mente Fröken; "påstår den varit ljusröd? kors det kunde jag ej upptäcka, gredelin var den i mina ögon, men då Mamsell Sommer påstår, måtte jag väl sett galit." Nu var tid för mig att falla in. "Mamsell Sommer hvarken påstår eller säkert bestämmer ett eller annat, hon vill blott minnas den var ljusröd, men afgår gerna med undvikande af disput ifrån hvarje yttrande i nämnde ämne." — "Nej, nej, nog var klädningen gredelin, mitt Herrskap, och det är säkert", beslutade Fröken Clementine, med likväl någorlunda nedstämd ton; och således blef tills vidare beramat att: pastejerna voro af färs, och Öfverste-Lieutenantskans klädning gredelin. Nu inträdde Fröknarna Q. — Åter helsande, och välkommande. "Bästa flickor", började Fröken Doll, sedan Fröknarna väl hunnit sätta sig, "ni, som så mycket lierade med Öfverste-Lieutenantskan Dyrer, ja till och med till henne nära slägt, sägen hvilken färg hade hennes klädning på Grefve X—s bal?" — "Denne", svarade Fröken Albertina, framtagande ett ljusrödt gros de neaples stycke, hvaruppå hon ärnade arbeta, "vi handlade af samma stycke tillika, och som jag äfven vid hennes toilette var tillstädes, är så mycket säkrare att hennes klädning var röd." — "Således har Mamsell Sommer ändå rätt", triumferade Fröken Doll, i glädje öfver att Fröken C. icke fick det; Denna åter, bet endast immerfort på sina rosenfärgade naglar utan att hvarken låtsas höra eller svara. Jag var under hela denna farce så full af skratt, så jag med möda kunde tillbakahålla dess utbrott. Jag väntade nu endast på en yttermera afhandling om pastejerna, för att se comedien completerad. Händelsen fogade nu jag kom att sitta invid Fröknarna Q., hvaraf äfven ett lifligare resonement blef fallet; så söta flickor äro verkligen rart om, den äldre ser intet ut men har ett öfver all beskrifning älskvärdt sätt, samt tyckes vara beläst och språkkunnig; hon iakttaget jemte ett stilla väsen, mycken anspråkslöshet; den yngre är täck som en frisk ros, känner äfven åtskilliga språk, men har i synnerhet egnat sig till musik, för resten tyckas de vara lif och själ, syskon i ordets heligaste bemärkelse. Jag hade onekligt ganska trefligt under samtal med dessa okonstlade varelser, der ömsesidiga meddelanden, i anledning af musikalier, poesi, lecture etc, i ymnighet ägde rum; i synnerhet afhandlades och uppskattades den höga lekande andan af de svenska herrliga noveller, dem endast en Mamsell Bremers penna förmår nedskrifva. Vi voro just inbegripne i dylika åskådningar, då genom Baron C—s, Kapiten G—s et H—s, samt Lieutenant Dolls ankomst våra ämnen afbrötos; Baron C., adresserade sig snart efter de första legera påhälsningarne till Fröknarna Q., äfvensom någongång till mig; underrättade sig om allas vår välmåga sedan sednast, enligt vanliga allmänna fraser; de öfrige Herrarne delade sig samvetsgrant mellan Fröknarne N., C. et D., och nu fortgick konversationen lifligare än någonsin. Bland annat underrättade oss baronen om en superb Theatertrupp, hvilken redan länge väntad, nu ändteligen vore anländ, nämnde äfven sujetter dervid, hvaribland en i synnerhet vore ypperlig sångerska; utforskade vidare vår smak, i anseende till dylika nöjen o.s.v. Som arbetet, vid hvilket jag var sysselsatt för ett ögnablick, fordrade Friherrinnans omdömme, var jag nödsakad på en moment aflägsna mig, för att i förmaket uppsöka henne, och kan nu ej afhålla mig, för sällsamhetens skull, för dig upprepa ett litet resonement, hvartill jag helt opåräknadt blef vittne; Fru A., Fru B., Fru C. och Fru D. sitta vid ett bord, litet afskiljde ifrån de öfriga och spela boston; oförmodadt stiger Fru E. upp ifrån sin stol, närmar sig spelbordet, omnämner i vänlighet för Fru D. en

okänd hederlig familj, hvilken, beröfvad alla tillgångar, som bäst befann sig i de mest tryckande omständigheter; ville du ej söta Fru D., göra en mencklig gerning, och taga en eller par lotter uppå en liten silfverpjes, hvilken nu af den olyckliga familjen bortlottas, nog vet jag du gör mig häri till nöjes bästa Fru D.? Fru D. vänder sig förargad, i det hon med häftighet kastar ett kort till sina medspelare, till Fru E., sägande: "nej jag tackar, det gör jag visst icke, jag skickade dem härom dagen ett hälft lass ved, äfvensom en half kalf och fem marker smör, jag tycker minsann det kan förslå, göra nu en hvar detsamma." — "Nå men", återtog Fru E., öfvertalande, "det är ju för dig som rik, något så obetydligt, en enda Riksdaler, den spelar du dig till i hast, och gör den dig i det hela ej till eller ifrån, men ökar summan för de verkligen behöfvande." — "Å nej, nej", skrek nu Fru D. vred, "jag ger icke dit mer en enda styfver, hvad jag dessutom i afton vinner, förlorar jag i morgon, jag ber dig kära fru E. plåga mig nu ej vidare härmed." Inseende det fåfånga i sitt bemödande att på denna hand vinna någonting, vänder sig fru E. till fru A. sittande på andra sidan om henne, "nå, du goda Fru A. nekar visst icke till min begäran, derom är jag öfvertygad?" — "Jo, det gör jag visst", afbröt henne med thordönsstämmna snäsigt Fru A., "jag tar visst ingen enda lott, om icke för annat, så för det du icke härom sistes tog lott uppå min syperba bordduk." — "Min Gud", inföll fru E., "det gjorde jag visst, mins du icke det?" — "Ja i alla fall gör jag det ej, jag har ej råd att skänka bort någonting, den ena dagen följer den andra med utgifter af oräkneliga slag, jag måste nu börja hushålla, eljest ligger jag sjelf uppå landsväg, och det verkligen af puraste godhjärtighet och hjälpsamhet emot stadens alla fattiga; jag tar bestämdt ingen lott." Den godhjärtade Fru E. syntes nu temmeligen brydd öfver sin ringa framgång, men hvad stod att göra, hon fästade så mycket ifrigare fingren vid sitt lilla spetsarbete, och nedsväljde i tysthet sin harm; härunder blef äfven jag snart färdig att lemna rummet, med till afsky gränsande känsla för dessa varelser, hvilka så illa och otacksamt förvalta de medel Gud i öfverflöd dem förlänat. Mitt humeur var af denna lilla tilldragelse så alldeles försvunnit, med bästa vilja hade jag ej kunnat undertrycka den tår, hvilken mitt hjertas våldsamma rörelser i mitt öga framprässat; jag kände med smärta hvad nödlidande ville säga, och föreställde mig således allt för lifligt till hvilken grad motgången måtte pröfvat dessa arma, innan de ägt styrka att blottställa sig för sina medmenniskors hån och godtycke; jag vände som sagdt om för att åter närma mig den lilla krets jag nyss lemnat, då jag såg Baron C., lutad emot dörren uppmärksam betrakta gruppen kring spelbordet, hvaraf ingen kunnat, eller hunnit bemärka honom; han hade hört alltsamman, det fann jag af hans blickar, äfvensom af de halfhögt yttrade ord, "sådan är menskligheten" han vid det jag passerade honom, uttalade: Gud nåde så visst som hon är usel, tänkte jag vid mig sjelf, i det jag suckande åter nedsatte mig, och tyst började syssla vid mitt arbete. — "Söta Constance, ville du väl roa oss med litet musik", bad en stund derpå Majorskan, hvilken i dag rätt aimable närmade sig Fröken Q. "Gör mig detta till viljes, jag vet du plår ej låta persuadera dig." — "Oändeligt gerna, om det kan roa Herrskapet", yttrade Fröken, uppsteg genast ifrån sin plats och gick, åtföljd af oss öfrige, till salonen, der ett skönt fortepiano stod; med lätt hand öfverflög hon, medelst några harmoniska accord, tangenterna och spelade derefter ett par ganska sköna större stycken; "skada att ej Constance sjunger", anmärkte Majorskan, "då vi i Baron C. äga en så förträfflig tenorsångare; August sjunger icke heller så dålig bas, sjunger icke någon annan af Herrskapet?" — "Jo Mamsell Sommer sjunger visst, det har jag sjelf hört den förmiddag jag besökte Mamsell", inföll Fröken Doll, "sjung dock bästa Sommer." Nu uppsteg äfven Fröken Q. ifrån pianot, gjorde för mig en liten graciös bugning, ledde mig till sin nyss lemnade stol, förenande sina böner med de öfriges, det jag måtte låta dem få höra något sångstycke; för att ej kunna beskyllas hafva låtit persuadera mig, nedsatte jag mig således, slog an de högst enkla accorderna till mitt lilla favoritstycke: "hulda måne", samt accompanjerade dertill med min röst; men, hvilken herrlig tenor följde nu med, under den alltför obetydliga sången, ack! en så skön en så gudomlig röst, jag vågade knappt unna mina toner ett döende ljud för att ej undgå den alldeles makalösa stämman. Nu ombytte jag ovilkorligt stycke, under det jag tänkte: "hvad är lifvet utan sång", och åter sjöngs det lilla stycket utur: "qvinnorna": "klingen klingen milda toner", det var eljest det käraste stycke Friherrinnan kunde höra; hennes Gustafs afgjorda älsklingsång, och nu var det sannerligen något att höra; jag måtte inom mig medgifva Majorskan hade rätt, hennes bror, Herr August, sjöng onekligen en ovanligt ren och full bas, den ena sången gaf nu anledning till den andra, hvar och en af sällskapet föreslog något stycke, hvaraf kom att: *Axels monolog*, *Söderländskan i Norden*, *Näktergalen*, *Rosen*, *Fiskarn*, *Källan*, i hast ljudade i den för sång förträffligt lämpeliga salonen, äfvensom att jag — i full harmoni med mitt inre — nästan sagt, aldrig sjungit med mera nöje än just nu. Då jag sluteligen blef i tillfälle att lemna instrumentet, regnade complimentier och tacksägelse, så väl af de i salonen befintelige åhörarene, som af förmakets innevånare; sjelfva Geheimerådinnan yttrade sig oändeligen charmerad af det nöje jag åstadkommit; jag för min del tackade i mitt hjerta dessa menniskor, som under sången varit så beskedliga och tegat; jag vet intet fasligare och på en gång förargeligare, än att, enligt hvad merendels bruket är, sedan man väl trugats och complimenterats, sätta sig till ett instrument, i ögnablicket derpå genom allmän conversation, buller och hviskningar öfverröstas; ett sådant förhållande bevisar ettdera missaktning, ogrannlagenhet eller elakhet, eller i motsatt fall dumhet, brist på kännedom af det sköna, eller oförmåga att det bedöma, och är i hvarje hänseende odrägligt.

Men nu inträffade, i stället för théet, limonaden, hvaraf en hvar af oss, under den sommarvarma aftonen med begärlighet lät sig smaka, och kort derefter, äfven timmen till allmänt uppbrott.

I dag morgons infann sig Rosa tidigt hos mig för att sluteligen säga farväl; Hon är nu redan jemte sina föräldrar och syskon afrest till det herrliga landet! o! den lyckliga Rosa, som får inandas dess balsamiska luft, lefva bland dess träd och blommor, af hjertans grund drilla och sjunga i kapp med fåglarna; lyckliga Rosa! Då hon efter en flygtig stunds härvaro åter måste gå, undföll hennes läppar den önskan jag vet hennes hjerta så lifligt hyllar, nemligen: att på någon tid kunna erbjuda mig vistelsen på Liljedahl. Så mycket nöje en sådan verkligen förorsakade mig, skulle jag likväl omöjligt hafva hjerta önska dess realiserande, huru skulle jag ens tänka att lemna min dyra välgörarinna. Jag tackade således Rosa för sitt vänliga anbud, hvars hjertliga mening jag med tacksamhet erkände, men af hvilket jag omöjligt trodde mig kunna profitera, dels emedan jag ej för hennes egen skull kunde lemna Friherrinnan, dels emedan saknaden efter henne ovilkorligen skulle förminska, ja förderfva den trefnad landet och den muntra omgifningen der i annat fall kunde skänka mig. "Så! så!" suckade Rosa, "så är då mitt innerliga hopp i detta afseende bedraget, det var hårdt det söta Mathilda!" — "Nej, detta hopp blir visst icke bedraget, lilla Fröken", inföll nu helt oförmodadt Friherrinnan, hvilken under vår diskurs oförmärkt inkommit, "här min hand derpå, att Mathilda mycket säkert på några dagar, till och med veckor, under sommarn skall med sin närvaro på Liljedahl komma att glädja lilla Fröken." — "Ack! ack!" gladde sig Rosa, "hvad Friherrinnan är obeskriflig god, hör du nu det Mathilda, nu får jag ju likväl med all säkerhet vänta dig", och dermed neg hon oupphörliga gånger för Friherrinnan, hvilken till afsked rätt vänligt kyste den täcka rosenmunnen. Rosa är nu borta, jag äger ett bestämdt hopp att snart få återse henne, och likväl kan jag icke så af hjertat som man skulle tycka, glädjas deråt; hvaraf kommer väl det? Jo, emedan mitt hjerta redan med den osvikligaste hängifvenhet mest och heligast tillhör henne! min andra mor! min vän, min beskyddarinna! Vi hafva i dag tillsammans sysslat med de redan omnämnde linneplaggen, hvilka nu sirliga och Friherrinnan i smak, ligga i ordning; ack! hvad ändå en moders kärlek är gränslös; lyckliga, lyckliga J alla! som få njuta dess sötma, dess salighet.

Den 20.

Trenne dagar åter försvunna, sedan min hand tecknade dig något ord; om hvilka jag likväl ej kan berätta dig något särdeles i fall ej meddelandet derom, hvarmed de upptagits, möjligen gör dig något nöje; nå väl, i förrgår på eftermiddagen (förmiddagen tillbragtes med arbete) infann sig Baron Paul C. hos Friherrinnan, på sin formeliga visite; den inskränkte sig likväl ej till dessa fem minuters, hvilka här brukas då de skola vara riktigt moderna, men räckte tvärtom till sent inpå afton. Friherrinnan syntes af hans allt mer och mer vinnande lätta conversation ovanligt lifvad, och uppmuntrad, lemnade honom underrättelser ifrån sin son, om hvilken de hvardera med verkelig entousiasm talade, gladde honom med hopp att snart få se den efterlängtade o.s.v., det förtroliga du, den hjertliga benämningen Tante, de bådas glada sinnesstämning, allt sammantagit verkade äfven välgörande på mig; jag tänkte med innerlighet härunder på Emilia och huru ljuft ett oförmodadt möte med henne vore; sedan Friherrinnan fått utgjuta sitt hjerta genom meddelanden till en person, hvilken med hennes älskling var så vänskapligt förbrödrad, tog hon, intagen af inre tillfredsställelse, Baronens och min hand, ledde oss utan att säga ett ord till mitt rum der hon nu utvisade oss plats vid flygeln; "Ack ja! min Tante! det är äfven min varma önskan", yttrade Baronens, "att få accompagnera Mamsell Sommer med min röst; huru klinga tonerna i dag, värdaste Demoiselle Mathilda?" Jag slog ann instrumentet. "Herrligt." — "Månne de icke alltid utgöra en följd af den inre harmonien?" frågade jag, seende honom rakt i de klara vänliga ögonen, under det jag fingrade tangenterna, "eller huru tror Herr Baron? Deras omväxlande moll eller dur förefaller ju behagligt i hvilkendera genre, den svårmodiga eller lifliga, känslan dem uttalar." — "Icke dock alltid", återtog Baronens, "de mildaste toner kunna, anslagna af ett stormande sinne, mången gång ljuda skärande och förfärlige och blifva omöjlige att, utan den djupaste lidelse, uthärdas, äfvensom stormande och dystra toner på samma sinne verkat snart sagt raseri. Derpå har gifvits talande bevis, och kommer endast an på af hvilken beskaffenhet själslidandet är. Jag vill till exempel i korthet citera en händelse. Jag hade en vän, han var en redlig, känslfull yngling, hvilken nu mera, Gud ske lof i grafvens kyliga famn fått svalka sitt glödande hjerta; denne hade allt ifrån yngre år, i rena seder, helgat sitt lif, sin ungdom, hela sin varelse, till en oskuldsfull flicka, i hvilken han såg sin himmel, sitt allt; i fyra år var han den lyckligaste varelse under solen, hennes trogna kärlek förkortade för honom längtans och väntans tid, den hjälpte honom att öfvervinna de svårigheter, hvilka mötte såväl vid hans studier, som sedermera vid ansökningen af den tjenstebefattning han i och för vinnandet af hennes person gjorde. Ack! huru hänryckt funno honom ensam på sitt rum mången gång hans bullrande vänner, upprepande på sin herrliga viol stycken, dem han jemte henne tusende gånger under kärlekens stunder exequerat; i synnerhet förtjuste honom ett litet skönt känsligt stycke af Weber: 'Huldans Lieblingsstyck', som han kallade det, på hvilket han jemt sjöng eller spelte; det blef honom alltid nytt, alltid lika kärt. Morgonen af hans lyckligare dagar började sluteligen med inträdandet af det femte året gry, han skulle nu i sin älskades armar skörda lönen för möda och tråk; sedan han således i beqvämaste måtto, och så långt hans tillgångar det medgåfvo, för det lilla blifvande hushållet anskaffat propra och smakfulla förnödenheter, anordnat allt överensstämmande med Huldans smak, afreste han,

öfver all beskrifning lycklig, utan att förut underrätta henne om sin ankomst, under hopp att hon igenom hans oförmodade inträffande så mycket gladare skulle öfverraskas; han anländer en mörk höstafton till den lilla staden, der hans hjertas utkorade vistas, ilar till hennes föräldrars hus, insmyger med af kärlek klappande hjerta genom de välkända rummen, längtande att sluteligen kunna trycka den länge saknade i sina armar, öppnar sakta och oförmärkt dörren till hennes rum, och o Gud! ser henne, sin tillbedda, dyrkade Hulda! kärleksfullt omsluten af en främmande ynglings armar, hvilken under ömma kyssar trycker hans egen älskade intill sitt bröst. Orörlig betraktar han ett ögnablick denna faseliga scen, raseriets härjande lågor flamma i hans bröst, blodet sjuder kokande genom hvarenda åder, det mörknar för hans syn, och knapt behåller han så mycken sans, att han osedd åter förmår lemna detta fasans, detta otrohetens hemvist. Han ilar, utkommen, utan rast, utan ro, gatan framåt och uppnår först efter flere timmars vandring sitt rum. Ingen välgörande blund ger honom under hela den långa natten ett ögnablicks lindring, den rysliga bilden af honom, som röfvat hans hjertas helgedom, hans Hulda, står med outplånliga drag lifligt tecknad i hans själ; morgonen finner honom redan tidigt ute; hämnd, gräselig hämnd är hans enda tanke; utan medvetande styr han sina steg åter till samma trakt, dit han för några timmar sedan under kärlekens rus så lycklig ilat; olyckan fogar att i samma ögonblick han närmar sig huset, den alldrig förglömde hatade ynglingen äfven derifrån utträder, samt lugn och ej anande någon fara, vandrar gatan framåt. Med förnyad kraft agga nu svartsjukans, hämnens pilar i den olyckliges hjerta, han skyndar att i hamn och håll följa den främmandes steg, hinner honom på en aflägsen gata; anhåller det han skyndsamt ville infinna sig på en känd plats, ett stycke utom staden, hvarest en person i angelägna affärer ifrigt väntade honom; erhållande ett tillfredsställande löfte, hastar han sjelf att uppnå det bestämda stället, dit den fremmande innan kort äfven infinner sig. Stum och skälvande af vrede framtager nu den uppfordrande ett par pistoler, räckande den ena af dem till sin fiende. 'Nu, försvara er bof, skurk', är allt hvad hans darrande läppar under raseri förmå yttra; tvekande emottager främlingen vapnet, öppnar redan munnen till en fråga, då ett upprepadt: 'intet ord, försvara er ärelöse skurk', ljuder i hans öra. Hans motståndares brådstörtande häftighet lemnar den okände knappt tid att bemäktiga sig vapnet, 'skjut', skallade den olyckliges röst; 'Nej, icke förr än jag får veta anledningen till denna begäran.' — 'Skjut, usling', befallte ännu en gång den uppbragtes vredgade stämma. 'Nej, icke utan en förklaring.' — 'Nå så dö då, niding!' skrek med yttersta ansträngning den vilde; riktade med olyckligtvis alltför säker hand det dödande vapnet, och badande i sitt blod låg snart den okände ynglingen. — I och med skottets aflossande var äfven raseriets eld afsvalnad; min arme vän närmade sig nu den starkt blödande, hvilken med roslande röst kallade honom. 'Ni är vilseförd olycklige', framstammade denne, 'jag dör oskyldig, till hvad er upphrussande ifver möjligen kunnat anklaga mig. O, mine nyss återfundna föräldrar! min dyra älskade syster, skulle vi så snart, så för evigt skiljas, hade jag helst en gång, änn en enda gång fått återse eder!' Ett ljus, ett förfärligt ljus uppgår för den eländiges själ, det var Huldans, hans älskades broder han mördat; Gud! en kallsvett lopp öfver hans kropp, hvartill hade han gjort sig skyldig? mördare af en ädel ynglings lif, mördare till föräldrars hopp och glädje, mördare af sin egen lycka; rysliga outhärdliga tanke! med darrande händer sökte han nu hämma det utur hjertat ymnigt forsande blodet, och till lif återkalla den döende, men fåfänge voro alla bemödanden. 'Min Huldans bror vakna, o! vakna, säg att du ej förbannar den olycklige, den af kärlek vilseförde, hvilken här infor dina fötter vågar anropa om bönhörelse! säg, att du med din sista suck äger styrka att lemna honom din förlåtelse, lugna hans arma samvete, hvilket nu gnages af helfvetiska qual, med den försäkran, att du i ett ljusare hem, försonande vill räcka honom en broderlig hand!' Han hade under dylika utgjutelser utmattad sjunkit på knä inför den afbleknade, hvilken med lugn, leende mine, allt mer och mer afmattad, betraktade den arme; nu tycktes han samla sina sista krafter: 'Icke min ovän, nej, min okände vän!' framhvisade han, 'min dyra Huldans älskade! hvilken oförminskat ägt och äger hennes kärlek, redan här nere räckes dig den broderlige handen, försoning uttalar den ej, ty sådan höfves ej mellan bröder, men en ännu bortom lifvet trofast, ehuru sent funnen vän, så lofvar detta matta handslag.' Han grep nu svagt efter den honom till möte uträckta handen, hvilken han sakta förde till sitt hjerta. 'Fly, fly nu genast', yrkade ännu hans otydliga röst, 'uppfyll den döendes sista önskan, låt alldrig Hulda veta banemannen till min död, forskona det älskande hjertat en dylik smärta, lofva mig'... Meningen dog på hans läppar, krampaktigt ryckte ännu musklerna, lifvet hade flyktat. Fly med brottet i sina spår, fly med ett hämnande samvete, fly ifrån sin kärlek, så bjöd det obevekliga ödet; och ofrivilligt, utan känsla eller medvetande af hvad han gjorde, hastade han nu att ifrån sitt rum samla de få effekter han medhaft, samt afreste, utan att någon menskelig varelse i honom kunnat misstänka banemannen till denna grufveliga gärning. Återkommen till X., sågs han med förundran af sina vänner, märkligt förändrad; ingen kunde ana orsaken till hans djupa svårmod, han förtrodde sig icke till någon, men aftynade synbart dag ifrån dag; att någon inre lidelse orsakade hans djupa sorg och afmattande blef tydligt för en hvar af dem, hvilka omgäfvade honom, och beslöts derföre, med undvikande af frågor, att genom yttre medel försöka väcka honom utur sin dvala; till en början användes musik, för hvilken han förut varit passionerad; så länge främmande obekanta stycken forekommo, lyssnade han stilla, men öfvergick man till dem han i synnerhet under sednare glada tider sjelf hade exequerat, då uppfor han, liksom väckt till en förskräcklig hågkomst och stod för den dagen ej mer att lugnas. Öfvertalad till ett försök, fattade jag, under en påhelsning hos honom, den nu som oftast hvilande violen, preluderande derpå de första tonerna till 'Huldans Lieblingsstyck';

ursinnig sprang han upp, rusade öfver mig, ryckte af mig stråken, den han i ett tyg sönderbröt; 'tyst, — tyst', framprässade han sluteligen convulsiviskt genom de bleka läpparne, 'den vågar jag ej mera höra.' — Fullkomligt utmattad nödgades han efter detta bemödande, af mig föras till sin säng, der han under qual och oro genomvakade hela natten. Sålunda hade ungefär en månad förflutit och nu spordes öfverallt kraftiga spaningar efter våldsvarkaren till det föröfvade mordet; jag erfor händelsen med isande lemmar och vågade knappt för mig sjelf redogöra för de misstankar jag i anseende till min olycklige vän, började hysa. En afton då jag åter gjorde honom ett besök fann jag honom ovanligt svag; han förmådde ej uppresa sig från sängen; vid min ankomst räckte han mig den matta handen, och vinkade mig att nedsätta mig invid sin sida; jag emottog handen, hjertligt glad öfver det lugn han för första gången, sedan långa tider syntes äga, och började lekande föreslå honom tillkallandet af den Läkare han härtills ej ens tillåtit oss omnämna; äfven nu log han endast åt mitt 'dåraktiga project' som han kallade det; 'jag hoppas redan på en säkrare läkare', fortfor han, 'men ville derförut gerna åt din tystlåtenhet lemna ett förtroende, af hvilket med all säkerhet endast du blifver delaktig. Sätt dig närmare mig', fortfor han, 'men först, regla dörren, på det vi ej må blifva öfverraskade eller störde.' Med anande hjerta och svigtande knän, uppfyllde jag hans önskan, samt nedsatte mig derefter, innerligt omfattande hans båda händer, vid hans säng. — 'Fruktar du en mördare', var hans första dystra fråga, på hvilken en liten paus följde, hvarunder han tycktes afvakta mitt svar. Jag repade mod — 'nej och ja, — jag fruktar och afskyr honom, då han i skepnad af en bandit, för en neslig vinning af sin nästas egendom, lägger hand på dess lif, eller gjort mördandet till sitt yrke; jag beklagar och lider med honom, om han, vilseförd af skenet och passionen, blifvit hvad hans hjerta under kallare ögonblick med fasa afskyr.' — 'Du beklagar, du lider med mig', utropade han, 'o! C. Nu läs i den olycklige mördarens hjerta!' och härefter berättade han mig ord för ord, hela den läsliga tilldragelsen. Morgonen fann honom betydligt lugnad, jag hade genomvakat med honom hela natten. Middagstiden yttrade han en önskan att få emottaga en Prest, jag eftersände genast en af mina vänner, Pastor S. En himmelsk salighet lyste i hans anlete då denne kom. Sedan han under samtal med S. tillbringat ungefär en timme, åtnjöt han genom dennes händer den Heliga Nattvarden. Med förklarad blick betraktade han mig då S. åter lemnat oss. — 'Gif mig Violen redlige C.', bad han efter en stunds helig tystnad. Jag hemtade honom den; med darrande händer började han nu på strängarne knäppa tonerne till 'Huldas Zieblingstyck'. 'Det går ej, jag förmår icke mera framlocka dem så rena hon älskade att dem höra! vill du?' Jag grep Violen och knäppte nu sagta med fingren hela det lilla stycket igenom, 'ännu engång' hviskade han knappt hörbart, jag upprepade långsamt och sagta samma toner; 'min Hulda!' uttalade nu den långsamt bristande tunga sucken; dödsblekhet hade spridit sig öfver det förklarade anletet, hjertat hade upphört att slå."

"Arma olyckliga varelse", suckade jag, sedan C. tystnat och förmådde ej dölja mina ymnigt nedrullande tårar. "Ja väl, olycklig", återtog han, "men olyckligare hade han dock kunnat blifva, ty genom utredandet af hans resa, omständigheter etc. voro misstankar för tydligt lastade på honom, och han hade säkert icke länge kunnat undgå sitt öde." — "Och Hulda?" frågade jag vidare. "Hon begråter honom ännu såsom död af en häftig sjukdom, lycklig i medvetande af hans evigt fortfarande kärlek, hvaruppå hon genom erhållandet af all hans dyrbarare och minnesrika qvarlåtenskap, den jag såsom hans uttryckeliga sista vilja tillsände henne, ägde ett talande bevis." — "Men huru i Guds namn var han eller en fyraårig bekantskap med henne, ovetande om denne hennes bror?" — "Se, just deri ligger det grymma ödet", återtog Baronen; "N. som sjelf varit sjöman till kropp och själ, hade redan under dess minderårighet, på de resor han årligen till främmande verldsdelar gjorde, medtagit sin ende son. Desse äfventyr, alltid lyckade, hade till den grad roat och retat gossens begär för sjölifvet, så han ej mer stod att derifrån återhållas; vid den sista resa hans far gjorde, åtföljde honom som vanligt sonen; afresan försiggick lyckligt, men vid återkomsten uppstod en förfärlig storm, hvilken satte allt hvad lif och anda fartyget hade, i verksamhet; segel och tåg söndersplittrades, och med yttersta ansträngning förmådde styrmannen ännu hålla rodret i besittning; nu brakade det i hast till med förfärligt dån, och ögnablicket derpå nedstörtade, hvinande, stormasten öfver däck. De flesta af manskapet undgingo väl skadan vid dess fall, men Kaptenen deremot, träffades deraf så häftigt, att han genast sanslös neddignade. Vid undersökningen af skadan befanns hans ena axel krossad, hvilket naturligtvis förorsakade honom olidelig smärta. Stormen fortfor ännu skarp hela dagen, tills emot aftonen vinden saktades och det uttröttade folket ändteligen blefvo i tillfälle att njuta någon hvila. Man befann sig till all lycka icke långt ifrån hamnen vid Calais, dit slupen med några af manskapet sändes och derifrån man slutligen erhöll hjälp ock således småningom blef i tillfälle att för återresan försätta det skadade fartyget i skick. Den skada Kaptenen lidit kunde väl genom läkarevård och medicin lindras, likväl blef han härefter, utur stånd att vidare företaga några utresor. Sonen var nu sexton år gammal, och mer än någonsin betagen af lust att pröfva det älskade elementet. Långe umgicks han med den ifriga önskan att åter få klyfva vågorna, likväl vågade han af fruktan för afslag, icke för föräldrarna yppa detta sitt hjertas begär. Hans dagliga promenader voro till en hans fars vän, hvilken som bäst rustade sig i ordning till en längre resa, och mer och mer nedslagen återvände han alltid till hemmet, ju närmare tiden led till det stolta skeppets afseglande. Man tänke sig hans glada öfverraskning, då fadren en dag föreställer honom den fråga, huruvida en resa med Kapten W. vore honom behaglig. Glädjedrucken kastar han sig i fadrens armar, ock bekänner nu, huru en sådan utgjort hans högsta önskan, hans lifligaste begär, huru dessa

mer och mer tilltagit, ju mera han insett omöjligheten af dess verkställande, o.s.v. Snart afgöres allt med W., gossen rustas i ordning och är färdig att lemna hemmet sedan han med ömhet sluten till det faderliga bröstet äfven emottagit den älskande modrens smek och välsignelser. Synbarast och mest påkostande var honom likväl skilsmessan ifrån den ljufva trettonåriga leksystren, hans lilla Hulda, hvilken han ordentligt afgudade. Men med ett raskt beslut sliter sig den unge sjömannen ur den lockande kretsen och uppsöker Kaptenen, hvilken med fägnad emottager honom under sin vård. Ödet hvilade dock tungt öfver desse, till sin affärd så lifvade menniskor, och voro de motgångar hvartill unge N. året förut varit vittne att betraktas endast såsom lekverk i jemförelse med de dem nu mötte. Skeppet var destineradt till Ostindien. Ungefär en dagsresa ifrån Goda Hoppsudden uppkommer en fruktansvärd storm, hvilken, oaktadt alla bemödanden att hålla fartyget i behörig riktning, drifver det ifrån den bestämda kosan. Natt omhöljer hela firmamentet, svarta och skyhöga häfva sig vågorna och pröfva med då det utmattade skeppets sidor. Då ändteligen dagens första ljusning framskymtar, upptäcktes med förskräckelse att man redan lemnat Goda Hoppsudden flera mil bakom sig; fåfånga försök göras att hindra fartygets framfart; det lyder icke mera rodret, utan kastas liksom med jettekraft blott framåt, med vågen, en lekboll för vindarnes raseri; ännu mägtar det hela dagen hålla sig öfver böljorna men, med den inbrytande natten försvinna äfven dess sista krafter; vattnet inströmmar nu ifrån alla sidor; förgäfves äro längesedan nödskott lossade, förgäfves allt arbetande emot ett obevekligt öde. I fartyget höres ett gnislande brakande, fogningarne lossa, vågorna öferskölja obehindradt de svigtande spillrorne, och i den djupa, bottenlösa afgrunden nedsjunka ohjelplice de olycklige offren. En enda varelse, genom en högre vård undkommen denna gräseliga död, sågs morgonen derpå nära Afrikas kuster, simmande qvarhålla sig på en af skeppets plankor. Några halfnakna menniskor, troligen nedlockade genom de ofta förnyade skotten, hade på stranden afbidat den inbrytande morgonen; desse sågos nu sysselsatte att i vattnet utskjuta ett slags tråglig farkost, hvori de kort derpå instego, närmade sig den af dem upptäckte olycklige, hvilken, utmattad ooh beröfvad alla krafter, numera med möda förmådde qvarhålla sig vid sitt osäkra stöd. Ännu, ännu blott några få kraftfulla årtag, och han var räddad. Ni gissar väl denne vara den arme unge N.? så förhöll det sig också verkligen. Han var nu på ett underbart sätt räddad ifrån sjönöd, men i hvilka händer hade han väl fallit? Och var han väl här säkrare för sitt lif? Han hade med för mycken uppmärksamhet fäst sig vid berättelser om olika folkslag, deras utseende, bruk och seder, att icke genast inse, det han nu befann sig i Kaffrares våld, det sade honom äfven gissvis det möjliga afståndet ifrån Goda Hoppsudden, hvilken för tvenne dagar sedan passerats. Att således med undergifvenhet öfverlemna sig åt sitt öde, var för honom en smärtfull nödvändighet, och sedan han på stranden, vid en god eld småningom fått återhemta krafter, uppmanades han af sin omgifning att genom obanade stigar, höjder, dälder, bergsklackar, åtfölja dem. Efter flere timmars mödosam vandring upphanns sluteligen en slätt, der en otalig mängd små torf- och halmhus, koja vid koja voro uppförde; ju närmare han nalkades slätten, desto talrikare samlades kring honom gapande åskådare, hvilka, till ådagaläggande af sin förundran, upphäufde gälla och vidriga läten; till en af de omnämnde kojorne fördes nu den unge fången, der aftogs honom hans egna klädsplagg, samt påkläddes honom en lång hamptygs-skjorta; mjölk, torkadt risbröd, samt bränvin, framsattes honom till undfägnande, af hvilka begge föregående artiklar hungern med begärlighet lätt honom tillgripa.

"I korthet sagdt, här tillbragte han under saknad och lägtan efter ett älskadt hemland fem långa år, hvarunder jagt och boskapsskötsel blef hans egentliga sysselsättning. Han hade nyss fyllt sitt tjugondeforsta år, då han en dag, efter det en vigtig rådplägning mellan vildarne ägt rum, anbefalltes åtfölja den lilla karavan, hvilken sågs färdig till uppbrott. Villig och med klappande hjerta åtlydde han denna uppmaning; en inre aning sade honom det han aldrig mera skulle återse dessa nejder, vittnen till mångårig smärta. Flere dygn upptogs nu med genomtågande af skog och mark. Floder och sjöar öfverforos; nu återstod endast öfverfarten af hafvet, och man befann sig i Mozambik, en liten stad hörande till Portugisiska besittningar, der bland annan, äfven slafhandel idkades.

"Det äfven han var bestämd att som slaf föryttras, blef honom snart alltför tydligt; äfven gjorde de penninglystne vildarne, i anseende till hans kraftfulla ungdom, på honom en betydlig vinst; han såg sig således inom kort en annan herre underlydig, men, huru lyckligt förändradt blef nu hans läge; icke så mycket vinst, som icke mera nyfikenhet och medlidande med det arma offret hade gjort, det en rik Portugisare tillhandlat sig honom; vid dennes eget bord åtnjöt han nu de förfriskningar han så länge saknat, och bemöttes han i öfrigt af den ädelmodige Portugisarn, icke som en usel slaf, men som en öm, återfunnen son. N. hade äfven varit lycklig nog att kunna, genom Kaptenen på fartyget, med hvilket Portugisarn snart åter till sitt hemland ärnade återvända, uppå tyska språket meddela sig och sina pröfvade motgångar, sin fem års långa fångenskap, sin längtan efter föräldrar och anhöriga, o.s.v., hvilket ännu mera bidrog att beveka den godhertade mannen till välvilja och medlidande; och, rörd till sitt hjertas innersta, skänkte Portugisarn honom nu, icke allenast sin fullkomliga frihet, men äfven hoppet, att med möjligaste första få återvända till de sina. N. trodde till en början likaså litet på sanningen af sin oförtänkta lycka, då han några veckor derefter, i sällskap med egne landsmän, gungade på hemhafvets böljor, som sällheten vid återseendet af föräldrar och syskon, i ord låter sig beskrivas. Men ack! huru kort varade denna fröjd; fem veckor voro knapt tillräcklige att låta honom

sansad erfara höjden af den sällhet, hvaruppå han ej mer vågat hoppas; glädjedrucken förmådde han endast slita sig utur den enas lämnande omarmningar, för att störta i den andras, hvarunder frågor och meddelanden, ömsesides alldrig ville taga ända. Under en dylik glädjeyttring mellan de älskande syskonen, fann dem min olycklige vän, samma afton han anlände till X. De olyckliga, ja mer än olyckliga följderna af hans vilda otyglade passion, känner ni redan." — "Ja", inföll Friherrinnan, "herrans vägar, eller som vi, jordlifvets varelser pläga kalla dem: 'vårt öde', är dock outgrundeligt; denne N. skulle ensam bland den mängd af menniskor, hvilka befunno sig på fartyget, undgå den förskräckliga död, att af höljorna lefvande begravas, skulle efter en femårig fångenskap hos ett vildt och ohyfsadt folkslag, frisk och sund öfver land och haf återvända till sin hemort, der finna alla sina älskade vid lif och helse, för att efter åtnjutandet af denna så ofta efterlängtade sällhet kort derpå falla ett oskyldigt offer för, snart sagdt, neslig mördarehand. Men, vi böra ej ens bjuda till att utforska det dunkla syftet af en så faslig, så ovanlig tilldragelse, måtte endast han, som bestämmer all världens gång, äfven ingjuta tröst och hugsvalelse i de efterlemnades sörjande hjertan, det är allt, hvad vi böre, hvad vi härvid kunne önska."

Med musiken ville det i afton alldeles icke fort; fåfångt anslag jag instrumentet, jag förmådde ej locka derur någon enda glad ton; mitt hjerta var helt och hållet hos den arma Hulda och dess högst beklagansvärda förärlar.

I går, huru var det i går? Jo, tidigt, mycket tidigt på morgonen, klockan var nyss fem, uppväcktes jag af Annette, hvilken redan aftonen förut derom var anmodad. Friherrinnan hade nemligen föreslagit en promenad till det vackra Vestanby, hvilket ligger helt nära staden, och hvilket, för att riktigt i möjligaste grad kunna inverka på själ och hjerta, nödvändigt bör beses tidigt en skön sommar-morgon. Åtföljde af Annette, hvilken bar den lilla frukosten, befunno vi oss snart å väg. Ack! ett så gudomligt ställe Emilia! Ungefär en verst ifrån staden, aftager från den stora landsvägen en smal väg, hvilken genom sköna lummiga lindar leder fram längs med en silfverklar å; ännu en half verst, och nu framskymtar mellan åldriga lönnar och ekar, hvilka stolta tyckas bära sitt förnyade unga friska lif, ett aldrakäraste täckt hvitt landthus. Dess smakfulla byggnads-sätt, dess höga rundhvälfda Göthiska fönster, med till hälften nedfällade grönmålade jalousier, dess eleganta rundeltrappa med sirligt jerngaller, hvilket utifrån leder upp till öfre våningen, samt der formerar en prydlig balkon; de putsade terrasserne, blomsterparterrerne och anläggningarne, och sist den gudomliga viken, hvilken med sitt lilla gröna flytande badhus, till hvilket doftande syren- och rosenhäckar leda, spegelklar flyter alldeles under huset. Allt sammantagit är öfver all beskrifning täckt. Detta är en stadens tillhörighet, nyligen anbragt för det Kejsrerliga huset, och således tillgängligt att af en hvar beses. Som Friherrinnan äfven ville visa mig inredningen af huset, sändes Annette till den alldeles närboende skogsvaktaren, hvilken nu införde oss i de glada rummen. De nedra fem voro onekligt vackra; väggarne beklädde med olika sköna fransyska tapetter, samt bestående af ett så kalladt förrum, ett badrum (i händelse af mindre gynnande väderlek) med innehållande försilfradt badkar, ett litet toilette-rum, samt en liten salong. Alla dessa voro smakfullt och dyrbart meublerade, enligt hvad hvart och ett rum fordrade, men hvad den öfre våningen erbjöd, det kan jag omöjligt beskrifva. Utsigten derifrån var så hänförande, och ögat ovillkorligt uppfordradt att endast skåda ut i den, så väl närmare som fjermare rymden, öfver ängar, lunder, berg och haf, på hvilket sistnämnde otaliga aflägsna farkoster med sina i morgonsolen glimmande mjella segel, gungade fram och åter. Åt andra sidan framlopp ån, lik en blå krans genomskärande de gröna skogbevuxne ägorne. Rummen uppe voro endast tre, och utgörande ett skrifrum, ifrån golf till tak draperadt med grönt silkessammet; en stor salong, med åtta höga fönster, beklädd med ljusgula fina fransyska tapetter, samt ett säng- eller fruntimmers arbetsrum med purpurröda sammetsväggar. Ett herrligare rum än det sistnämnde kan, i anseende till lux, ej ses. Meublerne här voro alla starkt förgyllde, hvitblommigt tjokt sidentyg beklädde den svällande soffan, och tolf ländstolar; gardiner af hvit silkesblommig blond, blandade med lätta mörkröda sidendrapierier, nedfölla med sina prydliga mörkröda silkesfransar, smakfullt öfver fönstren. Sängen, à Imperial, hvilken äfven var förgylld, innehöll bolster och dynor af ljusrött Ostindiskt sidensars, ett hvitt sidentäcke, dylikt med öfvertågen å möblerna, samt stickadt i sköna Kejsarekronor, prydde sängen. En prägtig alabaster-lampa, med rikt bronze-arbete, nedhängde på gyllene kedjor från gipstaket, ifrån hvars yttersta kanter half alns breda, förgyllda arabesker i purpurröda bladverk slingrade sig. Framför den bländande hvita porslins kakelugnen stod en stor förgyld eldskärm, på hvars herrliga skifva i tapisserisöm hela den Kejsrerliga familjen, i förtrolig krets, lifligt sågs förestäld; detta var ett mästestycke, icke betalt med guld, men som jag tycker, endast och allenast genom ett vänligt bifall af den höga Regentinnan; ofvanpå ramens kant, hvilade en örn, hvilken med utbredda vingar, skyddande omsväfvade den vördade familjen. Vidare, en stor forgyld spegel, hvilken räckte från golf till närmare tak; under fönstren sågos tvenne de täckaste sybord, med sina inventieusa lådor etc., samt på det förgylda spegelbordet ett par höga äkta kristallvaser, fyllda med välluktande, ehuru artificiela blomster. Den onekligen dyrbaraste af alla de prydnader här erbjöds ögat, var en utmärkt praktfull turkisk matta, hvilken betäckte hela golfvet; dess prunkande blommor voro så lefvande, att man hvarje ögonblick, glömmande det fåfänga i ett dylikt försök, frestades bryta sig en deraf. Möblerna i salonen och det tredje rummet voro äfven ganska dyrbara, och bestodo af masivt mahogny. Likväl föreföll mig bland de

många eleganta prydnader desse rum erbjödo, kronan i salonen, äfvensom en ypperlig bordstudsare, föreställande: tidens vingade gudinna, sittande på en silfverhvit flygande häst, dock mest anmärkninssvärdt. Sedan all denna herrlighet, hvilken jag nu alltför omständligt upprepat, var besedd, åtföljde jag Friherrinnan genom de långa alléer af såväl äldre som nyare anläggningar här voro att tillgå. Under vår promenad sväfvade mitt öga längtande upp till ett högt grådimmigt berg, hvilket på andra sidan ån stolt uppreste sig; och huru skön måtte utsigten nerifrån vara, så tänkte, så kunde jag ej afhålla mig att utropa, då vi långsamt vandrade förbi detsamma. O! den som ifrån dess högsta spets engång finge njuta af dess prakt. "Vill du Mathilda?" afbröt mig här den alltid andras nöje befrämjande Friherrinnan, "vill du besöka det nu, så förer dig skogvaktarens gosse lätt öfver den smala grunda ån; jag hvilar här en stund, och utväntar sedermera deruppe vid hans stuga din återkomst." Oaktadt alla hennes hjertliga förslag kunde jag ej förmås att nu lemna henne, som endast för min skull, det viste jag, incommoderat sig så tidigt. Jag var envis och bad henne ödmjukt, att blott fortsätta vägen. Sedan vi prommenerat ungefär en timme, uppsökte Friherrinnan en liten pavillon, der ett grönt vågformadt tak enkelt hvilande på åtta hvita pelare, och hvars nedåt sluttande väggar endast bestod af skir tagelduk; här framtog nu den lilla frukosten och njöts i dag, i den fria luften, vid det unga löfvets balsamiska ångor, med tusende gånger större smak än någonsin eljest. Klockan var redan tio då vagnen, hvilken var beställd att vid afvägen invänta Friherrinnan, åter stadnade invid hennes trappa. O! huru lycklig, tacksam och tillfredsställd känner sig menniskan, i synnerhet då hon ute i den sköna upplifvande naturen, der allt, hvarje träd, hvarje planta, hvarje det minsta grässtrå, påminnande om ett skapande väsendes tillvaro, blifvit väckt till ny beundran af dess allmakt. Jag hade som knappast hunnit intaga min plats hos Friherrinnan och satt ännu alldeles betagen vid minnet af den njutningsrika morgonen, då Baron C. oförmodadt inträdde; han gjorde, jemte en djup bugning, Friherrinnan sin ursäkt, för det han så tidigt på dagen vågat genera henne; härvid log hon godt, och bad honom gissa hvilka ställen hon redan tidigare på dagen hade besökt, samt omtalade nu för honom vår promenade. "På Vestanby", utropade Baronen, då Friherrinnan nämnde stället, "ack min nådiga goda Tante, hvarföre ej vid en dylik promenade, taga mig, min Tantes ödmjuka tjenare, till sitt underdåniga sauv de garde? Var promenaden bestämd redan i går aftons?" — "Icke så alldeles" svarade Friherrinnan leende, "dessutom hvilade mitt underdåniga 'sauv de garde' säkert ännu godt, då vi redan höllo på att intaga vår frukost, anar mig." — "Klockan fem är jag uppe alla morgnar", försvarade sig Baronen, "och har nästan hvarenda sådan, då ej väderleken annorlunda förordnat, gjort min promenade just till nämnde Vestanby; det är det skönaste ställe hjerta och öga vilja önska." — "Ja, så tycka äfven vi, Mathilda och jag", återtog Friherrinnan; "nå, jag lofvar då, min bästa Paul, att mycket säkert tillsäga dig, då vi nästa gång företaga promenaden till Vestanby, endast du då finner dig hugad inviga dig till din gamla tants skyddande Riddare." Med glädtigt skämt försäkrade sig Baronen fullkomligt beredvillig härtill, lofvande uppbjuda all sin förmåga vid besvärjandet af så väl Oreader, Dryader, Najader, som förtrollande Féer hvilka en tidig morgonstund oförmodadt kunde träffas kring nejden. Efter en knapp half timmes härvaro, hvarunder hans liflighet gifvit anledning till mycket skämt, lemnade oss Baronen, vid bortgåendet presenterande under ödmjukt framställande till Friherrinnan och mig, hvar sin billett till det samma dag blifvande spektaklet. Jag kan ej förneka till det obehag jag vid emottagandet af densamma rönte; du vet huru ett sådant fall alltid odrägligt pinat mig, huru det redan varit mig en ångesfull tanke, att hos en ung karl stå i någon slags obligation, särdeles sådan, der kontanter komma i fråga. Hu! jag darrade ofta i hvarenda led, då artighet och aflägsna släktförhållanden förmådde min far, vid Jul- och andra högtider hos sig samla gäster af alla åldrar; jag darrade säger jag, likt ett skälfvande löf, om jag på något af de många till mig adresserade jul- eller namnsdags-paketter upptäckte någon sirligt textad främmande handstil, och kunde, oaktadt den ofta förnyade stumma uppmaningen af min alltid grannliga mor omöjligt förmås till uppbrytande af ett enda sådant. Höfligheten aftvang mig dock nu en tacksägelse till Baronen, hvilken genom min inre motvilja försvagad, inskränkte sig till en knappt märkbar bugning. Jag stod ännu kvar, med billetten i hand, en stund efter sedan Baronen lemnat rummet, begrundande, eller rättare ej förlikande mig med tanken, att nu af Baronen vara inviterad till det redan omnämnde spektaklet. "Nå Malhilda", yttrade Friherrinnan, då jag vid hennes utrop med trumpen min långsamt vände mig om, "hvad rufvar du öfver?" — "Rufvar, — verkligen är icke ordet funnit, min nådigaste Friherrinna, jag rufvar sannerligen öfver att för närvarande finnas ägarinna till detta lumpna kort, och skulle gerna, endast så ej vore, cederat, ja, ända till njutningen af denna gudomliga morgon." — "Jag igenkänner fullkomligt mig sjelf i dig!" utropade Friherrinnan, "och kan må hända af partiskhet, ehuru jag ej gerna ville tillägga mig så mycken egenkärlek, hvarken ogilla eller fördömma, den sig ovilkorligt påträngande otrefliga känsla, du nu erfar. Likväl bästa Mathilda, gifvas förhållanden, der ett sträft tillbakavisande af yttrad välvilja, ej får, eller bör äga rum; jag till exempel gör mycket afseende på inre personlighet och framställningssätt hos den, hvilken gjort mig någon offert, då ett hjertligt hopp om en vänligt antagen propos, eller ett spotskt, stolt, uppfyllande af någon behöflig återtjenst, ju alltid solklart måste framlysa, och således bestämma det lätta, eller svåra i antagandet af densamma. Sluteligen är C. rik och oberoende, den ömtåliga tanke, att han i och för befrämjandet af ett dylikt nöje, gjort någon uppoffring, hvaraf hans oeconomic kunde lida, kommer här ej i fråga; det utgör således bestämt sagt, för honom ett rent nöje att kunna bereda oss en treflig afton, särdeles som han inom sig är öfvertygad, det ej medellöshet i

annat fall hindrat oss ifrån åtnjutandet deraf." Klockan sex infann sig Baronens för att ledsaga oss till spektaklet; enligt Friherrinnans önskan uppbjöd jag min möjligaste förmåga, att genom ett förekommande sätt reparera det för ett sensibelt sinne visserligen anstötliga i mitt uppförande några timmar förut; äfven kunde jag ej undgå anmärka Baronens stundom på mig fästade blickar: han hade utom all tvifvel observerat, det ingalunda behagliga intryck billettens emottagande på mig verkat, och ville nu troligtvis oförmärkt utforska, huruvida det på mitt sinne ännu hade någon tråkig inflytelse. Jag hastar nu att omnämna min alltför trefliga afton; pjesen som gafs under namn af: "Louise de Sancte Mare." eller "Döden, lifvets sannaste vinning", var en för mig alldeles ny, och skildrade mästerligt, själsstyrkan och characteren hos tvenne unga personer, öfver hvilka det jernhårda ödet uti förföljelser tyckts velat lägga sin mest tryckande, oförsonliga hand. Jag tror verkligen, att vid den rörande, högst lefvande framställningen här af, intet öga förblef torrt.

Efterpjesen: "Sen er i spegeln", var högst comisk, jag har sett den förut, men på långt när ej så väl utförd. Fru T. spelte öfverträffligt; mimiken, ja den minsta gest hos henne, ägde en underbart imponerande tjuvningskraft, och ehuru tragedien (den jag i det hela icke älskar) speltes ypperligt, och innebar mycken moral, hänfördes jag likvist långt mer af det obeskrifligt naiva, lätta, retande i Fru T. —s effectfulla återgifvande af händelsen i efterpjesen. Att berätta dig huru loger, sittande parterr, stående parterr, oxögon etc, voro fulla med röda, gula, blå, hvita och svarta hattar, med obetäckta hufvuden ifrån hvilka half alns långa skugglockar nedhängde med blomstrande negligéer, under hvilka utblommade, bleka ansigten framtittade, med välfriserade moderna belle-vuer, lorgnette-kikare etc, vore öfverflödigt; du äger en så liflig inbilning, så du troligen med mig ser hela samlingen, hufvud vid hufvud, gapande, hviskande, bugande, hjudande etc. etc. Här och der upptäcker du väl också som jag, en och annan munvig egenkär sprätt, hvilken helt och hållet ihågkommande endast sitt eget lilla: jag, i vårdslös ställning vräker sig mot en vägg. Med sjelfkär mine öfverskådar han den för honom alltför litet ansedda, eller uppmärksamhet förtjenande samlingen, hvarur högst en eller ann person borde förtjena den lycka, att med honom inandas samma luft. Secreter Flanquette, ett original af den personifierade egenkärleken, står ju just nu med hatten, ifattad af båda händerne; hans tätt intill hvarann sittande lifliga ögonpar tyda, jemte det spefulla draget öfver munnen, hvad nu inom honom föregår. Arma Fru T., och J alle hennes arme medsyskon, hvad eder ofta nog erkända talang som bäst söndermalas af hans hvassa tunga. Käre Flanquette! hvad till och med ditt vanlottade utseende skulle vinna, om du bemödade dig till mera skonsamhet emot din nästa. Jag föreställer mig, om du någonsin komme i erfarenhet af dessa mina oskyldiga sentenser, hvad du då i andra persons närvaro medlidsamt skulle le åt mig, men ensam lemnad bita tänderne ihop af förargelse... Men, söta Emilia! du sqvallrar ju ej utur skolen? Flanquette må nu fritt flanquera ikring och bekika sina få utvalda, jag vänder mig tryggad genom din tystlåtenhet till min granne... Baron C. tror du? nej, Major Fixenheim, som olyckligtvis funnit för godt göra ett intrång (likvisst tillbörligt, ty billetten, hvilken han för afton bär innefattad i knapphållet, berättigar fullkomligt dertill) i vår loge; han bombarderar mig, den ståtelige Majoren, med digra confect- och appelsinpåsar, hvars påsmakande, till min stora scandal altför ofta hindra mig ifrån ett exellent besvarande af Majorens exellenta galanterier. — "Nå, hvad hade Baron C. att anföra?" frågar du väl. Intet serdeles, han var tyst och fåordig, uppmärksam på pjesen, på Friherrinnan, och äfven på mig; gaf någongång Majoren en snäsa, hvaraf denne likväl ej lät sig bekomma, samt skalade derimellan oupphörligt apelsiner, dem han nästan halfva nedsväljde. Jag tyckte mig i hans mine kunna läsa ungefär samma enkla, ehuru något curiösa fråga förre scolairien gjorde sin lärare neml.: "har jag roligt Herr Magister?"... Kanske hade jag, föreställande läraren, säkrare än denne, kunnat besvara C. —s fråga. Men, "nu är att säga": huru allmänt uppbrott i hast ägde rum, ty i och med pjesens slut hade äfven publiken speglat sig nog, samt rustade sig nu hörbart till affärd; och sedan jag under stormen vid det allmänna uttågandet, icke utan fruktan sett Fröken Dolls oförmodadt mot mig lyftade pekfinger i luften, småhotande svänga sig i förunderliga directioner, samt jag ännu vidare i Flinkmans (betjentens) vård, omtänksamt öfverantvardat de teänne öfrigblifne confectpåsar, hvarmed Majoren förtänksamt nog, behagat proviantera mig, togo äfven vi, logens innehafvare, vår retrait. Jag för min del var med min afton oändeligt belåten, samt insomnade efter den, rätt godt; för min fantasie sväfvade väl någongång Fru T., Herr T., äfvensom förtretligt nog Major Fixenheim, men i och med den sistnämnde framträdde då alltid, vänligt medlande, mina tvänne väldiga confectpåsar, hvarigenom jag, försonad, inskränkte mig att i inbilningen hurtigt vända den beskedlige Majoren ryggen. I dag har jag oafbrutit endast sysselsatt mig med musik, vid sin afresa lemnade mig Rosa några sköna stycken af Spohr och Bellini, hvilka redan länge retat min nyfikenhet, men jag först i dag varit i tillfälle ostörd få genomgå; Friherrinnan har derunder, treflig och bestyrksam genom rummen vankat ut och in, stundom lågt smågnolat melodien till: "klingen, klingen ljufva toner", hvilket alltid är ett bevis på att hon mår bättre eller är nöjd och upprymd; att hon i dag haft något i sinne, hvilket till det yttre verksamt sysselsatt hennes person, har ej undgått min uppmärksamhet, ehuru jag härtills ännu ej kunnat utgrunda hvare det väl må bestå. Men, nu god natt min Emilia!

Sommarns högtidsstund! den herrliga midsommarsdagen, har jag då här, skild ifrån dig, sett uppgå, sett njutas, sett försvinna; hon är då oåterkalleligt förlorad, för att aldrig mer återkomma, denna, för ett lefnadsgladt sinne, så ifrigt efterlängtade dag. O! min Emilia! äfven jag har med ett lugnt tillfredsställt inre, njutit dess rika lust, dess fröjder; äfven jag har skadat denna sol, hvars kraft sprider glädje, och välsignelse kring hela jorden, denna rena blå himmel, hvilken så underbart talar hopp och hugsvalelse till ett lidande hjerta! sjelfva midsommarsaftouen, var den njutningsrikaste jag ännu öfverlevvat; en namnlös frid hade sänkt sig i mitt bröst, då jag under den gudomliga aftonens tystnad, tillika med min moderliga vän, invid mitt lila kammar-fönster betraktade naturen i dess skönaste helgdagsskrud! Den stora staden var folktom och tyst, lik ett till helig andakt öppnadt Herrans tempel, stilla låg hafvet, dess spegelyta endast någongång krusad af en lätt framskjutande människofylld farkost: "hvilken salig afton!" afbröt sluteligen Friherrinnan, den timmas långa tystnaden, hvar under hennes ljusa blick oafvänd irrat kring den sköna naturtaflan, — och en varm tår nedrullade härvid långsamt utför dess kind, — "hvilken salig afton, hvartill manar hon väl ett hjerta som, lyckligt nog, äger förmåga att fatta dess djupa andemening?" — "Jag behöfver ej fråga dig Mathilda hvad du nu känner"; fortfor Friherrinnan efter en liten paus; "ditt anlete förklarar mig hela din själ; och oaktadt alla dina motgånger och hårda pröfningar, anser jag likväl dig utsägligt lycklig, som så sannt, så rent, så fullt förstår din Gud! och vet underkasta dig hans visa råd." — "Ack! motgången under hvad grad, hvad namn, hvad skepnad som helst, kan aldrig, aldrig fullkomligt nedtrycka människan, då hon derunder äger kraft och styrka, att med stadig tro och hopp öfverlåta sig till en allt förmående försyn." Härefter meddelade Friherrinnan med innerlig godhet mig sina åsikter, begrepp och slutsatser om lif och tillvarelse, om det lydliga närvarande, och det dunkla kommande; utan att likväl otillåtligt öfverskrida den gräns af vetande, en outgrundelig försyn oss utstakat; ofta, ofta föranleddes min tanke härunder att hvila hos mina dyra älskade! ja, till och med hos dig. O! om J visste, om J visste, så utropar jag stundeligen i mitt hjerta, hur god hon är; hvilken älskvärd qvinna! Midsommarsmorgonen kl. sex, uppväcktes jag af en lätt hand, hvilken smekande undanförde det på min panna något nedfallna håret. Det var Friherrinnan sjelf; hvilket skönt uppvaknande. "Vi hafva en herlig dag", yttrade Friherrinnan, "vill du Mathilda, så skola vi på morgonen, nu straxt göra en promenade till Vestanby?" Som en blix var jag ur sängen, snart klädd i en blå och hvit finrandig tysk bomullsklädning, en enkel hvit mousselinskrage, och dermed var toaletten gjord. Då jag med shawlen på armen ingick till Friherrinnan, gjorde hon stora ögon, mätte mig ifrån hufvud till fot, samt yttrade leende: "nå nog hade du väl Mathilda lilla, högtiden till heder, litet omsorgsfullare kunnat kläda dig; men lika godt, du är bra, som du är, och bevisar derigenom att tanken på Guds herrliga natur, mer än den på granna kläder sysselsatt dig. Låt oss nu resa." Denne gång syntes hvarken till Annette eller frukost; hon hade i ögnablicket förut hjälpt mig med påklädande, så jag bestämt visste henne blifvit hemma. Vi foro alltså åstad genom de tysta tomma gatorna; huru herrlig! huru herrlig! var naturen, ju längre utom stadsmurarne vi kommo! luften så smekande mild, solen så lifvande varm, hvarje ansigte vi mötte log af tillfredsställelse och fröjd; de löfrika grönskande träden, den lilla blomman på marken, de qvittrande fåglarne i luften, som sjöngo lofsånger till skaparn! jag kan ej beskrifva för dig, Emilia, huru ljuft allt detta verkade på min själ; det var som hade jag nu för första gången skådat ut i Guds sköna verld; åtminstone hade aldrig som nu, jag skattat dess outtömliga rikedom. Vi stego nu ur vagnen samt började stigen längs med ån. Under tystnad upphunno vi det täcka huset, men som morgonsolen på den plats hon stod, redan spridde alltför brännande strålar, föreslog Friherrinnan att längs med ån, till hviloställe uppsöka oss en sval plats; denne erbjöd sig äfven snart nog, under skuggan af några höga tätä lönnar, der vi nu nedsatte oss. "Är du stämd att höra något om Guds ord, Mathilda?" frågade Friherrinnan, ljuft blickande i mina i dag ovilkorligt tårfyllda ögon: "nu, om någonsin", blef mitt låga men innerliga svar; och nu framtog hon sin lätta börda: Hagbergs enkla, men till hjertat gående predikningar, dem hon i och för dess rena språk, företrädesvis älskade; under löfvens instämmande hviskning uppläste hon nu det öfver högtidsdagen afhandlande ämnet, hvilket så väl som allt, författadt i samma höga anda, på en troende själ verkar öfvertygelse och hopp; jag har ej tillföre hört Friherrinnan föreläsa, eller rättare: hört henne liksom talande förklara någon skrifs innehåll, men ack Emilia! huru oändeligt olika äfven sådant sker. Mitt öra fängslades under den andaktsfulla stunden med alltid tilltagande tjusning, vid hvarje ord dess läppar uttalade; mig var, som hade de ljudbara tankarne först genom henne erhållit form; som hade ögnablicket ursprungligen låtit dem framvälla utur hennes eget rika kärleksglödande inre. Perldaggen, hvilken under läsningen framträngt i hennes öga, skimrade i solens, genom löfven, svagt inbrytande strålar, med oförklarlig glans; frid och lugn thronade i alfvarliga drag på dess anlete. Hon utgjorde en herrlig tafla i den stora vida underbara helgedomen: Guds sköna verld.

Med en enda öfverensstämmande salig känsla väckt af det nyss undfångna ordet, lemnade, efter läsningens slut, vi våra platser. Friherrinnan tycktes under vänliga ombytande ämnen, obestämdt rigta sina steg framåt den behagliga nejden, men se, plötsligt stod under skuggan af en majestätisk björk, ett med mjellhvit duk försedt bord, hvaruppå jungfru Annette i egen person bestyrksam sågs upprada vår lilla frukost. Också här visade sig den huldans omtanke, uti favorit-rätter, dem hon liksom händelsevis, dagen förut, genom mig aflockade yttranden utforskat. Efter deras intagande fortsattes vår promenad; och åter en öfverraskning; midt framför det höga gråberget, på andra sidan ån, omgifvet af unga lätt

vuxne björkar, höjde sig ett hvitt tält, med sina prydliga gröna lister, samt röda svajande vimplor, vid hvars anblick jag ovillkorligen gjorde ett beundrande utrop, ju närmare vi kommo tältet, ju tydligare igenkände jag den deromkring ifrigt sysselsatta, hos Friherrinnan tjenande personalen, hvilka nu kommande och gående, buro, nedsatte, framtogo och iordningställde förnödenheter till det redan dit placerade middagsbordet, och nu kunde Friherrinnan ej längre dölja den surprise, hvilken genom några få middagsgästernas ankomst, väntade mig. Jag medgifver att min första tanke i och med ordet: "gäster", var min randiga bomullsklädning, liksom jag ej heller kan förneka, att hade jag varit i tillfälle till, eller ej blygts att omorda någon förändring af garderobe, jag, fåfång nog, skulle verkställt en dylik, men hvad var att göra. Jag hastade nu att under iordningställande af ett och annat smått vid bordet, glömma min lilla förlägenhet, hvad den mindre väl valda toaletten angick och lyckades äfven deri rätt snart. Du vet Emilia, huru fort timmarne, en skön sommardag, tillbragte under bar himmel bortila, således behöfver jag ej säga dig, huru de nu, ifrån åtta till ett, uti Friherrinnans sällskap försvunno. Men, nu skymtar det plötsligt rödt och blått mellan träden, lätta dammoln höja sig i middagssolen, ifrån de väl sandade gångarne; ett litet förebud, Majorskan Pygmei favoritmops, Don Pedro, (äka Spanior till sinne) blir synlig, och nu framträda i åskådlig klarhet, Majoren sjelf (en liten knubbig medelålders karl), jemte sin nådiga fru, fröken svägerska samt svåger. Ännu en blick på min randiga, och nu bar det, på Friherrinnans vink, alléen framåt. Ack! du önskvärda medelmätta tänkte jag, (men det hann jag göra endast en half minut, under det ömsesidigt hälsande och complimenterande ägde rum) du önskvärda medelmätta, när skall din klanderfria anda af det tröga människosinnet engång rätt fattas, och skattas? Jag gjorde vid detta inpromptu en ingalunda tillfredsställande jemförelse mellan de främmande damernas ljusa sidenklädningar, och min egen, men, som sagt, jag hann ej med vidare, ty nu grep mig Fröken nådigt under armen, drog mig utan omsvep med sig genom gin- och omvägar, gångar upp, och gångar ned, i alltid lika oförminskad fart, så jag af hjertat prisade mig lycklig, då jag efter denna marsch forcée, vid det öfriga sällskapets återanträffande, ett ögnablick fick draga andan. "Se så", yttrade Fröken utpustande, "nu har jag tagit lägenheterna här omkring i sigte, jag har ofta hört talas om detta Vestanby, men ännu aldrig varit på stället; det går verkligen ann, vore ej gångarne så välsignat fulla med sand, och de här tjocka alléerna så evighets långa; jag är så all, som hade jag nyss slutat ett uthållande potpouri med Wridman." — "Det är intet under att fröken tröttnat", svarade jag, under högskratt, ty de tjocka alléerna, samt Wridman, retade mina skrattmuskler med oemotståndlig magt; "Fröken har ju också nu genom nejden anført en ordentlig galopade; till en dylik skulle icke heller jag, ofta finnas hugad; men vi kunna ju taga oss hvila härinvid, se här! till exempel, (jag visade henne en skuggrik plats) här intränger ej en enda solens stråle." Vid dessa ord intog äfven jag en invid den henne utvisade, "hvar? ... här —?" mumlade fröken, seende sig ikring, samt lyftande på sin ljusröda gros de neaples klädning; "jag är rädd gräset fläckar min klädning", tillade hon sluteligen, tvekande att nedsätta sig; "Nå, det kan ju lätt undvikas", afbröt jag, öfver platsen utbredande min näsduk, "se så". — "Ack tack min goda Mamsell", complimenterade fröken, under det hon nu varsamt nedsjönk, "jag var bra galen som ej tog min klädning à Organdi, det jag likvisst först ärnade, den är redan något uttvättad, och hade alltför väl dugat, då Mamsell endast är klädd i bomullstyg." Här undföll mig åter en blick, — men den sista — på min dräkt; "denna skarpa malice, bästa Fröken, ehuru jag som sådan ej gerna ville anse Frökens ord, skulle falla i god jord, om jag ej varit fullkomligt okunnig om den lilla tillställning Friherrinnan här ute gjort; var öfvertygad om det jag i motsatt fall ingalunda genom en mindre vårdad klädsel skulle blottställt mig att visa Friherrinnans gäster någon vanvördnad." Fröken bedyrade nu på "parole d'honneur", det hon ej men någon malice, ty hon skulle, "uppriktigt sagt, sjelf önskat hafva sin organdie, hon skulle då saklöst kunnat sitta och gått, utan goda Mamsells näsduk." Vid slutet af vår klyftiga afhandling, hade den trögvuxne spanjoren oförmodadt framrusat, uppgaf nu några morrhörande ljud men kröp åter, lugnad, genom sin hulda matmoders smek, intill dess varma sida, och nu framträdde de ännu saknade middagsgästerne, Baronerna C. — "Nå, min bästa Paul", skämtade halfhögt Friherrinnan, i det hon vänligt närmade sig de ankommande, "huru gick det med besvärjelsen? jag fruktar du försofvit det förslaget, eller huru?" tillade hon, vid hvardera handen framledande sine gäster. "Ach! den fördömda subordination, min Tante! Gud skall verkligen veta, jag heldre velat bortsofva min dag, än som en arm pikpost hela Guds långa sköna förmiddag stå och svettas blod inne hos en gammal förhusen trätgirig Chef, den olyckan ville, ej sjelf skulle ha lust att titta ut i Guds herrliga sol-ljus; det hör allt till Adjutantskapet, min nådiga Tante, och måste med ofta pröfvadt tålmod fördragas." — "Hä, hä, hä, ja, ja!" instämde grinande den lille Majoren, hvilken förmodeligen uppfattat Baronens sista mening, "Adjutantstiden är visst en profvotid, Gud vare lof, hon nådigt vardt öfvervunnen, likvisst tycker jag du Baron har just intet skäl till klagan, f—n vet huru du svänger med gamla Herrn, men ständigt står du i smöret, oaktadt dina mångfaldiga skolfuchs-upptåg." — "Allt i sin tid, Major", raillerade Baron, "gubben älskar vid godt lynne skämt och muntra infall, och som jag ej heller finnes hatare till dylika, händer ej sällan att hans ekande våning skall af våra högljudda jublande skrallsalfvor, jag tycker min bror ej heller lägger finger emellan vid dylika tillfällen." — "Finger emellan Baron, finger emellan, hä hä hä, nej min själ jag det gör, skämtet är i våra skraporra dagar en så väl smakande behöflig krydda, så man vid dess altför rara anträffande, väl icke skulle hafva hjerta lägga finger emellan, hä hä hä." Men nu tillsades om serveringen, och alléen framåt, till intagande af den trefliga middagen vandra nu par om par, arm i arm, Friherrinnan och Majoren,

Majorskan och Baron Paul, Fröken Doll och Baron Victor, samt Fändrik Doll och underskrifven. Majoren sväfvade, oaktadt sin corpulence, så lätt och vig, som skulle han tänkt: så vandra vi lifvet igenom, och, Gud vet hvad han väl tänkte med det läckra middagsbordet i perspectiv; men hvad Majorskan tänkte, hvad Fröken Doll tänkte, hvad jag sjelf tänkte, det är och förblir en oafslöjad hemlighet hvilken, (ifall det verkligen var någon) icke torde löna mödan utfundera.

Under hjertlig trefnad försvann middagstimmen; man åt, man drack, man skämtade, det sistnämnde af hjertans grund, i synnerhet Majoren och Baron Paul, hvilken verkligen bevisade att munterhet och ett gladt sinne utgöra den vesenteligaste krydda, så väl i ett godt lag, som för resten lifvet igenom. Majorskan admirerade den präktiga jäs-mjölken, hvilken säkert var gjord i ugn, eljest hade den ingalunda befunnits så finpipig och delicat; Fröken tyckte platsen för middagstillställningen vara obegripligt väl vald, ty huru lätt kunde icke nu uti ån, fat, tallrikar etc. åter rengöras; Baron Victor hade slagit sig ned öfver ett par hjerpar; dem han nu obarmhertigt sönderdelade, och bit för bit massakrerade emellan de perlhvita tandraderna. Herr August gjorde sin syster åtskillige kostlige propositioner, till exempel: att till motion på maten kasta krok efter småfisken, hvilken han påstod, lockad af steklukten, nu ifrigt sågs sprättla ofvan vattenbrynet; men Friherrinnan, hon syntes ett uppmärksamt välvilligt öga öfver hvarje gästs obetydligaste önskningar, uppmuntrande dem genom sitt eget lätta otvungna sätt till trefnad och förnöjsamhet. Nu var den sista afdelningen, den deliciosa fruktbuddingen, samt item, kanderade mandeltårtan, lyckligen inpasserad, och man frånsköt ändteligen stolarne. "Söta du", sade, i det hon rätte ut sitt stolta bröst, min under middagen oförtänt vordne Du-syster, fröken Doll, gripande mig åter under armen; "söta du! kom, så skola vi i den här alléen på tantes superba middag, af hvilken jag verkligen lät förleda mig äta för mycket, taga oss liten motion; det hör, oss emellan sagt, vet machere Mathilde, ej lill gymnastikreglorne, att äta så mycket; det åstadkommer tunghet och ovighet, påstår Herr Wolymus (Gymnastik-Direktören), jag undrar rätteligen hvad Herr Wolymus sagt, om han vid middagsbordet varit närvarande och sett min appetit." — "Om han varit närvarande", vidtog jag, som vid namnet: "Wolymus" alltför lifligt drog mig till minnes Direktörens välmående figur, den der ingalunda talade om svält och sparsamhet, "tror jag nästan han låtit förleda sig till samma förbrytelse, hvartill du goda Curiosa nu påstår dig skyldig", — "men, låt oss nu gå." Med kring alla sidor uppskörtad klädning, hoppade nu invid min sida "ma chère" Curiosa, den tjocka alléen framåt, drog mig, likt ett af stormvinden svigtande röö, hit och dit, i tusende bugter och svängningar, ty, än skulle en större myckenhet sand undvikas, än kunde hennes rosa-klädning på de sträfva, skrofliga trädstammarne rifvas; än vore bäst att undvika bladen, hvilka ännu ej vore säkra för kåda; än kunde de odrägligt lågt nedhängande qvistarne derangera hennes hår; jag började nu verkligen i mitt hjerta önska, det Herr Wolymus kunnat vara till hands vid den stränga appetiten hvilken jag oförsynt gaf skuld till all denna otålighet; men, som jag en gång var utsedd att blifva Frökens följeslagerska, icke genom lifvet, nej Gud bevars, endast och tillräckligt nog, genom den tjocka alléen, så fick jag äfven i tysthet tillgripa min för rån blottställda egendom, — mitt tålomod, och proponerade således (att för vår osäkra vandring vinna ett bestämdt mål) till en början en promenade till det i dag tillgängliga Kejsersliga orangeriet, samt sedermera en ditto, till beskådande af de smakfulla nya anläggningarne kring det lilla palatset, lofvande på förhand Fröken en kär lön, för den lilla möda hon vid att komma dit, möjligen kunde sig göra. — "Nu, uti solbaddet", skrek Fröken och släppte förskräckt min arm; "Nej Gud bevars, nej nej jag tackar, om också lönen blefve ännu kärare än betraktandet af några cirklade sandgångar, halfmånar, ått- eller fyrkanter. Nej jag tackar min söta du; dessutom skulle jag ju rakt förbleka min klädning, nej det går ej ann." Fruktande att möjligen sig ovetande komma ått-, eller fyrkanterne för nära, gjorde hon nu en snabb sväng, styrande i hast sin kosa tillbaka samma väg vi kommit. Nå Gud ske lof, tänkte jag, det var ett ypperligt påhitt; jag ägde nu mina armar lösa och lediga, och följde i triumf efter. Vi kommo just väl till pass, ty kaffebrickan passerade som bäst sällskapet emellan. — "Herrskapet har varit och botaniserat", yttrade Majoren, i det Fröken med ett i ögnablicket uppfångadt klöfverblad inträdde i tältet; "hä hä hä! tror jag icke svägerskan Curiosa sökt sin lycka bland *Trifolium flexuosum*, hä hä hä?" och härvid grinade den muntre Majoren åter rätt godt. "Bland *Trifolium flexosum*?" inföll Fröken snäsigt, "nej jag tackar, ett klöfverblad är det, och ingen *Trifolium flexosum*; dessutom, vete Gud jag väl ingalunda ville söka min lycka på så osäker hand." — "Nå nå, nolens volens min lilla Innocensa, liksom man ej skulle känna flickhertan, såg sjelf huru lilla Caroline Genie, för sex år sedan jemt nyprade om prestkragar och Cavaliers-paroller, hvar gång hon kom öfver några, hä hä hä, eller huru var det Caroline Genie lilla?" och härvid förde den lille majoren handen till en vänlig smekning på den nådiga Caroline Eugenie's axel. Denna låtsade likväl icke höra sin muntre Majors skämt, men smuttade härunder blott ifrigt på sitt rykande kaffe, samt krossade sockersmulor till sin älskling, Don Pedro. Efter slutad förfriskning föreslog Baron Paul en färd öfver den lilla ån, för att derefter kunna taga utsigten ifrån det midt öfver liggande berget i åskådning. "Man njuter der ifrån en alldeles makalös anblick", bifogade Baronon, "behaga ej herrskapet?" — "Nå Mathilda", sade Friherrinnan gladt, "nu yppas ju tillfälle till din ifriga önskans uppfyllande, sänd blott genast bud till gossen som skall föra eder öfver." — "Öfver ån?" inföll Majorskan, "då får jag lof att stadna qvar här hos Tante, jag förmår verkligen icke med uppgången för berget." — "Icke heller jag", undanbad sig fröken, "den der jullen ser sannerligen så rankig och malpropre ut, så den ingalunda inger lust att proba." Friherrinnans ansigte mulnade. — "Kors, du tror väl ej heller hon sjönke till

botten för det du kom deri?" gäckade Fändriken, "men, kläd sig ej en annan gång i flor och siden, då man res åt landet", tillade han högtskrattande, och skuttade nu utöfver några tufvor, hvilka lågo i väg. "Hä hä hä", grinade Majoren, "nå Mamsell Sommer lilla, hvad uppger hon för skäl? En gammal landsbo får ej skylla på trötthet, och rankiga jullar, allt sådant bör hon vara vand vid, hä hä hä." — "Jag tror icke heller hon föreger något, bäste Cousin", afbröt Friherrinnan, "i synnerhet då jag nu uppmanar henne till antagande af detta trefliga förslag; Låt ej Mathilda lilla, Herrarne längre vänta;" med dessa ord räckte hon mig min halmhatt, hvilken härtills hängt fastad i tältväggen öfver hennes hufvnd. Nu sågs äfven båten färdig att skjuta ifrån strand, och snart gungade i den, öfver den smala åns lugna yta, din Mathilda, jemte våra fyra herrar. — "Se så mitt herrskap", yttrade Majoren, sedan båten åter landat, "ni som unge och vige, begifven Eder nu frimodigt der J det bäst kunnen, branten uppföre, jag deremot, som så fatalt corpulent, måste gå sakta till väga, och vill nu kring bergets underhjälpande sidor leta mig en väg. Na leva!" commenderade han, gaf med pipslangen sin sjelfsväldige Herr svåger en liten vänskapsknäpp, och nu bar det af. "Får jag lof att räcka Er en hjälpsam hand, Mamsell Sommer!" bad Baron Paul, sedan de bägge andre ungherrarne, likt stengetter, börjat kila berget uppföre, "jag har så oräkneliga gånger klättrat mig här fram, så jag med säkerhet skall leda er, om ej den beqvämaste, åtminstone den ginaste vägen upp." Jag emottog naturligtvis den hjälpande handen, hvilken nu verkligen fast och säkert qvarhöll mig, på de mest slipriga, brådstörtande ställen. Efter en tjuugu minuters mödosam ansträngning, upphunno vi höjden. Gud! hvilken anblick; det stora vida försilfrade hafvet låg, likt ett sofvande lejon, stilla inför våra fötter; icke en enda flägt krusade dess blå spegel, uti hvilken solen i sin fullaste prakt kastade glödande strålar. Stolte och orörlige stodo de herrlige tremastade fartyg, med mångfärgade fredligt nedhängande vimplar, och tycktes, likasom under triumf i vattnet återspegla sina välbildade jättelika kroppar. Här framsköt på något afstånd, utur den grönskande skogen plötsligt en och ann treflig herregård, med sina odlade fält och slätter, der betade, under skuggan af några lummiga träd, en talrik hjord, der höjde sig i den luftiga skyn en drillande fogelskara! men nej, en sådan syn låter ej beskrifva sig, den var öfver all, öfver all tanke skön. C. hade, sedan vår ditkomst icke yttrat ett ord, han lät mig, hvilken grannlaghet jag högt värderade, fullkomligt ostörd, njuta af detta skådespel. Då jag sluteligen alldeles hänförd med förtjusning vände mig till honom yttrade han: "Nu har ni sett, hvad jag länge önskat kunnat bli i tillfälle ensam visa Er, säg, är det skönt? kan man någonsin, efter åtnjutandet af denna naturscen, ångra den möda man möjligen sett för dess ernående." — "I sanning nej, Herr Baron, denna är verkligen en så sällsynt tafla, så tvärtom man lockas att ofta underkasta sig en så rikt belönt möda." — "Men säg mig, hvad kan det vara, som så vålnadsligt hviddimmigt uppstiger der långt bort i fjerran, se dit!" Baronens fästade nu sin blick på det obestämda något, åt hvilket jag redan längesedan velat gifva form och bildning; "Ja, vid Gud!" utropade han med liflighet, "nu måste det synas, — förlåt", och i ögnablicket var han försvunnen ifrån min sida. Jag såg nu endast flygtigt till den rödkantade mössan, hvilken tillika med sin ägare, snart fullkomligt undandoldes af buskar och bergskrefvor. Medan jag fåfängt bemödade mig att urskilja det föremål som så lifligt syntes fångsla Baronens uppmärksamhet, fästades min blick på några trefliga björkar, hvilka några få steg ifrån den plats der jag stod, ganska naturligt formerade en liten halvcirkel; ett par mossiga stenar derunder tycktes vänligt inbjuda till hvila. Under väntan på mine öfrige följeslagare, hvilka ännu irrade ikring, nedsatte jag mig under ett af träden. Du vet Emilia, huru det alltid hos mig varit en ihängande, gemen vana att i hvita vackra björkstammar peta in sentencer, etc, med berserker magt öfverföll mig nu samma lust; här ville jag dock endast helt osynligt inrista denna dags datum, och följde derföre med ögat, stammens mjella bark, så högt under grenarne jag någonsin kunde; jag skulle just upphöja en tung gren, för att på stammen åtkomma den högsta, mest osynliga plats, då mitt eget namn, dateradt den 19 Junii, nuvarande årtal, plötsligt mötte mina ögon. Förskräckt, som hade en giftig orm lurat öfver mig, nedstörtade jag ifrån min plats, ruskade häftigt löfven tillsamman öfver stammen, samt ilade derifrån. "Men kors, huru dåraktig du var", frågar du väl Emilia, och i denna fråga har du alldeles rätt, nu ler jag äfven sjelf rätt godt åt min enfald, som af någonting så högst naturligt kunde låta mig öfverraskas; huru mången bär ej samma namn med mig, och huru otaligt mången hand ges ej, som kunnat ditteckna detsamma. Men jag lemnar nu gerna hela saken, hvilken jag för allt godt ej ville meddela någon ann än dig, och går att emottaga Majorn, hvilken pustande och trött nu synes nalkas. "Nå, min lilla Mamsell", skrek Majoren, då han trodde sig kunna höras, "ändteligen har jag också hunnit hit, hä, hä, ha, en förb. promenad, hä, hä, hä. som pröfvar både lungor och ben, men hvad f—n, hon är ju allen, som klippan i hafvet, hvar hålla väl de andra gunstig herrarne hus? O! sacre Dio! hvad förtider, fyra cavalierer, och en enda ung dame, och hon står allen och öfvergifven, det är ju alldeles oerhört, hä hä hä." Vid det lilla uppehåll Majoren nu gjorde, ärnade jag just passa på tillfälle upplysa honom om förhållandet, då Baron Pauls rödkantade mössa åter blef synlig; en tub den han höll i hunden, och hvilken den lilla färjegossen ifrån skogvaktarstugan afhemtad, förklarade nu Baronens frånvaro; sedan han sjelf ett ögnablick med tubens tillhjälp försäkrat sig om sanningen af sin förmodan, räckte han mig med glädjestrålade anlete densamma. "Det synes nu ganska tydligt", försäkrade Baronen, "detta mitt älskade barndoms hem, der jag upplefvat mina gladaste stunder." Jag förde tuben till ögat, och såg nu, i det aflägnaste blå, ifrån töckendimman afslöjad tydligt uppresa sig ståtliga, hvita betornade stenhus, och murar. Den allt mer och mer upptäckande anblicken kunde ej afhålla min mun ett gladt leende. "Ni ser det, ni ser det allt", utropade C. och hoppade af barnslig fröjd

högt upp ifrån marken. Gud, Emilia! hvad den känsla barndomsminnet ingifver är helig, jag kunde helt och hållet sätta mig i C—s belägenhet, hvilken alldeles hänryckt stod invid min sida. Af fruktan att han, som i hvarje ögnablick bestämt fixerade mig, för att utleta hvad jag såg, eller icke såg, kunde upptäcka den tår som i mitt öga ofrivilligt skulle förrådt hvad jag kände, lemnade jag honom den käre tuben, hvarifrån han nu sjelf för första gången njöt denna honom så berusande anblick. Majoren, hvilken under denna katastrof, någorlunda hunnit utpusta, stod som bäst jemte Baron W—r och Fändriken, inbegripen i ett djupsinligt betraktande af ett par trastbon, dem de sistnämnde på sin recognocering öfverkommit, och nu hit medbragt, samt för hvilka de helt och hållet tycktes glömma egenteliga ändamålet med promenaden. Med kännaremine undersökte nu Majoren de olika färgprickarne å äggen, uppgaf för sine uppmärksamme åhörare tiden då desse voro alldeles lämpelige, och utmärkt smakelige till förtäring, bedömde hvilka skulle framkläcka hon- eller han-ungar, beskref huru, och på hvad vis äggen ännu ovidrörde genom tempererad värme kunde frambringa lefvande ungar o.s.v.: hvaraf slutsatsen blef, att båda ungherrarne till ett probatum, i sine uniformsmössor inplanterande hvar sitt fynd, småningom och varsamt började begifva sig åstad, branten utföre, på det den långsamhet tarfvande återfärden, för de öfrige promenanterne, icke skulle orsaka något möjligt uppehåll. Klockan var redan när åt fem, då vi åter inträffade hos det öfrige sällskapet, för hvilket Majoren nu skämtande redogjorde om alla sina nyligen utståndne äfventyr. — Resten af aftonen tillbragtes vidare med beskådande af det redan omnämnde orangeriet, hvilket, ehuru ej af stort omfång, dock framvisade rara praktblomster, vexter och frugter. Äfven det lilla palatset besågs med tillfredsställelse, så in, som utvändigt, och sedan Fröken Curiosa efter théets inlagande, med eller utan vilja, i sällskap med oss öfrige kring åttkanter, fyrkanter och halfmånar, fått göra sina tillbörliga skärningar, lemnade vi samtelige nöjde och belåtne, denna intagande trakt. — Du känner nu Emilia, huru dessa tider, af oss fordom tillsammans tillbragte, för mig försvunnit, du känner hvar tanke, hvar aning som tyst uppstigit i min själ; behovet att till dig meddela mig, har blifvit mitt hjerta en kär, en ovilkorlig nödvändighet, O! kunde jag blott ett enda flygtigt ögnablick ila till ditt bröst, finge mina ögon fagnas af våra ängars, våra lunders fågring! min varelse lisas af mitt hemlands sol! ... men tyst, tyst, oroliga hjerta, hämma dina mäktigt gripande slag, gif dig ej skyldig till svart otack emot din Gud! och din hulda välgörerska, hvilka unnat dig en lycka, vida öfver allt, hvad din djerfvaste inbillning någonsin vågat hoppas. — Jag är i dag ensam, Friherrinnan tillbringar sin eftermiddag hos en sjuk, Lagmanskan Ljung, den jag redan tror mig för dig flygtigt omnämnt, och hvilken person Friherrinnan mycket värderar. Denna fru skall i många tider lidit af en svår lefversjukdom, hvilken årligen försämrats, och som nu tyckes hunnit sin svåraste period. Det är redan andra gången Friherrinnan under min härvaro gjort henne denna påhälsning; o! huru ljuft, huru oförmärkt denna älskvärda varelse delar sin hyllning imellan alla dem hennes hjerta värderar; och huru litet den kalla hjertlösa verlden egenteligen vet skatta hennes dygder. Men, tyst, jag hör henne äfven just nu hemkomma; huru snabbt har ej denna afton bortilat, redan gömmer sig solen förbleknad i vester. Lef väl! jag hastar att emottaga den hulda.

Den 4 Juli

Åter flere dagar försvunna under jemna nöjen och förströelser, hvars utförligt upprepade beskrifning säkert blefve dig lika enahanda som dess utan uppehåll fortsatta åtnjutande förefallit mig tröttsamt. Ack! Emilia! jag kan ej fatta dessa menniskor, hvilka endast och allenast finna sin njutning i ett alldagligt svärmande ifrån nöje, till nöje; som endast tänka på baler, caffén, dinéer och soupéer, hvars viktigaste bryderi är den högst lumpna parnren. Äfven min tid har på dessa förflutna åtta dagar varit så jemt upptagen af dylika själlösa företag, så jag verkligen icke hunnit undanstjåla mig en enda njutningsrik timme till bortpratande med dig. Förlåt derföre din Mathilda, som kanske aldrig innerligare ihågkommit dig, än just derunder. För att likväl i korthet för dig hafva redogjort äfven angående dessa så kallade nöjen, vill jag nu omnämna huru, jemte Friherrinnan, jag hos Geheimerådets för sex dagar sedan bivistade en grand soirée, dit nästan hela stadens nobless sågs inviterad. Här tillgick allt Hoflikt; klockan half till åtta samlades man på thé, då Geheimerådinnan, höljd i en lång svart silkessammets-robe, ståtade emot sina gäster, ungefär tre steg ifrån soffan, liksom hade hon fruktat att ett längre aflägsnande ifrån densamma skulle beröfvat henne sin behöriga plats, samt intog åter, i motsatts af den eljest antagna lentementa nobilitén, efter hvarje dylik liten utflygt, skyndsamt sitt högborna säte. Fröknarne Cloty och Jettchen, uttogo till hvarje gästs välkommande fulla sex, räckte då nådigt trenne af fingerspetsarne till påkänning, och dermed var hälsningen gjord. Sedan det vattenklara, och således oskadliga Théet jemte sin zephirlätta sockerbröds-skifva utan olägenhet inpasserat, rangerades af tvänne silfver decorerade betjenter fyra spelbord, hvarvid, efter noga beräknad rangordning, Fruarne småningom placerade sig; att med Herrarne, den alltid mera knappa varan, ej tillgick så samvetsgrannt, fann jag med förvåning, ty invid sjelfva Geheimerådinnan och Friherrinnan M. hade under vänlig öfverenskommelse, Kamereraren Långskägg, samt Dirocteur Bergbrun slagit sig ned. Likaså upptäckte mitt öga, hvilket näsvist nog behagade sväfvva ikring den fria lokalen, vid ett annat bord, jemte Öfverste-Lieutenantskan H. och Majorskan C. (en gammal

blomstergarnerad coquette), Assessor Grinmeijer, samt Commissions-Landtmätarn Fjärilvinge. De öfrige, stundom synlige, äldre herrarne, hade förmodligen i lika viktiga angelägenheter öfvergått på Geheimerådets sida, emedan de endast då och då, en om sender, hos damerna gjorde sin flygtiga påhelsning.

Ungdomen roade sig med arbeten, musik, samt conversie; ungherrarne granskade, bedömde och critiserade skicklig- eller oskickligheten hos den i staden, för närvarande sig befintlige Theaterpersonalen, hvilken redan tvänne gånger af publiken låtit sig ses; afhandlade vidare om Ångbåtsfärder; blifvande brunns-drickning, anlände brunnsgäster, bland hvilka den eller den ägde någon anhörig o.s.v. Lieutenant Pirouette var i dag alldeles på sin plats, tuggade fundersam på sin kalmus, samt vigilerade mellan Damerna. Det tycktes likväl, som skulle i dag egentligen den rosa-klädde Fröken Cloty lagt embargo på hans lilla fjederlätta hjerta, ty solrosen lik, vred han sig i otaliga cirklar efter henne. Arme Pirouette, gå du beskedligt värdshus förbi, ty deraf blir visst ingenting; en simpel Lieutenant, och en Fröken Nobelcreutz, min Gud! huru skulle det låta; nej, som sagt, laga dig mans i tid ur väg, på det Geheimerådinnans strutser åt dig ej må komma att sopa rent. Att hennes hjerna umgås med helt andra planer, säger allt för tydligt de blickar hon ifrån sin plats i tysthet kasta på Grefve A.; det vore dock en svärson, åt hvilkens namn och värdighet man med lugn kunde ofra sin million; men, misstar jag mig ej, min nådiga Geheimerådinna, så är nämnde Grefves hjerta redan fängslat på ett annat håll, derifrån det troligen ej så lätt återvänder.

Det enda, som under denna stela, etiquette-fulla afton föreföll mig trefligt, var åhörandet af Fröken Amelie T—s sång. Hennes röst, ovanligt hög, innefattar den beundransvärdaste konstfärdighet; skada, mycken skada, att hon i den ej äger Rosas oändliga behag; man skulle i det fallet ej kunna höra någonting herrligare, och tillika se någonting skönare. Kan du väl tro Emilia, att sedan denne förträffeliga sångerska låtit höra sig, äfven jag persuaderades att sjunga. Hade ibland de öfvertalande ej befunnit sig Grefvinnan X., Fröknarna Q., Baron C., med flere, skulle jag bestämt varit färdig tro mycken elakhet ligga till grund för ett dylikt project. Jag kunde Gudskelof emellertid ej efterkomma dessas önsknningar, emedan en några dagar förut ådragen lindrig förkylning orsakat mig en ganska märkbar heshet. Baron C. hvilken, enligt hvad jag redan nämnde, utgjorde en medlem af societén, var i dag ovanligt dyster ja, till och med tråkig; han förmåddes, oaktadt värdinnornas enträgna propositioner, på intet vis instämma till accompagnerande af de flerstämmiga sångstycken hvarmed Fröken T. ännu sedermera trakterade oss. Under det jag invid ett fönster, sysselsatt med mitt arbete, blef den enda som icke med den allmänna strömmen, under sången rusat till instrumentet, emedan en skön sång alltid forefallit mig behagligare att på något afstånd afhöra, fann Baronen fillfälle att, i det han invid min sida oförmodadt nedsatte sig, halfhögt yttra: "Ack! Demoiselle! hvilken åtskilnad på denna, och den nyligen på Vestanby passerade aftonen! när skall väl en dylik åter yppas? Om ni visste huru dyrbart det stället för mig blifvit."

Som den fortfarande musiken ej tillät mig höja min röst, och jag omöjligt kan fördraga ett hviskande samtal, i synnerhet ej med en karl, lotsade jag, som hade Baronens tilltal helt och hållet undgått min uppmärksamhet, samt arbetade endast under tystnad på min söm. Baronen teg, liksom hade han väntat ett svar, men då intet sådant utföll, återtog han, omärkligt lutande sig framåt: "Ni bevärdigar mig icke ens med ett svar, o Gud! hafva då tvänne flygtiga dagar redan hos er hunnit förjaga minnet af dessa för oss båda så njutningsrika, för mig så lyckliga timmar, hvars hugkomst alldrig skall förmå öfvergifva mitt hjerta? svara mig då endast häruppå." — Jag kunde vid dessa hans ord verkligen icke längre neka mina läppar det svar, hvartill harmen att så hårdt missförstås, förenad med nödvändigheten af ett mig nu aftvunget yttrande föranledde. Jag försäkrade honom helt kort, det allt hvad skönt, högt och ädelt en gång på min själ gjort intryck, der säkert alltid lika oförminskadt skulle komma att bibehålla sitt värde; derjemte förklarande honom upprigtigt, ehvad han det ock möjligen kunde misstycka, min afsky för alla sentimentala hemlighet tydande hviskningar, särdeles mellan personer af olika kön, och fick han helt och hållet tillskrifva min tystnad, nu uppgifne orsak. Jag väntade att efter denna sista mening finna Baronen stött, och uppslog i anledning deraf, med något häpet frågande blick, mina ögon till honom; men, skulle du sett den han deremot, full af hjertats godhet, rigtade på mig; — Han är en ovanlig ung karl, med hvarje dag finner jag mer och mer huru rättvist Friherrinnan lemnat honom sitt loford. Men, nu hade i hast musiken upphört, och sällskapet sågs utur sin massa åter sprida sig, för att en hvar intaga sina platser; först klockan elfva, eller slutad fin soupé åtskildes man, jag för min del innerligen glad att ändteligen se ett slut på dessa högst otrefliga timmar.

Sedan förmiddagen följande dag förgått med vanligt arbete, aflades på eftermiddagen hos Gouverneurens en länge åsidosatt tacksägelse-visite. Der var rätt muntert, hvartill egentligen den alltid lika älskvärda Gouverneurskan sjelf bidrog. Om aftonen åtföljdes man till spektaklet. Som Gouverneurskan jemte sin famille beslutat, att dagen derpå göra en liten utfart till ett, tvänne mil ifrån staden liggande nätt landtställe, det Gouverneuren ärnat att för den vackraste tid af sommarn arrendera, proponerades Friherrinnan att på nämnde utfart blifva Gouverneurskan följaktig; alltså öfverenskoms i anledning deraf, att tidigt morgonen derpå hos Grefvens inträda, på det man sedermera

derifrån vidare kunde åtföljas. Så gjordt som sagdt; klockan nio anlände man till bestämd ort, och sedan Grefvinnan och Friherrinnan uti en, samt Fröken Aurelia, små Fröknarna och jag, uti en annan vagn, omsorgsfullt inpackats, afreste vi. Denna färd hade kunnat blifva rätt angenäm ifall vi ej på vägen erfarit otour genom ett oförmodadt regn, hvilket sedermera oafbrutet föll hela dagen, och således blef oss ett mäktigt hinder, att kunna taga lägenheterna omkring stället uti sigte.

Efter återkomsten till staden intogs hos Gouverneurens en nätt soupé, hvarmed äfven dagen slutades. Dagarne derpå gafs, som jag förmodar, allt i följd af Gouverneurskans snart inträffande utflyttning, hos Friherrinnan C. ett stort kaffe-dansant; ett ditto utan ditto hos Kammar-Rådinnan H. samt en liten högst nöjsam soirée hos Öfverste-Lieutenantskan E., der Fröken E. med rätta kan sägas utgjorde själen i sällskapet. Du kan ej tänka dig Emilia så mycken lekande naivité, alltid ny, alltid lika intagande. Att man alldrig skulle tröttna åhöra henne, vore enfaldigt yttradt, emedan man i sanning kan säga sig alldrig hafva hört henne nog. Hon var alltför aimable att visa mig den vackra meubel hon till ett helt rum, i tapisseri-söm arbetat. Redan första ögnakastet derpå insåg huru mycken smak samt sublimité i färgernes blandning hon innehade. I dag hafva vi då ändteligen till min innerliga tillfredsställelse förblifvit hemma, och dertill ännu, fullkomligt ostörde. Man vet verkligen att värdera det goda då det en tid uteblifvit; aldrig, aldrig kan jag af hvilket ytligt nöje det helst vore, finna den ljufva själs-njutning som under ostörda samtal med min älskade välgörerska.

Den 7.

Ett uppmanande bref ifrån Rosa, det jag i går erhöll, sliter mig oförmodadt på fyra långa veckor ifrån min dyra mor och dig; verkligen äfven till någon del ifrån dig Emilia, ty, se här ett litet utdrag, ord för ord aftecknad utur den muntra Rosas egenhändiga rader:

"1:o Skall du med pappas egna säkra hästar och vagn före den 10 dennes, infinna dig på det gröna varma herrliga Liljedahl, emedan mammas namnsdag några dagar derefter inträffar, och småsyskonen ej gifva mig någon frid, förr än jag hulptit dem med tillställningen af den surprise, hvarmed de ärna öfverraska henne, hvori jag sannerligen ännu ej vet det sköna skall bestå, men deri du Mathilda nödvändigt måste blifva mig behjelpig. 2:o Beder jag dig, att ifrån L—s bokhandel medhemta ett exemplar af ett nyligen utkommet sångstycke, med rubrik: 'Jägarn', hvilket skall vara gudomligt; item några andra nyare musikalier, enligt din egen accepterade smak. 3:o Att du hos Madame Köller för min räkning upphandlar en aln hvit sidensars, till foder i mammas namnsdagspirat, hvilken med emalierade stål och sandperlor, sydd på silkestyll, och snart fullkomligt fulländad, lyckats underskrifven oändligen väl. 4:o Att du ingalunda medtager dina memoirer, hvilka, i fall de ännu icke till behörig ort vore afsände, så skulle upptaga din tid, så din arma Rosa alldeles icke finge njuta af din närvaro; ja, hör det kära Mathilda och qvarlemna för all del åt den ängsliga staden denna sötsura mixtur, samt 5:o och sist, påminn Rosberg, att tillsäga Lotta, om hitsändandet af de glaserade blomkrukor som i skafferiet på medlersta hyllan stå kakelugnen närmast; äfvensom till henne, en allvarlig anmaning, att väl varda lilla pipi, hålla hennes bur ren, alla dagar gifva henne granris och friskt vatten, lagom mat, samt någongång en bit socker att hacka uppå. Stackars lilla pipi, huru gerna skulle jag ej gifva dig friheten, om du blott kunde trifvas ute i vårt kalla ombytliga klimat, om du ej, genom dess återvinnande, blottställdes att engång förgås af kyla och frost. Arma pipi, som hårdt nog blifvit utsedd att fångslas inom burens galler, då din ägarinna lycklig och fri, obehindrad njuter af den alltlifvande glada naturen."

Att jag Emilia, således ej så ofta, och så obehindradt som hitintills skett, kommer att sysselsätta min tanke och min penna med dig, finner du i anledning häraf; likvist må Rosa af mig ej fordra förmycket, det vill säga, hon får ej yrka ett fullkomligt försakande af detta för mig så alltför kära nöje, då jag medgörligt nog, oafkortadt till henne vill afstå hvarje möjlig timme af dagen. Ack Emilia! huru oförtänt kommer mig nu denna resa före; fyra veckor, hvilken mängd af dagar, skiljd ifrån henne, som för mitt nöjes befrämjande aldrig afser egen fördel. Det är med verkligt tvång jag söker undandölja de tårar, hvilka (barnsligt nog, jag medgifver det) vid tanken härpå minutligen framtränga i mina ögon. Hvad som vid detta plötsliga aflägsnande ensamt förmår lugna mig, är det säkra hopp, jag ännu i dag af Friherrinnan erhöll, att nemligen hon redan om sex, högst åtta dagar otvifvelaktigt skall blifva i tillfälle njuta sällheten af sin efterlängtades ankomst. På det min Emilia, intet må kunna hindra morgondagens, den enda som mer återstår, fullkomligt ostörda åtnjutande tillsammans med Friherrinnan, går jag nu att, enligt Rosas önskan uträtta de uppdrag hon i sitt bref lemnade mig. Lef väl!

Den 8.

Natt hvilat öfver hela jorden, likvisst vill, innan äfven jag går att njuta af hvilans hägn, min tanke och penna sysselsätta sig med dig, ännu en stund. Emilia! Emilia! jag är ej mera så glad, så lycklig, som ännu för några få timmar sedan jag var det; spöklikt och hånande framställer sig för min själ, mitt hårda, ovänliga öde, hotande att vilja mörda det lugn, hvilket redan så välgörande spriddt sig inom min varelse. Du ler törhända, åt hvad jag nu går att säga dig, men nej, Emilia! du ler ej, du kan ej le åt ett ädelt hjertas rena lågande känslor, hvilket hjerta finner sin innerliga ömhet, fullkomligt, ja fullkomligt obesvarad. Nå väl Emilia! C. älskar mig; Der har du i få ord hela den smärtande hemligheten, hvars upptäckt kostat mig lika många upprigtiga tårar, som den mer än förskräckt mig. Hör nu: sittande i aftons inne hos min älskade mor, och med henne samspråkande om min forestående resa, vår ömsesidiga saknad, hennes fröjd vid den väntades ankomst o.s.v., afbrytas vi plötsligen genom C—s inträdande. Han syntes synbart förlägen, som jag förmodar i följd af sina alltför täta visiter, och kunde tvärt emot hvad hans eljest så lätta umgängessätt föranledt, i början af afton ej riktigt komma sig före. Snart skingrade dock Friherrinnans uppmuntrande vänlighet denna iråkade olust, och nu hördes han åter; enligt sin älskvärda liflighet, genom qvicka samtal och infall, i dubbelt mått godtgöra sin första tröghet; som vanligt förde Friherrinnan samtalet på sin Gustaf, bjöd redan på forhand med hjertlighet Baronens alldagligen blifva hennes gäst, under den tid, som för hennes sons hemmavaro blefve bestämd, tilläggande med en uttrycksfull blick på mig, huruledes instrumentet, oaktadt Mathildas långa frånvaro, dock ingalunda torde komma att förrosta, då tvenne så ifrige musikälskare funnes i dess närhet. Hon hade knappt uttalat denna sista mening, då Baronens, hvilken härunder muntert snurrat om med sitt lilla spansk röö, bandlöst lät det nedfalla, och, häftigt uppstigande från sin plats nalkades mig, i det han med stammande läppar upprepade: "Er frånvaro! tänker ni då verkligen lemna oss, och när har väl något sådant blilvit beslutadt?"

Friherrinnan underrättade honom nu, om min redan dagen derpå inträffande afresa; beskref skälmskt, huru "den väl ej syntes mig så alldeles välkommen, emedan vanan att med tålmod bära mitt kors, redan gjort hennes sällskap mig till ett oundvikligt behof; huru Friherrinnan likväl vore öfvertygad om den trefnad det af mig så älskade landet skulle skänka mig; huru välgörande dess milda klimat skulle inverka, så väl på mitt lynne som hälsa, samt bereda hvardera mod och styrka, att åter kunna underkastas stadslifvets pinsamma tvång." Baronens hade härunder åter intagit sin plats, men försvunnen var nu på fullt alfvare hans glädtighet, hvilken, oaktadt Friherrinnans sorgfältiga bemödande, för i afton icke mera stod att återvinnas. Uppmanad af henne, att ännu en gång före min afresa låta henne höra sin favoritsång, lemnade vi hennes rum, samt ingingo till mina, der instrumentet redan stod uppslagit. Jag nedsatte mig derinvid, och sjöng med gladt hjerta det lilla af dig redan välkända stycket "Nå min bästa Paul! Du sjunger ej i afton", yttrade Friherrinnan; "det ser verkligen illa ut med de musikalske sammankomster hvaruppå, enligt hvad du nyss hörde, jag så säkert gjort räkning. Jag fruktar min Gustaf dervid kommer att utgöra solo-sångare, eller huru?" — "O! min nådiga, goda, bästa Tante! misstyck ej, jag bönfäller derom, min allt för plågsamma tröghet, men i afton, nej, jag kan vid Gud! i afton hvarken sjunga eller skratta; dessutom smärtar mig obarmhertigt en gemen hufvudvärk, hvilken i betydlig grad bidragit att öka min modlöshet." — "Min Gud!" afbröt Friherrinnan med godhet, "den skola vi väl bjuda till att fördrifva, åtminstone lindra, jag känner bestämt en souverain cur; vänta"... Och med dessa ord lemnade hon hastigt rummet; men Emilia! hon hade knappt efter sig tillslutat dörren, för än jag såg C. ligga inför mina fötter. "Förlåt o! förlåt, dyra, oändligen älskade Matbilda! den sig ej mer sjelfmäktige, som på detta sätt vågar störa Er frid; förlåt! att jag obeskrifligt älskar Er, att jag inför Er djerfs bekänna, hvad jag fåfängt, fåfängt, längre skulle söka dölja. O! svara mig, måste ni nödvändigt resa, och vill ni derunder åtminstone lemna mig det hopp, att ni under denna olycksaliga frånvaro, någongång skänker mig Er åtanke." Tänk dig Emilia min förskräckelse härvid; jag blef verkligen så häpen, så jag knappt förmådde bedja honom för Guds skull lämna den plats, han så plötsligen intagit, försäkrande honom i hast härunder, huru åtanken af personer, dem mitt hjerta värdera, städse utgjort ett bland mina kärare nöjen. Jag satt ännu helt förlägen och högröd, det sednare tillkännagaf alltför tydligt mina glödande kinder, då Friherrinnan, alldrig till den grad efterlängtd, med sin hälso-balsam inträdde. Hon begjöt nu under deltagande Baronens panna och tinningar dermed, men tycktes fåfängt genom något medel i dag förmå återställa hans synbart afmattade utseende. Jag tackade Gud, då han ändteligen gick, ty så pinsamma hafva sällan några timmar förefallit mig. Ack Emilia! hvarföre skall din Mathilda ständigt vara utsedd till ett mål för bekymmer och oro; hvilket tvång bereder mig icke denna så alltför litet påräknade händelse. Beklagansvärde C., nu först hafva verkligen mina ögon öppnats; nu först kan i dina dunkla förhållanden, jag för mig förklara mången hitintills outredd gåta. Säg Emilia, tror du väl jag skulle önska kunna motsvara C—s böjelse? Ja, det skulle jag vid Gud, ty att han är en redlig, och rättäntk varelse, det sade mig ifrån första ögnablicket af vår bekantskap, hans blick. Jag skulle önska, så visst som mitt hjerta inom sig känner sin oförmåga dertill, att med innerlig ömhet kunna besvara de känslor han till mig hyser; jag skulle önska att med lika öppen blick, som mitt hjerta i denna minut för dig slår öppet, kunna säga: "Mathilda älskar äfven Er!" Men, att ljuga, hyckla, bedraga honom, det kan jag ej, dertill är han för god, för ädel, och derföre vill jag upprigtigt säga honom: Mathilda älskar er ej, men hon högaktar och värderar er deremot af allt sitt hjerta. Nej Emilia! Mathilda är en gång bedragen, gäckad i sin heligaste kärlek, och älskar mer ej så lätt; hon har visserligen intill den minsta skymt i sitt

hjerter utplånat minnet af honom, som var henne så ousägligt dyrbar, i hvars blick hon såg sin himmel, sitt allt; hon känner för honom, nu ej mer, icke ens föraktets isande köld; Han är försvunnen, för evigt försvunnen utur hennes hjerta, hon äger mer intet band, men tror sig likvisst aldrig mera för någon man kunna hysa denna ovillkorligt öfverlåtande känsla, som ger sig utan förbehåll; utan pryderi, utan förställning; som endast talar själens rena språk, det klart fattliga, ousägligt saliggörande. Med upprördt sinne går jag att söka hvilan, den jag likväl frugtar nu torde undfly mig. Flygtige irra mina tankar ikring; skall jag för Friherrinnan väl delgifva denna aftons händelser? Ja, det måste, det vill jag, emedan de ju äfven angå mig sjelf. Nu god natt! på Liljedahl är jag åter hos dig!

Liljedahl den 17 Juli

Med Rosas *tillåtelse*, hvilken nu sjelf, lik en huld blomma, ett litet stycke ifrån mig slumrar ljuft och roligt, hastar jag att invid hennes öppna kammarfönster i några rader öfverlåta min tanke till dig. Ack! min älskade, älskade Emilia! hvad ändå landet är gudomligt; huru vackert allt här är, Rosa har fullkomligt rätt, då hon önskar att för detta herrliga Liljedahl för alltid kunna uppoffra stadens tråk. Jag måste nu medgifva, att jag på långt när ej föreställt mig detta ställe så vackert det verkligen är; sjelfva karaktersbyggnaden ligger nästan sagt i skog, hvilken utgöres af höga täta lummiga lindar, de der skuggande omgifva densamma. Ett vanligt stenkast ifrån sjelfva byggnaden, hvilken är en vånings, men äger trenne glada midtpå liggande vindsrum, (Rosas och småbarnens,) leda tvenne dubbla alléer ned till hafsstranden, hvarifrån man framför sig har den stora, breda segelleden, hvilken vid öfverfarer mellan städerna Å. och S. nödvändigt måste passeras, och på hvilken under desse här tilbragte dagar, jag redan sett oräkneliga seglande fartyg långsamt förbisväfva. Ungefär en verst sjöväg skiljer mig nu ifrån den lilla staden T., hvilken på andra sidan sjön, hus vid hus, trädgård vid trädgård, utur höjder och dälдер ses uppresa sin anspråkslösa massa. Mest imponerande förefalla der, de urgamla, tätt invid staden liggande klosterruinerne, jemte sin ännu till gudstjenst begagnade hvitmenade stora gråstenskyrka, hvilka stående på en höjd, nära stranden, vid lugnt väder, jemte kringliggande sträckor af berg, sjöbodas, qvarnar, bryggor och båtar, i hafvets klara bölja darrande ses återspegla sig.

Klockan var redan öfver nio, då jag på aftonen, samma dag jag lemnade S., hit anlände; Rosa hade nästan uppgifvit allt hopp, att jag den dagen mera skulle komma, men satt likväl ännu ute på trappen, för att i det längsta invänta min ankomst, då vid vagnens vändning i en af alléerna, hon med blixstens hastighet sågs ila trappen utföre, och uti ett språng med öppna armar komma att emottaga mig. Den täcka Rosa! jag häpnade af förvåning att finna henne ännu mycket skönare, än då hon för några veckor sedan lemnade staden; hon var i sin mjella mousselins-klädning, och fladdrande gyllene lockar, så herrlig, så ljuflig att ses, så jag vid hennes anblick omöjligt kunde afhålla mig att med liflighet utropa: "Kors min älskade Rosa! hvad du på denna tid blifvit ... blifvit"... "Hvad då?" frågade Rosa häpen — "hvad har jag väl blifvit?" Du har blifvit så oändligt skön — tänkte jag säga, men den af mina läppar redan halfuttalade mening, förbyttes nu, till ett — "oändligt utbildad och fet." — "Ja ja ser du", skämtade Rosa, och gjorde härvid ett skutt fram, "jag äter också med den glupskaste appetit, samt jagar ikring hela dagen, det skall väl allt något verka; dock, det förgår nog", tillade hon, med en liten lätt suck, "endast jag återkommer till den kalla ledsamma staden; men, kom nu; hör Rosberg, kör intet fram till trappan, utan låt hästarne pusta här en stund, till dess vi hunnit fram, pappa och mamma skola ej ana", och vid dessa ord drog hon mig vid handen vägen framåt. Verkeligen gjorde Hofrådet och Hofrådinnan stora ögon, då vi tyste och oförmodade inträdde i matsalen, der hela familjen, den otåliga Rosa undantagen, som bäst höllo på att göra sin aftonmåltid. Sedan välkomsthälsningar, samt bespisning i behörig ordning försiggått, och jag derunder förtäljt det obetydliga af stadsnyheter jag visste, sades sluteligen hvarann ett: "god natt" och nu bar det i fullt språng trappan uppföre till Rosas rum. Här öppnades nu på fullt alfvare våra hjertans förlåt; hvardera af oss hade så mycket att meddela den andra; jag fick redogöra om soupéer, caffén, spektakel, med ett ord allt, som under namn af nytt föreföll Rosa begärligt att åhöra, ehuru ej så att njuta. Hon deremot hade under sin vistelse här ute, ifrigt sysselsatt sig med uppdragandet af hvarjehanda blomster; tillsammans med trädgårds-Erik rangerat en plantskola, hvilken tycktes henne lofvande, och den jag nödvändigt morgonen derpå skulle bese; hennes löfkojor, tasetter, resedor, mångdubblade neglikor, tuberoser, anemoner, gula liljor etc, gåfvo alla godt hopp; deremot gjorde hyacinterne på kall jord, äfvensom hvita och röda mossrosor, henne lifligt bekymmer, emedan den fina masken på de sednare samt de gulnade bladen på de förre, kommo henne att ana intet godt. Under vexlande, men oafbrutne samtal, förgick sålunda timmarne tills inpå midnatt, då vi hvardera af våra tunga ögonlock om sömnen påminte, funno för godt att uppsöka våra hviloläger.

Morgonsolen fann Rosa redan till fötters, och i trädgården, dit bekymret om hennes hyacinter lockat henne. "De synas af den milda nattdaggen gud ske lof något uppfriskade", voro de första ord jag vid mitt uppvaknande hörde henne yttra; "nu måste du äfven upp söta Mathilda", tillade hon då hon ändteligen fann mig vaknad, och mildt tillkastat mig en morgonkyss, "att följa mig genom plantskolen,

hvilken ligger till venster om stora gången, der Erik vårdslöst nog, i går afton lemnat några telningar ovattnade. De skulle af solen snart förtärts, de arme! om icke jag i tid upptäckt denna efterlåtenhet, hvilken derföre nu måste rättas." Under denna allvarliga afhandling, hade Rosa tillburit mig hvartenda af mina klädesplagg, och stod nu endast väntande, att i mig snart finna en deltagande följeslagerska.

Huru balsamisk kändes den morgonfriska luften, då vi nu utträdde till trädgården, ack Emilia! jag upprepar ännu en gång "hvad naturen är skön och gudomlig!" Daggen glänste herrligare än diamanter på de gröna bladen af träd och blommor, hvilka undandolde för solens strålar, under vår promenade vexelvis erbjödo sig för våra ögon. Här och der öppnade en blomma sin kalk, för att i solens milda värme småningom fullkomligt utveckla sin prakt. Himmelen öfver oss var så klar, så ren, som färgen i Rosas blå öga, hvilket stundom spanande, blickade upp mot dess hvalf, att upphämta om denna dag, enligt trädgårds-Eriks spådom möjligen kunde gifva regn, eller om hon borde ombestyrta trädgårdens general vattning, m.m. Men, nu voro vi vid plantskolen, der Erik redan bugande stod med hatten i ena, samt vattenkannan i den andra handen. Jag väntade nu, att få höra Eriks välförtjenta skrupens, ty Rosas mine såg rätt betänklig ut, då hon inne hos mig gjorde beskrifningen om sin upptäckt, och kunde jag således ej afhålla mig, att i tysthet le, då hon med afmätta steg närmade sig Erik, i det hon yttrade: "Hör nu min beskedlige Erik, gif de der telningarne något ymnigt vatten, jag ser du måtte glömt dem i går, ser du den här, och den här, och den der äfven, ville du ej ännu en gång gå öfver dem allesamman?" Erik hörsammade lydaktigt Rosas begäran, och dermed var skrupensen slut. "Se så", sade Rosa till mig, "nu är jag nöjd, följ mig nu till mina älsklingar, så skall du få se, huru täckt de frodas." Hon forde mig nu till långa sträckor blomsterrabatter, der oräknelige sorter herrliga blommor, dels redan syntes utspruckne, dels som bäst höllo på att gå utur knopp. Rosa var så lycklig vid deras betraktande, så hennes fröjd verkligen smittade mig. Vi vandrade ifrån blomma till blomma, gingo och kommo, kommo och gingo, och med ett ord, glömde sluteligen helt och hållet så väl morgonhälsningar, kaffedryck som frukosttimme; jag var med skäl något skamflat, då Hofrådet arm i arm med sin fru, omsider sågs nalkas gången uppföre, hvarvid Rosa med vidt utbredda armar, flög att lemna dem sin gemensamma omfamning. Vi åtföljdes nu, sedan vi alla gjordt en par slag kring trädgården, till salonen der Rosa och jag, med god appetit, lät oss smaka det hittills försummade.

Jag vill nu utan omsvep skrida till redogörande af husets inre, hvilket såsom hvarje annat hus, hvars krets utgöres af flere olika personer, äfven yppar olika begrepp och åsigter af lifvet.

Hofrådet, en redbar, rättskaffens man, hvilken, ehuru ännu i sina bästa år, redan bär prägel af omsorg och bekymmer, känner du redan; han är oändeligen treflig, och raillant, i synnerhet då han, som fallet för närvarande är, för någon tid fått afskudda sig sitt eljest ständiga arbetstråk; älskar med innerlighet sin omgifning, samt afser sällan någon uppoffring, den han utan olägenhet kan göra dem. Hans fru har jag ju äfven för dig omnämnt; hon tyckes vara en krona bland Fruar; ytterst ordentlig i sitt hus, förekommande värdinna, en öm, uppmärksam mor för sina barn, samt har för öfrigt ständigt ett vaksamt öga öfver sedesamhet och välförhållande hos en hvar i sitt hus. Öfver äldsta dottren "Rosa" lemna jag dig alldeles ingen beskrifning, en sådan skulle troligen hos mig upptäcka allt för mycken partiskhet. Efter henne följer i ordning Leontine, en trettonårig flicka, hvilken väl kunde vara något, men är i mina ögon bra litet. Hon uppenbarar i hela sitt väsende en sjelfkärlek och absurd bestämdhet, som vid hennes år icke allenast blir löjlig, men äfven stundom förarglig; hennes vilja tyckes obegripligt nog (måhända för det ovanligt täcka utseendets skull) alltid gälla. Detta är det enda jag hos den eljest så förnuftiga Hofrådet verkligen ej kan gilla. Att flickans hjerta likväl icke i grund är elakt, derom är jag öfvertygad, likasom att hon under en allvarligare tillsyn ännu kunde blifva en rätt älskvärd varelse. Rosa, till hvilken jag redan en och annan gång, liksom par hasard framkastat yttranden i detta afseende, öfverskyler likväl alltid systerligt dessa allt för tydligt i ögonen fallande brister, och hänför dem ständigt med älskvärdt öfverseende, på ungdomens, och oerfarenhetens stora räkning. Mätte hon häri hafva rätt. Nu kommer Adolf, en elfva års gosse, i ålder näst Leontine; äger ett ljust fattligt begrepp, hvilket gör att han vid sina år redan besitter kunskaper, jemförliga med ett barns om femton. Han är ögonskenligt hela husets gunstling, anmärkningsvärdast dock gamla Jungfru Batas, hvilken i honom ser sin ögonsten. Han tyckes äfven förtjena denna allmänna hyllning, ty ett lifligare, och tillika lydaktigare, samt hvad putsning beträffar, ordentligare barn kan man sällan se. Han har nu, i följd af den redan tillryggalagde ångbåtsresan, på hvilken han, enligt hvad jag nämnt, var far och syster följaktig, äfvensom ditto Johanne-ferien, passerat någon tid hemma, men vistas derimellan för ständigt i S., der han för en till Hofrådet aflägsen slägtinge läser privat. Jag emotser redan en alltför bekymmerfull morgondag, emedan i och för hans studier, den, blifvit utsedd att på någon tid åter aflägsna den lilla älsklingen ifrån hemmet.

Nu återstå de tvenne yngsta barnen, Hanna och Victor, hvilka afgjordt förblifvit mina älsklingar. Du kan omöjligt tänka dig ett oskuldsfullare, menlösare utseende, än det, hos den 10-åriga Hanna, hvilken väl icke i fägring kan jemföras med Leontine, men deremot oemotståndligare än dennes skönhet, fångslar hjertat. Hon har fullkomligt lånat Rosas ljusa lockar, hvilka i naturliga, ymniga vågor ledigt rulla öfver axlar och hals, äfvensom uttryck och färg af Rosas ögon. Har en den aldratäckaste

rosenmund, samt en liten, något trubbig näsa, hvilken ännu mera bidrar att göra hennes utseende anspråkslöst. När hon sålunda, i sin hvita dräkt står framför mig med en nästan alltid frågande, något fruktande blick, o! hvad hon då är öfver all beskrifning ljuf, jag hänföres vid dylika tillfällen ovilkorligt att sluta den älskelige varelsen i mina armar. Lilla Victor, en prächtig brun yster fyra års pojke, gör ofta sin syster företrädet stridigt, öfvar egen hands rätt hvar han kommer öfver, utan att bekymra sig om huruvida hans företag falla sig väl eller illa; finner intet skåp eller dörr för hög till påklifning, samt gör dagarne igenom, oupphörligt sjungande, kring bord och bänkar sina förunderliga caprioler. Jag har oförmodat lyckats att i nästan lika grad med Rosa ådraga mig hans ynnest, hvarföre han vid hvarje af oss företagen promenade numera ständigt ses utgöra vårt sällskap.

Nu tror du väl, jag med Guds hjälp hunnit med hela den omständligt uppräknade personalen till ett önskad slut, men nej, så är ej fallet; ännu framställes för dig trenne, huset tillhörige personer, hvilka, i anseende till den plats de der innehafva, ej gärna ifrån räkningen böra uteslutas. Den första af dessa, Mamsell Aramintha U., en äldre, och halvesyster till Hofrådinnan, omkring fyratio år, kan med skäl anses såsom ett af husets märkvärdigaste inventarier, och utgör för de yngre barnen ett slags Gouvernante; hon går beständigt klädd i hvitt, emedan, enligt hennes egen utsago, hvitt alltid klädt henne bäst; ses äfven alltid i obetäckta armar, emedan hon ifrån ungdoms år varit svag för hvita och vackra sådana, samt på sednare hälften af sina tillryggagolda år, alldeles tyckes glömma att tiden uppå hennes egna, redan gjordt betydliga ingrepp. Dertill kommer ännu det kortklippta håret, hvilket med omsorg lockadt á l'enfant, mot det redan bedagade, öfver middagslinien skridna utseendet, yppar en anmärkningsvärd contrast. Ett band af högröda stora coraller, variera en om en med oformliga bernstens-perlor och öfvergifva aldrig hennes hals. Hon tyckes verkligen vid hvar och en perla särskildt förena mysteriösa minnen ifrån sin flydda ungdomstid, ty jemt ses hon mellan läpparne eller fingren, perla för perla, tankfull avancera bandet framåt, tills på dylikt vis hon ofta circulerat det flere hvarf omkring. Den tid hon ej med barnen finnes sysselsatt, upptages vanligen af romanläsning, för hvilken hon skall vara — snart sagt — till ytterlighet passionerad, också har bland åtskillige romanförfattare, hon främst och förnämligast helgat den älskelige "La Fontaine" hela sin dyrkan och hyllning. För resten gör Mamsell Aramintha icke så alltför ringa anspråk på att synas beläst, till och med språkkunnig; talar "onaturligt gärna" om: Trojas belägring, Argonauternas tåg till Kolchis o.s.v. ehuru hon derunder onaturligt ofta — på vetandets vägar — gör de aldra onaturligaste snedsprång. Inblandar i hvartannat ord af sin conversation, de galnaste fransyska ord, så det verkligen ofta gör mig bryderi att rätt fatta hennes gåtligt uttalade meningar. Till all lycka har dock Hofrådinnan visligt afstyrt Mamsell Araminthas ofta förnyade förslag att äfven på barnen öfverflytta sin språkkänedom, förmodeligen af orsak, det gouvernantens ofullkomlighet legat i för öppen dager.

En radical motsatts af denna finner du i Mamsell Stin-Lovis B., en syster till Hofrådet, hvilken väl äfven redan af 40 bistra vintrar låtit sig öfversnöga; på hennes skuldror hvilar egentligen hela, så väl yttre som inre oeconomien; hon är i köket, i källarn, i skafferiet, i fisk-, kött- och spannemålsbodas etc. en outhärlig person; hon anordnar, commenderar, bastunerar, vid behof, alla sitt skrå tillhörande tjänsteandar, med obehinderlig magt. Hon är väl till sitt lynne stundom något olustig, och trätgirig, samt vid dylika tillfällen ej rätt god att ses i munnen, men befinnes dock öfverhufvudtagit en ganska medgörlig godhertad varelse, samt hedrar i stolt medvetande af sin förmåga, hvad kokkonsten beträffar, på det aldra yppersta, högmögna Mamsell Wargs odödliga minne. Dessa båda sistnämnda personer äro de enda, hvilka i denna älskvärda famille ej kunna fördraga hvarandra; hvarföre tredje person ej må undra öfver att vid bordet alltid finna Mamsell Araminthas portioner utgöras af de minsta och mest vårdslösade. Är möjligen en bränd kant i puddingen eller en mindre smaklig bit af steken, eller någon skadad klimp i soppan att tillgå, må hon med all säkerhet derå göra räkning; likasom Mamsell Stin-Lovis sällan någon dag går i mistning om någon pique, i anledning af sin gammalmodiga crotiska nångsjalanta klädsel, sina crotiska fasoner, sin *inprovançe* hvad *ejmabilité* och umgängesvett befräffar, o.m.d.; hon förstod jemt om jemt endast tillblandningen af *ombletter*, samt stekningen af *jambong* dö *grise* och dermed nog, ty att kökspigan Annalena icke var så oklok och stupi, visste hon nog, ehuru Stin-Lovis alltid tog hela märiten åt sig.

Men sluteligen kommer så i ordning den prächtigaste af alla gummor och möer, den gamla hederliga Jungfru Bata; en trogen familjens tjenarinna, hvilken med ömhet skött och vårdat ifrån den störste till den minste af Hofrådets barn; hon äger ock öfver hela huset ett mäktigt inflytande och förunderligt är, att sedan om husets angelägenheter långa rådplågningar mellan de mer viktiga personerne ägt rum, gamla Batas utlåtande i saken dock sluteligen måste infordras, hvilket, alltid grundadt på erfarenhet och förtanke, mestadels kommer att gälla. I samråd med gumman företages således alla inträffande hushållsgöromål. Äro om hösten syltning och saltning för hand, har med all säkerhet i gummans lilla kammare tvenne kloka hufvuden slagit sig tillhoppa, ty ehuru öfvertygad om sin förmåga, hör Mamsell Stin-Lovis dock ej till dessa egenkära varelser, hvilka anse det sjelfgjorda för bäst; tvärtom, finner hon ofta gamla Batas råd ganska visa och förståndiga, samt följakteligen icke olämpelige att efterfölja; till exemp. spenaten, den Mamsell Stin-Lovis alltid plägat torka, hade hon enligt Batas råd funnit bibehålla sin färg vida lifligare såsom insaltad, persiljan höll sig vintern igenom grön och vacker, inpackad i

smör, i stället att den, enligt Mamsell Stin-Lovisas bruk, såsom torr i påse, blifvit brun och grusig; sockerärterna spritade och torkade i ugn, voro till anrättning tusende gånger smakligare, än de ripiga, hvilka i sina skidor trädde på tråd, i veckotal hängt att torka och segna i Mamsell Stin-Lovisas egen kammare. Ägg stående på den smalare ändan, och i torr hackad halm inlagde, alltid säkrare bibehållne, än de, hvilka hon platt nedliggande brukat bevara i salt, aska, agnar och så vidare. Af sjelfva Hofrådinnan ombesörjes alldrig spånader, väfnader och dylikt, om ej Jungfru Bata alltid skall hafva ett ord, och ett öga med i laget; Barnen äga i henne en vänlig domare och fredstiftare, om i deras lekar någon gång en liten tvistighet uppstår; äfven för domestikerne ses hon en ständigt vakande argus, hvilken svårigen står att föra bakom ljus. Men, för att ej alldeles uttrötta ditt tålmod med beskrifningen om gamla Bata, vill jag endast i korthet tillägga henne de trenne små-idéer hvaraf hon i synnerhet mäktigt styres; till exemp. hvarje Lördagsafton, sedan klockan slagit sex, får ingen i huset sysselsättas med arbete, fullkomligt stillestånd skall då efterträda den i flit tillbragte veckan, samt hvar och en så tillsägandes, lekamligen bereda sig att emottaga den annalkande sabbaten. Först sedan gumman kringvandrat och funnit alla spinnrockar, stickstrumpor, sykorgar etc. undanförde, återvänder hon tillfredsställd och fryntlig till sitt snygga rum, der hon utur sin stora gamla psalmbok, andäktigt höres uppstämman sin aftonbön. Vidare, följer hon punktuelt, hvarje i året infallande ny och nedan, bakning, brygd, tvätt, ljusstöping, tvålkokning, ja till och med golfskurning, har sina vissa bestämda tider, hvarifrån ingen afvikelse göres; också är hon alltid densamma, hvilken ordningsmässigt gör vederbörande uppmärksam på till dylika göromål infallande tider. Den tredje och sista af gummans svagheter är en noga iakttagelse af familiens alla namns- och födelsedagar, och förgifvit är hon den första, som till hvarje nyår erhåller sin egen almanacha, på det hvarje sådan utmärkelsedag, medelst behörige streck och punkter noga skall kunna observeras. En sådan dag är alltid caffet att vänta en timme tidigare; den torra kaffedoppen, förvandlad till en mjuk kringla med större omkrets än vanligt, tillkännagifver en hedersdag; på middagsbordet synes en eller par rätter mer än eljest, allt högtiden till prydnad, samt framför allt, ses Jungfru Batas anlete, så gladt och högtidsbudande, så hvarje medlem af huset, hvilken något så när känner hennes favoritvurm, däri kan läsa det i almanachen inträffade strecket. Och nu slut med den anmärkningsvärdare personalen härstädes.

Som du ju hörde, inträffade Hofrådinnans namnsdag par tre dagar efter min ankomst hit; redan dagen före den viktige "trettonde?" hade de små uti sina rum, i öfre våningen, på egen hand arangerat ett slags skuggspel, hvarmed de följande dag ärnade surprenera sin mor, och till hvars repeterande vi samtelige, Hofrådinnan med fastrar och mostrar dock undantagne, mot qvällen blefvo inviterade, emedan man nödvändigt borde komma i erfarenhet af hvilken effect alltsammans dagen derpå skulle göra. De utsedde platserna intogos således af oss, trenne åskådare. Hanna placerades såsom utpost vid dörren, på det man af modrens oförmodade mellankomst ej skulle öfverraskas, och derpå begynte comedien. Bakom ett upphängt lakan, upplyst af några ljus, framfördes nu krokbenta hästar, tjockmagige herrar, långa damer med snäfva kjortlar och stora fötter, hundar, pojkar, fåglar, träd och hus, allt utan ordning eller proportion. Utan uppehåll tågade denna samling fram och åter, så länge åskådarene visade sig hugade att betrakta densamma. Till slut, sedan den oräkneliga skaran öfvergått till stillestånd, framdrogs ett ofanteligt hjerta; här tycktes de små konstnärerne uppbjudit sin yppersta förmåga, ty utur det stora, framsprungo otaliga små, som på de veka pappers styltorne nickade än hit, än dit. Ur hvart och ett sådant hjerta framstack ännu en så kallad engel, med hvar sin dugliga bladqvist i hand; detta förunderliga fenomen tycktes de spelande personerne vara det angenämaste, och gjorde äfven efter mycket figurerande, slut på saken. Nu framkommo de äfven alla att skörda lof och beröm för den utmärkta skicklighet hvarmed de tillställt denna ståt, lakanet nedtogs, hela bingan af pappersdockor undanröjdades och bortstädades, på det Fru Hofrådinnan ej måtte få minsta aning om den herrlighet, hvarmed man följande dag ärnade fägna hennes ögon; det rykande théköket inbars i stället, hvarvid med lätt hand Rosa presiderade, och kort derpå inträdde äfven den för en stund sedan så mycket fruktade Hofrådinnan, för att i de smås rum, i sällskap med oss öfrige intaga sitt thé. Sedan dagen derpå morgonhälsningar, gratulationer, litet sång och musicerande för sig gått, samt barnen allesamman förärat Hofrådinnan sina små skänker, intogs vid det af Rosa smakfullt blomsterprydda caffébordet, under fröjd och trefnad, den välsmakande drycken; derefter proponerades af Hofrådet, att på den herrliga morgonstunden kring nejden göra en liten promenad, hvartill en hvar af hjertat instämde. Man begaf sig således snart åstad, och uppnådde efter en liten stunds vandring, en täck lund, der naturen verkligen tycktes slösat med sina gåfvor, icke långt ifrån sjöstranden, omgifven af vackra tättvuxna björkar, hade slumpen danat en den skönaste löfhydda, der träden i dubbla rader omgaf den lilla terrain, hvilken inom dess hägnad utgjorde en fullkomligt cirkelrund slät gräsplan; här öfverraskades Hofrådinnan af den anblick Rosa medelst min och ett par arbetares tillhjälp tillställt. Vi hade nemligen, under de trenne förutgångne dagarne sysselsatt oss med uppförandet af en torfsoffa, hvilken äfven cirkelrund och prydd genomkransade hela berceau'n. Midt i cirkeln uppreste sig ett altare med en liten upphöjning, der en blomsterkruka med en den aldraskönaste blommande rosenbuske böjde sig. Kring altaret sågs ännu ett slags bord, äfven bestående af torf, hvaruppå de läckra frukostanrättningarna nu syntes uppdukade. Så obetydlig denna tillställning i det hela var, orsakades likväl den älskade modren derigenom en innerlig fägnad. Hon upphörde ej att förundra sig öfver huru, under tysthet, och henne fullkomligt omvetande, allt detta försiggått, lemnade oss sina

vänliga tacksägelse häröfver, samt syntes af hjertat glad och tillfredsställd. Under förnöjsamhet tillbringades här ett par timmar, hvarefter man återvände till hemmet; men nu hördes och sågs,

Dörrarna smälla,
Pigorna snälla,
Putsa och damma
kring stolar och bord;
Mortlarne klinga,
Kökspojkar springa;
Med fetaste smör redan stekgrytan smord.

Hit och dit, fram och åter tassade nu i jemn släpande täckt gamla Jungfru Bata, och lät sitt skarpa, vid ordning vana öga sväfvat kring väggar och golf, för att uppsnappa, hvad som möjligen ännu kunde ändras och förbättras genom putsning m.m., ty till middagen väntades några gäster ifrån T., och således fick ingen i taket hängande fördold friare eller något å de klara fönsterrutorne anstruket femfingradt märke efter lilla Victors näfvar blifva synligt; sådant låg allt på gummans ansvar. Då nu omsider uti rummen icke mer ett fjun stod att upptäckas, barnen putsade och fina, middagsbordet med mjellhvit duk försedt, stod färdigt-serveradt, sågos småningom tvenne slupar med sina allt tätare och tätare, i vattnet doppade glänsande årblad, närma sig stranden; kort derpå förmärkes lif och rörelse i alléen, och nu under nigningar och bugningar, kyssningar, skrapningar och complimenteringar inträda: först den långe vänlige Pastor H., jemte sin lilla runda ännu vänligare fru, samt ett par de täckaste brunlockige kärleksplantor; item desse, den lilla stadens högtärade Herr Borgmästare med sin, som det tycktes af tidens fåfänga anda något smittade fru, samt tvenne svägerskor, hos hvilka tvenne sistnämnda personer kjortlarne redan synbart kunde upptäckas innehålla väl tre alnar i vidd, samt ett kvarter mera i längd, än den lilla pastorskans. Likaledes skiljde sig Borgmästarinnans moderna dubbla kring negligéen gående burr, och hjerta storrosiga snilj-shawl, hvars bakhörn vördsamt kysste sista snuten af den moderna kjortelfällen, betydligt ifrån Pastorskans urmodiga spets-hufva, samt lösbårdade hvitbottniga långshawl, hvilka vardera anspråkslöst vittnade om redan längesedan passerade tider. — Men vidare i texten, eljest tröttna verkligen under uthållande bugande Postmästaren samt Postmästerskan A., jemte deras fullvuxna dotter och tvenne långluggade herrar söner, hvilka redan länge stått och väntat på tillfälle till presentation. I deras sällskap ses ännu den sista men icke outhärligaste af de nyss anlände. Enkefru Cornetskan Hagelbom, hvilken äfven boende i den lilla staden, har sitt så kallade observatorium, ett litet trefönstradt vindsrum, liggande så förträffligt afpassadt, med utsigten åt de fyra, mest frekventerade gator, så hon derifrån kan upptäcka, icke allenast hvart steg eller företag af vandrande människobarn, men äfven hvartenda hopp eller språng af den aldraminsta hund eller katt. Att i så fatta omständigheter, hon för Herr Postmästarn är en alldeles behöflig person, faller af sig sjelft; hvarföre hon äfven såsom årliga sportlar i Herr Postmästarns hus, bestämt 7 gånger i veckan åtnjuter sina fulla tre rågade koppar caffè. Men nog härmed, herrskapet tyckas nu samtelige hvilat ut, placera sig som bäst, vid värdinnans förnyade persvasioner, till bords. Under det nu den rödbrusiga Pastorskan bjuder till att hålla sina plantor i styr, Borgmästarinnan oförmärkt gör sina observationer, på så väl egen, som systrars, och gårdsdamers parure, Postmästarinnan jemte sin dotter rak och adrätte reflecterar öfver systerkaka, gelée-skålar, samt silfvercouverter, Cornettskans falkögon göra sin rotund kring hela laget, hvarunder hon utur Postmästarns, med upphöjt arbete försedda silfverdosa, ifrigt tar sig ny klarsynthet, är bäst att småningom, under växlande, icke så alldeles ledsam allmän conversation, låta rätterna göra sin tour kring bordsrunden. Att några interessanta, eller ovanliga ämnen dock icke afhandlades, finner du väl ej underligt; ty, torr och mager är den lilla staden, och ännu magrare dess själaspis; man nöjde sig alltså till det mesta med den kroppsliga, och hade äfven dermed snart hunnit till ända. Kaffet skulle nu serveras i trädgården, samt théet i Rosalund (namnet på den nyss anordnade löfsalen), i följd hvaraf, efter intagen middag, hela samlingen styrde sina steg till det i trädgården liggande lusthuset; men nu spordes fröjd och gamman ibland fruarna, ty kaffet, det prisvärda kaffet, löser lika lätt och förrädiskt hos dem, som drufvans safter hos mannen, den tystlåtnaste tungas band, och således juttades och smuttades och resonerades nu af hjertans grund, hvarunder de äldre herrarne kring närmaste trädgårdsgångar gjorde sina tourer. — Ungherrarne med till vristen blankade stöfletter samt deröfver trädde något urvuxna gula nankins benkläder, stodo i småstadsställning knirrande mot hvar sin lusthusdörr, och funderade öfver rätta sättet att med de unga damerna ändteligen anställa något samtal. Dessa sistnämnda, (damerna nemligen) voro likvist af svåraste sorten att få till lufs, ty oaktadt Rosas och mina upptänkligaste bemödanden, erforo vi endast: "ja", "nej", "jag vet inte", "jag tackar", "kära Bina", "kära Stafva", och "kära Lova", hvilka ord verkligen voro de enda, hvarmed Mamsellerna varierade. Lova, Bina och Stafva, åtföljde af Mamsell Aramintha, Rosa, mig, samt våra båda ungherrar i släptåg, gjorde väl då och då en liten utflygt till något kringliggande buskage, hvarunder en och ann höggul sammetsros eller högröd Pion, ådrog sig Mamsellernas uppmärksamhet och högljudt beundrades; men dermed stadnade merändels förlustelserna. Rosa, som ni hjertat gerna ville förskaffa sina gäster någon trefnad, föreslog nu, att åter uppsöka salongen, der hon ville roa de unga med litet musik. Härom funnos alla ense, och anförd af Rosa, dit inträdde vi nu samtelige, hvarefter en munter

valtz snart ljudade ifrån instrumentet. Men nu skulle du sett Hr Lasse och Hr Figge A., emot gårdsdamerna iakttaga sina skyldigheter; Mamsell Aramintha med nedfallande lockar figurerade först länge och väl under en ständig promenade, hvilken jag trodde aldrig skulle taga slut, arm i arm med långa Lasse, hvarunder jag oemotståndligt påmintes om våra muntra, men högst komiska bondbröllop i hemnejden. Dock! sedan på detta vis väl sex hvarf kring salongsgolfvet uttågats, tog man sig vid det sjundes början, oförmodadt courage, och nu trippades under full hvirfvel ännu väl lika många kring rummet, hvarefter båda parterne pustande och uttröttade, hastade att uppsöka sig platser. Det hade sannerligen varit synd att ej fått åse detta solopar. Jag skulle då icke med den liflighet nu skedde, kunnat imaginera mig hvilken effekt mina tillämnade svängningar med Herr Figge skulle göra; likvisst tror jag de, om möjligt öfverläffade det första parets, ty, olyckligtvis hade Hr Figge några dagar förut fått snufven om några tourer till en fransysk quadrille, hvaröfver han nu vidt och bredt ordade; "Han vore fasligt kär i franska danser, spelte sjelf litet viol, men var ej i stånd att kunna införa dessa danser i T., emedan alla menniskor der tyckte mer om de svenska, samt spelman Patrik Stollt, dessutom befanns alldeles olärlig vid uppfattandet af musiken beträffande de franska." Följden af allt detta blef, att vår promenade räckte sina väl fulla åtta hvarf; att Mamsell Binas och Mamsell Lovas ögon, ledsagande oss genom alla dessa opåräknade direktioner, icke utan förtrytelse varnade, hvad de, genom desse onödiga strålningar länge nog gingo i mistning om, och att sluteligen och sist jag, sedan ändteligen min Cavalier ett par slag kring rummet med mig nigtit sig fram, för honom gjorde min tackskyldigaste reverence. I samma takt och med samma beredelser upptogos härefter af de maktinnehafvande herrarne, den ena damen efter den andra, hvarunder den fullkomligaste munterhet ägde rum. Att detta för de främmande var det lyckligaste påhitt Rosa kunnat göra, syntes mer än klart; hvarföre hon äfven, stundom underhjelpit af mig, i timmo-tal lät sina valtzer och quadriller högljuda. Verkeligen hade icke dansen så upplifvat Mamsellerna, så under théet de nu meddelade Rosa och mig, huru i den lilla staden, Mamsell A. och Mamsell B. på sista kaffet hos Rådman D—s voro klädda, huru Mamsell F. redan hade, såsom Rosa och jag, rynkade ärmor så väl upp, som nedvid; Huru Mamsell G. obegripligt nog alltid först viste alla moder; huru hennes klädning alltid förgifvit var en par alnar vidare än andras: huru rolig och qvick fröken H. (den enda fröken staden ägde) var; huru man riktigt kunde skratta sig till döds då hon skafvade eller kromade sig såsom fru S., fru K. eller fru L. då hon valsade såsom Mamsell M. eller figurerade såsom Rådman N. eller Adjunkten O. — Ja, hon var alldeles för galen och rolig; och när hon agerade utur Frithiof, eller Axel, se'n, och föreställde Ingeborg, eller Axels brud, nej, hon var för rolig, herrskapet skulle riktigt skratta sig sjuka, om de en gång skulle höra henne. — "Gud bevars derifrån", sade Rosa halfhögt till mig, i det hon tog min arm, och åter styrde kosan tillbaka till salen, "Gud bevare oss verkeligen nådigt ifrån en sådan nödvändighet." Mot klockan åtta, sedan allt hvad lif och anda ägt, ja, ifrån den äldsta till den yngsta, födelsedagen till heder, deltagit i en munter dans, skreds omsider under tacksägelser och hugseringar, till uppbrott, hvarefter värdsfolket artigt nog sjelfve till stranden nedföljde, samt formeligen insköpade sina gäster. Aftonen slöts under jubel och skratt med det för barnen så oändeligen interessanta skuggspelet, och Mamsell Aramintha försäkrade sig "på länge ej halft en så amosant dag." För resten hafva de här passerade dagar upptagits af musicerande, sång, små handarbeten, men väsentligast af promenader, på hvilka här är otaligt många, och olika att tillgå. Jag har verkeligen sällan sett så utmärkta lägenheter. Ack! vore ni endast här, Friherrinnan och du, hvad jag då kunde skatta mig lycklig. Men nu slut med allt detta vidlyftiga relaterande; dagen ljusnar redan märkligt, och just nu gal äfven den morgonvakne tuppen sitt kukukuku, hvilket i stället att mana till nytt lif och verksamhet, förer mig att njuta hvilan. God natt!

Den 30.

Och bergfast rot, uti det unga hjerta, slog kärlek snart. —

Huru många dagar kan du ej räkna Emilia, sedan jag sednast samspråkade med dig, men säkert lemnar du mig dock, för hvar och en sådan; särskildt, din tillgift, då du får veta huru olika mot de första, dessa sednare här förgått. Som ingen hemlighet deraf göres, hastar jag nu att meddela dig, huruledes en liten vacker, ljufelig, glad och lycklig brud, numera hoppar ibland oss; kort sagdt, Härads höfding R., hvars blotta namn kom Rosas kinder att på Grefve X—s bal täfla i färg med purpurn på de mörkaste rosor i hennes trädgård, han sjelf, har redan för ungefär tio dagar sedan, hos Rosa, samt hennes föräldrar, formeligen anhållit om Rosas hand. Söndagen efter sedan den lilla middagen för T.-boerne gafs, anlände han hit, icke på en hvit friarhäst, men sittande i en nät Chaise, förespänd med en den stoltaste bruna häst händelsen fogade, att Rosa och jag samma dag efter slutad middag, begifvit oss ut, för att jemte njutandet af en nyss erhållen interessant lectur, äfven njuta af den herrliga dagen, då oförmodadt ett åkdons rullande å den framåt ledande landsvägen väckte vår uppmärksamhet. — "Låt oss skynda att möta den ankommande", sade Rosa, "det är otvifvelaktigt underrättelser ifrån Adolf, ty pappa väntar det insände budet tidigt hem i dag;" vid dessa ord lemnade hon min arm, samt började att med ökad fart, ila vägen framåt. Men föreställ dig, huru förvånad,

skamflat, och rodnande ända upp till örsnibbarne hon, framkommen nära sitt mål, tvärstadsnade; hon tycktes synbart tvekande huru hon rätteligen borde förhålla sig, ty än gjorde hon, till besvarande af R—s hälsning, en obetydlig bugning, än avancerade hon åter några steg baklänges, seende sig oupphörligt om efter mig. Då jag ändteligen till henne var framkommen, hade R. redan stigit ned, lemnat tömmarne till sin betjent, samt vandrade nu invid Rosas sida, vägen framåt. Färgades af R—s ankomst Rosas kinder åter högröda, så orsakade den mig sannerligen en kännbar hjertklappning, likväl af det ljufvaste slag, ty sedan han artigt gjort äfven mig sin hälsning, framtog samt lemnade han mig det första, långa, hjertliga, och innerligt kärkomna bref, Friherrinnan, den älskade, den saknade med egen hand teknat mig. Under R—s lätta, ovanligt interessanta conversation, uppnådde vi nu snart hemmet, hvarefter Rosa smög att i vår samfärdta kammare ett ögnablick återhemta sig, ifrån sin fatala öfverraskning. Under de tvenne dagar R—s två månaders långa tjänstledighet, förenad med Hofrådets öfvertalande artighet, tillät honom vistas på Liljedahl, yppades mer än tydligt hans böjelse, samt afsigter till Rosa. Andra dagen af hans härvaro, under det de gamle togo sin vanliga middagslur, blef af oss unga beslutat, att i en täck trädgårdsberceau, låta oss af R. föreläsas ett af N—r nyligen utkommit poëm, det R. hit medbragt; sjelf som lån bekommit, och som sådant, icke hos oss kunde kvarlemna. I följd häraf, begåfvo vi oss, åtföljde af barnen, till nämnde berceau, der äfven desse sistnämnde, under vilkor af tystnad, skulle få öfvervara läsningen; men som Leontine på intet vis ville räknas till barnen, eller lät sig föreskrifvas ett eller annat, och hon dessutom ovanligt nog, alldeles icke af den nye gästen såg sig observerad, tog hon trotsigt af vid den första väg som tillstötte, samt fortsatte med afmätta steg, sin väg framåt parken. Att de båda andra barnen, icke heller längre stodo att hållas inom den skuggrika hyddans område, var begripligt; och således ser du oss nu, en trio der hafva intagit våra platser. Vår föreläsare hade redan bladad igenom några sidor, hvarunder såväl han, som vi med särdeles nöje uppfattat det höga och sköna hvilket alltid talar utur N—rs skrifter, då R. plötsligt fann boken flere blad igenom vara ouppskuren. Här var nu hvarken knif eller sax att tillgå, ty Rosa, jemväl jag, voro endast sysselsatta med små spetsstickningar, hvarföre jag i ett språng hastade att ifrån Rosas rum uppsöka det behöfliga. Jag måtte likväl för länge letat derefter, ty då jag under tysthet återkom, satt R. med den snyftande Rosa tätt slutet i sina armar. Hennes ymnigt nedrullande tårar förklarade mig alltför tydligt, hvad som under min frånvaro förefallit, och som ingendera under sin berusning blifvit mig varse, hade jag hvarken hjerta, eller mod att nu inträda i berceau'n. Jag smög mig obemärkt förbi densamma, slog en lof kring trädgården, för att efterse de små, samt återkom sent omsider långsamt och högsjungande, för andra gången samma väg uppföre. Då jag nu verkligen inträdde, hade R. tillgripit sin bok, deri han med flammande ögon uppletade det bortblandade stället. Rosa räckte mig godt, utan att se upp, sin ännu darrande hand, samt gjorde med stapplande röst mig den menlösa fråga: "hvar jag väl dröjt så fasligt länge." Oaktadt en hvass, både knif och sax, gick läsningen eller denna passage öfvermåttan trögt; såg jag händelsevis upp ifrån mitt arbete, så öfverraskades merändels R—s ögon sväfvade öfver boken, och hvilande på den under sin förlägenhet outsägligt täcka Rosa; men, lyckligtvis afbröts nu dessa mystiska tvångfulla timmar, genom Hofrådets ankomst, hvilken, oveten om hela tilldragelsen, snart nog, ställde allt på sin gamla fot. Då efter slutad aftonmåltid, man ändtligen sagdt hvarandra, "god natt", samt Rosa och jag uppe i det lilla rummet, invid vårt trefliga fönster åter intagit våra platser, kastade plötsligt, under hög gråt, Rosa sina mjella armar kring min hals, under det hon med häftighet tryckte mig intill sig. "Hvad nu Rosa!" frågade jag, "jag tror minsann du gråter, hvad har väl händt?" Rosa teg, men fortfor att allt högljuddare gråta. Att hon sjelf ej förmådde ut med den bekännelse, hvaraf hennes vänskapsfulla hjerta ville lemna mig förtroende, fann jag tydligt, ty, ännu hade ej ett ord, ej en enda bokstaf någonsin oss emellan förrådtt hennes tankar eller känslor för R. "Hör min Rosa", sade jag efter ett ögnablicks tystnad, "får jag öppna för dig sjelf och mig ditt unga oerfarna hjertas förlåt? får jag säga dig, huru djupt och innerligt jag deri läst? du älskar R.?" Rosa skälvde i mina armar. "Förskräcks ej min älskade, min dyraste Rosa öfver den heligaste och lyckligaste af alla känslor, den rena, oskuldsfulla kärleken. Hon utgör såsom sådan vårt högsta mål, den största ljufhet och salighet vi kunna tänka. Fruktu henne ej, ty hon är mild som ett huldt barn, och för dig min älskvärda oskyldiga Rosa, bör hon ju evigt förblifva sådan. Men, då du nu sjelf förrådtt mig ditt hjerta, ty, det har du dock egentligen gjort, så besvara nu äfven min fråga: ligger det väl någon sanning i min förmodan, eller känner du intet, alls intet för denna R.?"

Nu upphöjde sig Rosa med hast ifrån min famn, blickande mig med engaljufhet i ögat: "Jo Mathilda! upprigtigt vill jag nu bekänna för dig huru mycket, oändeligt mycket jag känner för honom, huru han redan under ett helt års tid ständigt utgjort det käraste, första och sista ämnet för mina tankar, ehuru jag väl aldrig riktigt vetat eller kunnat deröfver göra mig redo; men nu deremot..."

"Nå, huru vet du det nu då?" frågade jag med låtsad nyfikenhet; "jo! jag vet det så säkert, så säkert", och härvid lutade hon sitt hufvud åter ned uti mitt knä, samt berättade mig derpå, ifrån punkt och till pricka hela tilldragelsen i berceauen. Natten förgick under oupphörliga samtal, jag nödgades sluteligen allvarligt påminna Rosa om åtnjutande af någon hvila, så underbart var hon i hast försatt till glömska af allt henne omgifvande.

Följande dag, under det man gemensamt spisade middag, gjorde det glada Hofrådet en ouvert

kungörelse af Rosas och R—s beslutade förbindelse. Den sistnämnde hade under morgonstunden haft tillfälle att till de älskade föräldrarna framställa sina önskningsar, i hvilka den härunder inkallade Rosa, utan tillgjordt pruderie instämt. Mamsell Aramintha tuggade således härvid af lutter förvåning, jemt tre hvarf kring sitt korallband, strök ända till tjockarmen upp sina korta ärmar, innan hon rätt kunde fatta det oförmodade i saken. Mamsell Stin-Lovis gaf Hofrådinnan en fin pique, för det hon ej på förmiddagen kunnat omnämna detta, hon (Mamsell Stin-Lovis) hade då helt annorlunda kunnat arrangera sin middag. Leontine åt i disperation, liksom hon alldeles icke gifvit akt på Hofrådets yttrande, en dubbel portion af den henne eljest så vedervärdiga bouillon; den guldockiga Hanna rodnade af förrundran, då hon af Mamsell Stin-Lovis, till svar å sin fråga: "hvarföre middagen bordt vara annorlunda, då så prägliga munkar rykte på fatet", under tysthet fick veta "att Rosa och Häradshöfdingen en gång skulle blifva ett par, såsom Pappa och Mamma." Men Hofrådinnan, ifrån hennes öga, perlade långsamt och talande en klar tår, ned uti det mörka vinglasat, hvilket hon för sin Rosas välgång förde till sina läppar. Hvad den sade, uppfattade säkert med tacksamhet hon, för hvilken den så varmt utgjöts.

Ack! jag vill ej, jag vill ej, för mig sjelf förtydliga, hvad alltid, och obegripligt nog, vid tanken på R, jagar all blodet tillsamman i mitt hjerta; men — säkert, ja, helt säkert är det endast minnet af mitt eget mörka öde, som vid åsyn af ömmare förhållanden, så olyckligt påminnande framstår för min själ. O! måtte hon, denna engel! denna af mig så oändligt älskade Rosa, bliiva så lycklig mitt hjerta det önskar.

Samma dag på eftermiddagen gick den blyga, något försagda Rosa, ömsom rodmande och bleknande, arm i arm med sin utkorade, genom trädgårdens långa gångar. Vi voro alla i dag der församlade för att hjälpa Mamsell Stin-Lovis, med, så val afplockandet af den ofanteliga mängd provinserosor, hon till distelerande af ögonvatten, plögade insamla, som ock med skördandet af de till syltning nu alldeles fullmogne ypperlige Engelska hallonen. Efter slutadt arbete gick jag att uppsöka de förlofvade, hvilka jag en timme förut, i sällskap med Hanna och Victor, sett vandra genom parken, och fann dem nu äfven hand i hand sittande på Rosas favoritplats, en liten torfsoffa, uppförd under ett brant, i skuggan af några lindar liggande berg; lilla Victor hade nyss till sin stora syster, som han kallade Rosa, anbragt en ofantelig korg, uppfylld med nämnde rosor, hvori han nu under sjelfsvåldigt ras, fullkomligt inbäddade henne. Då jag nalkades, räckte mig Rosa med sin vanliga hjertlighet handen, samt drog mig ned invid sin rosenströdda sida. "Vi fira här, som ni ser med blomstrand rosor, vår kärleks rosenfest, Mamsell Sommer!" sade R., då jag, för att ej krossa blommorna, med handen lätt undanförde dem, ifrån platsen, der jag skulle sitta; "men ni!" fortfor han, "ni tyckes verkligen ej älska, eller rättare hylla dem till den grad som min lilla Rosa och jag." — "Det gör jag i sanning säkert, Herr R.; det bevisar ju den vård jag lemnat dem, i det jag frälsat dessa rosor ifrån förstörelse och hotad undergång; men", tillade jag muntert, "jag vill i synnerhet lemna dem min varmaste hyllning, då de befinnas så fullkomligt törnefria som denna", härvid visade jag på den ros, Rosa som bäst höll i handen, "måtte de endast ständigt för henne blomstra sådana." R. såg på mig, med en försmädlig mine, men yttrade derefter, med studerad artighet: "huru kunna de väl någonsin annat, då den varma önsknigen kommer ifrån er". — "Eller, angår Rosa, hade ni bordt säga", inföll jag litet grumlig, ty vid hans spetsiga ord uppstego åter objudna mina mörka vålnader; "också det, också det", tillade R., tog med belevfvenhet sin älskeliga bruds hand, den han nu med grace förde till sina läppar, samt bjöd henne derefter armen, för att göra ännu en tour till hennes så mycket älskade plantskole.

På ungefär lika sätt förflöto de återstående dagarna af R—s härvaro, hvarunder innerligheten mellan de älskande, snart sagdt med hvarje minut syntes tillväxa. Rosa går nu ifrån morgon till qväl sjungande och drillande, så verkligen både skog och dal genljuda af hennes glädje. Refrainen, "huru ljuft till att dö i ditt sköt", till det lilla sångstycke jag på Rosas begäran hit medhämtade, och hvilket hon härförut dageligen sjungande upprepat, höres numera alldeles icke utaf, den är tvärt förbytt till "mitt hjerta är en landtlig hydda", hvilken sång hon med den ljufvaste och barnsligaste röst låter höra dagarna igenom. Jag är nu mera henne alldeles oslippelig, och måste oupphörligt instämma uti: huru hygglig den R. är, huru vacker, hvilket skönt hår han har; hvilka vänliga och goda ögon; huru fin och propre; huru naiv, ja, till och med qvick; med hvilken grace och lätthet han skickar sig, huru ypperligt han valsar, och Gud vet huru många upprepade "huru", hon ännu vet framkasta; jag hinner verkligen oftast på detta häftiga ordasvall, endast svara ett skämtsam "ja visst, ja visst", på hvilket hon under sin ifver dock sällan fäster uppmärksamhet men blott lika oafåtligt fortfor i sina glödande loftal.

I dag har Rosa, jemte bifogandet af ett par rätt subtila presenter, af R. erhållit det första bref; hennes glädje deröfver var likaså omåttlig som oförställd. Det lilla brefvet, åtföljande paquettet, med sin prydliga, till henne adresserade utanskrift förmådde dock, oakadt allas vårt skämt och infall på intet sätt fångsla hennes nyfikenhet, "ja, ja, ni fån verkligen dela dess innehåll eder emellan", utropade hon, högt rodmande, i det hon ögnade brefvets öfverskrift, "jag behåller i alla fall det bästa för mig sjelf; ack! huru lycklig jag ar!"

Men Emilia, jag har ju för Rosas angelägenheter, helt och hållet glömt mina egna, hvilka dock ligga mig icke så alldeles lätt uppå hjertat; verkligen glömt, att säga dig, huru högst förvånad jag blef, att

uti ett exemplar nya noter, dem Hofrådets postbud i går till mig uthämtade, finna ett ifrån C. till mig adresseradt, försegladt bref. Hvad det innehåller, känner jag sannerligen ej, ty det ligger ännu ouppbrutet inom sitt välkända prydliga sigill, nedgrafvet i botten af mitt schatull; men som jag tyvärr med säkerhet tror mig ana dertill har jag omöjligen ännu förmåtts till uppbrutande af detsamma. Dock! jag lemna gerna allt detta tills vidare, och går nu med fröjd till ett annat ämne, nemligen Friherrinnans bref. Att med ord säga dig, huru mycket det glädde mig, blefve mig verkligen omöjligt, man skall som jag, njutit öfvermått af hennes huldhet, för att rätt uppskatta värdet af dessa hjertliga rader. O! hvad jag på Friherrinnans vägnar är glad och lycklig, hon njuter nu den högsta grad af modersfröjd, närvaron af en älskad, dygdig son, hvilken redan i fjorton dagars tid, utgjort hennes alldagliga kära sällskap, men, som sällan här på jorden någon fröjd njutes fullkomlig, skymmes äfven dessa hennes glädjedagar af den bedröfliga visshet, att icke så länge hon hoppades, få behålla sin Gustaf hos sig. I anledning af inträffade omständigheter, har oförmodadt hans permission förkortats till en enda månad, hvarefter han åter på ett helt år ser sig tvungen lemna sin ömma mor.

En nyhet, och den rätt treflig, den Friherrinnans bref omnämner, vill jag dock omorda för dig; Grefve A. har nemligen, den allvetande verlden helt ovetande, och till förvåning, gjort Fröken Amelie T. sin formeliga cour. För omkring fjorton dagar sedan firades, i anledning deraf, hos Öfverste X. en gentil eclateringsfest, hvarvid äfven Friherrinnan varit närvarande. Det är verkligen i mina ögon ett väl passande partie; jag undrar emedlertid hvad Geheimerådinnan derom skall säga. Baron C. (äfven honom omnämner Friherrinnan) har sedan min afresa ett par tre gånger gjort Friherrinnan besök; han vistas beständigt, då han af sin tjänst icke finnes upptagen, på Vestanby, "och", yttrar sig Friherrinnan, "skulle du Mathilda lilla, ej misstycka mitt raillerie, ville jag nästan tillskrifva dig någon del i hans alltför tydligt i ögonen fallande svärmod; ja, tro mig, öfverraskade icke jag C. med ögonen fulla af klara tårar, då han härom dagen med Gustaf besökte dina rum, för att der jemte fortepianots tillhjälp låta mig höra några nya sånger, Men jag ser ju din blick på din vän, oaktadt hennes något opassande skämt, stråla alltid lika vänlig och god; är det ej så, min Mathilda?" Ach! Emilia, hvad jag nu förebrår mig, min hitintills öfvade förbehållsamhet emot Friherrinnan; mitt hjerta drifver mig ovilkorligt att med aldra, aldra första, delgifva henne, hvad mellan mig och C. förefallit; och, gifves det någon, blir det visst hon, hvilken med mildhet och granlagenhet, skall blifva mig behjelpig att behandla denna alltför ömtåliga sak.

Den 8 Augusti.

Huru skall jag, Emilia! kunna göra dig begriplig den glädje jag känner öfver innehållit af ett åter i dag ifrån Friherrinnan erhållit bref; tänk dig, tänk dig blott, din Matbilda kommer att ännu i hela tvenne månaders tid få njuta af det nu så alltför herrliga landet; huru går det till? frågar du väl. Jo ser du, det går, ehuru verkligen underbarligen ty alldeles oförmodadt är Friherrinnan nu ägarinna till ett skönt, stort gods, beläget omkring hela 16 milen ifrån S. Hon hade, hvilket jag aldrig hört henne omtala, en mägta rik slägtinge, en Grefve X., till hvilken hon befanns vara den enda arvingen; denne har i flere års tid, vistats utomlands, i hopp att derstädes återvinna sin förlorade hälsa; plötsligt erhåller hon nu underrättelse om hans nyligen inträffade död, hvilken försätter henne i besittning af all hans betydliga kvarlåtenskap. Att efterse detta, i långliga tider vårdslösade och förfallna grefskap, blir naturligtvis nu en nödvändig följd; och som Friherrinnan tror det for hennes egen helsa skulle verka alltför fördelaktigt att företaga denna lilla resa, har hon nu i godhet föreslagit mig, att på den hlifva sig följaktig. Hon fruktat likväl, att jag dervid torde komma att uppoffra för mycket, och att de 16 milen på en nio à tio veckors tid kunde skrämman mig. O! hon vet ej huru tvärtom, jag utur djupet af min själ, tillsänder henne, och en huld Försyn, den innerligaste tacksägelse, för det, på ett så obegripligt sätt, jag sett mina tusende gånger drömda önsknings uppfyllde.

Som jag förutsåg, Emilia! innehöll C—s bref endast förnyade upprepanden af den ömhet jag vet honom så upprigtigt hysa till mig. Han erbjuder mig deri, utan omsvep eller omvägar, sitt kärleksvarma hjerta, förenadt med sin hand, och en fullkomligt bekymmerfri framtid. Verkeligen tyckes hans lycka bero af mitt antagande utaf detta anbud, hvarvid, enligt allt hvad jag kan fatta, han gjort sig ett så alltför säkert begrepp. Han har, skrifer han, allt sedan min afresa, oaktadt omgifven af sin mest värderade vän, icke njutit en enda glädjefull timme, emedan han finner glädjen fullkomnad, endast i dens sällskap, hvilken han i djupet af sitt hjerta tillber. Äfven nu vill han med otålighet räkna timmarne intill den dag, han kan erhålla det svar han så glad tror att skall stadfästa hans framtida sällhet. Hvad jag, efter genomläsandet deraf tänkte och erfor, vet du. Jag hastade också genast derefter, att utur djupet af mitt hjerta, säga honom allt hvad detta hjerta kände. Att hans önsknings icke finna gensvar i mitt bröst, torde han snart få erfar, likvist tror jag med all säkerhet, att han i medvetandet om min sanna vänskap, skall känna sig, om icke lycklig åtminstone lugn. Äfven Friherrinnan delgaf jag allt, så väl den hos henne sist passerade aftonen, som innehållet af hans bref, samt mitt svar derå, hvilket sistnämnde, öppet och henne till genomläsning medföljde. — Att hennes bref i dag, till största delen,

angick denna angelägenhet, kan du väl förmoda. Hon tyckes verkligen vara högst öfverraskad af det förtroende jag lemnat henne, samt beder mig noga öfverväga det steg jag tagit, föreställande mig med ömhet, hvad jag medelst afslående af C——s hand förlorar. "Utgrunda", yttrar hon, "i djupet af din själ, om icke der möjligtvis den varma vänskap, hvilken du lofvar honom, ännu kan uppblomma till en öm låga; lek icke bort dåde din, och en redlig mans välfärd genom ett förhastadt beslut, hvilket du i en kallare moment, ja väl, i en mörkare framtid kunde ångra. Vet, att en hederlig, reel karl kan älska, ja, ända till ursinnighet, men, aldrig krypa, och det gjorde han, om han uppå ditt engång gifna afslag, kunde förnya sitt anbud. Betänk hvilken ljus framtid hans förmögenhet, förenad med ett kärleksfullt hjerta, kan bereda dig; och sedan du ännu yttermera och alfvarligt öfverlagt allt detta, först du svara mig, ty endast derefter icke förr, afsänder jag ditt till honom adresserade bref." Att ett moderligt älskande hjerta förestafvat henne allt detta, finner jag med innerligaste tacksamhet; men, att mitt beslut härvid icke af envishet, nej, långt derifrån, men under det lugnaste öfverläggande, och tolkadt af min innersta själ, icke kan blifva annorlunda, det upprepar, och känner jag äfven. Således måste, för att tillfredsställa Friherrinnans åstundan, jag ännu yttermera genom resonering i denna sak, öfvertyga henne om huru moget jag redan behandlat detta ämne; huru, enligt hvad förhållandet är, jag olyckligt nog lärt mig frånskilja den sig ovilkorligt upptäckande lidelsen vi kalla: kärlek! ifrån en lugn fridfull vänskap! O! leka skulle jag ju då grymt med hans känsla, om jag åt slumpen ville öfverlåta en möjlig framtida ömhet, om jag åt rikedom, den uslaste vinst för ett kärleksfullt hjerta, ville uppoffra så väl mitt, som hans. Och sluteligen, en, om ära så begreppslös varelse ville jag väl alldrig tänka mig, den der för sitt nöjes skull ägde samvete att gyckla alfvare, för att inför sina fötter kunna se kärleken, under älskvärd svaghet böja knä. O nej! nej! hon är en ovilkorlig känsla, för mig icke tänkbar till ofvertalande, eller uppmaning. Numera återstå mig högst få dagar, att vistas på detta så fridfulla Liljedahl, och, ehuru tiden här för mig oförmodadt förlängts till en hel vecka, finner jag den likväl hafva jagat undan. Friherrinnans bref tillkännagifver, att jag icke före afresan till —krona, hennes nyss ärfda Egendom, behöfver återvända till staden, emedan hon med nöje säger sig göra den lilla omväg af tvenne mil, för att jemte afhämtandet af mig, kunna göra Hofrådets sitt besök. Den arma Friherrinnan! dessa dagar skola således af henne egnas till en smärtsfull skilsmässa ifrån sin älskling, jag föreställer mig lifligt, till hvilken grad hennes hjerta deraf måtte lida. O! kunde min dotterliga tillgifvenhet helst till någon ringa del mildra hennes billiga saknad. — Tänk dig dock Emilia, en för Hofrådets familj så smärtsam händelse, hvilken för några dagar sedan kommit att plötsligt skymma deras eljest så klara himmel; lilla Adolf skulle, neml. på de yngre barnens enträgna begäran, jemto sin Lärare, på en veckas tid, åter eftersändas, på det den älskade lekbrodren i deras omgifning kunde blifva i tillfälle njuta af sommarens rika hofvor, hvilka naturligtvis utan honom för desse, omöjligt ägde samma interesse, hvarföre Hofrådets vagn, redan dagen före deras väntade ankomst, var dem emotsänd. Alla sutto i glad väntan; ännu blott en timme och den så mycket efterlängtrade brödrin kunde, jemte sin Lärare, redan vara anländ. Snart höres verkligen en vagns rullande, och båda systrarna, som sedan en god stund stått på utkik, ilade, i fullt språng utför trapporne, med öppnade armar till vagnsdörren — men ack! ingen Adolf! — Den trygge Herr Magistern utstiger, obesluten, huruvida han på godt maner skall kunna förklara sin lilla elevs uteblifvande; — dock, artigheten bjuder ju honom först stiga in, derpå berättar han i skonsamma ordalag huru Adolf, aldeles yr af glädje att slippa hem, till vinnande af tiden, skulle försöka medelst tistelstången omvända vagnen; huruledes den, slående på en höjd, vid rörelsen fått fart, börjat rulla, och, o Gud! huru Adolf som ej mäktat återhålla densamma, fallit omkull, samt emellan hjulen och en sten, krossat armen. — Huru förbyttes nu i hast glädjen till sorg; tänke man sig, den arma Hofrådinnans ångest, vid föreställningen om sitt barns tillstånd; tårar och snyftningar, smärtans så naturliga kännetecken, flödade nu utan uppehåll, och den sig påträngande tanken, att Herr Magistern af skonsamhet ej yppat rätta förhållandet, måhända döden, injagade förtviflans oro hos de lidande föräldrarna. Sluteligen, sedan man något hunnit sansa sig, beslöts att genast inresa till den lille älsklingen. Fadren och modren voro sjelfskrefne, — men till hugnad och förströelse för Adolf, skulle en af de små flickorna få åtfölja. Nu uppstod en strid, hvilken efter vanligheten nedvägde Hannas vågskål. Leontine hade flere gånger varit modren följaktig vid dess utfarter, och således var Hanna nu fullkomligt berättigad dertill. "Nå flickor" yttrade sig Hofrådet, "hvilkendera kommer med? fort nu, ty vagnen förespännes redan. Hanna! det är ju din tour, skynda dig min flicka." Hanna stod med nedslagna ögon och klappande hjerta, och skulle innerligt gärna hastat den älskade lekkamraten till mötes; men, frugtande Leonines missnöje återhöll sig hennes glädjeyttring. Ändteligen, med armarna omfattande fadrens hals, utropar hon, "Låt Leontine resa, hon res så gärna, och jag får väl snart hälsa på den stackars Adolf, är det ej så min Pappa? Hälsa dock honom mycket, mycket ifrån hans Hanna, och", tillade hon med lägre röst, "säg honom att äfven jag så gärna kommit." Rörd tryckte Hofrådet henne mot sitt bröst: "Så, min älskade Hanna! väntade jag dig! rätt snart skall du åtfölja mig till din broder." Nu uppstod ett språng, — Hofrådinnan, mostrar, fastrar, domestiker, allt skyndade om hvartannat. För läraren, och de resande, uppdukades i hast allt, hvad Fru Hofrådinnans väl fournerade skafferier kunde åstadkomma; koteletter, kappor, biffstekar, tortor och hattar, sväfvade om hvarann, och syster Leontine underlät ej, att i största hast begagna sig af Hannas ädelmod, hvilken med älskvärdt nit, skyndade att till henne frambara alla behöfliga res-effecter. Den qvidande Adolfs arm tycktes i hast blifvit glömd, och i stället frambefalltes nu bomull och vadd, hvaruti Leontine förnämligast skulle

inlägga perlor, ringar, nipper och band, spetsar och shawletter, liksom till en resa för flere månader, och sedan allt väl vardt iordningställt, husfrun utgifvit sina behöriga ordres, samt nyckelknippor och lås i pålitliga händer öfverantvardats, företogs den fyra mils långa resan.

I dag äro likväl så väl Hofrådet, som Hofrådinnan, tranquiliserade ifrån staden återvändande, sedan de blifvit i tillfälle förvissa sig derom, att olyckan, ehuru smärtsam, dock ingalunda finnes ohjelpig. Den lille älsklingen åtnjuter nu, omgifven af sin leksyster, samt gamla Bata, hvilken vid detta tillfälle blef honom omistlig, en skicklig läkarevård, hvarigenom Hofrådets, som härvid komma att toura i påhälsningar hos honom, om sist 6 à 7 veckor åter hoppas se honom fullkomligt återställd. Rosas sällhet har då jag undantar den pinsamma smärta hennes hjerta genom brödrens olycka erfor, under denna sist förflutna vecka, varit obeskriflig. Hon har dageligen under glad oskuld njutit af sin så öppet, så ömt älskade R—s härvaro. Ack hvilken skatt han i henne äger, hennes rika inre utvecklas stundeligen mer och mer, i allt ljusare, allt högre glans. Hvilka ädla och herrliga frön, hafva icke slumrat i detta rena hjerta; hvilka sköna men ömtåliga blommor lofva de icke att under en öm vård uppdrifva; o! det tillhör nu endast och allenast honom! till hvilken hon med det unga oerfarna hjertats fulla förtroende öfverlemnade sig, att blifva denna ömme ledare; och ve! ve! öfver honom, om han förrådiskt nog kunde hafva hjerta att vanvårda, eller förtrampa denna späda planta. — Jag har på dessa dagar mer än här förut, med mig sjelf försonats i tanken på R., och måste nu medgifva att mina farhågor, i anseende till honom, haft ingen, eller åtminstone en alldeles falsk grund. Han tyckes så helt och hållet äga blott en enda tanke, ett enda hopp: ägandet af sin Rosa, hvilken han ordentligt afgudar. Huru tillfredsställd lemna jag icke nu henne, den hulda; ty hoppet, det ljufva, det smickrande, och alltid begärliga, tillhviskar mig så vänligt och förtröstansfullt: "Hon skall bli lycklig."

Den 13.

Friherrinnan är här, o! hvilket oändeligen ljuft återseende. Jag är så lycklig så jag knappt kan tänka mig någon större fröjd, än dem jag för närvarande njuter. Hvilken oförklarlig känsla förer mig så oemotsändeligen till henne! tacksamhetens, för så mycket undfånget godt, visserligen, men utom den, äfven säkert det hos henne, och allena hos henne sig så ljuft uppenbarande, höga sällhetspridande, något, för hvilket jag sannerligen ej finner ord. Hon tyckes vara riktigt tillfredsställd öfver min vistelse på landet, och finner, hvad verkligen fallet är, mig härstädes blifvit ganska frodig och fet. Hofrådinnan är oändligen charmerad af Friherrinnans ankomst, samt uppjuder all sin förmåga, att göra den sistnämndas vistelse här så treflig som möjligt. Redan morgondagen är bestämd till vidare fortsättande af resan, och, för att helt och hållet kunna egna Rosa det återstående af aftonen, har jag under det man der nere mangrant samlats kring thébordet, på ett ögnablick smugit mig undan, att i dessa i hast tecknade rader, sluteligen härstädes säga dig ett farväl! jag skall härefter jemte Rosa, uppå Hofrådinnans uppmaning, hasta att under prydighet iordningställa Friherrinnans blifvande sängrum, hvarvid, såsom utgörande den förnämsta prydnad, en del af Rosas sköna blomster ej få saknas. A propos af Rosa! kan du väl Emilia föreställa dig någonting mera underbart, i går aftons, voro vi, R., Rosa och jag, promenerade till Rosas älsklingsplats, torfsoffan under berget; aftonen var gudomlig, solen just i sin nedgång kastade i den spegelklara sjön, hvilken nära derintill bildade en liten vik, sitt praktfulla guld; icke ett löf rördes, den högtidliga tystnaden afbröts endast stundom af ett och annat förbi surrande bi, hvilket till någon honungsrik blomma smugit att hämta ny näring. Vi sutto alla betagna under njutning af den herrliga sommarqvällen, då, borttorkande en tår ur sitt öga, Rosa helt oförtänkt yttrade: "Låt väl se, när och under hvad förändringar vi alla tre, på samma denna plats, härnäst sammanträffa, och om dervid du Mathilda! och du min dyre Ludvig alltid lika oförminskadt skall älska eder Rosa. O! när jag tänker uppå att ej så vore, att Mathilda vore långt, långt aflägsnad från mig, och att du!" (härvid kramade hon synbart den hand, hvilken i sin höll hennes innesluten) "icke mera älskade mig, då vill mitt hjerta redan brista af sorg. Derföre, upprepen mig nu båda, då vi troligen för sista gången under denna glada sommar, här, på denna min barndoms kära plats, äro tillstädes, upprepen för eder Rosa, det ni aldrig viljen glömma henne, aldrig skolen hafva hjerta, att frånröfva henne eder ömma, henne så outsägligt lycklig görande kärlek." Hon tystnade, ty tårarne, hvilka nu ymnige öfversköljde det täcka ansigtet, hindrade henne att fortfara. R. hade under rörelse, med båda armarna härunder omfattat henne, samt kysste, till bevis på sina, med hennes öfverenstämmade känslor, oupphörliga gånger hennes fina sammetslena hand; han syntes verkligen så skakad, så han på en lång stund icke förmådde yttra ett ord; sluteligen afbröt han dock den inträffade tystnaden, medelst ett uppmuntrande skämt: "Huru kan väl min ljufva Rosa", inföll han, "någonsin tänka sig något annat, än att du alltid evigt älskas, dyrkas, ja förgudas af din Ludvig; förjaga för Guds skuld all annan tanke, ty motsatsen skulle sannerligen mycket såra honom, som varit lycklig nog att vinna din ömhet; du hulda! älskvärda varelse. Men får jag", tillade han skälmskt, "min Rosa. förutspå huru och under hvad förändring vi i nästa sommar här skola råkas, så är det, beträffande oss, såsom ett lyckligt älskande förenadt par, då skall du väl med Guds hjälp, min Rosa, redan burit den gröna friska kransen", och

härvid gjorde han muntert med handen en liten lätt utmärkande rund kring hennes lockiga hufvud; — men han hade knappt uttalat dessa ord, förrän ifrån det fullkomligaste lugn, en häftig väderil hvinande för igenom luften, olustigt omkrusade vikens klara yta, samt skakade våldsamt trädens löf; och, vare sig nu möjligen af vindens åverkan, eller af den rörelse den lätt under berget sittande R—s arm kring Rosa gjort, allt nog, i samma ögnablick såg man en verkeligen icke tillföre observerad Murgrönsranke, hvilken förmodeligen kring bergets remnor letat sig en väg upp, i en högst naturligt bildad krans nedfalla öfver hennes hufvud. Denna anblick var så imponerande, så jag omöjligt kan förklara hvad jag dervid erfor. Äfven Rosa var af den inträffade förskräckelsen vid rankens oförmodade nedfallande så häftigt betagen, att på det nyss förut så lifligt blomstrande anletet, nu icke tecken till en droppe blod stod att finnas. Vi nödgades sluteligen, för att något upplifva henne, göra en tour kring trädgården, hvarunder hon småningom i det åter inträffade milda aftonlugnet, fick återhemta sina krafter. Men nej, nu hinner jag ej mera; god afton, och god natt min Emilia! jag hör redan Rosas lätta steg i trappan, hon kommer nu jemte R. att afhemta mig till blomsterskörden. God natt!

—krona ben 22 Augusti.

Uh! ett så stort, vidt och ödsligt hus, med sina förfärliga tre fulla våningar i höjd, sina ofanteliga gråstensmurar, sina gammalmodiga hvälfda fönsterfördjupningar; ett fasligt näste, jemlförelsevis med det täcka nyss lemnade Liljedahl. Jag kan ej förstå, huru ett friskt människosinne, på ett så onaturligt sätt kunnat förödliga sin vistelseort. Men, jag vill likväl icke skrämma dig till döds Emilia! du kunde då ej få erfara huru man dock underbarligen kan somna, vakna och lefva roligt nog, under dess dystra tak. Den 18 om afton, just i solnedgången rullade Friherrinnans vagn fram genom den mörka, evighetslånga allée af urgamla oagade björkar hvilken leder upp till slottet, samt stadnade kort derefter vid porten af den stora man- eller borggården vid —krona. Vi hade, för att fullkomligt kunna njuta af vår resa, åkt alldeles piano, det vill säga på en väg, af 16 mil, användt närmare fem dagar, hvarunder heller icke något enda, vid vår förbifart i ögonen fallande trefligt ställe, oskådadt gick oss ur sigte. Här, under skuggan af några vackra träd, intogs vår lilla frukost, der vid bruset af ett täckt vattenfall var middag, der invid randen af en klar å, vårt thé, och så vidare. De voro verkeligen helgedagar alla under denna färd upplefvade. Men vi hade nu, som sagdt, vid slutet af den femte upphunnit vårt mål, hvardera onekligen litet brydde öfver det mindre trefliga intryck, stelheten och dysterheten af de oss omgifvande föremålen, ovilkorligen på våra sinnen verkat. Men här var dock icke stället till någon längre besinning, jag hoppade således först ut, samt hjälpte derefter Friherrinnan att äfven nedstiga. Nu syntes en gammal man, med stapplande gång, derefter ett par qvinliga varelser i blå bindmössor, och snygga förkläden närma sig oss. "Det är visst den nådiga Friherrinnan", yttrade ifrigt bugande den kraftlöse gubben, i det han med slottsnyckeln i band, trädde fram till Friherrinnan; "den nye förvaltarn, hvilken för en par dagar sedan anlände, har redan beredt oss på detta nådiga besök, behagar hennes höga Nåde stiga upp till slottet, eller". — "Hvar har den nya förvaltarn bosatt sig", frågade Friherrinnan, i det hon vänligt räckte gubben, samt de bakom honom stående qvinnorne sin hand, "och hvar finnes han för närvarande, då han icke här synes inväntat min ankomst?" — "Han gjorde i dag en liten ridd till kyrkobyn, belägen ungefär en half mil härifrån", svarade under förnyadt bugande gubben, "dock torde han icke så alltför länge mera dröja; men, behagar icke hennes höga Nåde uppstiga?" och härvid gjorde gubben åter en liten meningsfull gest med nyskeln. "Hvar logerar den nya förvaltarn", upprepade ännu en gång Friherrinnan sedan gubben tystnat, "Ni har väl för honom utsett några anständiga rum?" — "Den unge herrn säger, det genom brevexling hennes höga Nåde utlofvat honom få bo uppe i slottet, emedan han visste rummen här i nedra flygeln så förfallne, att med svårighet endast trenne af dem, desamma jag med hennes höga Nades tillåtelse bebor, kunna begagnas; likvist har han före hennes höga Nades ankomst icke vågat göra något intrång i Slottet, utan har tills vidare jag åt honom inrymt ett af mina." — "Nej, nej", afbröt Friherrinnan tvärt gubbens oration, "det går ej ann, Ni måste ännu i denna afton se till, att hans effecter blifva ömsade hit upp, helst i nedra våningen, emedan jag själf ärnar begagna den öfre, förstår ni mig?" — "Alldeles som hennes höga Nåde befäller", återtog gubben, vände sig nu långsamt om, samt gick i lutande ställning att för hennes höga Nåde ändteligen öppna de höga förstugudörrarne.

"Alla goda andar stå oss bi", hviskade jungfru Annette halfhögt, då hon under påpackning af nattsäckar, resknyten, cartoner och pirater, nu jemte oss öfrige började tåga trapporne uppföre, "man vågar här icke ens tala högt, ty det förfärliga ekandet ifrån hvarje hvalf upprepar ju så hemskt och näsvist, hvart enda ord man säger; söta Mamsell gå ej så fasligt fort, jag tycker verkeligen det ständigt nappar mig i kjolarne, ack! ack! det här blir ändå rätt fasligt." — "Åh, du pratar, låt bara gå nu, dermed vänjer du dig snart." — "Jag tror dock ej", hviskade hon återigen, hoppade i hamn och häl efter mig, och nu inträdde vi i en stor urmodig med hjeltar och pantsarklädde riddare — oljemålad sal. "Min Gud! så mycket folk", suckade Annette, ängslig, "hvar skola vi gå vidare Fru Friherrinnan?" Friherrinnan gick förut, och vi följde henne efter till ett åt gården liggande solbelyst rum; här andades Annette åter. "Se

här, ja här är verkligen bäst", hviskade hon, "om man endast ej vidare skulle behöfva se den förfärliga samligen i det stora rummet." — "Nå det skall du slippa", sade Friherrinnan muntert, "se här", och ifrån det näst intill liggande rummet, visade hon henne nu en dörr, hvilken man såg bestämt ledde till den nyss passerade corridoren. Annettes glädje häröfver var obeskriflig; hon flög liksom jagad trappan utföre, för att ännu med betjentes tillhjälp — i från den medföljande packvagnen — uppbära våra återstående effecter.

"Nå Mathilda lilla", yttrade Friherrinnan, sedan den spökrädda Annette gått, "hvad säger du nu, tror du väl dig gå i land med en vistelse af tio à elfva veckor härstädes?" — "Hvilken fråga Fru Friherrinna; jag icke allenast enligt Friherrinnans ord tror mig dermed gå i land, men äfven under Friherrinnans omgifning komma att trifvas här fullkomligt väl. Stället är väl något trist, men man förer ju så ofta trefnaden med sig, och så hoppas jag äfven nu skall blifva fallet; jag är för min del oändeligt belåten med detta Friherrinnans godhetsfulla förslag." — "Verkeligen, nå det skulle af hjertat fägna mig, vi skola ock sannerligen, som du säger — bjuda till, att här införa trefnad; måhända skall det med en god vilja blifva oss lättare — än vi nu kunna förmoda." Härefter började under muntert stök, så väl Friherrinnan, som jag att på bästa vis, för natten — iordningställa våra tvenne sängrum; morgondagen skulle vidare bestämma för bekvämligheten erforderliga ändringar. Sedan nu allt, med Annettes och de båda qvinnornes, (den gamla inspectorens hustrus och dotters) tillhjälp — blifvit ställt i behöflig ordning, gingo Friherrinnan och jag, under det Annette, i samråd med de nyssnämnda, föranstaltade vår lilla qvälsvard, att något så när taga i sigte lägenheterna kring slottet. Trädgården till exempel: med sitt fina utmärkt väl arbetade jernstakett, äger väl det mäst pittoreska läge man kan tänka sig; den är väl mycket förfallen, öfverallt bevuxen med alns högt gräs, men besitter de skönaste planteringar, af prägtige kastanier, ekar, lönnar och bokträd; vid dess ända resa sig kringliggande sträckor af klippor och höjder, bakom hvilka en täck träd omvuxen insjö vänligt erbjuder sin spegelklara yta. Ett Götiskt tempel med sitt prydliga torn och sina hväfla fönsterbågar, stående på en flat klippbrant, hvarifrån man äger en fri utsigt, bidrar att göra detta ställe af nejden ganska skönt. För resten ligger sjelfva byggnaden mycket dystert och skogomringad; i synnerhet tyckes på ena sidan om densamma, solens strålar aldrig kunna genomtränga. Alla flyglar, uthus, stall, ladugårdsbyggnader etc., äro af sten och se högst ovänliga ut; borggården deremot är obeskrifligt vacker, cirkelrund, samt omringad af skyhöga lummiga ekar. Midt uppå densamma ses en ofantlig rotunda med ett enda träd, så tätt lummadt, och stort, att under dess vidt omfattande grenar — minst trettio personer kunna beskyggas; kring dess kolossala stam löpa tvenne rader grönmålade karmbänkar, med ryggstöden från hvarandra, så en allmän sällskaplig conversation der behagligt kunde försiggå. Vidare hannt jag icke taga i skärskådande, ty nu tillsades om aftonvarden, och i följd deraf uppsöktes åter våra rum. Följande morgonen, — jag vaknade ovanligt tidigt — hade jag under tysthet smugit mig ur rummet, för att med klara ögon, och i full dager kunna uppfatta hvad under den föregående aftonens dunkel till en del blifvit mig förborgadt, och vandrade således, icke utan något stoiskt mod, genom de aftonen förut passerade rummen, till den stora salonen, der jag nu fick skåda hela Riddarskaran i sina forntida drägter, dels beväpnade i pantsar, hjälmor och sköldar, dels fredligt sittande till häst uppå prägtiga vältecknade gångare. Denna sal måtte varit ypperlig i sin ägares välmaktstid, ty teckningarne voro hänförande, lefvande och naturliga. Vidare öppnade jag ännu en dörr, hvilken på gnislande gångjern inlät mig i ett rum, troligen bestämdt till samlingsrum; detta var rätt prägtigt med inlagdt golf, stora speglar ehuru svarta af damm; en urmodig men ytterst väl arbetad mässingskrona, purpursammets-beklädde mahogyne-meubler och några utmärkt vackra men äfven fulldammige gyllene ramade tableauer; härifrån förde mig nyfikenheten till det närgränsande rummet; men föreställ dig min förvåning, att ibland damm, papper och luntor, vanvårdade klädesplagg m.m. finna en pryddigt uppslagen, dammfri och putsad flygel; jag blef deraf ganska surprinerad, och kunde omöjligen icke afhålla mitt begär att anslå detsamma. Tonerna voro visserligen icke fullkomligt rena, men dock ingalunda mera missljudande, än man ofta, i synnerhet på landsorterne, finner dageligen begagnade instrument; detta var således ett bevis uppå dettas ovanliga godhet. Sedan jag ett flygtigt ögnablick preluderat härpå, fortsatte jag vandringen till det åter nästligganda rummet, ett litet kabinette med nischer och löndörrar förutan ända; detta var det enda, som föreföll mig verkligen hemskt, och hade jag sannerligen icke lust att länge här förbida, Annettes onaturliga frugtan höll nästan på att smitta mig; jag betraktade blott flygtigt ett par charmanta vackra fruntimmers portraitter, hvilka, bevarade under gröna urblekta siden-förhängen, hängde på dess väggar, samt tillslöt åter dörren. Ännu några accord på instrumentet, hvilket med ganska liten underhjälp kunde blifva rätt herrligt; derefter en par små sångstycken, så ännu en par ditto, Gud vet huru länge jag här — der jag så oförmodadt upptäckt ett för mitt sinne så njutningsrikt föremål kunnat bortdrömma min tid, om icke åtanke på Friherrinnan plötsligt manat till min pligt; jag hastade nu ut genom hela sträckan af rum; men tänk dig Emilia min, jag vill ej säga förskräckelse, ty det föremål hvilket nu mötte mina blickar, var minst skapat att injaga någon sådan; men min bestörtning, kan jag väl sanningenligt benämna det underbara jag erfor, då jag i salonen mötte en, ifrån våra rum utkommande ung, välväxt utomordentligt vacker man; vi stadnade ovilkorligt bägge på en gång; han troligen lika ofverraskad som jag, att bland denna döda samling så opåräknadt, finna en lefvande varelse. Den glödande hettan på mina kinder väckte mig ändtligen till besinning; jag gjorde nu i största hast en liten bugning, hvilken han med alldeles makalös grace

besvarade; hvarefter jag, likasom bade Annettes spöken efterrusat mig, i full fart ilade de återstående rummen igenom, rakt intill Friherrinnan; här stadnade jag andlös: "min nådiga Friherrinna! hvilken, hvilken! kunde den person vara, som denna tid på dagen och oss ovetande gör sin tour igenom rummen, och den jag just i ögnablicket mötte promenerande i stora salonen flere rum härifrån; jag kan ej beskrifva den häpnad som vid hans anblick intog mig." — "Min Gud Mathilda, du är ju alldeles uppskrämd, var den person hvarom du talar då, så fasligt förskräckande? se här, jag tror verkligen du behöfver vatten." — "Å visst icke min nådiga Friherrinna, jag blef bara lätt brydd, det var mig så alldeles oföväntadt, att här finna någon gäst; men befaller Friherrinnan icke upp Annette?" — "Nej, ännu icke, du måste dock göra mig begriplig hvem den personen möjligen kunde vara, du så opåräknadt på dina ströftåg mött, var han gammal och ful, så var det ovedersägligen Inspektören, hvilken du troligen sedan i går aftons torde glömt?" — "Nå du min Gud! nej, tvärtom, han var helt ung och vacker, och har troligen ännu aldrig i sin lefnad varit Inspektor." — "Nå kors, så du också kan utföra en sak, nu gissar jag, det förmodeligen var min nye förvaltare; ja men, han ser ej illa ut, så mycket jag i hast kunde finna; han var för en stund sedan uppe för att göra mig sin skyldiga uppvaktning; karlen ser temmeligen hyggelig och städad ut, och tyckes för sin ringa del, uppsnappat en god portion af den behöfliga verldspolituren, det fagnar mig så mycket mer, som jag verkligen — ehuru på långt afstånd — med honom räknar släktskap, och är det äfven till en del genom hans mor, en ganska hederlig vältänkande, ehuru mindre bemedlad enka, jag — sedan nemligen denne S., för någon tid sedan lemnat dess militaire-bana, på hvilken han redan var upphunnen till Lieutenantsgrad — sjelf föreslagit honom tillsynen of denna vidlyftiga egendom." — "Och hvilket förslag han antar?" inföll jag. "Ja visst, om han är en driftig menniska, vill han väl ingalunda insöfva sig i overksamhet, dessutom bör han här komma att finna sin rikeliga utkomst, så han med den kära modren, ganska bekymmerslöst kan lefva, och törhända redan i nästa år, hvilket jag rätt gärna skulle se, blifva ställets duglige Arrendator." Således en Herr S. tillförene Militaire, nu förvaltare hos Friherrinnan: allt detta gick nu om i mitt hufvud. Jag stod ännu och funderade uppå herr S., Militairen och Förvaltaren, då Friherrinnan, hvilken härunder betraktadt mig, inföll: "Jag undrar sannerligen ej öfver din häpnad Mathilda, att i den der costumen möta en ung karl, se dig dock i spegeln." — Jag kastade nu ögat dit, och med en väl ganska fin och ganska snygg, men likväl ganska öfverflödig nattmössa, ditto en högst legert påsatt morgonhabit, stod jag nu pionröd i lebens grösse, skådande min egen värda person; Friherrinnan drog på munnen: "skynda dig nu att litet omsorgsfullare rangera din toilette, ty i ögnablicket tillsäger Annette om frukosten, den vi naturligtvis såsom vistande i ett hus, gemensamt med S. skola intaga." — "Ach! får jag ej lof att derifrån uteblifva?" — "Hvilken nyck, och till hvad ändamål? du vet Mathilda lilla, sådant der pryderi blir mig aldrig i smak." — Jag flög nu att ombyta drägt. Qvartern derpå inträdde Annette med frukostbudet, hvarefter Friherrinnan och henne i hamn och häl, jag gick att en par rum derifrån intaga den nämnde dejeunén. Här stod nu lutad emot en fönsterpost, den förskräcklige Herr S. Vid vårt inträde närmade han sig Friherrinnan, för hvilken han än yttermera gjorde sin vördnadsfulla bugning. — "Mamsell Sommer", "Herr S.", presenterade oss Friherrinnan, hvarvid vi åter tigande gjorde hvarannan les honneurs. Till min stora glädje upptogo nu så väl anrättningarne, hvilka genast tillgrepos, som de samtal hvilka af Friherrinnan stundligt underhöllos, så lyckligt hvar och ens tankar, så äfven jag småningom glömde hela förtreten af nattmössa, morgondrägt och förlägenhet. Herr S. visade under hela tiden en till högsta grad upphunnen belevfvenhet, lätthet i conversation, och elegance i sätt och hållning; jag vågar bestämdt säga att Rosas R. i all sin fullkomlighet likväl betydligt kommer att stå efter denne, ty det utmätte något pretentiously, och jag borde väl ej säga: illslugt spefulle hos R. är ifrån den öppna ljusa blicken hos denne — fullkomligt försvuret. Efter frukosten rådslag man om den för oss beqvämaste fördelning af rum. Friherrinnan skulle för sin räkning behålla de tre första, med sin egen utgång (dem nemligen hon nu innehade) jag de tvenne derefter följande — ett större och ett mindre — med ovilkorlig genomgång af salonen, då Friherrinnan njöt sin morgon eller middagsslummer. Derefter flyttades hela förmiddagen meubler och förnödenheter från rum till rum, till dess vi hvar och en med våra inventioner blefvo fullkomligt belätne. Middagen, så väl som alla härefter blifvande måltider, serverades för bekvämlighets skull, nere i ett gladt ljust rum, liggande på motsatt sida af de trenne Herr S. innehar. Här hade Annette, till befrämjande af Friherrinnans tillfredsställelse, riktigt gjort sitt bästa. Rummet så väl som bordet var alldeles fullprydt med de enkla men behagliga blommor Inspektörens lilla trädgård kunnat prestera. Friherrinnan syntes äfven så förnöjd så jag knappast någongång tillförene funnit lifligheten hos henne stigen till högre grad. Hon var mot Herr S. som mot alla, i synnerhet mot dem hon finner förstå skatta hennes godhet, uppmuntrande och egen. Hennes första tilltal till Herr S. yppade det vänliga du, hvarigenom hon troligen ville visa sig ej glömt den ringa släktskap, hvilken i alla fall mellan dem ägde rum; att naturligtvis ett jemnt upprepadt; "min nådiga Tante" blifver följden, är begripligt. Efter-middagen tillbringades med promenader omkring Grefskapet, hvilket är vidsträckt och ståteligt, men i anseende till dess ovanliga dysterhet, icke vackert. Då vi efter slutad aftonvard sade hvarandra god natt, upprepade Friherrinnan ännu det Herr S. hädanefter så ofta han möjligen sjelf dertill funne sig hugad, och hvad tid som helst på dagen, ägde bestämdt tillträde till Friherrinnans rum: af hvilken vänlig tillåtelse han äfven tyckes vela begagna sig.

På enahanda sätt, halva dessa sist forflutne dagar försvunnit. Friherrinnan är oändeligt glad och nöjd, och hvad kan jag väl högre önska. Men jag har nu så sysselsatt mig med det närvarande, så jag alldeles

glömt, att orda något om Rosa, hvilken likväl hos mig lefver i ett stundeligt minne. Du kan väl tänka Emilia, att ingendera af oss njöt betydligt af hvilat, den på Liljedahl sist tillbragte natten. Rosa utgjöt, under oskuldens öppenhet, för mig hela sitt hjerta, deraf icke en skymt blef mig förborgad; hvad hon i R —s närvaro på intet vilkor skulle haft mod att vidröra, afhandlades nu under nattens tysthet ganska frimodigt; hon avancerade i inbillningen till och med ända till brudkransen, hvaruppå R. under gårdagens afton fört hennes tanke, och hvilken, utan all fråga skulle komma att bestå af Murgrön. Hon hade så bestämdt införlifvat sig med idéen, att på hennes bröllopsdag nödvändigt en sådan borde pryda hennes hufvud, emedan så underbart, och liksom af en högre skickelse tillståndt, just i samma ögonblick kransen af R. blifvit omnämnd, äfven Murgrönsranken till en dylik bildat sig kring hennes panna. "Tänk Mathilda", yttrade hon lifligt och huldt omfattande mitt lif, "om vi båda skulle lemna hvarann den fasta försäkran, att på vår bröllopsdag bära våra kransar, ovilkorligt af intet annat än Murgrön, kunde du ej lemna din Rosa detta löfte? säg?" — Nu måste jag ordentligt skratta; "nå det var då ett curiöst påhitt kära Rosa, och hvarföre det?" — "Jo, emedan jag först önskade vi blefve lika, och dertill, emedan en så sann och ovanligt trofast vänskap slingrat sig en väg kring våra hjertan, borde äfven denna ovanliga och herrliga växt, komma att på en sådan högtidsstund kring våra hufvuden slingra sina vackra fina grenar. Nå, lofvar du mig nu en gång Malhilda, så vet jag du alldrig bryter." — "Det gör jag visst", sade jag beslutsamt, "så mycket mera, som jag väl alldrig i detta lif torde komma att bära den af något slag." Rosa föll mig nu om halsen och upptog med sina kyssar, det nu så säkert och allt för lätt uttalade löftet. Ännu fortsattes under ömsom löje och tårar natten igenom värt prat, — morgonen fann oss fullklädda och systerligt omarmande hvarandra, djupt insomnade på Rosas soffa.

Den 3 September.

Huru ofta, huru ofta Emilia! har jag ej fattat den allvarligaste föresatts, att i några rader samtala med dig, och huru ofta är icke den åter så plötsligt omintetgjord. Jag förstår verkligen ej hvarmed dessa dagar så upptagits; men sannt är likväl, att oftast natten inbryter förrän vi här — en hvar komma oss till hvila. Dock, ger jag med skäl Herr S. största skuld häri, emedan han ifrån tidig morgon till sednaste qväll beständigt hos oss utgör den dageliga gästen. De äro dock visst icke ledsamma dessa dagar, men förgå, oakadt sin enformighet under Herr S —s interessanta meddelanden, tvärtom med obegriplig fart. Han är verkligen en oändligt hygglig och älskvärd karl; tro dock icke min Emilia, att det är endast jag som finner det, nej, Friherrinnan har nu äfven lemnat honom detta vittnesbörd; hon tyckes hålla rätt hjertligt af honom, och han förtjenar denna hyllning äfven; man kan icke se en egen son med en mera uppmärksam, ödmjuk och — kärleksfullare vördnad bemöta sin mor, än han gör det mot Friherrinnan; huru skulle väl då ett hjerta, så ädelt och godt som hennes, med annat, än den uppriktigaste vänlighet löna ett dylikt förhållande. Hvad det är lyckligt att hon funnit ett föremål som åtminstone till någon del kan förströ hennes saknad efter den älskade sonen, jag fruktade sannerligen, att hennes humeur till ganska betydlig grad skulle komma att lida af denna skiljsmessa. Men vill du nu veta huru vi till en del tillbringa våra dagar? Jo, före frukosten göra vi alla tre en promenade, ettdera i trädgården, hvilken Herr S. låtit slå så slät, och så jemn som ett kammargolf, eller också i parken eller nejden ikring; derefter göres vår frukost. Förmiddagen förgår med konversation, hvarvid Herr S. obegripeligen nog, alldrig saknar ämnen, eller också läser han högt för Friherrinnan och mig som derunder arbeta rätt flitigt. Efter middagen, medan Friherrinnan sofver sin middag, har Herr S. utbedt sig, men tyst, du vet ju ej, huru har jag ock kunnat glömma att säga dig, det Herr S. är en ypperlig Pianist, samt sjunger, sjunger Emilia så, som jag ännu aldrig hört någon göra det; föreställ dig huru surprinerad jag blef, då härom dagen, vid det vi alla gemensamt besågo rummen, han uppå Friherrinnans fråga om han sjöng eller trakterade fortepiano, svarade: "något litet hvardera." På hennes derefter yttrade begäran: "låt oss höra fortepiano", accompanera den skönaste, manligaste och mest tjusningsfulla röst; jag ordentligt förstummades; till den grad inverkade på mitt sinne, den hos honom så oförmodadt upptäckte gudasköna talangen. Nu kunde jag äfven ganska naturligt förklara, den vid min första morgonpromenade uppslagne renglänande flygeln, hvilken då så särdeles väckte min uppmärksamhet. Nå väl, ännu samma dag förflyttades på Friherrinnans föranstaltande instrnmentet till den stora salonen, hvilken erbjuder en för musik alldeles förträfflig local. Att det sedermera af Herr S. väl stämmt och upphjelp, icke förblifvit ovidrört, kan du väl förmoda. Men, nu återgår jag till vår eftermiddags sysselsättning: under det som nämndt är, Friherrinnan njuter sin middagshvila, har Hr S. utbedt sig att med sin viol, den han äfven med färdighet trakterar, få accompanera mig på fortepiano, för att genom en dylik öfning gifva min touch och takt, den smak och säkerhet, han påstår den ännu behöfva; han finner ofta fel i min musik, hvilket han oförståndt med likväl så utomordentligt iakttagen grannligheten yttrar: huru roligt är det icke, att på ett sådant sätt höra sanningen; likaså yttras den af honom fullkomligt afslöjad, om någongång i vår conversation, olika begrepp eller åsichter yppas. Sedan Friherrinnan vaknat, fortsättes läsningen, eller ombytes musiköfningarne till muntra vackra sångstycken, i hvilka Hr S. med mera tillfredsställelse, med sin röst accompanerar min; han är nemligen, det jag väl alldrig skulle trott, fullkomligt belåten med dess

enkelhet, emedan han ej älskar den granna konstmessiga sången; derefter promeneras mot aftonen, eller, i händelse af fult väder, spelas boston om ingenting, eller möjligen om en tallrick fullmogna krus- eller körsbär, hvilka efter spelets slut repartiseras i tre olika delar, allt efter de spelandes vinst eller förlust, hvaraf en hvar derefter bespisar sig; men hvilka dock sluteligen till det mesta tillfalla mig, emedan Friherrinnan för sin hälsas skull icke vågar, och Herr S., om jag så får säga, icke näns äta serdeles deraf. Huru treflig kan icke tiden göras för menniskan, om också tillbringad på den mäst otrefliga plats, endast en sann harmoni själarne imellan blir rådande. Jag har ännu alldrig — under den tid jag tillbringat hos Friherrinnan, känt mitt inre så lugnt, så tillfredsställt, så intet önskande som här; o! att den lyckliga friden ständigt skulle erbjudas mig, så ogrumlad och ren. I dag är Herr S. på några timmar utrest till närmaste by, för att, i anseende till den yttre oekonomien härstädes, vidtaga behöflige mått och steg. Egendomen som är mycket försummad, erfordrar en den noggrannaste eftersyn, den Herr S. med de tvenne nyanskaffade Inspectorerne ofta får dela.

Friherrinnan, som i början icke ville medgifva Herr S—s oändeligt gracieusa och gentila hållning, nödgades i dag sjelf kalla mig in till sitt cabinette, för att låta mig se, med hvilken lätthet han svingade sig upp i sadeln, samt derefter satt till häst. Om du skulle sett honom Emilia, i sin lilla bruna sidenfodrade bonjour, med små solblanka knappar, sitt yfviga brunlockiga hår, sin friska färg, sin vördnadsfulla bugning till Friherrinnan då han sluteligen med ett litet gyllene ridspö, gaf den under honom otåligt dansade krithvita gångarn en obetydlig knäpp; mina kinder ordentligt färgades derunder af fruktan att, i hvarje ögnablick se honom af den ystre, ovane hästen — kastad öfverända, och betagen af oro, utrusade jag vid hans affärd ovilkorligen till mina rum, för att änteligen se hans fortridt; men, se der skrider under kråmad gång, villigt lydande sin herres minsta nyck, den tämde, så stilla och lätt, som hade hon hållits af jernband. Nu tvärstagnar hon, gör en liten sväng, närmar sin Herre några steg till slottet, hvarunder den skicklige ryttarn finner tillfälle, att med tvenne till mösskanten lyftade finger göra mig sin hälsning; åter vändes hästen med sirlighet, hvarefter, under sakta traf, det nu småningom bär vägen framåt.

Klockan är redan mot fem, och ännu ses han icke återkommen. Friherrinnan har härunder ifrån mina fönster, flere gånger otålig spanat åt vägen, för att erfara, om han icke redan torde synas, emedan han bestämdt trodde sig vara åter emot kl. tre. Gud! måtte endast intet ondt händt. Just nu ropar mig Friherrinnan, hon önskar, det jag måtte blifva henne följaktig på den promenade hon — för att möta Herr S. — tänker göra; ack! det skulle jag likvist för mycket godt ej velat. Min Gud! ännu en förnyad påminnelse, jag måste lyda. Må väl!

Den 10.

Huru besynnerligt är ej människohjertat, verkligen en underbar oförklarlig gåta! — kan du fatta Emilia, huru förskräckelsen och oron öfver en förmodad olyckshändelse till den grad kunnat upröra min fantasie, och reta mina nerfver, så en par tre dygns opasslighet deraf kunnat blifva följden. Tänk dig, hvilken obetydlighet nu gaf anledning till, att jag i några dagar hållit sängen: som jag omnämnde, var för en vecka tillbaka Herr S. utridande till en liten by, icke så alldeles långt härifrån; att Friherrinnan tidigare hemväntade honom samt under oro, jemte mig gick att invänta hans ankomst — vet du äfven; nå väl, klockan blef sex, sju, åtta och ingen S. hördes af, nu steg Friherrinnans ångest till betydlig höjd, emedan hon förebrådde sig hafva tillåtit honom begagnandet af den högst ystre hästen, ännu en half timme tillbragtes af Friherrinnan under väntan, då hennes hälsa i anseende till den kulna och redan fugtiga höstaftonen icke tillät ett längre uteblifvande; vi gingo således in samt satte oss hvardera vid mitt kammarfönster, hvilket hade utsigt åt vägen. Klockan led mot nio hvarunder skymningen så synbarligen tilltog, så man knappast mera kunde urskilja något föremål, Men likväl kom ingen S. Friherrinnan promenerade nu tyst längs kammargolfvet, men jag hade omöjligt förmått mig taga ett enda steg, så våldsamt klappade mitt hjerta, och genombäfvade mig den häftigaste oro. Jag kände mina kinder glöda under bemödande, att med mina ögons tillhjälp, urskilja någonting, hvilket jag å vägen tyckte röra sig; verkligen såg jag nu en menskelig gestalt, men vandrande till fots, jag ilade under den obeskrifligaste ångest trappan utföre och intill köket, dit den ankommande redan anländt, och just nu höll på framtaga en röd silkesnäsduk, den jag bestämt igenkände tillhörde S., Jag såg intet vidare, det svartnade för min blick och sanslös nedföll jag i den bakom mig stående förskräckta Annettes armar. Då jag åter slog upp mina ögon, stod Friherrinnan med sina uppfriskande eau de lyser framfor mig, med hvilkas tillhjälp hon nu huldt bemödade sig att återkalla mig till krafter. — Efter förtärandet af ett glas friskt vatten, lyckades det mig äfven, att åter uppnå mitt rum, der Friherrinnan nu räckte mig en liten af S. skrifven billet; han hade vid sin återfärd, hvilken skedt något sednare än han förmodadt tagit en alldeles origtig ginväg, hvilken i stället att närma den med trakten fullkomligt okände till stället, tvärtom så långt derifrån aflägsnat honom så han samma dag omöjligt mera uppå sin ostyriga gångare kunnat begifva sig hem. För att dock undvika all slags vid hemmet möjligtvis inträffande oro, afsände han nu budet, hvilken med den i näsduken väl invecklade billetten, skulle förklara hans oförmodade

uteblifvande. Jag hade knappt genomögnat lappen, förrän jag utbrast i den häftigaste gråt, hvarunder Friherrinnan ännu förnyade sin godhet, medelst besmörjelser af oljor etc., samt instämde sluteligen fullkomligt i, huru äfven hon, om hon så oformodadt först blifvit näsduken varse, deraf skulle erfarit samma förskräckelse, som jag. Följande morgon kände jag mig så matt, så jag icke förmådde höja mitt hufvud ifrån dynan, en stark feber arbetade genom hela min kropp, hvilken tvang mig att hela dagen behålla sängen. Mot klockan nio hörde jag Herr S—s frustande häst tillkännagifva sin herres hemkomst, äfvensom honom sjelf i ögnablicket derpå inträda till Friherrinnan. Febern rasade med förnyad kraft i mina ådror, hjertat slog, så det kunde höras; nu öppnades Friherrinnans kammardörr, och hon sjelf inträdde till min säng. "Får Ferdinand göra dig sin morgonhälsning min Thilda", yttrade Friherrinnan. Jag ville svara, men förmådde ej, pulsarne slogo så starkt och krampaktigt, så jag tyckte mig nästan vilja qväfvas, jag grep endast tag i Friherrinnans hand, under det jag kände tårarne framtränga i mina ögon. "Min Gud! Ferdinand", ropade Friherrinnan, i det hon förskräckt, med handen torkade svetten, som nu i stora pärlor utbröt kring min panna och hals; "allt detta har du åstadkommit." S. hade nu inkommit, och stod blek som en vattenlilja med brinnande ögon, framför min säng. "Jag! jag!" stammade hans skälfvande läppar. "Gud! jag hade verkligen en sådan aning;" med dessa ord nedsjönk han häftigt skakad emot min säng. "Lemna henne ej", bad Friherrinnan, i det hon hastigt påtog sin shawl och nu gick att utur sitt hus-apothek uppsöka någon stillande medicin, "hör du det, lemna henne ej ett ögnablick." — "Icke ett ögnablick af mitt lif", upprepade med låg röst S., då Friherrinnan lemnat rummet, uppreste sig, samt närmade sig sängen, i det han med häftighet bemäktigade sig mina brinnande händer. "O Mathilda! dyra Mathilda! kan ni förlåta mig detta? kan hela mitt lif, egnat eder, blifva tillräckligt att förskaffa mig tillgift, för hvad ni nu för min skull lider? hvad har jag väl gjort, och huru litet betänkte jag följderna af mitt välmenta företag." Jag hörde ej mer, jag kände endast de täta slagen af hans hjerta, hvilket klappade under min hand.

Friherrinnan hade nu inkommit; flere timmar förgingo, under icke stark, men likväl beständig yrsel, hvarunder S. icke ett ögnablick lemnat rummet. Mot aftonen blef mit hufvud betydligt lättare, jag förmådde nu något resa mig ifrån kudden, ehuru icke utan svårighet, sjelf tala eller höra andra tala ikring mig. Ännu bägge de följande dagarna var jag så matt, så jag ehuru klädd nödgades taga hvila på soffan. S. var härunder i sine omsorger outtröttelig, tillbar mig min dryck, uppläste för mig åtskillig herrlig poesi; sjöng med sin milda röst några utmärkt sköna sångstycken, med ett ord, bjöd på allt upptänkligt sätt till, att för mig förkorta timmarne, hvilka troligen aldrig för en sjuk, med så obegriplig fart försvunnit. Nu är jag dock gudskelof åter lika stark och lefnadsglad, som förut, sedan det onda så lyckligt blef öfverståndit.

Den 21 September.

Skall du fördömma din vän Emilia, fördömma hennes hjerta som trolöst och flygtigt, då hon nu går att öppet och öfverlåtande, i ditt vänskapliga sköte lemna ett förtroende, kanske nog oväntadt, men likvisst uppriktigt och sannt; O Emilia! sträck ej din stränghet för långt, kalla ej lättsinnighet och glömska af fordna förhållanden, den tillgifvenhet jag nu tillstår mig känna för S.; ja, jag älskar honom verkligen af hela min själ, af all min håg jag älskar honom så högt, som någonsin jag under min barndoms oskuldsdrömmar älskade Edvard; jag älskar honom högre, ty den aktning, den höga beundran, hvilken ledt mitt hjerta till S. kände jag alldrig för den förre. Han var mig kär öfver allting, emedan han var den förste, hvilken för mig nämnde ordet: kärlek; emedan han framför någon annan visade mig uppmärksamhet och tillgifvenhet, emedan jag icke med en blick fick yttra en önskan, den han ej genast, och ofta med största svårighet, uppfyllde; emedan jag i min oerfarenhet och barnslighet ej visste göra mig begrepp om något högre, något bättre, än den smickrande hyllning, han ständigt lemnade mig. Nu! nu! har mitt hjerta dock erfarit detta ovilkorliga, hvilket jag ej med ord kan benämna; men endast ljust och klart i min själ, känna och fatta; denna hänförande enhet emellan själar, som sammansmultit och i en enda blick säger: jag förstår dig, och dig kan och vill jag älska i lif och död! så känner jag det för S., ehuru jag verkligen fasade för upptäckten deraf. Ock, frågar du väl: "är du olycklig nog att känna allt detta ensam; måste inom eget bröst du fördölja din sällhet och ditt qual?" Nej Emilia! nej! det vore dock grymt för din Mathilda; han har sjelf, min dyre S., under en lycklig stund, då jag lugn och sorgfri, ännu icke anade vidden af mina känslor, ensam satt bredvid honom i min förmaks-soffa, och ingalunda kunde tänka mig hans tankars rigtning, i enkla, kärleksfulla och lydliga ord förklarar mig, hvad han känner, hvad han evigt skall känna för mig. Tror du Emilia, att jag var nog tranquil, oakadt det alltför oförmodade i hans yttrande, att lugnt under säkert en hel timmes tid öfverlåta min hand i hans, hvarunder han öppet gjorde mig förtroende af hela sin fin flutna lefnad; talte om sin mor, som han obeskrifligt älskar, hvilken han har att tacka för sina bättre känslors daning, som ifrån hans spädaste ungdom, genom exempel och ömhet bildat hans själ för ädlare intryck, och som genom sina moderliga omsorger och varningar, hindrat honom, att någonsin glömma sig sjelf och sitt höga himmelska ursprung; framställde, under sanningens rena mantel, sin medellöshet, och sitt hopp, att med drift och idoghet dock kunna ernå sorgfria dagar; huru dessa bemödanden obeskrifligen skulle lättas genom min

motsvarande ömhet, och det hopp att jag här, der han troligen i längre tider vore tvungen söka sitt bröd, ville dela med honom lust och nöd. Lust och nöd med honom! O Emilia! det ville jag med utsäglich känsla af lycksalighet; det sade jag honom äfven ur mitt hjertats grund, då han sluteligen ännu en gång framställde mig sin upprigtiga fråga. Jag förtäljde för honom nu likaså tilldragelser ur min lyckliga barndom; sade honom, huru jag i en af mig ömt älskad ynglings kärlek sett min högsta fröjd, men, huru vid min iråkade fattigdom, och förlusten af mina föräldrar, den genom hans otro förbytt till djupaste smärta; huru jag som af en högre magt dock erhållit styrka att bära mitt af många sammanträffande omständigheter nog pröfvande öde, nu sluteligen hos den engel, hvilken blifvit och ersatt mig allt, åter vunnit ny lefnadslust och nytt lugn. Allt detta var för S. ingen nyhet; han kände till min förvåning genom Friherrinnan, som händelsevis för honom vidrört mina förhållanden, alltsammans. Prisade sig lycklig, som nu genom sin oföränderliga ömhet fick hoppas godtgöra hvad jag så hårdt pröfvat, försäkrande mig, att bemödandet och ernåendet deraf, skola komma att utgöra hans högsta lycka. Och säg, fördömmar du nu din Mathilda, för hennes outsläckliga kärlek till S. O! säg Emilia! Länge har jag varit obesluten, huruvida jag för Friherrinnan skulle delgifva detta förhållande, af fruktan, att hon icke med vänlighet skulle anse det. Gör jag henne möjligen orätt, då jag i hennes uppförande tycker mig se bekräftelsen på min farhåga. Skall min kärlek åter sänkas i graf; skall hon, hvilken jag är pligtig tacksamhet och lydnad, hvars önskingar jag vill hörsamma, vore det än på bekostnad af hela min timmeliga lycka, väl hafva hjerta att skilja mig ifrån honom, vid hvilken min själ är så oskiljaktigt förenad. Gud! det vore mer, mer, än din Mathilda kunde uthärda. Dock! det är sagdt, hon! hon skall bestämma mitt ve eller väl! det vet äfven han, som under tusende föreställningar sökt bevisa mig, att hjertat aldrig låter befalla sig, att det i med- eller motgång, alltid förblir sin egen rådgifvare; att Friherrinnan genom hvilka välgerningar som hälst, aldrig med skäl, kan göra anspråk på ett grymt uppoffrande deraf. O! hvilken ljuf siren-stämman ljuder icke vid hvarje hans ord, för mina öron, huru lockande att efterfölja dess bud; men nej! otacksamhet! du svartaste af förbrytelser, Mathilda skall aldrig, aldrig göra sig skyldig af en så usel tillvitelse; förr skall, som sagt, hon dö af sorg, än handla emot hederns bud, emot henne som för mig gjort så mycket, så oändeligt mycket godt! ännu i dag, då jag under Friherrinnans hvilotimme öfversäll, satt omsluten af hans älskade armar, tog han det ovilkorliga löftet af mig, att icke under vår vistelse här, upptäcka för Friherrinnan vår kärlek. Det var något, jag ehuru ogärna, dock ej kunde neka honom, emedan han dertill uppgaf för många antagliga skäl. Han vill bestämt först gifva sin egen mor del deraf, dertill erhålla hennes moderliga välsignelser, innan han för någon annan vill offentliggöra sitt företag; likaså önskar han att till fullo kunna göra den icke så obetydliga insamling af en, under trenne tjensteår åtnjuten lön, den han i anseende till den försträckning af medel, hvarmed hans sparsamma mor gått honom tillhanda, på åtskillige säkra händer utlånat, på det sluteligen han, med icke så alldeles toma händer, hos Friherrinnan skall kunna — som han säger: värfva mig, och omsider iordningställa sitt lilla bo. Ack Emilia! när jag tänker på min sällhet, att jemte en sådan varelse gå lifvets väg igenom, kan jag ofta icke annat, än under största tacksamhet mot Gud, sjunka på mina knän, och sända honom den varmaste suck, som så underbart styrt mitt öde. O! hvad jag vore lycklig, om endast ej det plågsamma medvetandet, att jag för Friherrinnan fördöljer mitt hjerta, skulle följa mig; kunde hon dock sjelf leda sig till rätta förhållandet, hvilket visst icke blefve svårt, endast hon med mindre bekymmerslöshet fäste sig vid hvarderas vårt hjertliga bemötande, och hvilket hon genom sitt säkra, lugna öfverlåtande, mera befrämjar, än förhindrar. Tror hon att Mathilda är blind för allt ädelt och skönt, eller tror hon, att tvenne hjertan ovedersägligt skapade för hvarann, under månadslångt dagligt umgänge, i evighet kunde förblifva hvarann likgiltige; eller — tror hon möjligen, att en enda tanke för C., den hon dageligen åkallar, rimligtvis kunde erhålla plats inom mitt hjerta. Icke ett ord, ej en blick tillkännagifver någon misstanke hos henne, hon visar sig så alldeles tranquil, och liksom aldrig varseblifvande den rodnad och de tårar, hvilka växelvis yppas på mina kinder, och hvilka af den emot henne iakttagne förbehållsamheten alldagligen ditjagas. O! kunde jag läsa i hennes själ, hvad hon härunder tänker, och om icke allt detta sluteligen skall leda till förminskande af hennes ömhet för mig. Dyre S., hvilken tjusningsmagt äger du icke öfver mig, då för den minst ljusa af dina föreskrifter, jag äger styrka att uppoffra hela min själs lugn.

Den 30 September.

Alltid samma lycka! samma hjertats ljufva hängifvenhet — och samma döds lugn hos Friherrinnan. "Hör Mathilda", sade i går Friherrinnan under det jag i höstskymningen satt och spelade några nätta nya sångstycken, dem S. lärt mig, "hör Mathilda, hvarföre spelar du aldrig nu mera mitt och min Gustafs lilla älsklings-stycke? Det gjorde du likväl alltid förr, och som jag tyckte — med så mycket nöje. Du drog dig då, gärna och ständigt till minnes, hvilken fröjd du derigenom beredde mig." — "O!" utropade jag med sammanpressad, ångerfullt hjerta, "det gör jag äfven i dag, och alltid, och" ... men nu kunde jag ej längre tillbakahållas, jag flög till hennes fötter, derifrån hon med moderlig ömhet drog mig upp till sitt bröst, kysste med den huldhet — hvilken blott kan yttras af en varelse, liktänkt med henne — tårarne ifrån mina kinder, i det hon med hjertliga ord ofvertygade mig, det hennes mening ingalunda

varit att såra mig; "låt mig nu höra det kära stycket", bad hon derefter smekande, "men sjung det icke med någon tårdarrande röst, så älskar min Gustaf det visst icke." Jag sjöng nu, och spelte det så länge, så bra, och så klingande, jag någonsin kunde; då jag omsider vände mig om, såg jag i skymningen S. sittande i soffan tätt intill Friherrinnan med, som jag tyckte mot hennes knä lutadt hufvud; jag steg upp, närmade mig med en underbar, ännu oförklarlig känsla, soffan, då Friherrinnan plötsligt uppstigande och ännu en gång kyssande min panna yttrade: "Ser du min hulda Thilda, huru äfven Herr S. icke kan undvika lemna mig sin varma tacksägelse för det nöje jag och ingen annan vetat förskaffa oss; måhända skall detta stycke numera omtyckt af oss båda, blifva en orsak, att framdeles af dig oftare utföras." Vi återgingo derefter till de andre rummen, där ännu ett par timmar, under vanliga ämnen bortpratades. Att vårt ömsesidiga förhållande således icke helt och hållit undgått Friherrinnans uppmärksamhet, finner jag bestämdt af hennes fint yttrade pique, men, dervid stadnade äfven alla bevis.

I går och i dag hafva vi tillsammans gjordt temmeligen vidsträckta promenader; Friherrinnan har sjelf velat taga egendomen något så när i sigte, hvarföre vi straxt efter intagne frukostar begifvit oss å väg. Hvilken obeskriflig sällhet erfar jag icke af, att se henne under promenader betjena sig af S—s arm, som under det han varsamt och sirligt stöder henne, likväl oupphörligt genom de ömmaste blickar låter mig finna, huru kär jag är honom. Blir under vandringen jag ett ögnablick efter, eller omärkt snafvar öfver en liten stubbe, glömmar han ovilkorligt, hvilken ledare-plats han innehar, i det han med blixstens hastighet ilar att hjälpa mig. Friherrinnan ettdera — märker ej eller låtsar icke märka, det i hvarje ögnablick sig uppenbarande kärleksfulla i hans uppförande, ty merendels upptages under sådana momenter, helt och hållet hennes uppmärksamhet, af någon nedlutande gärdesgård, någon illa sådd åker, några ojemna renar, eller dylikt, till dess hon, en god stund efter det han redan ödmjukt och väntande stått invid hennes sida till fortsättande af promenaden, tankfullt emottager hans arm.

I går aftons, och likaså i dag föremiddags, under det Friherrinnan, som vanligt promenerade i salonen, genomgick jag, för att bevisa henne huru oändeligt gärna jag drog mig till minnes hennes önsknings, flere gånger det lilla stycket; men tror du Emilia jag derunder tygligt tyckte mig se, huru S—s anlete för hvarje gång stycket af mig upprepades, alltid mer och mer mulnade; jag ville först icke fästa uppmärksamhet dervid, men kunde sluteligen icke undgå att märka, med hvilken småironisk ton, han, i det han för mig framlade några andra sångstycken frågade: "om jag ej trodde tangenterne genom detta endas mer än beständiga återupprepande, möjligen kunde komma i så starkt obestånd, så de vid andra styckens exequerande blefve obrukbara?" — "Det är visst möjligt" svarade jag leende, i det jag bläddrande igenom noterne, uppslog ett litet, hvilket i synnerhet vunnit hans tycke. Nu var pannan åter fullkomligt ljus och klar; med glädtighet satte han sig ned vid flygeln, samt accompagnerade mig med sin sköna röst; till så många stycken, notboken möjligen kunde medgifva.

Då på eftermiddagen under S—s ledning jag genomgick en något svår sonate, den vi redan åtskillige gånger förut öfvat, tog han plötsligt min hand ifrån instrumentet, förde den med hjertlighet till sina läppar, i det han med den mest innerliga ton frågade: om det verkligen endast och allenast var Friherrinnan jag så varmt ihågkommit, under det jag med så mycken känsla omspelte det lilla sångstycket, i går, i dag, jemte flere gånger förut; eller om icke någon tredje person blandade sig i detta minne. — "Förlåt mig min älskade Thilda", fortfor han, "men jag älskar dig så gränslöst! Du är så helt och hållet det enda, högsta näst min mor, jag i denna verld högaktar och värderar; du! den första, tror du mig Mathilda! den första qvinna, för hvilken mitt hjerta med kärlek och ömhet slagit; därför finner du mig ända till löjlig svaghet angelägen om, att ingen annan karl på jorden skall äga din minsta tanke. Försäkrar du mig upprigtigt härom, vill du lugna mitt hjerta med det hopp, att hennes Gustaf, den af mig som rival, så mycket frugtade, icke funnit eller någonsin skall finna, någon liten plats i ditt hjerta." Jag hade med förundran åhört honom; men jemväl med den största lycksalighet insupit hvarje i hans yttranden uttalad ömhetsbetygelse, och kunde för blandad glädje och smärta, att möjligen af honom kunna misskännas, i början ej svara ett ord. Omsider, då genom en tåreström min känsla fått luft, blef jag dock i tillfälle försäkra honom, huru mycket han misstagit sig, huru jag alldrig ännu sett Baron Y. och så mycket mindre ej någonsin egnat honom någon annan tanke, än den Friherrinnan under samtal om honom flygtigt mig meddelat. S. syntes häröfver storligen förundrad emedan han varit fast öfvertygad om, det jag åtminstone i början af Baronens hemmavaro ännu icke lemnat staden. Du tror ej Emilia, huru tillfredsställd jag var öfver Rosas påfund, att just till Baron Y—s hemkomst, beifra min utresa till Liljedahl, ehuru i anseende till honom — mig visst icke underkastats någon farhåga, var i det hela jag nu rätt lycklig, att så lätt kunna vederlägga S—s tvifvel. Nu god natt, Friherrinnan hvilar redan längesedan, äfven jag hastar att söka hvilans skydd.

Den 20 Oktober.

De gulnade och spridda löfven, jemte ofta förnyade regnskurar på fönsterrutorne till min lilla älskade

kammare, göra mig redan alldagliga påminnelser om den skiljsmessa, som ifrån denna för mig så kära ort, ifrån honom, hos hvilken min tanke ständigt hvilar, alltför snart mig förestår. Förgäfves önskar jag tusende gånger om dagen, att i jernband kunna binda den, ack! så flygtigt bortilande tiden, men fåfängt, fåfängt! endast en enda vecka återstår mera till njutande af denna utsägliga sällhet, umgänget med honom, som för mig utgör allt, hos hvilken jag finner hela min värld! I dag ännu förkunnade mig Friherrinnan, det hon sednast den 1 November vill vara i staden, emedan, utom små oekonomiska bestyr derstädes, hon för sin helsas skull, icke derutöfver vågar fördröja sin hemkomst. Det är äfven i anseende till den ovanligt vackra och torra hösten, hon ända hitintills uppskjutit sin återfärd. Jag kan vid alla dessa tillredelser nu mera omöjligt vara glad. När, när? O! inhöljt i mörker är för min själ den tid, då jag får återse honom, och Gud vet under hvilka omständigheter. Mitt hjerta står af ovilkorlig ängslan, endast jag tänker härpå, hvem! hvem! skall väl lösa mig mitt ödes ännu alltför dunkla gåta?

Härom dagen då jag jemte S. på trappan af det lilla trädgårdstemplet satt och betraktade hösten, hvilken i hvar fläkt, i hvar strå, uppenbarade sig, och hvilken minutligen gaf mig påminnelse om huru jag, snart nog fjerran härifrån, skulle pröfva dess våldsammaste period; frågade mig S. hazardsvi, af hvilka personer såväl fruntimmer som karlar jag af Friherrinnans umgängen funnit mesta nöjet, och följakteligen ansett intressantast, Utan att öfverväga, der det ej kunde komma ifråga, citerade jag bland dessa: Grefvinnan X., Fröken E., min lilla Rosa, Baron Paul C. och inga fler jag kunde draga mig till minnes. — "Baron C.!" utropade S., "jag har sett honom, han är verkligen en utmärkt ung man, han torde väl oftare umgås hos min tante?" — "Ja, mycket ofta, han räknar till henne någon slägtskap." — "Ja, jag vet det, nå, då har du min älskade Thilda icke kunnat underlåta finna den högst i ögonen fallande skilnaden mellan honom och de flesta unga karlar? Säg, är han ej tillika då han nemligen vill, utomordentligt hygglig?" — "Jo, men du må väl tillägga: då han nemligen vill, ty han vill det verkligen icke alltid." — "Och ej mot alla", tillade S. — "Ja väl så", återtog jag; berättade honom nu Baronens inträdes-monologe till mig, första gången jag hos Grefve X. kom i någon beröring med honom, bifogade tillika, enligt rättvisan, den utmärkta uppmärksamhet, ja vördnad, han, för att godtgöra sina obetänksamheter, derefter emot mig iakttog. S—s panna rynkades härunder märkbart, hans anlete upptäcker ögonblickligen om innom honom något mindre behagligt försiggår. "Nå, huru blef förhållandet derefter herrskapet imellan", återtog han efter en stund, sedan fårorne i pannan jemnats; "Godt, min Ferdinand, rätt godt; å Baronens sida till och med innerligare än jag det kunnat förmoda, ty" ... och nu fick jag lof att göra S. ett upprigtigt förtroende af Baronens mig nyss gjorda anbud. "Min Gud! min Gud!" suckade S., då jag slutat, och stora svettperlor rullade härvid långsamt utför hans panna, "och du har redan gifvit honom ditt bestämda afslag; hvad har du förkastat Mathilda? O! ehuru all blod härvid af ursinnig glädje strömmar tillsammans i mitt hjerta kan jag likväl ej afhålla mig att ännu en gång utropa: hvad har du förkastat genom afsläendet af en sådan varelses hand: lycka, välstånd, börd och hvad kan jag väl erbjuda dig, som till en ringa del kan ersätta allt detta. Gud! det var för mycket, och just han! han!" — Jag hade ej kunnat föreställa mig att erfandet af en i det hela så ringa sak, till den grad skulle uppröra S. och var nu verkligen rätt brydd, att bos honom kunna återställa lugnet. Med ömhet föreställde jag honom, att endast den sanna upprigtiga kärleken kan utgöra människans lycka; att jag aldrig — aldrig kunde hysa annat än en vänskaplig känsla för C., huru jag skulle bedragit honom och hans arma hjerta, om jag hycklat den ömhet jag ej kände samt, huru mitt samvete aldrig kunnat gilla en förbindelse, der, i sådant fall endast världsliga uträkningar kommit i fråga. O! huru lycklig var jag nu deremot att äga en persons kärlek, den jag af hela min själ för dess eget rika inres skull fick älska och akta; vid hvars vedermälen af huldhet, min ömtålighet ej behöfde lida af den tanke, att ifrån motgång och medellöshet blifvit upphöjd till rikedom och rang, ty hvar finnes väl den man, hvilken vid dylika omständigheter, under lifvets ombytliga skiften — icke lätt glömmet qvinnans högsta enda goda, hennes finkänslighet, den der en gång vårdslösad och förglömd, ovilkorligen måste förtvina och dö.

"O! du är för hård i dina omdömmen min Thilda", utropade S. under det han med häftighet slöt mig i sina armar; "vore jag rik, ägde jag den rang, hvarom du talar, jag ville trotsa en hel värld i kärlek och uppmärksamhet mot dig! tror du mig; häri — säg?" — "Ja! ty du är också ej lik någon af denna värld." — "Men Baron C., honom skulle du ej tro?" — "Jag har aldrig tänkt mig något fall vis à vis honom, emedan jag aldrig kunde älska honom." Vi gingo härefter tillbaka till Friherrinnan, hvilken troligen redan saknat oss; S. med ett ganska upprördt sinne, till den grad hade mitt oväntade delgifvande verkat på honom.

I dessa rader säger jag dig åter ett: farväl, från dessa kärlekens och sällhetens nejder; när o när! skall jag återse dem, eller härifrån blifva i tillfälle, att för dig tolka min lycka, och, skall hon väl, under dessa tider så ljuft uppblomstrad för mig, någonsin komma att gifva några skördar! Må väl; efter några dagar, hör du åter ifrån mig.

S. den 3 November.

Åter här, åter här omsnärjd af otrefnad, fåfånga och dårskap. O Gud! hvar äro nu de sällhetstimmar, dem jag njöt under kärlekens omgifning! Borta! borta! för att måhända alldrig mera återkomma. O Emilia! kunde jag i den djupaste vrå af verlden undandölja min varelse för dessa lefnadalustige plågsamma människor, hvilka i hvirflande strömmar, alldagligen hitrusa, att i utnötta phraser göra Friherrinnan sina välkomstöskningar; skulle jag nännas, och skulle jag af den hulda välgörarinnan våga utbedja mig den nåd, att ej behöfva blifva deltagerska i de sammankomster, hvilka så väl inom, som utom hus stundeligen företagas, men ack! jag är pligtig henne hörsamhet, och måste således Emilia, måste med ett för verlden helt och hållet slutet hjerta likväl dricka af dess grumlade drägg. Friherrinnan som efter sin öfverståndna resa känner sig ovanligt rask, föreslår redan hvarjehanda bjudningar, dem hon för åtnjutne nöjen, tycker sig stadsboerna skyldig; i följd hvaraf hon om åtta dagar tänker arrangera ett stort café, samt om fjorton, en masqueradbal, den hon redan på —krona omnämnde, och hvartill en otalig mängd folk så väl lands- som stadsboer komma att inviteras. Jag önskar sannerligen att dessa tider lyckligen skola förbigå, på det ändteligen, det ljufva lugnet åter må kunna efterträda denna storm. Nu har jag dock fullt och fast beslutat, att ej längre förtiga för Friherrinnan mitt hjertas hemlighet, under hopp, att hon till mina, och min dyre Ferdinands önskningar icke skall neka sitt bifall. Den glada sorgfria Rosa är redan jemte sina föräldrar inflyttad till staden; äfven hon, gjorde mig i dag ett kort besök; o! den som ägde hennes frid! den ljufva lyckliga själen!

Den 20.

"Men en dröm, en tålig dröm allent,
Var mitt svärmeri, min tjuvnings verld."

Huru skall jag väl Emilia! genom penndrag äga förmåga att för dig tydliggöra min gränslösa smärta! Anar du ej det qual jag lider, att ifrån den lyckligaste varelse under solen, känna smärtan i dess högsta vidd! — Ser du icke huru jag med dunkla förgråtna ögon, går en brud, hemförlofvad åt sorgen, och åt en varelse, den min blick ännu ej skådat, den jag alldrig alldrig kan älska; emedan mitt hjerta evigt tillhör honom, hvars namn jag numera ej vågar uttala, hvars minne är ett brott att tänka. — Som du ju visste, var min alfvarliga föresatts att upptäcka för Friherrinnan min kärlek till S. — Jag hade i anledning deraf, morgonen efter det jag sednast tillskref dig, mera tidigt uppstigit och gick nu med väl något klappande hjerta, men likväl i själen glad och nöjd, att ostörd i hennes sköte få öfverlåta mina känslor; jag hade knappt hunnit inträda, då hon med emot mig uträckta armar utropade: "Ack! min Mathilda! du kommer ju verkligen som ett vänligt budskap, jag har hela morgonen otålig väntat ditt uppvaknande, för att ändteligen en gång blifva i tillfälle för dig yppa en önskan den mitt hjerta länge hyst, och hvars uppfyllande kommer att göra din mor en himmelsk glädje, men som äfven naturligtvis helt och hållet beror af dig sjelf." Vid dessa ord, hvilka fullkomligt tycktes henne förestafvade utur mitt eget hjerta, kände jag mitt bröst liksom krampaktigt sammanpressas; jag behöll dock min fattning och nedsatte mig vid hennes vink, med spänd uppmärksamhet vid hennes sängbrädd. "Säg mig nu såleds först, mitt älskade barn", fortfor Friherrinnan, "älskar du din mor ännu beständigt med samma dotterliga tillgifvenhet, hvilken du en gång sade, att gjorde dig så innerligt, så öfvermåttan lycklig?" — "Ja! vid Gud! lika beständigt!" — "Nå väl, vill och kunde du för hennes önskningars uppfyllande, som endast och allenast åsyfta ditt eget väl, uppoffra, om så fordrades, några ringa fördelar, eller till och med flygtigt förgående ömhetsrus, hvaruppå du dock alltför osäkert kunde bygga din lycka, för att på hennes mera erfarna och bepröfvade råd, stöda din kommande framtid?" Jag kunde för smärta knappt svara: "ja! jag kan och vill allt, som möjligen kan tillfredsställa min välgörerska." — "O! Mathilda! då kan och vill du äfven uppfylla en mors hjerta med himmelsk lycksalighet, du vill som min Gustafs hulda maka följa honom på hans lefnadsbana; du vill skänka honom din kärlek, din tillgifvenhet, och genom en ständigt fortfarande ömhet till honom, godtgöra hans mor, de lidanden hon, i så många mörka tider utstått; svara mig, vill du det?" — "Ja! jag vill bjuda till", utpressade jag nu med en tung suck, och nedsjönk, nästan utan all känsla invid hennes säng, där hon nu i sin moders fröjd smekande öfver mig nedkallade himlens välsignelser. Derefter framtog hon ett af hennes son skritvit bref, der ur hon delgaf mig, hans i anseende till mig yttrade tankar och önskningar. Att de alla voro en följd af Friherrinnans honom lemnade meddelanden om mig, kunde man tydligt finna, likväl upprepade han åtskillige gånger deri, huru han alltid skullo anse som den ljufvaste lycka, att genom den älskade modrens hand, erhålla sitt lifs följeslagerska, så mycket mer som hans hjerta hitintills förblifvit fullkomligt fritt; och hoppades han således genom en sann kärlek i en framtid kunna förvärfva sig sin ännu obekanta men likväl högaktade bruds ömhet, han delgaf vidare Friherrinnan, huru i följd af allt detta, han vid erhållandet af mitt gynsamma svar, genast skulle lägga in om det afsked ifrån tjensten, hvarförutan han icke skulle hafva hjerta fästa sin unga maka; ty att beröfva sin mor henne, den han visste hon älskade lika mycket som honom sjelf, ville han alldrig. Han bad henne således ännu en gång att med aldraförsta delgifva

honom mitt svar, hvarefter han ville underrätta henne till hvilken tid, hon till vår förening bestämdt kunde hemvänta honom. Kan du således nu tänka hvad jag utstod, Emilia! O nej! du kan det ej, emedan du själf är lycklig, emedan du älskar af eget hjertas val, emedan du aldrig, knappt till namnet lärt dig fatta motgången.

Jag låg länge, under den kvalfullaste oro nedsjunken på mina knän, icke en enda tår kom att lindra min smärta; jag hade blott en önskan den att i ett nu kunna förgås; men ack! smärtan dödar ej, hon tår och gnager, lik vampyren, på det arma hjertat, tills det öfverfullt af sorg, men utmattadt på glädje, måste förtvina! Huru ofta ville jag ej följa dess lockande röst, och för henne i ett enda ord förklara, huru af hela min själ jag älskade S. Men, att beröfva henne den sällhet, jag i lefvande drag såg tecknad i hennes anlete, att kullstörta ett hos henne länge närt och nu stadfästadt hopp, att för kärlek, huldhet, vård och modershyllning, så ömt bevisad emot den olyckliga fattiga fader- och moderlösa flygtingen, lemna den uslaste otack, nej! nej! — Jag uppreste mig nu med häftighet, på det icke åter den förrädiske bilden af honom, såsom skiljoman skulle framträda, lindade mina båda armar kring hennes hals, och uttalade med fast och stadig röst, den tro, jag som tillgifven maka till hennes son, som älkande dotter till henne evigt ville hålla.

Friherrinnan yttrade härunder icke ett ord; hon tryckte mig endast med innerlighet till sitt hjerta; och jag, jag tackade innerligen Gud! som under en så svår stund meddelat mig ett sådant mod, och en sådan beslutsamhet. Ännu samma dag besvarade Friherrinnan, Baronens bref, i det hon å mina vägnar meddelade honom mitt vänliga antagande af hans anbud. Jag hade med temmeligen ståndaktighet genomlevvat evigheten af denna dag, åtminstone hade ingen enda tår derunder förrådt hvad jag kände, men, huru förtrolig blef deremot natten med min smärta, huru tyst och trogen emottog ej hon i sitt sköte hvar suck, hvar lidelse den tolkade. Äfven han, för hvilken de alla sändes, blef genom ett långt bref, det första och det sista, i ord, dem helt och hållet min känsla uttalade, underrättad om huru grymt mitt öde sig förbytt, huru han, evigt endast han, till min sista suck skulle äga min osvikliga trogna kärlek, ehuru jag af pligten uppfordrades att försaka allt, som kunnat göra mig lifvet ljust och gladt. Att han vore öfvertygad om min tro, vore sluteligen det enda band som härefter kunde fästa mig vid lifvet, och hvarförutan, det verkligen skulle blifva mig en mörk fasansfull graf. Att dessa rader blefve de enda som någonsin skulle vexas oss imellan, derom bönföll jag nu med hjertlighet, och ville jag äfven i uppfyllandet af denna önskan finna hans tillgifvenhet, och fortfarande vänskap för mig. Förmiddagen efter denna genomvakade natt, förde jag under någon skällning, till Friherrinnan detta couverterade men oförseglade bref, i det jag bad henne, då bud skul le yppas till— krona, sin ägare tillhanda afsända detsamma. "Till S.", sade Friherrinnan, i det hon kastade ett öga derå, "och oförsegladt? Se här, jag håller just äfven på all med posten till honom afsända ett bref, för att lemna honom några uppdrag dem jag vid min afresa glömt, försegla länge ditt." Härvid sköt hon lack och ljus till mig. Jag ville gripa efter sigillet; "kors! du har ju din ring på dig, då vill du väl ej betjena dig af andras namn — skynda nu." — Jag såg på henne, och förseglade sluteligen brefvet med min egen ring. "Se så", skämtade Friherrinnan, "det innehåller väl någon begäran om ett eller annat af hans sköna sångstycken, kan jag tänka, eller också någon varning att ej rida Sultan, eller huru? men, gif hit", och nu förseglades det med ögnablickets hast inneslutet i hennes eget, hvarefter betjanten i flygande språng ilade att inlemna detsamma å stadens post-contoir. — Det stora caffét försiggick under mycken ståt, några dagar derpå; hvilket tvång denna, så väl som hvarje tillställning beredde mig, kan du väl tänka. — Friherrinnan, med sin eljest så ljusa blick, är likväl nu fullkomligt blind för de lidanden jag erfar; hon ser i mina affällna bleka drag endast en följd af den vanliga brudsorgen, hvilken hvarje flicka nödvändigt måste röna. Menniskorna voro sig lika, så väl den ena som den andra, äfven så min lilla Rosa, i tillgifvenhet för mig.

Morgonen af masqueradbalen inträdde Friherrinnan med glädjestrålande anlete i mitt rum: "se här min älskade dotter", yttrade hon i det hon till mig framräckte ett sirligt bref; "och här", nu lade hon under moderliga tårar en gyllene ring på mitt finger, "förlofvar jag dig på mitt moders-ord, med: troheten, ömheden och redligheten; denna, sänder dig min Gustaf, Gud välsigne edert förbund!" Jag sjönk till hennes bröst. Brevvet innehöll de varmaste tacksägelser, och försäkringar, tecknade af Baronens egen hand; att de skulle gjort min lycka om jag med någon slags ljummare känsla, kunnat uppfatta dom, vill jag väl medgifva; nu deremot drogo de kring mitt hjerta en isskorpa den Friherrinnans ömhet forgäfves sökte smälta. Mot aftonen då gästerna voro samlade, offentliggjorde Friherrinnan min förlofning med hennes son, Baron Gustaf Ferdinand Y. — Gud! hade hon åtminstone i sitt ovetande, uteslutit det sednare namnet, hvars oförmodade upprepande åter höll på att beröfva mig min, med så mycken svårighet tillkämpade fattning. — Jag hade verkligen icke af brefvet fäst mig vid det i familjen allmänt antagna namnet, hvilken troligen skulle gifvit det sitt enda interesse. Huru plågsamma de otaliga gratulations-upprepningarne föreföllo mig, anar du väl; jag tackade himlen då den förskräckeliga samlingen, i de för omklädning upplåtne rummen, änteligen drogo sig undan, hvarunder äfven jag fick tillfälle att hemta nya krafter. Balen var mycket brillant, masquerne täflade i lux och dyrbarheter; man såg här icke flere än högst fem å sex åldriga fruar, hvilka icke buro mask. Som jag icke gärna ensam, ibland denna skara kunde förblifva omaskerad, begagnade jag, med

Friherrinnans tillåtelse, mig endast af en tät svartslöja, hvilken tillika med en svart underklädnad fullkomligt dolde, så väl det minsta af mina anletsdrag, som figur. O! huru väl fann jag mig ej i denna mörka svepning, hvilken så sannt öfverenstämde med känslan i mitt inre. Efter ett par contradanser, dem jag ej dansat, närmade sig mig en svart domino, samt anhöll om den kommande dansen; men, som jag alldeles icke ärnade dansa, gaf jag honom ett bestämt afslag. — "Ni afslår dock ej den hjertliga lyckönskan en upprigtig vän vågar göra er, Mamsell Sommer!" återtog masken, "måtte ni ernå all den sällhet jag så varmt öfver er nedkallar, och den jag endast åt er såsom Baron Y:a lyckliga brud, med lugn och sann tillfredsställelse kan önska." — "Jag tackar er af allt hjerta, Baron C.", utsade jag med något staplande röst. "Att denna önskan är upprigtig känner jag i djupet af min själ, Gud gifve den endast måtte uppfyllas!" — "Huru kan väl en lycklig brud draga annat i tvifvel", utsade nu med tydlig röst, en bakom mig stående mask, i purpurrod gyllenestickad domino; "får jag lof att dansa med er nästkommande dans, Mamsell Mathilda?" Gud! hvilkens röst igenkände jag ej bestämdt i den, hvilken sednast tilltalat mig; jag förmådde af förskräckelse knapt svara; "sorgen dansar ju ej." — "Åh!" återtog masken ironiskt, "sorgen glömmet oftast sin sorg, i synnerhet då den är tillskapad; vill ni verkligen icke vara så god och dansa med den resande gratulanten en enda quadrille? för att ännu en gång upplifva ett det sista sönderslitande minnet af hans lycka på —krona." — "Gud! Ferdinand! också du? vet då att den verkliga sorgen känner evigt sin saknad, glömmet aldrig under sina tärande qual, den hvars misstroende i hennes hjerta omvred smärtans dolk. Nej! sorgen känner sannerligen icke livvets glada dansar." Jag hade för hela världens goda icke längre kunnat qvarstadna i den bullrande salonen, och hastade nu derföre i min sängkammare der jag bortgret flere timmar. Jag skulle just, dertill föranledd af en häftig hufvudvärk, uppstiga ifrån min plats, för att hos Annette anhålla om något ättika, då jag med den grufligaste förskräckelse varseblef, stödd emot dörren, och belyst af det matta sken som det ensamt brinnande ljuset spridde, samma röda Domino, i hvilken jag trodt mig igenkänna S. — "Förskräcks ej för din älskling, Mathilda", uttalade med låg röst den välkända stämman, nalkades mig med ilande steg, och sjönk, förrän jag det kunde hindra, med aftagen mask, framför mina fötter. "Förlåt din Ferdinand", hviskade han nu, i det han i sina armar häftigt omslöt mig, "att han icke kunnat afhålla sig ifrån sällheten af att se dig. Förlåt, att han i afton så svårt sårat ditt hjerta; lofva honom, att icke sörja, ty kanske skall ännu glädjens sol komma att lysa oss. O! lemna mig detta löfte så troget, som jag villfar din begäran, att icke med en enda rad smärta ditt sinne. Lofvar du mig det? Jag medtar nu detta löfte; behåll deremot du detta hvilket skall påminna dig mig; och nu farväl! jag res i ögnablicket." Vid dessa ord slöt han mig ännu en gång till sitt bröst, tryckte en kyss på mina läppar och ilade utur rummet. Drömde jag, eller var ja vaken, var det verkligen min utsägligt älskade Ferdinand, af hvars armar jag nyss så huldt omslutits? Ja! hans qvarlemnade gåfva, ett skönt och honom fullkomligen likt portrait hvilade ännu i min hand, och förvissade mig således tydligen derom, att min syn ej varit någon villa. Gud! med hvilken hänryckning tryckte jag ej den döda bilden till mitt hjerta; huru många tusende kyssar slösade jag ej på de älskade dragen; i deras betraktande glömde jag helt och hållet allt mig omgifvande, tills jag änteligen, trött af tårar och oro mot kl. tolf djupt insomnade. Emot fyra väcktes jag af Annette, hvilken högeligen förundrad att finna mig hvilande på mitt rum, berättade huru Friherrinnan, ständigt upptagen af bestyr för fêten, icke förr än just nu saknat mig, huru man nu först en hvar rustade sig till soupéen, och Friherrinnan således afsändt henne att i mina rum efterleta, och afhemta mig. — Jag kände vid det försök jag gjorde att resa mig upp, mitt hufvud angripet af en så våldsamt värk, så det hade varit mig alldeles omöjligt att vidare inträffa bland societén, hvarföre äfven Annette, sedan hon med eau de cologne och ättika, hjälpt mig att badda hufvud och tinningar, åter lemnade mig i ro. Först emot kl. 9 vaknade jag utur den djupa sömn, hvori jag efter Annettes bortgående forfallit, och kände till min tillfredsställelse, mig af den åtnjutna hvilans ganska stärkt. Friherrinnan, hvilken öfver min opasslighet varit högst orolig, och som redan flere gånger under min sömn låtit efterse mitt tillstånd, blef nu af mitt personliga inträdande till henne, åter lugnad. Hon berättade mig der efter, huru hennes gäster först emot klockan 7 skingrats, sedan med den största liflighet dansen under hela natten fortfarit.

Sedan äfven Friherrinnan på förmiddagen uthvilat, företogs på eftermiddagen under hennes egen tillsyn, den vanliga efterstädningen, rengörandet och undanförandet af silfver, kristaller etc, putsning af speglar, kronor och dylikt, under hvilket oroliga stök jag således i mitt rum öfverlemnades fullkomligt till mig sjelf. Min ljufvaste och ständiga sysselsättning blef härunder betraktandet af dens bild, vilken för evigt var förlorad för mig, ty, det bedrägliga hopp, hvarmed han, så alltför fålängt sökt dåra, så väl sitt eget, som mitt hjerta, måste ju för alltid ifrån min själ förjagas; var jag ej med synliga band och med hela världens kännedom, smidd vid en, af mitt hjerta snart sagt afskydd varelse; ägde icke hon, mitt sjelfgifna, orubbeliga löfte, hvilket endast döden kunde lösa. Hvar fanns då för mig mera något hopp? o! begick jag icke redan ett fel genom emottagandet af den dyra bilden; var icke dess ständiga och älskeliga betraktande ett grymt brott emot den tillgifvenhet jag med en så dyr ed förpligtat mig till Baronnen! Mitt fasta beslut blef nu, att till lugnande af mitt samvete, ehuru tillika mördande för mitt hjertas sista glädje, så undangömma portraitet, att min blick, om äfven till lindrande af den största smärta, aldrig skulle komma att nå de älskade dragen, hvarefter jag under strömmande tårar, inhöljande bilden i flerdubbla papper, sluteligen nedlade paquettet i en liten, ständigt tillsluten byreaulåda. — Nu kände jag mig lättad, och gick att efter detta glädjens begravande åter uppsöka

Friherrinnan. — 1 går och i dag, hafva hennes tankar allenast upptagits af tillrustningen för den blifvande föreningen; som vanligt afser hon ingen kostnad, ehuru stor den än må vara, emedan hon önskar det hennes sons bo, skall blifva propert och elegante. — För att som hon säger: fågna så väl sig sjelf, som mig, har hon redan till den 5:te Maj (min födelsedag) bestämt vårt bröllop. — Rosas är äfven till den 4:de, hennes samma dag infallande namnsdag, utsatt. — Vår bröllopsdag! hu! vid blotta tanken härfpå isas verkligen mina lemmar.

Den 1 December.

Snön yr i hvirflande flockar utanför mina fönster, och tyckes med friskt mod under vindens hemska sång, vilja dansa höstens sluteliga dödsdans. — Huru kalla kännes ej redan vindens ilar, huru kall hela världen i kring mig! — O! hvad jag längtar efter dig! Emilia, för att ännu en gång vid ditt hulda bröst, få värma mitt äfven redan stelrande hjerta.

Du tror väl min vän, att jag gråter och klagar nu, som förr, öfver förlusten af mitt hjertas vårdagar! o nej! icke en enda tår fugtar mer mitt öga; de äro alla, dessa vekliga bevis på svaghet och vankelmod, af mitt förnuft förviste i evig landsflygt. — Jag spelar, jag sjunger, jag dansar; — jag till och med skämtar ibland, och i synnerhet i sällskap, ty, jagar ju en blifvande, i lycka afvundsvärd svärdotter till Friherrinnan Y. en naturligtvis såsom högst lycklig ansedd, firad och fjesad brud till Baronen! Huru skulle jag väl i Friherrinnans egna, eller i världens ögon, på hvilka hon gör icke ringa afseende, genom yttrande af sorg, nännas beröfva henne den tillfredsställelse, hon i känslan af att hafva heredt min sällhet så ljuft njuter. Jag sömmar således nu i kapp med Rosa, i rödt och blått, gult och grönt, med ett ord i alla lifvets ljusaste färgor, till min Fästman Baron Y. en prydlig tabatier, hvarå glädjens rosor i skön förening muntert vexla om. — Julaftonen, den milda, fordom äfven för mig fridbådande, nalkas ju med snabba steg, då ju vanligtvis man till den, hvilken ligger ens hjerta kärast, och ens tanke närmst, finner fröjd uti att lemna något litet minne. — Friherrinnan har nu, oförmärkt likväl, uppmanat mig till denna lilla uppmärksamhet emot Baronen, hvarföre du äfven kan se timme efter timme på, mitt arbete någon ny knopp, eller friskt lefvande blad slå ut. Dessutom, stjal jag mig ännu, och det sker så gärna, till ett annat arbete, nemligen ett par i tapisseri sydda gungstols-öfverdrag, till min älskade mor; de skola ofta påminna henne om mig, det vet jag äfven derföre, att sjelfva platsen alldageligen af henne begagnas. Mönstren dertill äro oändeligen vackra, och föreställa: det ena, Jesu födelse i krubban, och det andra: hans tåg, jemte Joseph och Maria till Egypten. — Jag njuter verkligen på förhand, af den fågnad denna gåfva skall bereda Friherrinnan, emedan jag vet henne högst svag för smakfulla tapisseriarbeten. — Rosa! det jolrande muntra barnet, virkar under sång och qväden in både silfver och guld, i långa sköna kedjor till sin älskade! hvars namn likaså troget leker på hennes läppar, som hans bild djupt tyckes inpräglad i hennes själ; och för all med så mycket större täflan kunna fortskrida på dessa arbeten, hafva vi härunder beslutat, att turvis hos hvarann tillbringa våra arbetsstunder, hvilka också äro de enda jag med sann njutning vet värdera, och som dertill Gudskelof, under dessa återstående julveckor så bestämt komma att upptaga min tid, så alla lustbarheter och nöjen, nödvändigt derunder måste åsidosättas. Huru ofta sväfvade ej mina tankar under denna eviga enformighet bort till dig! och huru tusende gånger suckar icke mitt hjerta efter att helst med en enda rad af din hand, blifva lisadt! Verkeligen vet jag ej, hvarifrån jag nu tagit det så säkra hopp, att rätt snart se denna min varma önskan uppfylld. O! måtte jag dock deraf icke svikas.

Den 10 Januari.

Silfver och gull!
Kistorne full;
Men uti hjertat det arma.
saknaden varma!

Den tjugundefjerde December hade knapt ruskat sig till intåg, då den uppmärksamme brudgummen till sin brud, uti guld, dyrbarheter och genteliesser, ordentligt lät sina känslor öfverflöda. Verkeligen stodo redan vid mitt uppvaknande, uppradade på mitt nattbord, och inlagdt i sina prydliga lådor och paquetter, gyllene armband, halskedjor, smycken, örprydnader m.m., hvilka med sina skimrande ädelstenar, infattade i det renaste guld, visserligen voro ganska vackra att åse. Sidentygspackor, den ena dyrbarare än den andra, voro i höga rader uppstaplade öfver hvarandra, icke en enda nipp eller behöflighet, ja väl för en drottning, saknades ibland detta öfverflöd. Med en lätt suck öfverflög mitt öga allt detta, jag vågade ej låta den tala ut, eller gifva den ett mål för sin flygt; men påklädde mig blott med skyndsamt, samt hastade in till Friherrinnan, hvilken med öppna armar emottog mig. Här

afbördade jag nu för henne min tacksamhet i så hjertliga ord jag någonsin kunde, men, hvilken hon dock på intet vis emottog, emedan hon på samvete påstod sig icke till ringaste del vetat af detta, sin Gustafs föranstaltande. Hon var obeskrifligt glad hela dagen. Emot klockan sex, anlände Majorens, jemte Baronerne C., hvilka såsom Friherrinnans släktingar voro inviterade att hos henne spisa julgröt. Aftonen förgick under temmelig trefnad, hvilken den muntre Majoren med sina bizarra infall, ingalunda bortskämde; och hade jag endast ägt sinne för skämt, hade jag visserligen i den utstofferade blomsterprydda Fröken Doll, funnit rik anledning dertill.

Julklappar ordentligt haglade öfver oss under soupéen, ingen såg sig härvid lottlös, så företänksamt hade Friherrinnan tillställt allt. Ibland alla de många äfven jag erhöll, fäste i synnerhet tvenne af dem min särdeles uppmärksamhet; den ena bestod i ett grönt silkesnystand, hvilket på samtliga närvarandes anmaning, afnystadt, inneslöt ett litet på en grön snodd hängande genomskinligt hjerta, bekransadt med det utsöktaste bladverk, samt inuti, på ena sidan af boetten i guldbokstäfver: den 17 Nov. evig trohet, på den andra: den 5 Maj, min lyckas dag! Utanskriften å couveret var, och förblef mig fullkomligt obekant. Den andra gåfvan var ett litet skönt etui, innehållande af masivt guld, och i utmärkt arbete: fingerborg, sax, pennknif, nålfederal, pryl, ett par de sirligaste nyst-stjerner, samt en gyllene korkad kristalflaska. Utanpå dettas federal, upptäcktes med förgyllda bokstäfver i gris de lint maroquin, intryckt orden: *af den renaste vänskap!* min blick ilade ovilkorligt öfver till C., hvilken med nedslagna ögon härvid häftigt mumsade i sig en stor tårta. "Jag vet väl ej", stammade, jag med en tillbakatryckt tår, i det jag åter i sitt Couvert invecklade etuiet, "hvem jag egentligen har att tacka för denna prägtiga skänk; men att den med ett äfven rent, och dertill innerligt samt varmt hjerta emottages, vill jag dock försäkra den vänlige gifvarn." C. öfverfor nu, liksom för att borttorka värmen, hvilken så plötsligt uppstigit på hans panna, sitt ansigte med sin fina näsduk; att likväl den förrädiske tåren i hans öga, i ögnablicket derpå frambröt, varseblef dock troligen ingen annan än jag.

Sedan man nu alla åtskiljts, införde mig Friherrinnan i mitt rum; o! huru älskande visade sig här hennes hjerta, i de ofantliga packor af superfina lärfter, duktyger och parkumsbingor hon under den tid vi tillbringade vid bordet, låtit hit inbära. "Se här min älskade", yttrade hon, "detta blir min bästa julskänk till dig. Gud gifve dig lycka med alltsammans." Kan du fatta Emilia, hennes hjertas rikedom. O! den är outtömligare än den timmeliga och synliga hon besitter. Men nu, till dig sjelf, och mig. Min glädje, ja, min snart sagt ursinniga glädje, vid emottagandet af det bref jag på den första dag af detta nya år ifrån min själs syster erhöll. Du är Wilhelms lyckliga maka, o! huru öfverraskad blef jag ej af den ljufva underrättelsen. Ser du, känner du ej, huru öfver all tanke jag deröfver glädes; huru deltagandet i din sällhet är den sol, hvilken nu sprider lust och lif i min varelse. Jag har då ett foremål, till hvilket min tanke med begärlighet får ila; hvad jag tackar himlen, som under all min motgång gifvit mig denna rika anledning till fröjd. Och, just sjelfva Julafton, då jag i synnerhet så innerligt tänkte på dig. O! du lyckliga Emilia! din Julklapp öfvervägde i dyrbarhet alla i verlden; men, du vet väl äfven mer än mången annan, med hvilken fallet ej var detsamma; skatta denna rara gåfva. — Och, du får vistas och bo, med ditt hjertas vän, så nära intill dina föräldrar; hvilken glädje måtte du äfven derigenom erfaras; tvenne mil, de äro ju att betrakta som ett intet hvarunder ni, i kärlek få toura med påhälsningar hos så väl svär- som egna föräldrar. Ja! jag gratulerar dig af allt hjerta min älskade lilla Fru Pastorska, och skulle med ett gladare humeur sannerligen ej underlåta uppmana dig, att i visthus, mjölkkamrar och bodar insamla, såsom i synnerhet trefliga Presthustrur anstår, så många skinkstycken, smörbyttor, limpor och ostar, du och din hjertans kär, möjligen i ert bo kunna använda. Jag föreställer mig hvad du, jemte honom, lik "Frithiof med sin Ingeborg" skär många runor i isens famn, på den herrliga friska och frusna våg mellan B. och det trefliga Svanevik. Släföret här är redan ypperligt och isarne säkra, huru skall allt detta ej då vara hos eder. Den välkända klangen af de liflige bjellrorne, hvilka här stundeligen höras, påminna mig så tusende gånger om våra muntra färder der borta! O! dessa minnen! dessa minnen!

Att detta nya år gifvit rika anledningar till besök, och återbesök gissar du troligen; likväl äro till min innerliga tillfredsställelse de sednare å Friherrinnans sida snart sagt alldeles eftersatte, af orsak det hon ännu icke vågat blottställa sig, för den inträffade årstidens kyla. Vi läsa således, då ej främmande derifrån hindra oss, de långa vinterqvällarne igenom, för hvarann någon utvald lecture, den Baron C. alldrig uraktlåter att anskaffa, eller spelar jag för Friherrinnan några större stycken, hvarunder hon vanligen gör sin promenade längs rummet. Äfven upptages många timmar med återkallandet af min barndom, och mina föräldrar, vid hvilka ämnen Friherrinnan med särdeles uppmärksamhet fäster sig, och, till hvilka hon till och med ofta leder min tanke. Huru njutningsrika dylika stunder för mig äro, föreställer du dig säkert. Sålunda förgå under stilla enformighet mina dagar; icke ett ljud, ej en hviskning ifrån fjerran orter, hvilka till mitt hjerta kunde tala tröst. Allt är tyst och dödt, endast saknaden lever, hos mig förevigad!

Att sorg och glädje, löje och alfvar, under livvets pröfningar ständigt omväxla, är ju så vanligt, men att jag Emilia! under djup känsla af bekymmer och lidelser, så af allt hjerta, och åt ett högst intet kunnat öfverlemna mig till, om ock endast en ögonblicklig fröjd, skulle jag dock ej trott. Dock, som ju intet intryck, af hvad beskaffenhet det än vara må, hos mig ägt, eller någonsin kommer att äga rum, deraf icke du fått del, vill jag äfven, om ej för annat så, för att ett ögnablick åter med dig kunna tala skämtets språk, delgifva dig följande comiska tilldragelse. Som du vet, blef jag genom Friherrinnans godhet öfverhopad med öfverflödigheter af linnelärfter etc. Att dessa, för att ändamålsenligt kunna begagnas, äfven skulle fördelas, tillklippas och förfärdigas, blef tydligt. Friherrinnan som icke äger någon kärare tanke, än förberedandet, och tillrustningen af min utstyrsel, hade redan åtskillige gånger allvarligt yrkat på hemtagandet af några personer, hvilka i sömnad skulle blifva mig behjelplice; vid hvilket anbud jag likväl länge nog, icke ägt styrka fästa vigt. — Jag hade nu, under flere dagars ständiga stillasittande, ådragit mig en plågsam smärta i bröstet, hvilken Läkaren, på Friherrinnans förfrågan bestämdt till — skref brist på rörelse; hvarföre Friherrinnan med hans tillstyrkan, under välmening föreskref mig dageliga utfarter. — Händelsen fogade att just samma dag en mycket mild väderlek inträffat, hvaraf jag ju ovilkorligen skulle draga nytta. — Och för att vinna ett dubbelt ändamål, föreslog mig nu Friherrinnan att i en by, belägen en timmes väg ifrån staden, uppsöka tvenne personer, hvilka för sin utmärkta linne-sömnad kommit i rop, och hvilka friherrinnan nu önskade att för min räkning accordera. — Nå väl, på befallning framkörde kl. 4 eft. midd. Friherrinnans kusk, en brutal, ryde men i sina åligganden outhärlig person, hennes eleganta Souflette, hvori jag väl inpålsad och kringbäddad af fällar samt kuddar satte mig. — Under friskt traf bar det af genom stadens långa gator, och sedan landsvägen framåt, hvarunder mina tankar ovilkorligt återfördes till den tid jag, ännu lycklig och full af hopp, sednast färdats denna väg. — Jag hade så, på klingande före, åkt ungefär en half timme, då jag utur mina fantasier plötsligt uppväcktes af kuskens temmeligen ociviliserade utrop. "Nå f—n." I samma anda oarticulerade ljud, låto ur hans sträfvu strupe i allt vidare fortsättning höra sig, hvilka sluteligen upplyste mig om förhållandet. Skrufven, hvilken fasthållit tistelstången, hade så tvärt, och för ögonblicket ohjelpigt afbrustit, så, i brist af rep, eller fimmerstänger, ingen dager sågs, att komma någon väg vidare. Hvad var att göra, alla försök att basta och binda, borttog endast tiden och således återstod mig, att med tålmod afbida kuskens återkomst, sedan han ridande återvände till närmsta torp, för att derifrån erhålla det behöfliga. Du skulle sett mig, Emilia, skuffad åt sida, utan hästar eller karl midt på landsvägen; en bedröflig, men tillika löjlig syn; först lopp bloden med ohämmad fart upp och ned i mina ådror, hvarunder jag i häftigheten utbrast i ett förgrymmadt brummande öfver den oblida händelse som skulle skicka mig till landsväga-vakt, tills sluteligen vid betraktandet af mitt öde, jag utbrast i ett ovilkorligt storskratt. Under det jag sålunda vid allt tilltagande munter sinnesstämning, i ro eftertänkte mitt läge, varnade jag något som i skymningen småningom närmade sig mig. Det var en kursläde med isittande Herre och Fru. Emotseende deras förvåning vid mitt möte, drog sig min mun ånyo till det innerligaste skratt, hvilket jag i utbyte mot hela världens goda, ej mäktade återhålla. Hvad jag anade inträffade. Slådan stadnade midt emot min, först nedsteg dess kusk, närmade sig så försigtigt, som skulle de argaste marodörer legat i bakhåll, eller släden varit uppfylld af pest och smitta, tittade sedan varsamt in, samt utropade, då han ingen fara fann: "Hä! nog sitter där ena." — "Hvad är?" spordes ifrån den nyss anlände släden; karlen vandrade tillbaka under förnyadt upprepande af: "Där sitter ena", då i detsamma dess Herre förfogade sig utur sin släda, samt närmade sig min. Såsom tvenne gamla bekanta, hvilka helt oförmodadt träffas, helsades nu i vänlighet på, frågades och svarades tills hela den fatala händelsen till punkt och pricka var utredd; den vänliga Frun i släden, lät äfven åka sig närmare, på det ömsesidiga meddelanden och conversation, ogeneradt kunde för sig gå. Oaktadt alla mina böner om deras resas fortsättande, kunde de icke öfvertalas att lemna mig, förr än mitt ridande bud hann återkomma; hvilket icke heller dröjde alltför länge; och sedan jag, fullkomligt tryggad för inträdande recidif, åter kunde begifva mig till vägs, skiljdes jag med sann erkänsla ifrån dessa verkeligen godhertade, välsinnade menniskor. — Friherrinnan roade sig vid min återkomst, äfven rätt godt åt mitt inträffade äfventyr, särdeles som hon, i anseende till den högst milda väderleken samt mitt åtnjutna goda sällskap, trodde mig af detsamma ej hafva lidit någon mehn.

I morgon inträffar här, det stora bröllopet hos Öfverste Z., hvilket skall försiggå rätt högtidligt. Vigseln kommer att ske uti Bataillonens varma kyrka, dit bruden jemte sin släkt och öfriga vittnen, blir åtföljd af tolf hvitklädda tärnor. Och som äfven jag, (ehuru i anseende till den ringa bekantskap oss emellan ägt rum, nog oförmodadt) kommer att höra till dessa sednares antal, blir jag i tillfälle efter bröllopet, utförligare beskrifva dig tillgången dervid.

Den 10 Februari.

Oaktadt upptagen af ständiga sysselsättningar, så väl själlösa, som själapinande (du min Emilia! vet ju hvori de sednare egentligen bestå), vill jag dock uppfylla mitt dig gifna löfte, och för dig beskivva förloppet af det gentila bröllopet. Som jag omnämnde, försiggick vigseln kl. 2 eft. midd. uti Bataillonens

väl decorerade, och för tillfället upplåtne kyrka, hvilken, oaktadt dagsljuset, upplystes af oräkneliga vaxljus, och der den unga bruden, skön som en engel, och omringad af sina tolf rosenkransade Jungfrur, invid sin ståtliga brudgums sida, af stadens Prost emottog himmelens välsignelser. — Efter vigseln, tog den förtjuste nygifte mannen sin sköna bruds arm; en hvar af de tolf brudsvenerne likaså hvar sin kringstående tärnas, hvilken lätt igenkändes medelst olika blommor parvis utdelte till svenner och tärnor, hvarefter dessa, åtföljde af det öfrige sällskapet, i sina väntande equipager begåfvo sig tillbaka till brudgården.— Här intogs nu under pukors och trumpeters ljud, en dundrande middag, hvarvid skålande, hurrande och jubilerande ej saknades. Klockan var närmare till 7, då stolarne ändleligen skötos ifrån bordet samt till omklädning för balen utan ceremonie, en hvar småningom aflägsnade sig. Klockan 9 samlades man åter då den unga bruden ifrån sin prägtiga hvita sidenklädnad, gjort ombyte emot en skimrande vit silkestyg, hvilken med en girlande af fina ljusröda bouquetterosor, fästad 3/4 aln nedifrån, omslöt hela kjorteln. I hennes yppiga lockar vaggade en enda frisk, ros, hon var till hänförande skön att se. Enligt öfverenskommelse hade äfven alla brudjungfrur förbytt sina spetstygsklädnad till ett slags randigt gaze, hvilka de, prydde likaså med en enda i locken fästad blomma, sågo rätt behändiga ut. Balen varade till ljusan dag, och var ej så ledsam, jag föreställt mig. Efter soupéen, hvilken bestod af endast fyra rätter, men deremot otaliga sorter sylter, konfekturner, frukter och rariteter, skulle kronan, enligt gammal plägsed, dansas af bruden. Sedan hon, med väl förbundna ögon gjort sin tour ikring ungdomen, hvilken likaså mangrant befants med förbundna ögon, ilade hon med öppna armar att på mig, verkligen på mig, vältra sin kronas tyngd. Jag vet ej hvarifrån den ångestfulla aningen, att just jag skulle blifva dess mål, kort förut påflugit mig, så, vid dess obarmhertiga verkställighet till allas mig omgifvande förvåning, mina läppar ovilkorligt utpressade ett lifligt utrop: "o! för Guds skull nej! nej!" — "Å ja, min lilla Friherrinna, du måste bära den, derföre gifves ingen pardon", yttrade nu under hjertligt skratt den muntra bruden, hvarunder jag, mött af Friherrinnans blick, i min förvirring med stammande röst sökte bevisa, huru mycket säkert, ja bestämt, Rosa B., förr än jag, skulle komma att begagna sig af en dylik. Denna korttänkta förklaring, togs emedlertid, till min lycka tillgodo, hvarvid man ännu blott skämtande öfver flickornas vanliga pryderie; och dermed slapp jag för denna gång, min ledsamt iråkade förlägenhet.

Dagarne efter denna, upptogos vidare af baler och tillställningar för det unga paret, hvarvid den unga Grefvinnan i skönhet och älskvärdhet verkligen var öofverträfflig. O! hvilken sällhet måtte dessa varelser röna, som sålunda sett sitt hjertas önskingar uppfyllde; som med hela sin själ kunna instämma i det löfte om kärlek och tro, de i den högtidliga stunden inför Allfadren flägga. Lyckliga Amelie! lyckliga Rosa! och lyckliga i alla alla! som under dylika himmelska känslor kunnen slutas, till edra älskades bröst, och som upprigtigt känna att edert lifs följeslagare, äfven utgör edert lifs skönaste glädje! Men! — hvar irra åter mina tankar? hvilket är målet för deras ständiga flygt? bort, bort, i vågen ju icke hyllas af mitt hjerta, i måsten, måsten ju derifrån för evigt förvisas.

Den 3 Marti.

Nyss hemkommen ifrån en par dagars vistelse hos Rosa, hvilken hjertligt bedt mig, att med ett litet arbete, tillståndt för R., blifva sig behjelpig hastar jag åter att med några rader göra dig en, om än alldrig så flygtig påhälsning. "Har du väl under dessa tider ock tänkt på mig", frågar du väl Emilia. O! ofta, ofta, ehuru verkligen min tid under de sist förflutne veckor, så helt och hållet egnats Rosa, så jag åt dig, och mig sjelf, icke hunnit offra en minut. — Att ingen af Rosas vänner, börjande med Grefvinnan A., ifrån förtroendet att på det silfverhvita brudtacket få lemna ett minne, ville uteslutas, kan du väl gissa, hvarföre Rosa af R. ifrigt uppfordrad att skrida till förfärdigandet deraf med fleres vår tillhjälp beredde sig till arbetets iordningställande, samt för några dagar sedan lyckades se det fullbordadt. — Äfven i går slöts bearbetandet af en till R. bestämd gåfva med hvilken Rosa, i flera veckor sysselsatt sig och till sin, om Söndag inträffande första lysning önskade se slutad, hvilket arbete för att af handverkare till nämnde dag hinna fullfärdigas, fordrade en liten vice-hjälp. — Presenten består i en mäterligt vacker portfenille, hvilken i hoppet att vinna sin blifvande ägares tycke, nu utgör gifvarinnans innerliga fröjd. — "Du är dock riktigt obegriplig Mathilda", sade i går eftermiddags Rosa, under det på det ännu ofullbordade arbetet, hon flitigt förde nålen upp och ned, "som icke beständigt sjunger, ständigt dansar, såsom jag, ständigt talar om din älskade Baron. — Vet du, jag kan verkligen icke en minut låta bli att tänka på R. och ville i hvarje ögnablick äfven tala om honom, endast jag dertill, för er andra ägde courage. Jag vet ju då i verlden ingenting skönare och gudomligare än min R., ingenting högre och bättre; och kan ej låta bli då han håller mig sluten i sina armar, att, 'ehuru det väl ej lär vara så alldeles rätt', säger mamma, flere gånger i minuten låta honom taga af mig de aldrahjertligaste kyssar." — "Såå, det är ju obegripligt, och vill han då verkligen taga dem så många?" — "Å-ja, och många fler ännu, men då kommer jag alltid ihåg mammas ord: 'att ej slösa med sin gunst', och hoppar då merendels i ett skutt ifrån honom, tills jag, uttröttad af hans efterjagande, åter sjunker till hans bröst, och åter..." — "Hvad då?" — "Åter sjelfmant kysser honom rätt ömt; men du! du

glömmer väl ständigt att tala om din Baron, emedan"... "Emedan jag ej blifvit efterjagad, eller huru?" — "Kors men nu är du malitieuse Mathilda; nå, om du mer tycker om att tala om det förfärliga ——krona, än om din Baron så..." — "Nej Rosa! för Guds skull nämn det ej." — "Nå se der, hvad blir dig då i smak i dag? du är verkligen på sednare tider bra tråkig, men se hit", — och nu hoppade hon i fullt språng upp ifrån stolen, ty hennes R. sågs med långsamma steg, och blicken rigtad upp mot fönstren, allt mer och mer närma sig den älskade; i ett nu var bågen försvunnen, och hon sjelf ilad att med öppna armar emottaga sin älskling. — Ack Emilia! hvilket rent och oskuldsfullt inre; huru hon den ljufliga varelsen, uppvuxen bland en stor stads öfverflöd, ja, väl dårskap, kunnat forblifva sådan, blir mig verkligen obegripligt; — och likväl, oaktadt all denna, i hög grad bibehållna barnslighet, med hvilken sann känsla fattar hon ej den alfarliga lidelsen. Med hvilken sjelfförsakelse skulle hon ej äga styrka att uppoffra, ja ända till sitt lif, endast hon derigenom kunde mildra olyckan hos sin like. O! du hulda känslofulla Rosa, måtte ditt eget hjerta skonans för motgången, under hvars välde din ömma, alltför veka själ säkert skulle duka under. — Du må tro Emilia! att jag oaktadt min inre dysterhet dessa dagar, ej kunnat underlåta rätt godt roa mig åt de båda antheopathierna i huset, hvaraf ingendera i bestyr och omsorger för Rosas förestående förening, vill stå efter den andra. Under det vi i går sutto beflitade med vårt arbete, inträdde med tysta men viktiga steg Mamsell Aramintha; ärmarne voro ovanligt uppskjutne, ett tecken att något särdeles var å bane, och sedan hon, med blicken jagat ikring rummet, samt sålunda försäkrat sig det ingen öfverflödigt person vore till finnandes, framtog hon utur sitt hvita krymptygs förkläde, hvilket med omsorg befannts trilladt kring armen, en näsduk, hvarur änteligen en förfärligt stor, med tamboursöm broderad gammalmodig nattmössa prydligt uppviklades. Med gravitetisk mine, framräckte hon nu nämnde kist-inventarium till Rosa, hvilken skälmskt bitande sig i den runda läppen, redan längesedan under tillbakahållet skratt, gifvit mig en och ann förstulen blick; och nu framkom, kryddad med sina behagliga fransyska stropher, den länge väntade till presenten hörande harang, hvarunder den välmenta mostren ordentligt lät sitt hjerta öfverflöda; och af hvilken vi ganska tydligt funno, huruledes nämnde mobile redan uti öfver tjugu år florerat, nemligen uti Mamsell Amarinthas kistbotten, af orsak (hvarifrån gud dock nådigt måtte bevara hennes chère petite Rosa), det endast och allenast genom des mauvais langues hennes eclaterade partie, om intet gått. Sedan hon således härigenom förklarar orsaken till dess något gulaktiga färg, aflägsnade hon sig åter högst tillfredsställd, med ärmarne ännu högre uppskörtade än de vid hennes ditkomst befunnos. — Men nu kunde också hvarken Rosa eller jag längre utstå med tillbakahållandet af det hjertligaste skratt, jag åtminstone under all min lefnad minnes mig yttrat. — Under det Rosa, med fram och baksteg, roade sig att framför spegeln betrakta sin nya eröfring, insteg plötsligt faster Stin-Lovis; jag hade omöjligt kunnat ana hvad som så oförmodadt denna tid på dagen, ledt hennes steg till oss, om hon icke genast framdragit med en, af väl trenne pappers-arkslängder hopskarfvad rimsa, derur hon nu högtidligt för den hulda brorsdottren, började uppläsa otaliga sorter marätter, spritpuddingar, à la dauber, roulader, pasteyer, ragouter etc. etc, för att sluteligen erfara hvilka af alla dessa uppräknade, Rosa på sitt blifvande, så väl lysnings-, som bröllopsbord, helst önskade se använda. — "Min Gud! min goda aldrabästa faster", utropade Rosa, i det hon hoppade upp i soffan, och med hjertlighet smekte den välvilliga fastrens glatta kinder, "jag önskar aldrahelst att faster sjelf måtte utfundera och bestämma alltsammans, ty då blir det i alla fall bäst; hvad jag lofvar faster, är att nämnde dagar äta mycket mer än någonsin eljest, och derefter med den alldrahjärtligaste kyss, såsom nu, tacka faster för sin så ofta bevisade myckna godhet." — "Ja du är alltid en liten munter toka", puttrade fastren, "med hvilken man ej kommer långt; nå nå, skyll dig sjelf om Grefvinnan den, och Friherrinnan den, och Geheimerådinnan den, och Ofverjägarmästarinnan den, få något att gnata om, då får du äfven taga hela skulden på dig, ty faster Stin-Lovis; två i den förargelsen, sina händer fullkomligt rena." Och nu lufsade, icke utan litet vredesmod, gumman ut, sedan hon först väl ihoprullat, och djupt ned, i sin stora förkelficka neds toppat uppsattsens på alla så väl roulader som rouleauer.

Den 11.

Gud! huru förskräckligt har icke glädjen i Hofrådets familie på ett enda ögnablick förbytt till de grymmaste lidelser; Rosa, den ljufliga, glada, sjungande Rosa, ligger nu blek som dödens lilja, med förstummad tunga, och sjudande bröst, ett offer för sin oändeliga kärlek. Föreställ dig Emilia, hvilken ohygglig anledning förorsakat detta. Då jag i skymningen härom afton, just dagen före den, hvilken för första gången, för allmänheten skulle kungöra Rosas lycka, gick att i förtrolighet med henne bortprata några timmar, öfverraskade jag henne, slutande ett arbete, deri jag aldrig ens anat henne äga insigt. Hon hade nemligen i tysthet sysselsatt sig med portraiterandet af R., hvars bild hon så mästerligt likt, drag för drag hämtat endast utur sin inbildning; så djupt, och fast fannts den där inrotad. Vid mitt inträde rodnade hon som en skön ros, och bad mig, i det jag närmade mig bordet vid hvilket hon satt, dock icke göra narr af henne, för det hon, som nu synligt var, icke nöjt sig med betraktandet af R. de timmar han vore hos henne; hon var så obeskrifligt lycklig, att äfven deremellan kunna se honom, så hon omöjligt kunnat afstå ifrån sällheten att i lifliga drag återgifva hans bild åt papperet. Jag beundrade

verkeligen den obegripliga konstfärdighet, hvarmed hon verkställt detta, och kunde ej uraktlåta lemna hennes talang det loford jag så sannt tyckte den förtjena. Sedan vi slutat att betrakta målningen, och Rosa under muntra infall bortstädat sin atteliér, satte vi oss vid den tilltagande skymningen, att i hennes soffa ännu vidare öfverlägga om morgondagen.

Rosa höll just på att i tankarne granska sin tillärnade lysningsdrägt, då oförmodadt hennes kammardörr öppnades, och en ung, i kappa och bahyte, inhöljd varelse inträdde. — Hon såg sig i början tveksam omkring, liksom hade hon väntat på tilltal, men, då hvarken Rosa eller jag, under afvaktan att hon skulle delgifva sitt åliggande, gaf någon invite härom, uttalade med en svag, melodisk röst, den främmande, en ödmjuk anhållan, att med Fröken Rosa B. kunna erhålla ett ögonblickligt enskildt samtal. — Rosa, som bestämdt i henne trodde sig se en af de medellösa varelser, hvars ambition, ehuru orätt nog, neka dem en ouvert begäran af de arbeten hvarmed så många deras likar nödgas lifnära sig, och på hvilka hon sjelf, såsom en eclaterad brud kunde förmodas äga öfverflöd, bad mig nu med en skonsam blick, att i nästa rum aflägsna mig. Jag följde hennes vink och, nu störtade sig den främmande till Rosas fötter, besvor henne att säga, om hon verkligen, på sätt rygtet påstod, till Häradshöfding R. stode i någon ömmare förbindelse, eller möjligen i ett nog olyckligt fall, med honom vore förlofvad, och således uppå hans hand gjorde ägtenskapliga anspråk? — Rosa studsade af häpnad vid dessa högst oväntade ord, men som hennes oskyldiga hjerta icke kände någon förställning, medgaf hon öppet alla den obekantas frågor.

"O Gud!" utropade nu under förtviflans ångest den knäfallna; "förlåt, o förlåt! att jag nödgas smärta ert hjerta, men jag arma!" och nu kastade hon under strömmande tårar, ifrån sig det plagg, hvori hon så omsorgsfullt varit insvept, "jag måste, jag måste inför er bekänna min vanära, och mitt elände! O! ni ser i mig, en olycklig fader- och moderlös varelse, hvilken på R—s tro, grymt bedragen, fallit ett offer för gränslös kärlek och svaghet." Rosa förmådde vid åsynen af den arma, knapt hålla sig uppe; rosenfärgen på hennes kinder hade vid den okändes utrop, småningom öfvergått till den bleka liljans; en tung hörbar suck, undslapp det sammanpressade bröstet, och nu började ifrån de långa mörka glänsande ögonhåren, en och ann stor tår, långsamt nedrulla.

Vid den ljudliga sucken, hade jag, anande någonting ovanligt, i hast ilat till dörren, derifrån jag nu, osedd af båda, blef ett troget vittne till hela tilldragelsen. Sedan den olyckliga ett ögnablick hämtat sig, hvarunder Rosa, under egen svaghet sökt upphjelpa henne, närmade hon sig åter. "O!" bad hon i det hon med båda händerna fattade en af Rosas, "vågar den förskjutna ännu anropa er tillgift för den smärta hon beredt er? vill ni tro, det endast vanäran förmått henne till delgifvandet af sin grymma belägenhet. O! värdaste fröken! se i mitt hjerta och öfvertyga er om, det jag i saknad af hans kärlek, ehuru under gräselig smärta, dock evigt kunnat förblifva ett stumt vittne till hans sällhet uti föreningen med er, eller hvem helst hans trolösa hjerta valt, men o Gud! tvingas jag icke nu af min pligt; är jag ej skyldig den varelse, hvilken blott alltför snart kommer att uppenbara sitt upphofs skymf, att emot min vilja skrida till det steg, hvars tillgripande numera utgör den enda möjlighet att rådda den oskyldiges heder! o! se här", tillade hon, i det hon utur sin näsduk framtog ett litet paquette, det hon nu öfverlemnade till Rosa, "visa den arma bönfällande den välgerning, att helst med en flygtig blick genomögna detta, hvilket måhända till någon liten grad, skall komma att mildra den afsky ert hjerta troligen, i denna minut känner för henne." Sedan hon i den skälfvande Rosas händer qvarlemnade sin olycksgåfva, hastade hon, att under samma hemlighetsfulla tystnad hon ditkommit, öfvergifva rummet.

Då jag minuten derefter inkom, satt Rosa med stirrande ögon, och feberrodnad på de nyss så likbleka kinderna, krampaktigt tryckande det undfångna paquettet, emellan sina händer. Hon varseblef mig troligen icke, ty under flere minuter och i samma, oförändrade ställning, iakttog hon fortfarande den djupaste och mest hemska tystnad. "Min älskade Kosa", bad jag, i det jag nalkades soffan der hon satt, och med innerlig ömhet omfattade en af hennes glödheta händer, "förlåt din Mathilda att hon blifvit ett olofligt, ja, högst olofligt vittne till hvad nyss förefallit, och nu så häftigt upprördt dig; förlåter du mig det, du hulda? och", tillade jag suckande, "unnar du mig ännu en bönhörelse? öfverlemna nemligen i mina händer detta olyckliga paquette, hvars innehåll endast torde bidraga att fullkomligt sönderslita ditt hjerta." Jag ville nu under vänlighet gripa efter detsamma, då Rosa högtskrikande uppför, samt bad mig för Guds skuld ej beröfva sig det enda bevis som ännu kunde uppdaga R—s oskuld; ty, att här dock ett misstag komme i fråga, vore hennes fasta öfvertygelse. På hennes innerliga upprepade begäran, hastade jag nu under största ångest, att inskaffa ljus, hvarefter hon, med egenhändigt väl tillsluten dörr, beredde sig till öppnandet af paquettet. Hon hade knappt brutit sigillet, då ett tungt guldrikt och R. fullkomligt likt portrait, nedföll i hennes knä. Med ett anskri föll hon härvid tillbaka öfver stolkarmen; marmorns blekhet öfverdrog åter de sköna dragen; jag såg henne hvarje minut färdig att falla i vanmakt; men nu uppreste hon sig med obegriplig styrka; tryckte den herrlige bilden med häftighet till sina läppar, i det hon med en engels förtröstan yttrade: "förlåt, o förlåt min R.! ingen svaghet numera af din Rosa, hon vill, och måste vara stark, att med salig känsla änteligen i dessa rader kunna upptäcka din oskuld!" — Under hela den tid hon med läsningen deraf blef sysselsatt, sågs hos henne intet tecken till ovanlig rörelse; endast då och då, borttorkade hon med handen den kallsvett,

hvilken i ymnighet öfverlopp hennes panna; ingen enda suck förrådde hvad det arma hjertat led; — efter läsningens slut räckte hon mig brevet; "se der!" yttrade hon med dof röst, "behåll det; nu vill jag för alltid lemna dig detta; — men denna!" fortfor hon, i det hon med sorglig blick betraktade bilden, "denna skall ännu i min dödsstund lisa mitt hjerta, ty, jag älskar dock den trolöse, till min sista suck!" Men, nu var det äfven ute med hennes krafter; vanmäktig nedsjönk hon i mina armar. Jag stödde under förskräckelse, så godt jag det i hast kunde, hennes hufvud emot stolens karm, samt ilade i firsprång att inkalla Hofrådinnan. Föreställ dig hennes ångest att finna sitt älskade barn nu nästan sanslöst; med ytterligare inkallad hjälp, hastade vi att föra henne i säng, der hon under beständig yrsel tillbringade hela den återstående aftonen. Genom ett bud, afsändt till Friherrinnan, erhöll jag tillåtelse att hos Rosa få öfvervara natten. — Gud! huru förfärlige voro ej dessa timmar, hvarunder hon oupphörligt fantiserade om sin R., hans oskuld och det grymma sätt, hvarigenom man ville skilja henne ifrån honom. Ingen af de närvarande, hvarken föräldrar eller syskon, voro af henne igenkände. Följande dag emot afton hade det ändtligen lyckats den tillkallade Läkarn, att genom någon använd medicin, bringa henne till någorlunda sans; hon namngaf nu den ena, efter den andra, af sin bedröfvade omgifning, och hade äfven genast efterfrågat mig, hvilken hon saknade, och som redan straxt på morgonen lemnat henne. Ett förnyadt bud, delgaf mig hennes innerliga önskan att få se mig, hvarefter jag åter med Friherrinnans tillstånd att hos henne få qvardröja, så länge hon det sjelf skulle påyrka, hastade att uppfylla hennes önskan. — Hennes blick, och den hjertlighet, hvarmed hon vid mitt inträde räckte mig sin hand, var obeskriflig. Det var, som hade hon med min ankomst återfått sitt sjäslugn. Men ack! denna höjd varade ej länge; emot morgonen efter en utvakad natt, ty ingen enda blund kom härunder att stärka hennes utmattade krafter, infann sig åter den förfärlige febern, hvilken oafbrutit fortfarit under fulla sex dygn, och hvarvid hon under växlande feberfantasier, tillkännagifvit nästan ingen enda fullkomligt redig minut. Under denna sist passerade dag, tycker jag likvisst hon varit någorlunda lugn, ehuru den bekymrade Läkaren, i anseende till det ovanligt snabba aftynandet, betänkligt skakar på hufvudet. — O! kunde blott den verkande orsaken till hennes lidande förgöras; Men, ack den står med alltför lifliga färgor upptecknad i hennes ömma och vektkänsliga själ. Den arma Hofrådinnan är otröstlig; ännu känner hon ej anledningen till sitt barns smärta emedan den olyckliga Rosa sjelf ej kunnat, och jag ej haft hjerta meddela henne densamma. — Redan flere särskildta gånger har under dessa bekymrens dagar, den trolöse R. gjort sin enträgna anhållan att personligen få besöka Rosa, hvars bifallande jag likvisst, i anseende till hennes stora svaghet härtills, till all lycka kunnat afstyra.

Åter har jag på några timmar slitit mig ifrån den sjuka, för att hos min älskade mor, kunna göra en liten påhälsning; huru mäktigt kallas jag icke minutligen till hennes kära omgifning, och huru mycken saknad hafva icke dessa dagars aflägsnande ifrån henne, orsakat mig; och likvisst blir äfven den fröjd, det glada återseendet skänkte, icke långvarig, emedan den stackars Rosa erhållit mitt bestämda löfte, att under hennes sjuklighet, af mig icke öfvergifvas. Att jag således ej omständligare än hvad du skett, hunnit framställa för dig den smärftulla anledningen till Rosas qval, finner du naturligt, men vid den säng, hvaruti Rosa under välgörande hvila, skall hemta nya krafter, vill jag meddela dig, ja, ända till innehållet af den olyckliga Mamsell D——s skrift; — lef väl!

Den 12. — Natt.

Under det en hvar i Hofrådets hus några timmar njuta en behöflig hvila, samt den utmattade sjuklingen sjelf ligger försjunken i djup dvala, är jag, hvars tour det blifvit, att i natt vaka, i tillfälle, i rummet intill, teckna dig dessa rader. Jag vill dock förnämligast uppfylla mitt gifna löfte, att meddela dig den beklagansvärda Mamsell D——s öde, hvilket sannerligen bäst torde ske genom en trogen afteckning af hennes eget, nu här afskrifna bref, — det lyder, som följer:

"Jag är dotter till en hederlig präst, hvilken med sin hustru, min älskade moder, i en by, hörande under det lilla kapellet B., der äfven min far innehade kapellans-sysslan, lefde ett lugnt och indraget lif; som jag var deras enda barn, egnades mig i synnerhet deras ömmaste vård, den jag äfven med den sannaste barnakärlek besvarade. Men ack! oförmodadt förlorade jag, genom en hastig död min mor, af hvars tillvaro jag då ännu knappt hunnit skatta rätta värdet. Jag var nyss fyllda tretton år och blef nu öfverlemnad till egen ledning. Men nej, det vore dock hårdt och otacksamt, att helt och hållet benämna det så, ty alldrig än hade min far med mera omsorg, mera ömhet, och mera uppmärksamhet följt mina steg, ja, till och med mina tankar, än just nu, väl inseende, att nu vore äfven inne den egentliga tidpunkt för deras högre rigtning; jag fick således, under all den tid han ägde ledig och möjligen kunde offra åt mig, inne i hans eget rum, genom hans vänliga läppar njuta den rena undervisning, hvilken så sannt bildar, såväl själ som hjerta, för ett högre ändamål; att christendomen blef den källa, hvarifrån han egenteligen öste all sin vältalighet, och hvars kraft han på mitt unga sinne sökte öfverflytta, behöfver jag ej säga. Jag kände mig äfven under de stunder jag njöt dessa läderliga lärdomar så öfver all beskrifning lycklig, så jag emot hela verdens egodelar, icke velat bortbyta en enda af dem. Under dylika, själen förädlande sysselsättningar, hvarunder jag tillika med drift och nöje, skötte min fars lilla

och obetydliga hushåll, förgick vid pass ett halft år, då min far en dag, af en sin närliggande, nyligen ditflyttade granne, Major R., erhöll ett oförmodadt besök. Den i vår ensamhet ovanliga påhälsningen, gjorde nu i vår lilla krets litet uppror; mitt skafferi, äfvensom trädgård, fick nu af sina enkla förråder försträcka hvad de möjligen kunde, att åt den förnäma gästen i hast kunna prestera en anständig middag, och min glädje var sannerligen icke liten, då min far efter slutad måltid, med en öm smekning till mig, försäkrade sig oändeligt nöjd med tillredelserna af mina små anrättningar. Den vänlige gästen uppmuntrade flere gånger under den trefliga eftermiddagen min barnsliga fåfänga, medelst berömmandet och beprisandet af ett och hvarje af mina anordningar; i synnerhet lofördade han den särdeles ordning och smak hvarom min lilla trädgård vittnade och hvilken förtjenst äfven helt och hållet tillföll mig, emedan min far, hvarken medhann, eller någonsin ville beblanda sig i den omsorg han visste jag så gärna tog mig om densamma. Ungefär trenne veckor efter detta besök, infann sig åter den gamle Majorn, hvilken af min fars sällskap fann ett synbart nöje; men, denna gång kom han ej ensam; han åtföljdes af sin ende son, Secreteraren R., en gentil, hygglig och ovanligt älskvärd ung man; ni har sett honom, jag behöfver således ej säga på huru många tusende sätt han ägde förmåga att intaga ett som mitt, fullkomligt oerfaret hjerta, hvilket äfven snart, med det mest okonstlade förtroende, öfverlemnade sig till den älskvärde smickraren. Som min far, af den gamle pratsamme Majoren, såg sig så jemt upptagen, så han till den yngre gästens välkomnande knappt fick tillfälle yttra ett ord, proponerade han mig, att uti vår lilla trädgård visa Secreteraren R., ifall det möjligen kunde interessera honom, mina bikupor, emedan som bäst, dess trägna arbetare, mangrant funnos utflugne, för att till sina bon hämta ny näring. Min far hade knappt uttalat dessa ord, då R. med hatten i hand, redan stod färdig till uppbrott, samt jag snart derefter under barnsligt öfverdåd hoppade vägen fram, att nu göra honom bekant med hvarenda vinkel den lilla trädgården kunde erbjuda. Ack! huru snabbt förflöto icke de timmar jag än gående invid hans sida, än dansande förut, genom trädgårdens gångar, med honom tillbragte. Huru mycket visste han ej att omtala, hvarom jag alldeles icke ägde någon aning; huru broderligt hjälpte han mig icke med uppdragandet af någon tistel, och något grässtrå, som plötsligt uppskutit invid ett och annat herrligt blomsterstånd; huru många sorter blommor saknade han icke ännu, hvilka här nödvändigt borde finnas, och dem han med aldraförsta ifrån sin fars trädgård ville hit anskaffa. Huru lugnt hvilade icke min hand, den han under dylika öfverläggningar, förtroligt fattat, innesluten i hans, och huru litet kom under allt detta, tanken om det rätta eller orätta i ett dylikt förhållande, att hos mig väckas. Solen hade morgonen derpå, knappt skridit fram om skogstopparne, då R. med en stor korg, fullradad med de skönaste blomsterplantor infann sig hos oss. Han ville genom öfverlemnandet af dem, uppfylla sitt dagen förut gifna löfte, hjälpande mig nu sjelf, att med omsorg nedsätta dem, å de på rabatter och rundlar, ännu lediga platser. Min fröjd var verkligen stor, då dessa snart friska och lifliga sköto knopp, samt derefter innan kort utvecklade de herrligaste praktblomster. Under de 9 à 10 veckor R. af sin tjenstledighet tillbragte hos sin far, förgick ingen enda dag, hvarunder han ej gjorde oss sin påhälsning; han var redan i vår familie en så outhärlig person, så en enda halftimmes uteblifvande öfver den vanliga tiden, gjorde ett icke ringa uppseende. Ännu icke en enda gång, under R—s och mina ensamma promenader, hade det fallit min far in, att med ett ord söka utleta, hvilka ämnen våra samtal afhandlade. Han litade så helt och hållet på redligheten af R—s karakter, samt min stora oskuld, så han icke med en mine skulle yppat misstroende i anseende till våra förhållanden. Och, han mistog sig icke häri, ty oaktadt de många tillfällen, hvilka under våra fullkomligt ostördt tillbragte timmar, erbjödo sig till yttrande af en eller annan djerfvarer mening, inskränkte sig dock alltid R. till det enda, nemligen tillgripandet af min hand, den jag under barnsligt förtroende i timmotal lugnt öfverlemnade till honom. Men, nu kom hösten, och med den äfven tiden för hans aflägsnande. Huru troget uppfyllde jag ej den vid hans afresa yttrade begäran, att ofta tänka på honom; o! natt och dag stod han med lefvande drag för min fantasie, men likvisst alltid i skepnad af en innerligt älskad bror, ty annorlunda hade ännu aldrig min inbillning föreställt mig honom. Huru öfvermåttan fägnade mig icke de varma hälsningar jag ifrån honom, genom hans far erhöll, en sådan dag, syntes mig verkligen såsom en högtid, den mitt hjerta med sann glädje firade. Men snart kom åter en ny vår, och med den nya blommor, och ny glädje. — Huru tillfredsställd emottog jag ej det beröm min lilla spegel lemnade mig, emedan den tydligt sade hvilken fägnad min ovanliga utbildning och fägring skulle förorsaka den efterlängtade R. — Jag hade verkligen icke anat falskt; mina liljor och tulpaner stodo just i full blom, då han tidigt en morgonstund, åtföljd af sin Far, insteg i den renglänssande lilla salen; med öppnade armar, och full utspruckne rosor på kinderna flög jag i ett språng emot honom. Men nu var icke längre tid att bida inne; arm i arm flögo vi nu genom trädgårdens gångar, ty hvarje planta, hvarje välkänd plats, skulle ju beses, och efter den evighetslånga frånvaron igenkännas. — Efter slutad promenade, uppsökte vi nu ett säte, under skuggan af en täck syrenhäck, men nu kunde R. icke längre afhålla sig, att med det mest innerliga välbehag yttra sin glädje öfver att återse mig: 'så vuxen, samt så oändeligt täck och vacker; ja, min ljufva Caroline (den egnare benämningen hade redan sommaren förut, utan ceremonie antagits) du är verkligen en så skön ros, att hela vår stora stad, sammantagit alla sina skönheter, icke skulle kunna framvisa en enda dylik; men säg, har du väl under min frånvaro ihågkommit mig så ofta, som jag vid min afresa bad dig om, och så ofta jag sjelf påmint mig dig?' — O Ludvig! hvarje minut, natt och dag, drömmande och vaken, kunde du väl någonsin tänka annat, då du vet huru mycket, ja oändeligen mycket, jag håller af dig.' — 'Ja, jag

vet det, jag känner det, min dyra ömt älskade flicka, likasom det äfven utgjort min innerliga sällhet;' och vid dessa ord slöt han mig plötsligt i sina armar, samt tryckte på mina läppar, en den mest brännheta, dröjande kyss. — Detta var första gången, han gjort ett dylikt tillgrepp; med förskräckelse slet jag mig ur hans armar, mitt samvete sade mig tydligt, det en sådan kyss innebar långt mer, än en varm broderskärlek. — Med förvirrad och nedslagen blick bad jag honom nu att åter uppsöka salen, hvilket han äfven i mitt sällskap gjorde. Huru helt annorlunda än förleden sommar kände jag mig icke härefter till sinnes, vid hvarje besök han under sin sommarvistelse hos fadren gjorde oss; huru kärleksfulla voro ej de blickar, hvarmed han ständigt betraktade mig; och huru ömhetsbevisande hvart enda steg han för tillfredsställandet af mina önskningar gjorde. — Att vi hvardera af allt hjerta älskade, blef oss med hvarje dag tydligare, ehuru nu mera alldrig ett ord, förrådde våra känslor. — Men åter inträffade den så mycket fruktade dagen för hans afresa; med bekymret måladt i sitt sköna anlete infann han sig hos oss. 'Hör min dyra Caroline', yttrade han, då vi hand i hand sutto i en af trädgårdens berceauer, och jag skälmskt uti hans ficka höll på att inqvartera en liten redan förvandlad smörblomma, 'får jag nu åter med hopp om dess uppfyllelse, af dig taga det varma trogna löftet, att du under min frånvaro, ofta, ja mycket ofta skall tänka på mig, att du, med ett ord alldrig skall glömma honom, som tillstår att han älskar dig öfver allt annat i verlden, som evigt bär din bild inpräglad i sitt hjerta; säg, får jag det?' — 'Ja', hviskade jag, med darrande läppar, 'det får du, ty jag minnes dig verkligen ständigt.' — 'Vill du deruppå', bad han, 'gifva mig den godvilliga kyss, jag med så mycken förebråelse en gång emot din vilje beröfvade dig?' Jag slog båda händerne om hans hals, samt tryckte nu en verkeligt sjelfvillig öm kyss på hans älskade läppar; han tryckte mig härunder med obeskriflig innerlighet till sitt bröst, yttrade ännu några ord om den lycka han genom min rena kärlek erfor, samt hastade att hos min far, hvilken just nu ifrån sina ägor hemkom, göra sitt afskedsbesök. Några veckor derefter, erhöll jag genom min fars egen hand, ett bref, adresserat till honom, men med innehåll egenteligen till mig. Han upprepade deri, den alldrig slocknande kärlek, han så innerligt kände, och vid sin afresa redan uttalat för mig; bönföll i vördnansvärda ord om min fars välsignelse till den förbindelse han med mig önskade ingå; omtalar, huru han nu änteligen hoppas erhålla en mera indräktig syssla, hvilken högst om ett år, torde sätta honom i tillfälle att se sin varma önskan, emottagandet af min hand, uppfyllt.

"Ehuru ogärna, emedan han nogsammt betänkte olikheten af våra stånd, äfvensom min alltför stora oerfarenhet af verlden, instämde min far dock i våra önskningar. Han yppade nu för mig det anbud ortens unge Länsman, hvilken i vårt hus åtskillige gånger sett mig, gjort i afseende å erhållandet af min hand. Medgaf, huru mycket tillfredsstäldare antagandet af samma anbud skulle gjort honom; men, som hans kärlek till mig, öfvervägde allt annat, och han alltför väl insåg, huru högt mitt hjerta talade för R., nedkallade han nu, i Faders känsla, öfver oss, den Högstes välsignelse. O! huru litet kunde jag föreställa mig, att några veckor derefter, invid den dyre fadrens dödssäng, de sista välsignelser af hans älskade läppar, öfver mig skulle uttalas. En häftig ådragen förkylning lade honom plötsligt på den sjuksäng, hvilken han först såsom död, lemnade. Under den gränslösa smärta mitt hjerta deraf led, erhöll jag i ett ömt bref ifrån R. nya försäkringar om hans kärlek; han beklagade af allt hjerta min förlust, sade sig om några veckor hos mig inträffa, för att munteligen med mig kunna öfverenskomma om de åtgärder hvilka, i anseende till min öfvergifna belägenhet blefvo af nöden, och hvilka i synnerhet lågo honom ömt om hjertat. Efter knappt tvenne veckor, erfor jag verkligen sällheten af hans ankomst. Gud! hvilken salig känsla ingaf icke under min inträffade olycka, återseendet af den så högt älskade; men, som tiden för hans besök blef alltför kort, medhants blott i hast öfverenskommas om den flyttning han för mig, till en min aflägsen, och i S. boende slägtinge, föreslog, och om hvilken han vid sin återkomst genast ville arrangera. Huru gerna följde ej mitt hjerta dessa råd, i hvilka jag ju såg så tydliga bevis på hans fortfarande kärlek. — Men jag fortgår nu blott till verkställigheten af min inflyttning. Medan den kommande Julen såg mig installerad i mitt nya hem, hvarest, under en gammal godsint frus skydd, och i åtnjutande af den utsägligt älskades ömhet, min häftiga sorg efter min far, snart mildrades. O! huru lyckligt försvann ej ett helt år, tillbragt i den största enslighet; ty R—s ofta uttalade önskningar att icke söka något umgänge, eller visa mig i verlden förr än han sjelf der skulle införa mig, efterkom jag af allt hjerta gärna, i synnerhet som hans täta, alldagliga besök så rikeligen ersatte mig hvarje dylik uppoffring. — Sålunda förgick som sagt ett år, då äfven R. oförmodadt erhöll det pröfvande slaget af sin fars förlust; han nödgades i anledning häraf, på några dagar lemna S., för att jemte den sista skyldighetens iakttagande emot den afledne, personligen blifva i tillfälle att iordningställa sina affairer, samt emottaga det honom lemnade icke obetydliga fädernearf.

"Min saknad under hans fyra veckars långa bortavaro, kan ej beskrifvas; min enda och kära sysselsättning blef härunder smekandet, och betraktandet af det älskade portrait han vid sin afresa lemnade mig. Huru ifrigt räknade jag icke dagar och timmar till hans återkomst och huru ömt ilade jag icke att slutas till hans bröst, då den lyckliga timmen ändteligen slog. Men plötsligt tyckte jag mig någon tid efter denna, förmärka huru alltid längre och längre mellanskof uppstod, emellan de besök han hos mig gjorde, äfvensom huru han mer och mer sällan vidrörde ämnet om vår förening, ehuru den Härads höfdinge-syssla, hvaruppå han i längre tider gjort sig hopp redan var honom gifven. Att jag i nämnde fall måste förblifva passiv blef ju naturligt. — Långa aftnar hvilka han fordom under den stilla kärlekens lycka tillbragt hos mig, passerades nu af honom uti slädens bullrande hvirflar, ty än kunde

den bjudningen och den balen, eller soupéen hos den, icke afslås; hvaraf ofta hände, att jag under hela långa veckor gick i mistning af hans älskade sällskap. Men, likväl kunde jag deraf icke hos honom ana någon hjertats förändring, emedan merendels eller hvarje dylikt uteblifvande, hans ömhet, om möjligt sågs fördubblad, och han ofta vid dylika kärleksutbrott, föreföll mig till öfverdrift känslig och öm.

"Under tillit på hans tro, hvilken jag numera gjorde mig verkligen samvete af att misstänka, försvann åter några veckor. Sommarn kom, och med den nytt lif hos mig, ty emot hösten skulle jag ju bestämt kunna betrakta mig som R—s lyckliga maka, hans oftare inträffade resor, samt längre uteblifvande fäste nu mindre än någonsin min uppmärksamhet, ty, jag visste ju bestämt det hans tjänstebefattning fordrade ett tidtals aflägsnande ifrån staden. — Huru träget satt jag icke nu, ifrån morgon till qväll, sysselsatt med bearbetandet af de flerfalldige linnen, hvilka för vårt gemensamma lilla hushåll skulle blifva så behöfliga, och hvarom R. så godhetsfullt besörjt. — Med hvilken fågnad såg jag icke min flit belönt genom stundligt uppväxande packar af dylika förnödenheter. Sommarn var nu liden mot slutet af Augusti, och äfven jag snart hunnen till slut med mina små göromål, då en sen aftonstund R. oförmodadt hemkommen ifrån en landtresä, oväntad inträdde till mig. — Jag var helt ensam, emedan mitt åldriga beskydd under qvällens ledighet gått att hos sin grannfru bortprata några timmar. — Glädjen att så oförmodadt återse den älskade, var verkligen obeskriflig, jag låg under flera timmar i den skymmande aftonen med den hjertligaste tillfredsställelse sluten i hans fast omfattande armar, och kände mig under åtnjutandet af hans ömhet, och i ymnighet slösade kyssar, öfvermåttan lycklig. — Men — o Gud! hvilken skamrodnad glödde icke på mina kinder, då jag derefter uppvaknade till sans, hvilka bittra tårar öfversköljde icke dess brand, då jag kom till besinning af min svaghet! Åratals styrka och samvetslugn, hvar hade de på ett enda ögnablick försvunnit? — Hvarken R—s ursinniga ömhet, eller lugnande föreställningar kunde återbringa mig den saliga frid, hvilken intill denna afton, så ljuft ägt sin boning i mitt bröst. Hvilka fasliga tider följde icke på denna olyckliga dag; ångrens tårar, ehuru alldrig så heta, kunde dock icke godtgöra mitt felsteg. — Med hvilken förskräckelse erfor jag någon tid härefter rygtet om R—s betydningfulla umgänge i Hofrådet B—s hus och huru smärtande blef mig icke nu, hans allt längre uteblifvande ifrån mig. — Då jag en dag, vid hans rart inträffande besök, under tårar, vågade fram med en fråga, angående hans täta påhälsningar hos Hofrådets, log han blott lakoniskt deråt, samt sporde om jag verkligen i dem kunde se annat än ett tvångfullt antagande af Hofrådets plågsamma artigheter, och om jag kunde tro, det han på en varelse, dylik med den lilla gråtmilda enfaldiga Fröken B., på hvilken han väl kunde kosta litet gyckleri, ville, eller kunde offra en enda förnuftig tanke. Lugnad af dylika försäkringar, emotsåg jag åter i hoppet ljusare tider, — då till min utsägliga förskräckelse, jag i hast upptäckte de rysvärda följderna af min svaghet. — Jag hastade nu att delgifva R. mitt bekymmer, i hopp att han med allra första skulle skrida till fullbordandet af vår förening, men, o Gud! föreställ er min förtvillan, då han med någon häpnad i sin blick förklarade mig densamma på ännu några år icke kunde försiggå, emedan han nu mera icke såsom förr, berodde af sig sjelf; att en ägtenskaplig förening i hans nuvarande omständigheter, skulle på hans framtida lycka lägga ovilkorliga band, samt att han, för att om några år kunna uppfylla sin förbindelse till mig, nu borde begagna sig af all sina förmäns gunst, hvilken helt och hållet skulle beröfvas honom om han nu redan, efter att så nyss hafva blifvit tjänsteman, på husliga angelägenheter skulla förspilla sin tid. — Himmel! och detta sade mig nu sjelf min älskade R., hvilken ju förr dess heldre bordt hasta till godtgörande af sitt brott. Min sorg blef nu verkligen gränslös; då och då erhöj jag väl ännu glädjen af hans besök, äfven som ofta, uti hvarjehanda dyrbarheter, bevis på hans tillgifvenhet, men det för mitt hjerta mest talande uteblef med hvarje dag mer och mer. O! huru grymt kände jag icke nu, det hans kärlek för alltid var mig beröfvad; huru tung var icke den suck jag ifrån mitt sömnlösa läger sände honom, som varit mig allt, och hvars ömhet jag nu helt och hållet nödgades försaka. Med hvilken fasa emotsåg jag icke dageligen den tid, hvilken inför verlden skulle förkunna min vanära, då till fullkommandet af min smärta jag för tvenne dagar sedan emottog bekräftelsen af rygtet om hans förening med er, och hvars sanning jag beslöt, att af edra egna läppar afhöra. — Ni! ni! skall bestämman mitt ve, eller väl! ni skall beröfva, eller återgifva mig, icke mitt hjertas sällhet, ty den är för mig för evigt försvunnen, men min heder, mitt arma, oskyldiga barn, sin far. O! talar icke min olycka, min förtviflan till ert hjerta, då! då! är jag förlorad; då skall vanärens frätande tistel i ymnighet sprida sig öfver den kulle hvaröfver eljest en vänlig blomma kunnat vagga, och hvarunder ett lidande hjerta, i frid kunnat upphöra att slå."

Du finner således här min älskade Emilia! den hårda anledningen till Rosas lidande; o! huru förespående talade icke hos mig hvarje sammanvaro med R., om den olycka hans umgänge här i huset skulle medföra. Huru smärtande blir icke nödvändigheten att om allt detta underrätta de sörjande föräldrarna, men det blir ju likväl ett fall, hvilket länge icke kan undvikas. Arma Rosa! arma Rosa! så var då ditt unga oskyldiga hjerta utsedt att erfara smärtan i dess fasligaste vidd! Kan det väl vid påminnelsen om den så sannt älskades nesliga förhållande, någonsin lugnas. Arma Rosa. — Klockan är redan öfver fyra; hon ligger ännu i samma dvala, hvarur hon endast af mig störts, för att njuta den anordnade medicinen. Hvilken dödsstillhet råder ej häromkring; den störes knapt af urets matta slag, hvilka långsamt beräkna de skridande timmarne. Men, nu smyger sig äfven som bäst på yttersta täspetsen den vänliga Bata in, för att, som hon säger, aflösa mig, och som sömnen verkligen på mina

ögon gjort anspråk, hastar jag att i följd af hennes goda råd, på några ögonblick njuta en behöflig hvila.

Den 14.

Åter tvenne långa dagar, under hvilka den stackars sjuka njutit nästan alldeles ingen ro. Då hon i gån morgons uppvaknade, lät hon genast kalla Hofrådinnan; bad derefter med vänlighet alla närvarande, mig undantagen, att på en timma aflägsna sig, hvarefter hon med båda händerna omfattande den älskade modrens hals, småningom ledde samtalen på R. "Du längtar väl att se honom mitt barn", frågade Hofrådinnan, kyssande de ljusa lockarne, hvilka så herrligt vågade kring den bleka kinden, "säg, önskar du att han eftersändes? Äfven han har redan sjelf åtskilliga gånger under oro efterfrågat din tillstånd." Rosa teg ett ögnablick. "Man!" upprepade hon nu med hemsk röst, "o nej! nej! din Rosa önskar visst icke att återse honom, och, skulle äfven i hennes bröst en dylik längtan uppstå, så vill och skall hon med all magt förqväfva densamma. Men, min älskade mor, jag har nu låtit kalla dig, för att af dig undfå ett löfte, hvarom jag så ömt bönfäller; lemna du mig det, om äfven smärtan i ditt hjerta någongång annorlunda ville påyrka? säg, kan jag verkligen öfverlemna mig till detta kära hopp?" — "Ja! min Rosa!" yttrade Hofrådinnan, tryckande den hulda varelsen till sitt bröst, "det får, och kan du med full tillit." — "O!" yttrade Rosa, "hvad jag under all min smärta, likväl då känner mig lycklig, du förlåter således upprigtigt såsom din Rosa gör det, den högst beklagansvärde R., hvilken under hycklad kärlek bedragit hennes arma, lättrogna hjerta." Och nu delgaf, under tillkämpadt lugn, hon, den afbleknade förvånade Hofrådinnan, hela det rörande innehållet af Mamsell D—s skrift. Efter detta sinnes utmattande, förföll hon åter i en dödlik slummer, hvarunder endast det sig tätt höjande bröstet under flere timmars tid, tillkännagaf lif. Äfven denna dag har framskridit utan annat yttrande än högst en begäran efter den dryck, hvarmed hon ständigt önskar svalka de brännheta läpparne, och hvilken Hanna och lilla Victor under tysthet täfla att hinna uppfylla. Hofrådinnans smärta är gränslös. All hennes inre kämpar med de bittraste känslor emot honom, som så nedrigt orsakat hennes barns olycka, synes klart, ehuru löftet till den älskeliga varelsen, att qväfva deras utbrott, i mäktiga bojor binda dess svall. O! måtte lyckligare tider snart komma att skingra de moln, hvilka så mörka sammanskockat sig på denna älskvärda families himmel; huru grämande känner jag ej för närvarande det hårda, uti att med den bästa vilja endast kunna önska, men ej åstadkomma något verksamt godt.

Den 18.

Hvilken glädje Emilia, Rosa förmår redan i dag sittande emot sin sängkudde, betrakta himlen, och dess herrliga rena blå. Huru berusad ses hon ej af den lyckliga natur-förändring hvilken under dessa dagar yppats. Takdroppen, hvilken utan uppehör, i tusende klara skiftningar faller utanför fönstret till hennes lilla rum, småfågeln, hvilka under munter flygt slå sina drillande sånger i luften, solen, hvilken ur sin långa dvala ändteligen vaknat, att kring verlden sprida nytt lif och sällhet, allt detta tyckes med underbar kraft inverka på hennes sinne. — Med hvilken hänryckning blickar icke hennes tårfyllda öga upp emot himlens hvalf, så länge och så trånadsfull, tills det berusadt af dess klarhet icke längre förmår uthärda den bländande glansen. — O! hvad jag af denna själens sysselsättning redan hoppas mycket godt; skall något i verlden bringa den till lugn och friskhet, blir det säkrast betraktandet af Guds sköna natur, hvars obetydligaste uppenbarelse på hennes hjerta alltid gjort ett så djupt intryck. — Hon har i dag yttrat ännu en varm anhållan till Hofrådinnan, nemligen, att på ett ögnablick kunna få se Mamsell D., om hvars igenfinnande brefvet tydligen upplyser. — Med möda har Hofrådinnan häri kunnat utverka helst en par dagars uppskof, emedan Rosas längtan efter detta besök, verkligen varit obeskriflig. Hon har likaså, till min stora förvåning, i anseende till det hopp om tillfrisknande hennes krafter nu, om någonsin tyckas gifva, mycket talat om sin förestående död samt sin önskan att ännu en gång före densamma se R. — Att hennes plan är en återförening mellan honom, och den beklagansvärda Caroline, blir mig alltför begripligt, ehuru jag likaså litet som på en återupplefvande kärlek de sistnämnde emellan, tror på de förstnämndes realisering. Jag frugtar endast att detta påtänkta möte alltför mycket kommer att uppröra den arma Rosa, hvarföre jag äfven ärnar uppfordra all min övertalningsförmåga, att, om möjligt helt och hållet afböja detsamma. O! med huru våldsamt qväfd känsla har jag icke i afton hört Rosa, till sina syskon, hvilka sorgsna omringat hennes säng, göra sina små dispositioner; huru ymnige och bittra runno icke tårarne utför de smås kinder, då de under högljudda snyftningar försäkrade sig af all denna grannlåt vilja äga intet, endast de finge behålla sin älskade Rosa! — Hon tyckes likvisst vara fullt öfvertygad om att snart nödgas lemna oss, hvilken tro hon äfven med lugn söker öfverflytta till sin omgifning. Gud! det vore ändå grymt, grymt! om hon så ung, så älskvärd, så god, genom en så hård anledning skulle blifva ett rof för den kalla, oblidkeliga döden; hvilken smärta skulle icke ett sådant slag förorsaka de redan mer än djupt sörjande föräldrarne.

Den 21.

Det så mycket fruktade mötet imellan Rosa och Mamsell D. har då likväl, oaktadt mina ömmaste föreställningar, försiggått; arma Rosa! hon har nu, jemte uppoffrandet af sin egen timmeliga sällhet, sökt förvärfva lugnet åt den, hvilken hon, hårdt och oskyldigt nog förebrår sig hafva beröfvat hela dess lifs lycka. — Redan dagen efter det min sednaste skrifvelse till dig daterar sig, förnyade, med hänförande förmåga, Rosa sin önskan om Mamsell D—s eftersändande, hvilken begäran Hofrådinnan började göra sig samvete af att så länge emotstå. — Föreställ dig då Emilia, vår förvåning, att vid hennes ankomst upptäcka en varelse, skön och utomordentligt täck, på hvars liljevita, fullkomligt färglösa sjuttonåriga drag, den omisskänneligaste smärta sågs lägrad. Himmel! ett så oskuldsfullt men tillika af lidelser hjertskärande utseende, förenadt med den förskräckeliga belägenhet hennes späda figur utvisade; jag kunde omöjligt vid denna anblick neka mina tårar, att ymnigt och deltagande nedströmma. — "Jag är kallad", ljöd hennes darrande röst, "att"... Men, nu hade äfven Hofrådinnan med ögonen fyllda af klara skimrande tårperlor, under vänlighet närmande sig henne, fattat hennes hand, samt ledsagade henne, det olyckliga arma offret, in till sitt eget, icke mindre olyckliga lidande barn.

Hvad under de tvenne timmar, dessa helt och hållet ostörda, samt öfverlemnade till hvarandra föreföll, blef för oss alla okänt. — Rosa tyckes likväl, efter detta sammanträffande, äga vida mera lugn än tillföre, hvaraf jag allt skulle hoppas rätt godt, vore det blott icke förenadt med så mycken inom sig sluten dysterhet. — Hennes längtan att komma ut till det yttre större och solglada rummet, har i dag varit stor, hvarföre hon äfven, ehuru fruktlöst, gjort ofta förnyade försök att lemna sängen. — O Emilia! huru ljuft, huru saligt är ej att se, den oändeliga kärlek, hvarmed de yngre syskonen omfatta den älskade. De äro allesamman outtröttlige i omsorger för hennes beqvämlighet; till och med Leontine har under dessa tider med den älskvärdaste sjelfförsakelse uppoffrat ända till sin behöfliga hvila, för att i hvarje ögonblick kunna vara för den sjuke till hands; likasom den lilla själfulla Hanna oafvikligt och bestämdt så natt, som dag, tagit sin plats uti en invid den sjukas säng stående stor ländstol, derifrån hon minutligen är i tillfälle att hörsamma systrens ofta knapt halft uttalade önskningsar.

Friherrinnan har i dag varit att efterse den sjuka; hvilken sällhet genombäfvade icke hela min varelse, vid åsyn af henne, den hulda och, huru lugnande för mitt sinne skulle ej vid all den mig omgifvande smärta detta kära besök blifvit, endast det för mig icke medfört en alltför liflig påminnelse om mitt eget öde! — Friherrinnan öfverlemnade nemligen till mig med den innerligaste moders-glädje, det bref hon med dagens post, till mig adresseradt, ifrån sin son erhållit, och af hvilket hon naturligtvis trodde jag skulle erfara samma hjertliga fröjd. — Men, o Emilia! huru sorgbeklädd föreföll mig ej hvarenda bokstaf, mitt tårfyllda öga utur det rosendoftande prydliga brefvet varsnade; med hvilken pinande känsla uppfattade jag ej de ömma uttryck denna för mitt hjerta så helt och hållet främmande varelse under likgiltig artighet dittecknat. O! Rosa! Rosa! jag, och icke du, borde kämpa ödets lek, med den oförsonliga härjarn — döden. Jag borde vara offret, jag som på jorden äger intet, intet föremål som med smärta skulle sakna, eller minnas min bortgång, ty han! han allena som måhända med sann känsla skulle gjort det, hvars bild ofordunklad lefver i djupet af min själ, äfven han! äfven han! missförstår mig, och gäckar under hån, den djupa tärande försakelse jag i följd af min pligt gjort af hans kärlek och mitt eget för evigt försvunna lugn.

Den 24.

"Ty jag vill ledas dit, och hvila der,
Och se hur skön, och glad naturen är,
Och fröjdas än en gång åt land och sjö,
Och sen i våren der jag lefvat dö."

R—b—g.

Under de få ögonblick jag möjligen kan undanstjäla den i djup dvala försjunkna sjuklingen, hastar jag att i några rader delgifva dig den underbara tilldragelse, hvilken nyligen på ett så särdeles sätt kommit att uppväcka allas vår synnerliga oro! Som jag ju omnämnde, syntes vår älsklings krafter på temmeligen god väg, att under en noggrann vård återvända, äfvensom hennes unga sinne med ovanligt intresse redan började fästa sig vid hvarjehanda henne omgifvande föremål, isynnerhet sådana, hvilka vittnade om de kära syskonens stundeligen mot henne iakttagne uppmärksamhet, hvarföre hon till ock med under stilla vänlighet och tydligt nog, för att tillfredsställa de små, någongång sågs sysselsatt med betraktandet af, än en nyligen fabrikerad liten docka, än en fin teckning öfver hennes älskade Liljedahl, copierad af Leontine, ifrån blotta minnet, än en liten af Adolf förfärdigad, i papperssegel och pärtmaster utrustad barkbåt, hvilken af den älskade systren nödvändigt först skulle beses, förrän densamme i den yngre brödrens sällskap, kunde uti gårdsputtarne proberas; hvaraf allt, med ett ord,

vi, hennes öfriga omgifning, med största tillfredsställelse emotsågo den alldrabästa utgång; då i går på morgonen lilla Adolf med ett af glädje strålande anlete plötsligt i hennes rum inträder, medbringande en grön qvist, den han skälmskt gömmer under sin sourtout, men närmande sig Rosa, med den mest förnöjda mine sagta nedlägger på hennes kudde. — Rosa hade knapt sändt en blick på den välmenta gåfvan, hvarigenom den älskeliga brödrén trodde sig förorsaka henne en så ren glädje, förrän hon, under ett högt utrop, likblek neddignar mot hufvudgården. — Jag ilade i ögnablicket till, för att efterse anledningen till den så oförmodadt inträffade olyckan, då en murgrön, ja Emilia, verkligen en frisk och herrlig murgrönsqvist var det föremål, som till min stora bestörtning här mötte mina ögon. — "Himmel! hvar har Adolf väl kunnat erhålla denna?" var min första häpna fråga till den darrande gossen, hvilken med ångestsvetten på sin panna stirrade på den arma systren; "säg, hvem har väl lemnat Adolf densamma?" — "Min Gud!" suckade han nu, "jag har sjelf brutit henne der nere, på gården, just under Rosas eget kammarfönster, der en ännu längre, mycket bladrikare ranka spirar upp mot sjelfva muren; Mathilda kan sjelf se den, om Mathilda öppnar dubbelrutan, Ach min Gud! min Gud! jag trodde mig härigenom göra Rosa så alltför lycklig, emedan hon redan flere gånger efterfrågat, om jag ännu icke upptäckt något grönt blad eller grässtrå." — Och vid dessa ord började han att rätt bittert gråta. — Rosa, hvilken under hans klagan småningom återhämtat sig, grep nu med svag hand efter qvisten, den hon under ymnigt nedrullande tårar sorgfullt betraktade; "haf tack min dyre Adolf", hviskade hon sluteligen med matt röst till den nu högt snyftande brodrén, "haf hjertlig, hjertlig tack, för det herrliga första gröna, hvarmed ditt älskande hjerta velat fägna mig. Rosa skall aldrig glömma detta bevis på din ömhet och kärlek;" och nu slöt hon med darrande arm den förvånade gossen till sitt tätt flämtande bröst. "Ser du ej", tillade hon, då tårarne hos den gråtande brödrén ännu icke ville upphöra, "ser du ej, huru Rosa gråter af ren glädje, ty någonting så skönt, så kärt, som denna gåfva, väntade hon sig sannerligen ej." Adolf som af hennes tröstefulla ord för sin förskräckelse verkligen hämtat den största vederqvickelse, började nu sjelfmant berätta huru han redan länge tyckt sig se, en gråaktig oansenlig strimma långs muren tätt under hennes fönster bana sig en väg upp, men att han i anseende till sin öfvertygelse det denna endast varit någon remna i muren dock ej fäst upp märksamhet därvid, förr än för ungefär en vecka tillbaka, då han till sin förundran märkt densamma antaga en grönaktig färg, hvarföre han med mera ifver börjat undersöka saken, och sluteligen funnit det vara en grönskande växt hvilken han derefter i afsigt att genom dess oförmodade öfverlemnande, fägna Rosa, under tysthet dageligen iakttagit; och emedan han till sin innerliga glädje samma dag funnit dess blad så skönt utslagne så han, för att vinna sitt ändamål — Rosas tillfredsställelse — tyckt den icke kunna hinna till en högre fägring, och således under skyndsamhet hastat, att till uppmuntran för henne, bryta en stjelk deraf. — Att denna växt icke på något omedelbart sätt der kunnat framalstras, blef mig väl alltför begripligt, äfvensom mitt anande hjerta mer än bestämdt sade mig den högst sannolika anledningen till dess inympande i muren, och likväl allt detta oakadt verkade det oförmodade i sjelfva händelsen, så besynnerligt och smärtsamt på till och med mitt sinne, så långa timmar derefter jag knapt ännu kunde fatta denna som jag tyckte verkligen underbara tilldragelse. — Huru lifligt återkallades icke genom denna oskyldiga anledning i Rosas minne den för henne så lyckligt försvundne sommarn, huru mången rosenklädd bild af sällhet, den hon i följd af dessa tiders frid, under salig njutning hyllat i sitt hjerta, stod icke nu der naken och vanprydd, blottad på all livvets glädje. Arma Rosa! huru grymt och förutspående talade icke den hemlighetsfulla ranken, hvarmed just du, invid den älskades sida, skulle bekransas, om din okända framtid; af hvilken oförklarlig och smärtsam känsla genombäfvades icke, äfven i samma ögonblick, hela min själ, hårdt nog anande, eller rättare, frugtande någon, i anledning deraf, ovilkorligt tillstötande olycka. — Eftermiddagen tillbragtes af Rosa till det mesta, med ett temmeligen lugnt genomläsande af de många kärleksfulla bref hon af R. erhållit; äfvensom tourvis betraktandet af hans portrait, samt den olyckliga murgrönsqvist, hvilken till hennes åskådning uti ett glas friskt vatten stod täck och återupplifvad framför hennes säng.

I dag förmiddag, sedan solen hunnit sin högsta höjd, och Rosa länge under tysthet fingrat och beskådat den gröna qvisten, satte hon med obegriplig kraft sig upp i sängen, anhöll hos Hanna, hvilken derinvid på en liten pall fannts sysselsatt med sin docka, om sina framliggande klädesplagg, hvarefter hon, med hennes tillhjälp, började påkläda sig. Som jag bestämt trodde hennes önskan i anseende till, de tilltagne krafterne, vara att få hvila ofvanpå täcket, nalkades jag, under en varm tacksägelse till Gud! för denna synliga förbättring, att med innerlig fröjd fullborda hennes klädsel; men föreställ dig min förvåning, då hon derefter med båda armarne slutne om min hals, med det ömmaste, mest genomträngande smek, bönföll om, att af mig blifva ledd till det yttre rummet, der hon i den herrliga, renare luften, skulle i solvärmen få uppfriska sina krafter. — Som jag likvisst på eget ansvar ingalunda vågade tillstyrka eller uppfylla denna enträgna begäran, men jag tillika af hjertat, om möjligt var, ville efterkomma hennes önskan, hastade jag att på ett ögnablick uppsöka Hofrådinnan — hvilken olyckan fogade att då skulle finnas i köket, der hon med egen hand för sin älskling höll på bereda en smaklig sjukdryck, för att härom rådfråga henne. Men, kan du göra dig begriplig min förskräckelse att vid min återkomst finna Rosa, den kraftlösa vanmäktiga Rosa, uti det yttre stora rummet djupt nedsjunken utom det lilla öppnade dubbelfönstret, derifrån hon nu med döende blick, girigt slukade hvarje för hennes öga sig uppenbarande föremål. — "Himmel! Rosa! hvad gör du?" utropade jag, under det jag med den gränslösaste oro ilade till hennes sida och nu sagta, men kraftfullt drog henne undan de henne

alltför känbart omsusande vårflägarne; "hvilket företag! och huru har du väl hjerta att smärta dem som älska dig, med ett dylikt blottställande af ditt lif, blott för all tillfredsställa en otillbörlig ögonblicklig längtan." Jag kunde, hindrad af en våldsam mig påkommen darrning, ej tillägga ett ord, mina af ångest och ängslan frambrytande tårar, förklarade tillräckligt nog till hvilken grad mitt hjerta missbilligade detta steg. Rosa hade härunder, lutad emot mitt bröst, iakttagit den oafbrutnaste tystnad; hon upphöjde nu det täcka seraph-hufvudet, smög sin hand mot mina ovänliga läppar, och bad med den saktmodigaste, ljufvaste röst: "Vredgas ej, min ömt älskade trogna Mathilda! O! misstyck ej det företag hvartill den utsägligaste längtan efter skådandet af Guds natur, drivvit mig; ty, jag måste, jag måste ju likväl dö; jag känner det alltför säkert, jag måste snart, snart lemna eder alla! och", tillade hon med en suck, "allt, som gifvit mitt hjerta glädje och sällhet. O! skulle väl du! du, som sjelf så sannt fattar rikedom och mångfallden af vårt ursprungs allmagt, icke unna din stackars Rosa att helst en gång, ännu en enda gång njuta saligheten af hans mot sina barn visade nåd; ser du der, den herrliga himlen med sitt ljusa skära blå! känner du ej solen! huru mildt hon sprider lif och värme och glädje, ja, ända till din fattiga döende Rosa; ser du ej dessa gröna åkerfält, detta försilfrade haf, hvilka, befriade ifrån sin isiga massa, hvar på sitt fält tyda nytt lif och fortkomst; hör du ej den sorlande bäcken, hvilken obehindrad och munter rinner fram ur jordens kyliga brutna gömmor! och kan du ännu, vill du ännu derefter låtsa vrede mot din arma vän, som snart, snart icke mer äger förmåga att njuta en enda af alla dessa den högstes välsignade gåfvor... Men nej, Mathilda! du tillgifver henne säkert, och det af fullaste hjerta, den förskräckelse hon oförtänt nog, icke var beredd att härigenom åstadkomma dig." Härefter bad hon med mildhet mig åter ledsaga sig till sin säng, emedan hon efter detta bemödande kände sina krafter betydligt aftagne; lemnade till den på bordet sig befintelige Murgrönan, jemte en varm kyss, en helsning ifrån den längsmed muren uppspirande syskonplantan, den hennes uppsökande blick alltför tydligt varsnat; samt har för resten, under det största lugn, men med den synbaraste måttighet, under jemn dvala tillbringat hela eftermiddagen. — Läkarn, hvilken under Rosas opassligbet, flere gånger på dygnet varit att efterse förändringen af sjukdomen, har nästan sagt, ifrån dess första period iakttagit en högst förbehållsam, nedslående tystnad, hvaraf vi, hennes bekymrade omgifning kunnat hoppas allt för litet godt. — Äfven honom anförtrodde jag i dag, under enskildt samtal, Rosas företag, det jag af frugtan att onödigt smärta de ömma föräldrarne, för dem forsigtigt förtegat. "Gör just intet till saken", inföll med lugn mine den erfarne gubben, "kunde till och med en liten stund, en så varm tid på dagen, endast krafterna det medgåfve, taga lindrig motion i vagn, ty feberdagarne äro redan längesedan förbi, och återkomma heller icke mera. Det är nu endast bröstet, hvilket erfarit en dödande skakning, som bör hafvas noga afseende på, men, för hvilket jag verkligen frugtar all medicin blir fåfängt använd. Har ännu alldeles intet tecken till blod derur visat sig?" frågade han nu med betänkelig mine. "Nej, icke märkligt." — "Nå Gud gifve ett så sällsynt fall här kunde inträffa, men det är högst otänkbart. Var emedlerlid ytterst vaksam att vid första störtning, hvilken ovilkorligen till någon del måste försiggå, använda den i dag föreskrifna medicinen, samt låt vidare genast lemna mig underrättelse", och härmed strök han på foten. — O! måtte endast den redan hemskt inbrytande natten lyckligt försiggå, och den sjukas plågor icke i alldeles för hög grad komma att pröfva det ömma känsliga moderssinnet, hvilket af inga föreställningar låter sig hindra, att åter genomvaka denna natt hos den arma!

Den 25. — Middagstiden.

Ingen förändring; samma kraftlöshet, och samma lugn. Den sjuka har allt sedan i går icke yttrat ett ord, men tillkännagifver blott med det ljufvaste småleende, och en stundom till sin omgifning svagt uträckt hand, sitt varma erkännande af deras omsorger för henne. Det arma bröstet arbetar tungt, och tyckes endast erfara någon lindring medelst ett ständigt upphöjande af hufvud-dynorne. — Gud! hvilken jemmer; Hofrådinnan kan ej tröstas, och det bekymrade Hofrådet smärtas dubbelt: af att till denna grad se sina älskade lida, utan att dervid äga förmåga till den ringaste del afhjelpa det onda. — Äfven den hjertliga Mamsell Stin-Lovis har under all denna ångest, uppbjudit sin yttersta förmåga, att på sitt vis skaffa den älskade någon lisa, — hvarföre gelée och drycker så lenande och välsmakande som möjligt af hennes egen hand tillredde, och inburne, i rika förråder varierat på borden, utan att fastren i sin välmening fäst minsta uppmärksamhet vid, att desse oftast lika ovidrörde de dit inkommit — utburits.

Doctorn har tillbringat hela förmiddagen här; han har nu så öppet som skonande, samt derunder hänvisande till en allvis Försyn, förberedt de sörjande föräldrarne på en smärtsam utgång af sjukdomen, den han ifrån första ögonblicket, i anseende till dess våldsamhet, med fruktan emotsett. Allt hvad han till tröst och hugsvalelse, för så väl den sjuke, som hennes omgifning säger sig kunna göra, är ett lindrande af de plågor, hvilka han för den förstnämnda enligt sitt samvetes öfvertygelse, vet af ingen dödlig makt kunna häfvas. — Föreställ dig i följd häraf Emilia, den glanslösa smärta som i medvetandet af allt detta, billigt nog fått rum i våra hjertan. — Men nej, — jag uppehåller mig redan alltför länge hos dig, då hon, den älskelige varelsen så oafvikligt behöfver min vård.

Klockan 11 samma dag.

Ack Emilia! huru troget har ej Doctorns olyckliga förutsägelse inträffat; klockan 7 i afton, efter det Rosa, under större oro än vanligt, tillbragt dagen, kallade hon häftigt, i det hon med egen kraft våldsamt sökte komma upp, Hofrådinnan, hvilken högst bekymrad suttit invid hennes säng; hon hade knapt hunnit omfatta den förskräckta modrens hals, då ett förfärligt blodsvall störtade sig fram om de bleka läpparne. Hofrådinnans ångest blef härunder alldeles obeskriflig; den häftigaste skälftva öfverföll hela hennes kropp, hvarvid jag i hvarje minut fruktade att se äfven, henne, den af tårar och nattvak utmattade, nedfallen i vanmakt. Sedan jag således varsamt undanfört henne, hastade jag nu sjelf att med tillhjälp af min omgifning lemna Rosa den vård jag enligt Läkarens föreskrift visste vara för henne behöflig; hvarefter den ömsinte Doctorn äfven genast påkallades. — Men Gud! Emilia, skulle du, efter detta häftiga utmattande sett den aftynade blomman, hvit och skön som en engel, med ömsom på mig, ömsom på den sig nu åter till krafter vaknande modren, rigtad blick, hvilken sednare vid betraktandet af sitt barns lidande väl icke skulle haft ett moders hjerta, om hon kunnat dölja den smärta hon erfor. — Hon satt nu åter tätt lutad till Rosas bröst och bortkysste med qvalet tecknad i egna drag, de fina svettperlor hvilka efter blodsförlusten svagt frambrutit på det älskade barnets panna. — Klockan är redan elfva; en oafbruten tystnad har, enligt Läkarens uttryckliga föreskrift, efterträdt detta första utbrott, hvilket han bestämt förutsäger skall efterföljas af ännu flere andra; men, hvilka i synnerhet ovilkorligen skola försvåras, om icke den noggrannaste stillhet och tranquillité iakttages. — Nu, god natt min Emilia, jag måste åter hasta, att i sällskap med Hofrådinnan, hvilken ej kan förmås öfvergifva sitt barn, uppfylla de kära skyldigheterna mot den älskade sjuka. — O! kunde du väl ana till det bekymmer som omger din vän; huru varmt skulle icke äfven du, till den högste uppsända böner om deras lindrande, och sluteligen fullkomliga afhjelpande.

Den 6 April.

"Hon kämpat ut, och dödens genius hvilar
Den svala vingen öfver hjertats brand."

Vitalis.

Hon ar ej mer Emilia, Gud! min Gud! och din Mathilda måste, måste verkligen, under smärtans utsägliga qual, och i fullt medvetande af sanningen uti dessa fasliga ord, här nedskrifva dem. — Nej, hon är ej mer, hennes ljusa ande har ändteligen hunnit det hemland, om hvars rena fröjd, hvars salighet hon redan här nere ofta drömde. Du kan Emilia med den aldralifligaste inbillning icke göra för dig begriplig den ångestfulla förtviflan, hvilken under dessa tider i den fordom så lefnadsglada kretsen ägt rum, likaså litet som mitt bemödande att för dig tydliggöra densamma, någonsin skulle lyckas. Enligt hvad jag vill minnas mig hafva nämnt, hade ju redan en häftig blodstörtning utur det angripna bröstet visat sig, hvilken förorsakade oss alla en gränslös oro, natten derpå förgick likväl utan någon häftigare attaque, så till och med den utmattade engeln emot morgonen föll uti en lätt slummer. Då hon vid pass kl. 6 vaknade, yttrade hon sig känna sitt bröst betydligt lättare, än dagarne derförut, hvarföre hon äfven sade sig af mig önska höra föreläsas någon god bok. Med hjertlig glädje uppfyllde jag denna begäran, under hvilken ofta af brutne sysselsättning dagen nästan förgick. Emot aftonen inslumrade hon åter flygtigt, men, uppvaknade omkring midnatten, med ett förnyadt anfall af störtning, hvilket ändteligen på lika sätt som förra gången eller genom användandet af samma medicin, sluteligen stillades. De trenne derpå följande dagarne, förgingo under djup oro, ty mattigheten hos den lidande var smärtsam, och förnekade henne ända till bruket af sina händer; likväl yppades härunder intet nytt anfall. Den trettionde tidigt på morgon, lät hon kalla sina föräldrar, hos hvilka hon anhöll om att genom deras föranstaltande ännu samma dag blifva konfirmerad, emedan hon fruktade att krafterna möjligen, vid uppskjutande af denna högtidlighet, torde blifva så svaga, så hon icke framdeles med den styrka och den fattning hon borde, kunde känna dess vig; af hvilken anledning, hon på eftermiddagen samma dag, i sina föräldrars närvaro, af stadens Pastor, emottog den heliga Nattvarden. O Emilia, hvilken frid, hvilket himmelskt lugn, låg ej i hennes blickar efter upplefvandet af dessa timmar; hon tycktes verkligen icke mer tillhöra denna jord, af hvars lidelser hon troligen icke lättade mer än möjligen den stundom påminnande smärtan i sitt bröst; och skulle icke den derpå följande aftonen en svår blodstörtning inträffat, hade denna dag kunnat räknas till en fullkomligt lycklig. Äfven de fyra derpå följande voro lugnare än hvad man möjligen kunnat hoppas, hvarunder endast tvenne svagare störtningar, förenade med mycken hosta, infunno sig. Mot aftonen af den fjerde, förföll den sjuka i ett ofta nästan sanslöst tillstånd, hvarur hon, ehuru dock ej beröfvad sitt medvetande, med svårighet förmådde väckas, för att njuta sin behöfliga omvårdnad. Detta förhållande varade oafbrutet till emot middagen, då hon liksom inspirerad oförmodadt yttrade en innerlig längtan efter R. — Denna önskan hade ännu icke en enda gång, under hela sjukdoms-perioden uppstått; jag hade verkligen väntat dess

inträffande, af hvilken jag emotsåg en snar upplösning. — Under väntan på hans ankomst, lät hon, enligt egen noggrann foreskrift, kläda sig i en hvit mousselins-klädning, samt en täck, himmelsblå florsshawlette, den R. under lyckligare dagar gifvit henne, och den hon med största tillfredsställelse redan en gång tillförene burit; de gyllene lockarna föllo nu, af den olycklige modren smakfullt ordnade, kring panna och skuldror, och gjorde hennes utseende fullkomligt likt en herrlig, lidande Madonna-bild. Sålunda låg hon, lyftad ofvanpå det silfverhvita täcket, hvilket en gång var bestämdt att vid ett lyckligare tillfälle begagnas, men nu af den lidande modren under bittra smärtans tårar, öfver sängen blifvit utbredd; tvenne de skönaste hvita Hyacinther, dom, dagen förut, Grefvinnan Amelie A. med den hjertligaste önskan om en snar förbättring tillsändt Rosa, stodo doftande i sina eleganta krukor, framför hennes säng, och ökade den underbart inträffade högtidligheten. — Men, — nu öppnades plötsligt yttre dörren; — mitt hjerta klappade våldsamt; jag hade verkligen all möda att kunna uppfylla det af Rosa mig ömt aftvungna löftet att tillika med Hofrådinnan, under R—s besök icke lemna rummet; han inträdde, blek som ett lik, närmade sig som det tycktes nästan utan medvetande — ty icke en mine eller gest, förrådde hans kännedom om Hofrådinnans eller min närvaro — sängen der Rosa låg, framför hvilken han, öfverväldigad af våldsamma känslor, ovilkorligt nedsjönk. — I dylika omständigheter skulle då, efter en tid af knappa fyra veckor, dessa personer, hvilka under kärlekens yra, lyckliga och sälla, med de varmaste ömsesidiga trohetsförsäkringar sednast åtskilts, återfinna hvarandra. Gud! huru sönderslitande var ej denna anblick. "Min dyre Ludvig!" framsuckade ändteligen Rosa, sedan hon hunnit återhemta sig ifrån en lätt, ögonblickligt påkommen vanmakt, och räckte med huld vänlighet, den olycklige knäfallne, sin hand; den öfverlåtande saliga blicken fulländade hvad rösten hos den afmattade icke förmådde yttra. — R. hade under den lidelsefullaste häftighet omfattat den matta handen, hvilken han nu krampaktigt pressade mot sitt bröst; "Rosa! himmelska Rosa!" hviskade hans skälfvande läppar, "värdigas du verkligen ännu kalla mig inför din blick, vågar jag, den olycklige förrädarn af all sann och ren kärlek ännu nalkas dig! du förklarade engel! O! uppfyllos ej ditt bröst af den djupaste afsky till honom, som så grymt kränkt ditt hjertas frid. Rosa du evigt tillbedda! kan du, äger du verkligen styrka, att utan gränslös smärta fördraga åsynen af den, hviken förstört ditt unga lif, och din lycka; af den som sjelf nu mera på hela den vida eländiga jorden icke finner någon fristad, der han kunde lugna sitt gnagande samvete; säg, o! säg, kan han, får han verkligen öfverlemnna sig till det saliga hopp, att ditt hjerta, icke allenast din skonsamma englagodhet, talar ur dina blickar?" På Rosas lätta vink hade han nu upphöjt sig och låg i ögnablicket härefter, omfattad af hennes mjella armar, nedböjd mot hennes bröst.

"Hör, min Ludvig", yttrade hon med stadig röst, "Rosa har alltid varit sann, och ren emot dig, lika så säkert som hennes hjerta ännu aldrig för dig hyst en fördold tanke; skulle då nu, nu, då hon står vid gränsen mellan lif och död, hon till dig kunna hyckla en känsla den hon icke ägde? O nej! tro därför du min evigt lika ömt älskade, hvad hennes bristande läppar, med sanning ehuru svagt tolka: Rosas kärlek till dig, lefver nu, likasom efter döden, då hennes varma hjerta upphört att slå, med samma outsägliga styrka, samma oförminskade innerlighet, som under de lyckliga minuter i lifvet, då hon vid ditt älskade bröst, drömde sig en himmel; lugna dig således min dyre vän, med den fasta öfvertygelse att hos mig ingen skymt af motvilja finnes. O Gud! jag fasar att ens tänka detta hårda ord, nej, endast idel ömhet inger din ljufva bild. Likvisst skulle det lugn, hvilket nu så lyckligt uppfyller mitt hjerta, snart sagt helt och hållet försvinna derur, om jag nödgades beröfva mig det hopp, hvartill jag så gladt öfverlemnadt mig, att ännu här i lifvet du kunde njuta och meddela glädje. O! Ludvig! lifvet är skönt; ville du ej tillfredsställa din döende Rosa med löftet, att tillika med uppfyllandet af din pligt, ännu lyckliggöra det lidande hjerta, hvilket, utom mitt, så ömt, så troget och älskande slår för dig! O! säkert, säkert, talar äfven ditt eget, till den olyckligas förmån, hvilken redan länge, öfvergifven och tröstlös, suckat, ett offer för din kärlek. Rosa ber, hon bönfaller hos dig utur djupet af sin själ: Återskänk din oskyldiga lidande Caroline, hvilken till alla delar är värd att uppfylla min plats i ditt bröst, den ömhet, hvarmed du en gång gjorde henne så öfvermåttan lycklig; får ej din Rosa dö med den saliggörande förtröstan, att du med aldraförsta uppfyller hennes innerliga önskan, och ditt, till den arma olyckliga, under dyra eder en gång gifna ägtenskapslöfte."

R. hade under synbar smärta, med oafvänd blick betraktat den hulda, hvilken nu med obegriplig styrka drog honom emot sitt bröst. "Ja Rosa, du förmår allt; här: emottag min dyra försäkran det din önskan, om äfven med uppoffrandet af min timmeliga frid, skall uppfyllas. Min pligt, mitt löfte till dig, icke min kärlek, skall föra mig till hennes fötter, hvilken fordom, jag bekänner det nu för dig, du englalika väsende, af mig obeskrifligt älskats, men som äfven nu, o! fördöm mig ej därför, måste utgöra min fasa, emedan hon beröfvat mig den enda varelse som lärt mig skatta dygden, och lifvets högsta värde. — O Rosa! dig, dig, har jag älskat mer än något annat på jorden, till dig, du oskuldsfulla engel, närmade sig för din kära renhets skull, ovilkorligt mitt hjerta, redan under tider, då jag i den okonstlade Caroline, tyckte mig funnit min högsta sällhet; i din närvaro, den jag likvist, anmanad af mitt bättre jag, med bekämpad lidelse ofta undvek, kände jag det ett ädlare, ett själfullare, ett högre godt fanns hvilket rikare än hvad hennes barnsliga tillgifvenhet förmådde, skulle kunna uppfylla mitt bröst med salig vällust; o Gud! o Gud! jag förmådde mer icke emotstå den onämnbare trängtan, som ständigt dref mig till dig; du var, drömmande och vaken min enda tanke, mitt enda hopp hvilket jag

olycklige, under det min falska ambition och medlidandet, fortfarande hycklade beständighet för Caroline, icke mer för dig förmådde dölja. Min fasta föresats blef nu, sedan jag hos dina föräldrar gjort mig försäkrad om din hand, att öppet för Caroline tillstå mitt hjertas förändring, i hvilken afsigt jag äfven, efter det jag hos dig, du hulda, njutit sällheten i sitt öfvermått, hastade att uppsöka henne. — O Rosa! hvad jag här forut, osäker om ägandet af dig, med hjertats sanna tillfredsställelse besuttit, nemligen: *samvetsfrid*, förlorade jag nu; jag blef, under ett ovärdigt sinnesrus förrådare af den oskuld jag hitintills med så mycken sjelfbeherrskning vördat; jag glömde heder, lycka, allt, allt! som under samma iakttaga helgd kunnat bereda mig mitt hjertas vinning — dig! — Men, jag är straffad, jag arme! ty med dig, med dig, försvinner ljuset för min blick; och, ehuru ett väsende bland de lefvande, går jag dock ett liflost ting, längtande efter den hvila, hvilken en gång oskiljakteligt skall förena mig med dig."

Han hade lystnat; bröst mot bröst, mund mot mund, lågo de nu fast omslutande hvarandra; "min Rosa!" "min dyre Ludvig!" voro de enda ord, hvilka under den återstående aftonen någongång blefvo hörbara, jag fruktade verkligen att under den då och då inträdande djupa tystnaden, den utmattade engeln redan skulle kämpat ut; men, mot klockan nio, efter det en svag blodstörtning åter hade infunnit sig, lät hon med enträgenhet kalla sina föräldrar. — O Emilia! förskona mig att beskrifva den scen, hvilken nu uppstod; du! som fattar det varma sambandet mellan föräldra- och barnahjertan, kan äfven föreställa dig, med hvilken smärta det emellan dessa, nu för evigt skulle slitas; — men hvad du dock omöjligt kan göra dig begrepp om, emedan dertill nödvändigt fordras att sjelf hafva varit vittne till något sådant, var det stumma, saliga leende, hvarmed Rosa njöt af försoningen emellan dessa och sin R. — Hennes högsta önskan var uppfylld; under sjelfva smärtans qual, vid åsynen af sitt älskade barns öfvergång ifrån detta till ett annat lif, lemnades på Rosas innerliga åstundan en sann tillgift åt honom, hvilken förorsakat denna gränslösa sorg; och, beseglades nu denna försäkran till den döendes tillfredsställelse, med en den stummaste, men mest innerliga omfamning.

Härefter påkallades, enligt Rosas begäran, de små, jemte alla öfrige af husets medlemmar, hvilka alla under bittra tårar emottogo den afmattades sista farväl; hennes vanmakt var redan så stor, att hon blott svagt förmådde nämna dem vid namn. Äfven till mig talade hennes matta handtryckning samt bristande blick, tydligare än de förbleknade läpparne under bemödande att tolka hvad hjertat kände, det förmådde; jag förstår ännu ej, hvarifrån jag erhöll styrka att i ett sådant ögnablick med fattning emottaga hennes afskedssuck. De återstående timmarne till klockan fem, förgingo under dödlik dvala, hvarunder hennes blick ofta sökte den öfver henne nedlutade af smärta grymt betagne R., hvars hand hon, likaså troget, som hennes hjerta till sista minuten af hennes lif tillhörde honom, höll fast innesluten i sin. Kort före klockan fem öfverföll henne en ymnig svett, förebudet till det snara slutet; men, nu blef sig Hofrådinnan ej mer mächtig, den ena svimningen efter den andra förmådde Hofrådet att under tysthet aflägsna den vanmäktiga modren ifrån den säng der hennes älskling snart hade upphört att lida. På slaget fem, uppslogs ännu en gång under ljuft leende den döendes ljusa, förklarade blick, hennes läppar rörde sig till ett svagt uttalande af den älskades namn, och hon var lycklig för evigt!

Huru fasliga voro icke de timmar, hvilka följde härpå; lidandet hos de kvarblifna anhöriga var obeskrifligt, men det hos den olycklige R., som det tycktes outhärdeligt. Han förmådde med möda slitas ifrån den afsomnade, öfver hvars säng han under fullkomlig känslolöshet under flera timmar låg nedsjunken. O! hade de heta ymniga kyssar hvarmed han, snart sagdt med ursinnighet öfverhöljde de ännu leende dragen, förmått uppväcka den hulda till lif, men o nej! hon emottog denna hyllning säkert nu för första gången utan all känsla.

Jag är nu sedan några timmar återvänd till mitt hem, till min dyra mor, hvilken Rosas bortgång förorsakat många bittra tårar. O! huru skall jag någonsin kunna glömma hvad jag i denna själssystem förlorat, hon hvilken så ljuft, så ömt under så väl olyckans som lyckans dagar, omfattade den ensamma öfvergifna, hvilken så systerligt och varmt som den trofastaste barndomsvän öppnade för mig sitt hjertas dolda helgedom, der jag afslöjad kunde läsa det ljusa språk hennes rena själ ständigt uttalade. — Ännu återstår för mig att i det bedröfvade huset iakttaga den sista, fast smärtsamma skyldighet, den jag hvarken vill eller kan undandraga mig, emedan ett troget löfte till den bortgångna binder till dess uppfyllande; hennes varma önskan var nemligen, det äfven jag skulle lägga en vänskaplig hand vid den enkla drägt, hvori hon efter eget anordnande skulle klädas; och, som jag är öfvertygad att Hofrådinnan af detta deltagande, i sin smärta skall erfara en, om än aldrig så obetydlig lindring, är det med sorglig tillfredsställelse jag vill hasta, att häri dela den armas bekymmer.

Huru mycket, Emilia, hade jag icke att rörande mig sjelf, för dig omorda, endast mitt sinne för närvarande kunde inrymma några andra tankar, än dem, hvilka dessa dagars sorgliga tilldragelser framalstrat, och hvilka nu helt och hållet gjort anspråk på min styrka, Jag är verkligen slö och otillgänglig för allt, ja, ända till ömhetsbevisen af min älskade moder, hvars varma omsorger för mig, äfven under min frånvaro, visat sig på så otaligt sätt, — Snart, o snart! måste jag dock, jag olyckliga, vaknad återgå till mig sjelf, för att med full sans och resignation gå mitt utsedda mål till möte.

Jag kommer nu, ifrån en omgifning, hvilken i den svarta känslolösa mulden begrafvit sin skönaste glädje; o Emilia! till hvilken sönderslitande smärta har icke mitt öga i dag varit vittne. — Huru grym, huru förskräcklig är ej den moment, hvilken för evigt sliter ifrån oss det älskade föremålet, det må sedan vara maka, barn eller föräldrar, i hvars stumma närhet vi dock, om än aldrig så sorglig, till sista stunden tycka oss finna tröst. — Ja, hon hvilat nu, den hulda engeln, lugn och stilla inbäddad i jordens kalla famn; den ljusa blicken slutet för all jordisk fröjd och smärta. — Jag har verkligen aldrig bivistat någonting så högtidligt som i dag, den sorgliga begrafningen hos B—s — om hvilken jag äfven i korthet här vill meddela dig. Klockan 1/2 till 4 samlades i sorgehuset, jemte öfrige gäster, fjorton unga flickor af den aflidnas närmare bekantskaper, alla klädda i hvitt, samt i gröna kransar, öfver hvilka långa hvita till fötterna räckande flors-slöjor nedföll, och sedan icke mer någon af de väntade saknades, men efter tidens sed, förfriskning af kaffe kringbudits, samlades man omkring klockan fyra, i det stora luftfriska rummet, gränsande intill den aflidnes kära sängkammare, hvilket nu erbjöd en högst imponant anblick. Uppå en upphöjning, öfverdragen med svart kläde, och omgifven af tolf stycken utmärkt väl agade unga, friska granar, stod på fyra stora gyllene klot den smakfulla kistan beklädd med bländande hvit sammet, och fullströdd med gyllene stjernor; kring kistans kant smög sig af samma slags gyllene composition, en murgrönsranke, så täck, så sirlig, att man ej kan tänka sig någonting i dylik genre konstmässigare arbetadt. En dylik ranke prydde det invid stående locket. Inne i kistans hägn, slumrade under saliga drömmar den ljuft afsomnade, höljd i hvitt lätt sidentyg, hvilket, icke som klädning (det var hennes uttryckliga önskan), men löst och mantellikt i smakfulla veckningar omslöjade den fina kroppen. På de ljusa lockarne, hvilka lika herrliga som tillförene vågade sig kring panna och hals, hvilade en krans af den friska murgrön, hvilken af kärlekens hand under helt andra omständigheter blifvit inympad i muren under hennes fönster och som af en underbar ingivelse var bestämd till brudkrans, samt nu, sorgligt nog, fick uppfylla sin bestämmelse.

Kring halsen smög sig sluteligen nästan osynlig, den himmelsblå gåfvan af den älskade, hvilken ännu i hennes dödsstund tillika med hans hand, funnits hårdt innesluten i hennes, och hvilken skatt Hofrådinnan på intet vis låtit beröfva henne. — Efter ett stumt betraktande af denna rörande syn, hvarunder den förtviflade modren, under den smärtsammaste ångest, med våld nödgats ifrån rummet aflägsnas, upphöjdes af den olycklige likbleke R., hos hvilken intet tecken till lif upptäcktes (så otillgänglig syntes han för hvarje känsla) det stjernströdda locket. Han ärnade just öfver den slumrande nedsänka detsamma, då synbart gripnen af den mest genomträngande smärta, han handlöst lät det, vid sin sida åter nedsjunka; hvarefter han med båda armarne, ovilkorligt omfattande den kalla kistan, sanslös öfver densamma neddignade. — Du kan väl Emilia tänka dig, hvilken förskräckelse här af uppstod; hans krafter voro så medtagne, så han nu fullkomligt, afsvimrad måste inbäras i nästa rum, där genom flere honom omgifvande personers tillhjälp, han småningom återkallades till medvetande.

Kistan hade emedlertid under denna oväntade katastrof nedtagits, och var nu med högtidlighet, af åtta unge ädlingar på den väntande paradvagnen nedburen, hvarefter — anförde af Hofrådet, hvilken tillika med sina fyra sorgklädda barn, uppstigit i en vagn, de fjorton par om par sittande flickorna, i sju efterföljande vagnar afreste. Efter slutad ceremonie, sedan nemligen den ofanteliga skara af öfrige gäster (karlar) anländt till grafven, afsjöngs af den bekransade ungdomen, hvilken kring grafven förskansat sig, några sköna, för tillfällat lämpade verser, hvori fem à sex utmärkta karlröster högtidligt instämde. Detta voro ögonblick, Emilia, hvars intryck jag aldrig glömmar; äfvensom ljudet af den hörbara suck, hvilken den ljuslockiga, tätt intill min sida smygna Hanna der under utandades, och hvilken till den grad beröfvade mig hela min ståndaktighet, så jag deraf och vid anblicken af de stora tårar hvilka droppvis nedrullade på hennes mjella klädnad, icke med ett enda ljud vidare förmådde instämma i sången. Mitt hjerta var så krampaktigt hopprässadt, så jag rätt innerligen tackade Gud, då sången änteligen upphörde, och vi omsider samtelige fingo bereda oss till återtag.

Med en kyss ifrån sin makes läppar emottog nu den sörjande modren, der hon bland en skara tröstande fruar satt omgifven, den huldans sista hälsning; hennes sinnesstyrka dervid, likasom under hela den för henne nog pinsamma aftonen, var äfvenså önskvärd, som oväntad; R. deremot var och förblef fullkomligt känslolös; hans matta blick irrade ofta, under det han, slutet, satt försjunken inom sig sjelf, bort till det ljusa blå, likasom ville han der, bland silfvermolnen uppsöka henne, hvars unga lif han så olyckligt förspillt. Att bittra samvets-förebråelser, och icke endast saknaden efter den bortgångne, gnagade hans hjerta, blef tydligt för alla dem, hvilka något så när lärt sig utgrunda människosinnet, ty, i motsatt fall skulle äfven någongång det välgörande lugnet, icke alltid blott den våldsammaste förtviflan, talat ur den dystra blicken.

Huru gärna Emilia, skulle jag icke ännu en stund, med både penna och tankar, sysselsätta mig hos dig, kunde endast mitt hjertas tillgifvenhet för Friherrinnan, gilla ett längre aflägsnande ifrån henne; men som hon, troligen i svit af denna dags uppträden, för närvarande befinner sig långt ifrån väl, hastar jag att med min närvaro och hjertliga omvårdnad, så vidt sig göra låter, förskingra denna hennes

iråkade olust. O Emilia! huru snart, huru snart försvinner icke den tid jag, såsom nu, fullkomligt oberoende, om icke fullkomligt lycklig, med sann känsla får öfverlemna mig till allt, som gjort för mig lifvet gladt och förnöjsamt; med hvilken fasa emotser jag det tvång, det gränslösa elände, en förening utan kärlek skall bereda mig. O Rosa! huru lycklig är ej du! så suckar jag redan ofta, ofta, du som i grafvens lugna famn, fått glömma lifvets smärta, den djupa, den tärande, hvilken ej af rikedomens förmåner, börd eller lycka, någonsin kan mildras eller förglömmas.

Den 19.

Känner du den hemska betydelsen af denna dag, Emilia? säg, o! säg, anar ej ditt ömmande hjerta det gränslösa qval dess födelse alstrat i min själ? hviskar ej min tysta suck till dig, att hon för evigt, för evigt skiljt mig ifrån all min sällhet? — Ja väl Emilia, denna dag har då för alltid stadfäst min förbindelse med Baron Y., den rike, den uppsatte, den allmänt aktade; af hvilken förbindelse mitt förnuft ju hade allt skål att glädjas, emedan en sådan lycka vida öfvergår allt hvad den medellösa Mathilda någonsin vågat hoppas, kunde hon endast glömma sitt hjertas saliga vårdagar. Hvilka alla, ljusa och lefvande, med outplånliga drag, stå tecknade i hennes sorgsna inre. — Jag har då i dag, med lefnadsglad blick, (min pligt, mitt samvete har så bjudit) emottagit de lyckönskningar, hvilka af otålige sammankallade lysningsgäster i sirliga formulärer blifvit nedvältrade på mitt arma hjerta; jag har, under sken af tillfredsställelse burit den lysande dräkt, min brudgums uppmärksamhet under vänliga lyckönskningar mig tillständt. Och Emilia; mitt hjerta har dock icke förqväfvits under alla dessa utsägliga marter; med tillkämpad uppmärksamhet, ja till och med liflighet, har jag med åtskilliga af härvarande personer underhållit de vexlande ämnen, hvartill dagens vikt så rikeligen gifvit anledning, och — o! huru litet har dock min själ vid allt detta varit tillstädes. — Emilia, Emilia, jag lider dubbelt af de förebråelser mitt brottliga samvete under närvarande omständigheter gör mig; har jag väl rättighet att undanstjåla honom, som hädanefter ensam har att göra anspråk på min ömhet, min tillgifvenhet, en enda tanke af alla dem, hvilka så otåliga kringirra? Är jag icke en svag, afskyvärd varelse, i högsta måtto oförtjent af den godhet, den hyllning den älskande modren och jemväl han sjelf, alldrig upphöra att uppå mig slösa; nej Emilia, jag vill, jag måste lära att älska, att värdera honom; det skall blifva mitt trognaste bemödande; jag vill i hvarje hans handling upptäcka kraften af en ren, en ädel själ, ty sådan måste den hos honom finnas, han kunde eljest icke förgudas af henne, som endast kan älska dygden. O! säkert, säkert skall Gud i sin nåd bistå mig, att, iakttagande dessa mina pligter, med förtröstan, lugn och tillförsigt, kunna gå mitt dunkla öde till mötes. — Huru obeskrifligt ökes icke min längtan efter dig Emilia, ju närmare jag nalkas målet för min bestämmelse, ju mera jag inser omöjligheten af denna återförening; — jag blir då ensam, fullkomligt ensam öfverlemnad till min smärta, och skall finna intet hjerta, till hvilket jag under salig känsla af att blifva förstådd, kan sluta mitt, utblottadt på all fröjd. — O Gud! styrk blott mina svaga krafter, att jag icke under eget betryck, måtte komma att såra dem, hvilka så varmt önska min välgång, min lycka, hvilka måhända till en del sjelfve genom uppoffrandet af andra bättre, kärare åsichter, lämpat sig i det nödvändiga. — Se dock Emilia, huru under allt mitt qval, den högste underbart velat lisa mitt hjerta, medelst uppfyllandet af en min lifligaste önskan; jag har nemligen i långa tider föreställt mig med mera framgång, och mindre smärta, att kunna emotgå det ögnablick, hvilket med oupplösliga band skall fästa mig vid Baron Y., endast jag oförmodadt, och utan att der förut hafva sett honom, såsom hans brud kunde öfverlemnas till honom; föreställ dig då den tillfredsställelse mitt inre i dag kände, då jag genom ett bref, tillständt Friherrinnan, fick erfara att Baronen omöjligt före den 5:te Maj, sjelfva bröllopsdagen, i S. kunde inträffa, emedan fartygets, med hvilket han ärnar anlända, resetourer voro bestämda, och till sin grämelse, han således ej der förut, hvilket han dock tillföre hoppats, finge omfamna sin dyra moder. Han försäkrar likväl intet kunna hindra hans anträffande nämnde dag, emedan fartyget med Guds hjälp ginge pålitligt och lyckligt; bifogande ännu, det den ömmande modren alltså med all säkerhet till redan utsatte dag, kunde arrangera, och iordningställa den blifvande högtidligheten.

Dessa rader blifve då de sista, Emilia, jag, före den redan alltför ofta omnämnde dagen tecknar dig; jag vill med kraft undfly hvarje tillfälle till klagan, och, kunde jag väl, slutet till ditt bröst, öfverlemnad i förtroende till dig, återhålla dess utbrott? O nej! — hvila må derföre min penna nu, för att ännu en gång före den stund jag går att för evigt afsäga mig min lycka, förd af min darrande hand kunna teckna dig min sista fria hälsning; den återstående tiden skall oafkortad egnas till trägna arbeten, samt sällskap åt den person, hvilkeu så huldt velat, ehuru grymt förfelat min lycka.

Den 5 Maj. — Förmidd.

Här står jag åter för din blick, Emilia, en alltid trogen bild af lidandet, för att ändteligen i ditt

vänskapsfulla sköte utandas min kärleks, min sällhets sista suck. O Emilia! Emilia! huru bittra falla icke i denna minut mina tårar på de rader jag, ännu fri, ännu obunden, i få penndrag här vill anteckna. Du min hulda, min sanna vän, skall säkert fatta den mening de förrådiska, nu oåterhållna uttala. Ja Emilia, hon är då inne den dag, hvars klara himmel, hvars milda sol, hvars unga friska grönska, äfven kunnat medföra sällheten åt din vän; men, annorlunda, annorlunda ville hennes ovänliga öde. — Hon står nu här, öfverlemnad åt smärtande minnen, här, i sitt lilla älskade sängrum, hvilket i sjelfva denna stund, grymt påminner om den sällhet, hon här, ehuru ögonblickligt, njutit, omgifven af dyrbarheter och ståt, hvilket allt af den välmenande lyckliga modren, för min tillfredsställelse här blifvit hopat; ännu några få timmar, och dessa stumma, plågsamma vittnen till mitt qval, skola komma att tungt trycka min arma lidande varelse. O Gud! hade dock Emilias hand, den systerligt varma, i mina lockar fått infläta den krans af frisk murgrön, hvilken, enligt mitt orubbeliga löfte, och till ett sorgligt minne af Rosa kommer att pryda min panna, men nej, icke ens denna sällhet skulle blifva mig förunnad. Mitt hufvud är tungt af oro och en genomgråten natt, ty endast åt natten vågar jag anförtro mina bekymmer; hon förtiger så mildt de känslor, hvilka under stillhet öfverlåtas i dess sköte, och, ehuru huld och ljuflig, lider hon ej af de tårar och suckar, hvilka i ymnighet utpressas ifrån ett bedröfvadt sinne. Fåfångt har, under hela den passerade morgonen, jag sökt öfvertala mig sjelf till lugn, för att åtminstone till någon ringa del kunna undgå de anmärkningar, hvilka ej utan skäl öfver mig torde utfalla, då den af Friherrinnan utsedda brudsätan, Majorskan Pygmeus, innan kort, i sina angelägenheter, här inträffar; och, ehuru kär för mitt hjerta, en känsligare varelse än hon, i nämnde omständigheter varit, prisar jag mig dock verkligen lycklig, att Friherrinnans val just stadnade vid denna; hvars hjertlöshet, om möjligt, skall bidra att härda min ofta påkommande, oförlåtliga svaghet.

Klockan 2.

Till dig, till dig, vill mitt hjerta; — underbara känsla, hvars kraft jag ej mäktar förklara; — huru ständigt hvilar icke i dag min tanke hos dig utan att ett enda ögnablick äga styrka att öfvergifva din bild, du hulda trogna vän. Säkert, o! säkert, — så säger mig mitt hjerta, tänker Emilia i denna stund på mig, ehuru hon icke kan ana till de förhållanden i hvilka ödet stäldt mig; du, min älskade deltagerska i både sorg och glädje, är då till min sanna tillfredsställelse besparad lidandet af att erfara mina bekymmer, du är i denna minut lyckligare än din Mathilda, ty du känner med innerlig njutning, djupt i ditt hjerta sällheten af att älska och älskas af en tillbedd make; lifvet har för din öppna blick uppnått den högsta punkt af fröjd, då deremot dess ljus för mig för evigt nedgått i en djup ryslig natt. — O Ferdinand! du! hvars namn mina läppar här för sista gången under saknad och kärlek vågar nämna, så har då ditt flygtigt skimrande, sjelfammade hopp, så snart, och för alltid sjunkit i kolsvart mull; det är förbi, förbi, för evigt! — Hvad du är lycklig, o Rosa! som aflägsnad ifrån sorg och qval, under den grönskande kullen hvilar så fridfull, så stilla; huru gärna, huru gärna, ville icke din qvarblifna vän, invid din sida, omsväfvad af dödens kalla fläktar, dela ditt lugna läger; o! kanske, kanske att dock snart hennes utmattade hjerta finner ro, för att förenad med dig, känna himlens bättre varaktigare fröjder.

Klockan 3.

Himmel! Hvilket språng, hvilket gny och larm, har icke inom ett ögnablick uppstått, inom det hitintills så stilla huset; ack! huru ängsligt anar icke mitt klappande hjerta, den mer än sannolika anledningen till denna plötsliga förändring. Kuskar, betjenter, jungfrur och upppassare, hasta under skyndsamhet fram och åter, öfver trappor och gårdar, utan att ens gifva sig tid att under denna allmänna förvirring, med hvarann vexla ett enda ord; deras glada ansigten förräda dock någonting högst ovanligt. Gud! Gud! öfvergif mig ej under denna min obeskrifliga oro, men gif mig styrka att med ståndaktighet sluteligen emottaga bekräftelsen på min grufveliga förmodan.

Klockan half till 4.

Ja Emilia, han är verkligen redan kommen den fruktade, ack, ack! så djupt beklagansvärde Baronnen; han är kommen att med lugn och i hopp om stilla lycka, emottaga den för honom okända maka, hvilken ett underbart öde en huld moderskärlek, så obegripeligt för honom utsett; i hvars ömma tillgifvenhet, och vänskapsfulla emottagande han troligen emotser hela sin timmeliga lycka; och huru grymt, huru grymt bedrages han icke i detta billiga hopp! Hvar, hvar finnes väl, inom hela min olyckliga varelse den ömhet, den vänlighet förborgad, på hvilken han såsom man, kan göra sig så fullt anspråk. — Kan du väl

tro Emilia, att jag för första gången med ren, oförfalskad glädje, genom Annette, hvilken först hastade att förkunna mig Baronens ankomst, emottog den enkla men ljuftva gåfvan af tvenne friska halfutspruckne mossrosor, omvirade af sköna förgät-mig-ej, dem hans hjertliga välmening, genom den nyssnämnda mig tillsändt. — O! huru mycket värderade icke mitt hjerta i tysthet detta bevis på granlagenhet och fin känsla, hvilken jag verkligen skulle tilltrott endast en varelse, att på dylikt sätt kunna tolka, — En varm tår från mitt öga, har som tacksamhetsgård fugtat de skära bladen.

Den glädjedruckna modren lemnade mig just nu; hennes sällhet är obeskriflig. Under innerliga glädjetårar gaf hon mig den förnyade underrättelsen om sonens ankomst, hvilken — enligt hennes ord — nu otålig afbadade ögonblicket att änteligen blifva mig förestäld. — Huru innerligt prisade jag ej händelsen som korrt förut satt mig, i det lyckliga skick, att omöjligen före vigseltimmen kunna efterkomma Baronens önskan. — Majorskan hade verkligen till min stora tillfredsställelse till den grad tourberat min frisyra, så ett förnyadt arrangerande af toilette, numera endast skulle förspillt den behöfliga tiden. — Äfven till mig Emilia, sträckte sig Friherrinnans kärleksfulla omtanke, uti öfverlemnandet af det paquette, hvilket, enligt hennes till mig en gång gifna löfte, skulle innehålla berättelsen om hennes eget framfarna öde. Vid dess aflemnande var nu blott forenadt ett enda litet förbehåll, nemligen, att icke förr än såsom hennes sons maka, jag skulle bryta paquettets insegel. Hon gaf mig genom denna lilla skrift, ett förtroende, det ännu ingen före mig, icke ens hennes älskade Gustaf ägt. Gåfvan var nu gemensamt åt oss gifven, och skulle såsom sådan, enligt hennes önskan, af oss gemensamt begagnas. — Knappt har jag hunnit att på densamma medelst en varm kyss uttrycka min tacksamhet. Majorskan hvilken redan annonserat mig sin ankomst undanrödjer mäktigt hvarje känsla som varmare kunde finna inrymme inom mitt bröst; hon närmar sig som bäst mitt rum, Gud! och i hvilket ändamål; himmel! bistå ditt arma olyckliga barn, gif henne kraft, gif henne mod, att med ståndaktighet efterfölja din allvisa vilja. — O! Emilia, dyra Emilia, bed för din vän, hvilken under den alltför hårda pröfningen redan känner sina krafter sjunka; hon förmår icke mer, hennes hand darrar och hjertat klappar hörbara slag. O Gud! hvem skall bistå, hvem skall frälsa mig utur denna gränslösa ångest.

Tillägg af en främmande hand.

Som jag förmodar mina hulda läsarinnor, i anseende till de skildringar den unga Mathilda i föregående anteckningar, äfven om sig sjelf gjort, och hvilka jag med hennes eget vänliga tillstånd nu till en öfverseende allmänhet vågat öfverstyra, — alla dock något litet interessera sig för utgången af hennes mindre milda öde, hoppas jag de äfven gunstbenäget vilja ursäkta en likaså ovan pennförelserka, som Mathilda varit det, det lilla intrång hon, ehuru okänd, i redan nämndes anotationer dristar göra. Hennes orationer blifva sannerligen icke långa, hon vill endast till hvar en af sina benägna läsarinners tillfredsställelse omförmåla, huru under den nobla Majorskan Pypmei erkänt smakfulla handläggning, — den det i icke förut veten — oändeligt täcka Mathilda, i sin enkla dräkt snart utmärkte sig i hänförande skönhet. Klockan åtta på aftonen, sedan den ofanteliga, äfven af eder, mina hulda läsarinnor väntade bröllopsskaran i de klart upplysta rum man voro församlade, öppnades dubbeldörrarne till Friherrinnans rum, och, ledd vid den älskade modrens hand, inträdde nu bruden; en matt rodnad spridde sig öfver de vackra ehuru bleka dragen, i det hon med uppslagen blick svagt hälsade de närvarande. Kring den skönt hvälfdade pannan smög sig i behaglig vridning en högst ovanlig, men onekligen högst täck krans af frisk murgrön, (buren såsom ett minne efter brudens bortgångne vän, Fröken B.) äfven som de herrliga lockarne och bröstet befanns prydt, endast af tvenne doftande undersköna mossrosor. En yppig klädnad af hvit smidig kammarduk omhöljde den utmärkt välväxta figuren, på hvars fylliga, med färgen på klädningen tällande hals, ingen enda prydnad var att upptäcka; den plägligaste blondslöja nedföll sluteligen sirligt fästad, ifrån den prydliga kronan, samt nådde i rik svajning de små täcka sidenbeklädde fötterna. Men, som sagdt, hon framsväfvar ju nu vid den lyckliga Friherrinnans hand, för att med krossadt hjerta inför den icke ringa församlingen änteligen aflägga sitt för evigt bestämmande löfte. Hennes redan längesedan åter till golfvet sjunkne blick, hade ännu icke skadat den höge ädle, i prächtig Ryttmästare-uniform klädd brudgummen, hvilken nu, öfverlycklig, med ilande steg nalkades henne; hon hörde ej den lätta uppmuntrande hviskningen af Friherrinnan, hvilken i hans hand öfverlemnade hennes, att ej af öfverraskningen låta sig för mycket öfvervældigas; mekaniskt och nästan utan all känsla, följde hon den ledande brudgummen fram till den för högtidlighetens fullbordande bestämda platsen; men, hvem målar hennes obeskrifliga bestörtning, då hon i den till henne nedlutade fästmannens röst, hvilken genom ett lågt, men kärleksfullt uttaladt: "mod, mod, min dyra Mathilda", ville tillhviska henne fattning, igenkänner sin egen evigt utsägligt älskade Ferdinand S. En likblekhet öfverdrog med blixstens hastighet det sköna ansigtet; "för Guds skull! fatta dig hulda engel", framhviskade ännu en gång den förskräckte Baronon, "det är ju din, för evigt din Gustaf, din Ferdinand, som ber dig derom; se då min dyrkade, en enda gång upp till din älskling, och, du skall sansa dig." Verkligen en enda blick uppå honom, den så underbart återfundne, framjagade åter

glädjens sköna rodnad på brudens liljekind; en ström af tacksamhetens oåterhållna tårar, hvilka våldsamt frambröto utur hennes sköna ögon, förtydligade meningen af deras öfverjordiska uttryck; men, nu nedkallades under högtidlig tystnad, Allfadrens välsignelser öfver det öfversälla paret, hvilket hand i hand gemensamt knäböjande under salig känsla svuro hvarandra löftet om evig, aldrig svikande tro. En mera sann, en mera kärleksvarm lyckönskan har troligen aldrig yttrats, än den, hvilken sedermera af den upprörda Friherrinnan öfver hennes båda älsklingar uttalades; hon såg nu sin högsta önskan, föreningen emellan dessa henne så dyrbara personer, uppfylld, och befanns nu hela timmar endast sysselsatt med betraktandet af den sällhet hon så lyckligt skapat. Ännu förestod den glada bruden en icke så alldeles ledsam surprise, neml. det personliga omfammandet af hennes efterlängtrade vän, den lilla Pastorskan Emilia R., hvilken jemte sin långa man Herr Wilhelm, på Friherrinnans enträgna önskan, och för att kunna bivista omnämnde högtidlighet, företagit den muntra färden till S. "O! det är för mycket, för mycket ljuft på en gång", utropade, vid dessa personers oförmodade åsyn, under glädjetårar den sällhetsdruckna Mathilda, och sjönk under vexlande omfamningar, ömsom till sin unge lycklige makes, ömsom till sina nyss anlände vänners trogna bröst. Först emot morgonen, då efter förlustelser och nöjen, den talrika samlingen skingrats, fick uti den lilla kretsen af sina fyra vänner, den ännu drömmande Mathilda reda det obegripliga sammanhanget, hvilket i en enda person, så underbart förenat hennes båda, så väl olycklige, som lycklige älskare. Ett tusende gånger i minuten upprepadt: "förlåt", lät härunder i jemn fortsättning af den kärleksdruckne Baronen höra sig, hvilket ord, knapt half-uttaladt, ofta med en öm kyss af hans sköna makas läppar borthämtades. "O!" yttrade Baronen, i det han sökte hämta luft för sina svallande känslor, "huru ofta, huru ofta gjorde det mig icke ondt, ja djupt in i själen, att icke kunna yppa för dig den hemlighet, som så tungt tryckte mitt hjerta; endast hoppet att den lyckliga timmen ändteligen en gång skulle slå, då jag obeslöjad finge framställa mig för dig, var det enda, som förmådde trösta mig. Måtte min dyra Mathilda dock blidka sin vrede emot den stackars Gustaf, då hon får veta, det äfven han, af den älskade modren till en början likaså obarmhertigt som du, fördes bakom ljust, ty ända till den stund då din egen känsla plötsligt förrådde mig att icke så kunde förhålla sig, ansåg jag, med kärleksglödande, men sönderslitet hjerta, enligt min moders försäkran, dig för en lycklig, redan bestämt eclaterad brud, hvars tillärnade förening med den utkorade, genast vid eder återkomst till S., skulle försiggå. Jag vill icke omnämna hvad min själ vid denna krossande underrättelse led, ty, att manligt kämpa mot hjertats mest glödande låga, är ej lätt, i synnerhet då föremålet för vår tjusning genom dygd, oskuld och skönhet, alldagligen stegrar försåten; men, att med en enda blick, en enda tanke beröfva en annan sin egendom, hu! något dylikt var mig ej möjligt att ens tänka. Föreställ dig såleds min ousägliga sällhet att i en lycklig stund, genom ömsesidiga öppna meddelanden, erfara ditt hjerta fullkomligt fritt; jag upptäckte nu min dyra moders afsigt, den nemligen, att endast en ovilkorlig böjelse å hvardera sida skulle blifva claven till vår förening; och tack vare den högste, så var ju äfven fallet. Att icke, såsom jag förmodadt, omsorgen för egendomens ordentliga skötande, och enligt hvad hon föregifvit, Inspectorernes säkrare pröfvande varit orsaken till den roll, min mor ålagt mig, under namn af Herr S. och hvilken jag dyrt måste förpligta mig att under min vistelse på —krona, emot en hvar, dig min Mathilda, icke undantagen, iakttaga, blef mig äfven ganska tydligt, och Gud vet sannerligen huru troget jag, med så mycken kärlek till dig, skulle kunnat utföra min sak, hade icke den hårda dageliga påminnelsen af min mor, samt fruktan att sluteligen beröfva henne sitt hjertas länge väntade glädje, härvid understödt mitt ofta nog svigtande mod. — Jag vill icke glömma att ännu en gång beskrifva den förskräckelse jag erfor vid underrättelsen om min redlige väns, Baron C—s dig gjorda anbud, om hvilket jag verkligen icke hade någon aning; jag ansåg mig nu vara en, ehuru oskyldig orsak till den lidelse, jag, kännande hans hjerta, väl visste honom genom ditt afslag skola erfara.

"Det rörande afsked till Herr S., föreföll mig alldeles icke oväntadt, ehuru mitt hjerta djupt led af den uppoffring du af denna kärlek gjorde. Jag hade fullkomligt föreställt mig ditt handlingssätt sålunda, då jag kände den alltför försakande, tacksamma tillgifvenhet du hyste till min mor, och tackade jag således blott i mitt hjerta Gud! att den figurerade Herr S., i verkligheten icke fannts till." — "Men", inföll nu den unga Friherrinnan, helt förvånad, "genom hvilken underbar skickelse inträffade väl du i S., just den olyckliga baldagen, der genom ditt hemlighetsfulla uppförande du så mycket både upprörde och förskräckte mig? Du var likväl", tillade hon smekande, "bra hård, min Ferdinand, som så djupt, så svårt nåndes såra din arma Mathilda!" Åter en bön om tillgift, beseglad med tusende handkyssar. — "Ack! ack! min dyra Mathilda, jag passerade verkligen alldeles incognito, emedan ingen annan än min hulda mor kände min dervaro; ty ser du mitt förvaltare embete var äfven i och med eder afresa slutadt, och jag sjelf tvungen att efter tilländalupen permission, återvända till mitt regemente. O! min evigt älskade Thilda, misstyck, o! misstyck ej, att äfven den älskande brudgummen, din egen lycklige Gustaf, ehuru ögonblickligt det ock lät sig göra, på sin glada förlofning ville vara närvarande, och förlåt hans kitslighet, som oakadt öfvertygelsen om ditt ömma hjertas tro, dock icke kunde afhålla sig ifrån sällheten att af dina egna läppar höra det ljufva upprepadet af din saknad, och fortfarande beständighet".

Under dylikt joller, hvar vid de så kära namnen: Gustaf, Ferdinand, omvexlade, och den confunderade Mathilda icke undgick vårt myckna gyckel, försvann — den herrliga gudasköna morgonen hvarunder

ingen enda af det lilla sällskapets medlemmar tycktes ihågkomma den behöfliga hvilan, förr än sluteligen den redan högt skridne solen med sina, genom fönstren inkastade guldstrålar, verksamt påminde derom.

Att tvenne härpå följande veckor, af Mathildas vänner, stundeligen tillbragtes i hennes glada omgifning, under vexlande nöjen, och hjertelig trefnad, är begripligt; och var det verkligen endast det lifgivande hoppet, Mathildas man lemnade henne, att ännu denna sommar jemte henne besöka hennes fordna kära hem, hvilket förmådde mildra den saknad, skilsmässan ifrån den ena ömma vännen, så naturligt åstadkom den andra.

* * * * *

Att nu äfven, här bifogadt, medföljer den agtningsvärda äldre Friherrinnan Y—s i korthet beskrifna lefnadsöden, bör ej förefalla mina läsarinor underligt, då jag går att säga dem, det hennes eget goda medgifvande lemnat anledning dertill. — Efter en treflig dags tillbringande hos henne, inom en slutna krets, hvarunder tidsfördrifvet för oss en hvar, oaktadt den rodande Mathildas ofta dervid yttrade motsträfvighet, utgjorde afhörandet af hennes mig nu formeligt öfverlemnade anteckningar, dem den långe Pastor R. med verkelig pathos oss föreläste, lemnade ändteligen, efter många förnyade böner, samt föreställningar, den vänliga Friherrinnan tillåtelse om införandet af den lilla skrifteliga gåfva hon på bröllopsdagen till sin unga svärdotter öfverlåt. Att denna tillåtelse med tacksamhet antogs, blef alltför tydligt, äfvensom att jag (ägarinnan till de öfrige anteckningarne) icke blef långsam med dessa sednares bifogande till de nyssnämnde. Afskriften deraf följer således:

Friherrinnan Y—s egenhändiga anteckningar.

Gåfvo till Maihilda Y., född S.

Min far, Friherre N. Öfverste i —sk tjenst, gifte sig vid nära 39 års ålder, efter erhållet afsked, med en förmögen, skön, 22-årig enka, hvilken efter sin aflidne man, Major Doll, ägde en enda arfvinge, en då fyra-årig son. — En lycka, dylik med den min far genom sitt gifte gjorde, var sannerligen rar att finna; ty utom den ingalunda obetydliga förmögenhet han med sin Fru erhö, begåfvades han i hennes person med en varelse, hvars dygder och själs-egenskaper vida öfvervägde alla timliga förmåner. — Denna förening, en följd af den unga Öfverstinnans eget hjertas val (känslan till hennes förutgångne sextiofyra-årige hälft inskränkte sig naturligtvis endast till en tillgifven vänskaps), tycktes inom det första året af deras ägtenskap, med fullt skäl kunna benämnas en ibland de lyckligaste; ty, genom min fars hjertliga ömhet, ansåg sig min mor, öfvermåttan säll; — endast den af min far så lifligt väntade arfvingen, i hvilken han så säkert trodde sig få omfamna en efterlängtd son, kunde numera föröka den husliga trefnaden. Men till hans obeskrifliga smärta, såg han detta med så mycken tillförsigt närda hopp fullkomligt slochnadt, då min mor, i stället för arftagaren till alla hans titlar och anor, i den bestörta fadrens armar darrande nedlade mig, hennes arma, nyfödda dotter. — Med illa qväfd harm återlemnade mig min far till den djupt smärtade modren, utan att ens med en enda blick, eller den obetydligaste smekning hafva hälsat den oskyldiga nykomna. — Hvad det ömma modershjertat vid ett dylikt fränstötande bemötande led kan lätt begripas; så mycket mer som denna olyckliga tillfällighet sedermera gaf anledning till den synbaraste köld, och kallsinnighet å den af henne så ömt älskade makens sida. — År kommo, och år gingo, och intet hopp syntes, att genom en ny arfvinge åter upphjelpa det förstörda humeuret hos min far, hvilken nu, underbart nog, på min halfbroder — en god, utomordentligt renhjertad varelse, den man i anseende till dess lydaktighet, tillgifvenhet, samt för öfrigt ovanligt älskvärda character, verkligen tvangs att älska — öfverflyttade hela sin ömhet. — Denne njöt nu ensam, och i fullaste mått, min fars oförminskade hyllning, då deremot jag, alldrig vågade taga ett steg för att närma mig det is-omhöljda fadershjertat. — Ja, han till och med i sitt hat till mig gick så långt, att ofta föreslå min mor mitt aflägsnande ifrån hemmet, emedan han sade mig ständigt i hans ögon utgöra en tagg, ett ondt, den hans kränkta äregirighet omöjligt kunde fördraga. — Sålunda hade under onämbar smärta för min känsliga hulda mor, hvilken min olyckliga födelse beröfvat sin makes hela tillgifvenhet, tolf tunga år förgått, hvilken tid dock för mig, — under vana, samt öfvertygelse att annorlunda icke kunde vara, — försvunnit under den barnsligaste trefnad, ty min dyra, evigt älskade mor hade härunder i mångdubbelt mått begåfvat sin lilla Mathilda med den mest lyckliggörande kärlek, samt i mitt unga hjerta, under bekymmer och tårar nedlagt mångt herrligt frö, hvilket i kommande tider skulle bära — om äfven närd af min egen smärta — en önskvärd skörd. Huru öfvertygande bevisade hon icke för mitt då ännu oförståndiga sinne, förgängligheten af denna verlds så begärliga goda; tydliggjorde för mig huru endast människans ädlare jag, den odödliga själen, var det föremål, på hvilket hela vår inre ljusa blick borde hafva afseende, på hvilken ovilkorligen berodde vår odödliga varelses förenande, eller afskiljande ifrån vårt högre himmelska ursprung; — rigtande med huld moders omsorg hela min varma barnakänsla till denna allt omfattande Försyn, såsom allena ägande

förmåga att vidmagthålla, och fortplanta våra goda tankar och beslut. Huru mildt föreställande afböjde hon icke äfven den högst löjlige egenkärlek, hvilken — närd genom mig omgifvande personers smicker, samt min i följd deraf alltför kärblefna spegel — redan höll på att taga alla mina dråpliga anlag i anspråk; ty jag fann alltför väl, att den omisskänneliga likhet man sade mig äga med min gudasköna mor, alldeles icke lände mig till nackdel. Men, o! huru lyckligt, huru sannt öfvertygade hon mig ej genom den dageliga erfarenheten, ja, genom den minsta blommas förvandling, om förgängligheten af den så obetydliga, hjertat alldrig lyckliggörande förmån: — fågringen. Äfven i anseende till min bror, var jag den mest lyckliga syster; ty icke ens den strängaste blick af min far, förmådde afhålla honom att på hans lilla Thilda, minutligen slösa ömhet och välmening; allt hvad hans stjuffars ovanliga gifmildhet hopade på honom, så väl penningar, som bon-bon, etc., användes oinskränkt på mig, och var det verkligen ofta, endast med vilkor att med mig få dela det goda, han af min far emottog hvarjehanda dylika håfvor. Men, nu kommer den tidpunkt, hvilken för mig arma oerfarna varelse utgjorde en ibland de mest olyckliga i mitt lif; — jag förlorade min mor! Med hvilken gräselig smärta lågo icke vi, jag och min älskade Ralph. på knä inför den döende modren, hvilken för evigt, för evigt nu, blef oss beröfvad, för att här, af henne för sista gången emottaga den så ofta gemensamt undfångna välsignelsen. Med hvilken obeskriflig, sorglig, men tillika salig blick, betraktade icke den, om sin bortgång förvissade, sin dyre förstfödde, hvilken vid sina sjutton år, manligt uttalade löftet att för den öfvergifna systemen blifva ett troget stöd och försvar, men ack! hvilket löfte han endast medelst den goda viljan förmådde uppfylla. Min fars första företag, efter min mors bortgång, var att till sin broder, hvilken jemte sin familie bebodde en skön egendom, afsända mig. Afven den käre brödren, ifrån hvilken skiljmassan i min öfvergifna belägenhet var grufelig, blef vid samma tid engagerad vid et —skt regemente, och jag således utsedd att på en gång beröfvas allt hvad för mitt hjerta utgjort sällhet och fröjd.

I detta, min Onkels hus blef jag likvisst emottagen med den största hjertlighet, och var jag lycklig nog att inom kort förvärfva mig såväl mina trenne leksyskons, som Oncles och Tantes tillgifvenhet.

Jag skulle nu tillsammans med de förstnämnde, en flicka vid mina år, samt en elfva- och en fjortonårig gosse, för en ung informator i huset, njuta en vetenskaplig undervisning, hvarföre under omsorgsfull iakttagelse våra timmar af den nogräknade husfadren nu ganska sorgfälligt indeltes. O! huru gärna, huru gärna hastade icke jag, hvarje gång min läsetimme inföll, att i den trefliga skolkammarn af den vänlige läraren emottaga den undervisning, i hvars sätt att på sina åhörare öfverflytta och meddela lärdomar, i hvars hela anda så mycken likhet med den min saknade begråtne moder så lyckligt ägt — nu låg. Mitt tolf-åtiga sinne kunde verkligen icke njuta en högre fröjd, än den, att dageligen få höra och uppfatta de allvarliga och religiösa lärdomar den unge Herr Sommer oss barn så mildt sökte meddela. På dylikt sätt förgingo trenne lugna år, hvarunder minnet af min älskade mor, på sätt, nämnt är, upplifvadt, ännu icke en enda dag svikit hennes qvarlemnade dotter, då ett oförmodadt besök af min far, helt plötsligt kom att sätta alla, mitt hjertas fibrer i rörelse, han förkunnade mig nemligen, efter några timmars vistande i huset, att till följande dag finnas beredd att åter hemfölja honom. Gud! jag vill ej söka beskrifva den smärta dessa oväntade ord förorsakade mig; jag kände vid deras uttalande, ett ögonblickligt ondt, för hvilket jag ej skulle finna ord; hela min blod rusade i svallande vågor fram till en enda punkt i mitt hjerta, hvilket jag tyckte i ett nu skulle börda förgås. Med svigtande steg uppsökte jag mitt rum, der jag ändteligen föll i en förtviflansfull gråt. Hvad som egentligen föregick inom min själ, kunde jag väl ej, under den smärtsamma stunden, för mig sjelf göra redo, men att vid den plågsamma tanken på skiljmassan ifrån detta mitt nya hem, Sommers bild först och sist inblandade sig, var något, hvilket jag icke kunde dölja för mig sjelf. — Så, hade jag, öfverlemnad åt en gränslös smärta, i tårar tillbragt ungefär en quart timme, då min hulda leksyster, den femton-åriga Amalia, muntert inhoppade. Hon kände icke den bittra anledningen till min smärta, den jag dock nu i få ord meddelade henne. Storgråtande föll hon mig härvid om halsen, bedyrade det hon omöjligt kunde lefva utan mig, emedan hon så helt och hållet vant sig att anse mig såsom en den käraste syster, besvor mig att icke öfvergifva sig, låfvande att på sina knän bedja sin Onkel om tillåtelse för mig, att ännu, helst ett år få qvarblifva hos henne, samt ilade efter detta hennes unga känsliga hjertas så naturliga utbrott, att hos sin mor, genom böner och smekningar, om möjligt utverka mitt förlängda qvarstannande i hennes föräldrars hus. Hon hade knapt efter sig tillslutat dörren, förrän jag plötsligt såg densamma åter upplåtas, samt Sommer, med en bok i handen, blek och förvirrad inträda. Ännu alldrig hade hans fot beträdt detta rum. Min häpnad att just i denna minut finna honom begagna ett dylikt tilltag, blef verkligen stor. Jag hann likvist knapt tillsända honom en förgråten frågande blick, ty efter att med snabbhet hafva öfverlemnad mig boken, hastade han åter bort, genom den halföppnade dörren. En liten papperslapp var det första som vid bokens öppnande föll mig i ögonen; med hämmad andedrägt och klappande hjerta läste jag derå följande, som det syntes i hast tecknade ord: "Mathilda! vill och vågar ni väl i afton, på ett enda ögnablick besöka den lilla grottan invid klippstranden, der den fordne, tillgifne Läraren, endast med några få ord vill uppehålla Er." Handen hvilken qvarhöll biljetten, darrade häftigt; ännu en gång omläste jag dessa rader, tvekande att våga efterkomma den deruti yttrade önskan. Huru kär hvarje Sommers önskan för mig blifvit, sade mig nogsamt mitt hjerta, hvilket, om det kunnat, jagadt af viljan, genast ilat att uppfylla hans åstundan; likvisst afhöll mig nu fruktan att möjligen af min far, eller den öfriga omgifningen kunna öfverraskas, ifrån detta vågsamma steg. Knappt hade jag hunnit

gömma billetten, förän Amalia med tårfulla ögon åter inträdde; hennes bemödanden att hos min Far, i afseende å sine önsknigar vinna något, hade fullkomligt misslyckats; han tycktes fast besluten att följande dag jemte mig afresa. Den kort derefter inträffade soupéen förgick under otrefnad. Ingen enda af sällskapet syntes stämd till munterhet; min far med sitt ständigt otåliga humeur, var ingalunda bland dem, som lifvade, eller förlängde en conversation; min Oncle, som till en dylik dock gjorde ett och annat fruktlöst utkast, åt dessemellan med sin vanliga goda appetite, samt kastade då och då undan sina tjocka buskiga ögonbryn, en förstulen blick på sin bror, hvilken med gaffeln på talriksbrädden afmätt knäpte takt till en af sina favoritmarscher. — Min Tante, på hvars hjerta den afgudade Amalias tårar fallit, tunga som qvaderstenar, förblef sluten, ombjöd för artighets skuld någongång sin svåger af en eller annan rätt, hvilken syntes henne serdeles lyckad, samt formade deremellan oupphörligt den fina damastservietten i sina välkända regelmässiga veck. Sommer strök ovanligt ofta svetten ifrån den höga pannan, undan det sköna mörklockiga håret, samt stirrade för öfrigt blott ned i den sirliga talriken. Gossarne sutto af lutter aktning för den ovänlige gästen, raka som tända ljus, samt Amalia och jag tänkte i närvarande omständigheter sannerligen minst på mat eller dryck. — Efter denna ängsliga timme sades änteligen: god natt, och man åtskildes. Af den flygtiga blick Sommer härunder sände mig, fann jag tydligt hans hopp, att nu se sin önskan uppfylld, men, huru verkställa något dylikt? Jag rigtade just mina långsamma steg åt mitt rum, då oförmodadt den sorgsna Amalia proponerade mig att ännu för sista gången tillsammans med henne besöka våra samfäldta favoritplatser. En liflig aning att möjligen härunder sammanträffa med Sommer, for som en blixtnad genom min själ, och, i ögnablicket derpå, vandrade under tystnad, den hulda Amalia och jag, hand i hand fram åt de rika trädgårdsalléerna. Efter att i en herrlig aftonsvalka hafva promenerat vid pass en timme, föreslog Amalia en liten hvila uppå en skön klippbrant, hvilken plats i synnerhet var blefven henne kär. Man kunde neppeligen njuta en skönare anblick än den, det lugna, vida hafvet, omgifvet af berg och skog, härifrån erbjöd. Här nedsatte vi oss med tårfulla blickar, rigtade långt ut öfver de i fjerran försvinnande hafsböljorne. — Huru häftigt klappade icke mitt hjerta; högst fyra à fem stenkast skiljde mig härifrån den lilla grotta, der jag visste mig otåligt väntad af Sommer, och med ett plötsligt utrop af: "vänta mig här bästa Amalia, blott på ett ögnablick vill jag besöka grottan;" bortilade jag redan med bevingade steg. Med hvilken underbar känsla inträdde jag icke i den tysta hyddan, der den fordom så lugna Sommer, nu med förstörd blick genast mötte mig. "O! min fröken, dyraste Mathilda", uttalade han med staplande röst, "tiden är dyr, blott ett enda ögnablick har jag lofvat uppehålla er och hinner således icke med ord uttala den tacksamhet mitt hjerta känner för er outsägliga godhet att för misstankar här hafva velat blottställa er person; jag vill derföre genast skrida till afhandlandet af det ämne, som, sedan några få timmar, så smärtsamt sysselsatt alla mina tankar. Ni skall lemna oss Mathilda; så har er vän, den goda Amalia sagt mig, ni skall plötsligt och alldeles oförberedt lemna de personer, hvilka blott i er närvaro finna glädjen, hvilka er huldhet, er vänlighet omstrålat med outsäglig fröjd; o! dyra varelse, i hvars närhet jag i årtal varit lycklig nog att få andas, i hvars unga själ jag af en högre försyn blef utsedd att fortplanta himmelens renhet, ni skall då öfvergifva honom, honom i hvars bröst ni himmelska engel, tändt, icke den hastigt uppblossande passionens, nej, den lugna evigt lofvande, evigt fortfarande kärlekens osläckeliga eld; o! ni vet, ännu icke har det obetydligaste ord förrådt er mina känslor, ty, att i ert unga bröst störa den välgörande friden, dertill har jag härtills ej haft hjerta; men nu, nu då ni så hårdt, så oförtänt ryckes ifrån dens bröst, hvilken tillika med dagen, hvars ljus han röner med lifvet, hvars vällust han njuter, vant sig att hugnas af edra blickar, af er hulda omgifning, nu frågar han er, icke öfvertalande, men öppet och utur sitt hjertas djup: kan ni älska med den varm i eviga kärlekens eld, såsom han gör det, älska den fattige, obetydliga Sommer, hvars högsta mål skall blifva, egandet af eder ömt tillbedda Mathilda; för hvars framtida sällhet han i hvarje ögnablick vill vaka, åt hvilken han i svett och möda vill egna sina dagar, sitt lif; Ni känner mig, nu svara, o! svara, dyra, evigt älskade Mathilda." — Mitt svar. — "O!" — jag sjönk mållös i hans vidt utbredda armar. — "Huru lycklig gör du ej din Carl", hviskade han, och tryckte mig än fastare intill sig. — "O! lofvar du att aldrig bryta den ed, detta oskyldiga famntag mig svurit? lofvar du att evigt, när och iferran älska mig lika ömt, lika beständigt? lofvar du att intet förhållande, ingen frestelse, intet jordiskt tvång, skall afvända din kärlek, ditt hjerta ifrån mig? säg lofvar du att evigheten, den oföränderliga, skall möta din själ, mot mig lika trogen, lika kärleksvarm som detta saliga nu?" — O Gud! huru underbart upplöste sig uti en enda tydlig känsla, alla de otåliga, hvilka hitintills oförstådda vexlat om i mitt bröst; himmel och jord, allt försvan för min blick, och nästan utan all känsla tillät jag den af mig — jag kände det nu — outsägligt älskade, att med ömma kyssar ifrån mina läppar borthemta löftet om evig tro. Sagta upplöste sig hans, mig fast omslutande armar: "gå, du måste nu gå", — framstammade han änteligen med salig blick, och — i minuten derpå mätte mina vacklande steg den slippriga gångstigen emellan grottan och klippan, der den vänskapsfulla englagoda Amalia ännu satt väntande på spetsen af dess höga brant. — Då jag tidigare än vanligt följande morgon uppvaknade, stod ett bud, afsändt ifrån min far, framför min säng, genom hvilket han lät tillsäga mig, att genast infinna mig hos honom. "Jag har låtit kalla dig", yttrade han, då jag inträdde, "för att låta dig veta, det jag, i anseende till din tilltänkta afresa, funnit för godt ändra mina planer. Du må ännu här qvarstadna ett år, under hvilken tid jag hoppas du skall aflägga den dig illa klädande barnslighet, som du under min vistelse här, i alltför hög grad yttrat; ett helt år till de femton, skall väl bringa alla dåraktiga och narraktiga infall till tystnad; se så, — du får gå." — Kan jag

beskrifva min glädje öfver detta oväntade återkallande af min dom? Nej, den var så omåttlig att verkligen inga ord kunna tolka dess höjd. Jag hastade nu i fullt språng att hos min älskade Amalia förkunna min lycka; äfven hennes fröjd härvid var högre än jag kunnat föreställa mig, hand i hand flögo vi att än vidare hos min Tante omförmåla, det så lyckligt förändrade beslutet; öfverallt spordes glädje; det var i synnerhet Amalia och mig omöjligt att dölja dess innerlighet; jag fruktade endast att under de få timmar min far ännu befann sig inom huset, genom mina obetänksamma glädjesprång förjaga hans möjligen iråkade bättre humeur, men fann dock honom till min lycka, vid sin ännu om förmiddagen inträffade affärd, vid ett temmeligen trefligt lynne. — O! detta följande år, hvilken sällhet, hvilken utsäglich sällhet medbragte icke det för mig; endast den, som af ett dagligt umgänge med sitt hjertas älskade, runt den rena kärlekens ljufhet, kan göra sig begrepp om, huru lycklig jag nu var. — Ingen anade våra hjertas tysta förbund, ty ett hjertligt umgänge med husets gemensamma gunstling, den allmänt älskade Sommer, hade ifrån första stunden af mitt inträde hos min Oncle, ägt rum. Ingen misstänkte således att i de ungas bröst en ömmare känsla än den stilla vänskapens, funnit tillträde. Men ack! ett år, — huru snabbt bortilar det icke under vänskapens och kärlekens drömmar; — ju närmare tiden led till mitt bestämda aflägsnande ifrån detta sällhetens hemvist, desto oroligare slog mitt hjerta. Min älskade själsyster, den vänfasta Amalia, den enda för hvilken jag dock på sednare tider ej hade hjerta att dölja min hemlighet, blef äfven på samma år formeligen förlofvad med en sin cousin, hvilken omständighet föranledt cousinens oftare vistande i huset. Detta partie var alldeles enligt hennes eget val, och skulle äfven, efter allt utseende bereda hennes framtida lycka. Men, jag återgår till mig sjelf och min smärta, att genom min fars ankomst se hela min fröjd kullstörtad; att mitt öde denna gång var oföränderligt uttaladt, behöfde jag ej betvifla, huru ljufva voro derföre icke de ostörda ögonblick lyckan, att få vara tillsammans med min trofasta Amalia, under de tvenne flygtiga dagar min far uppehöll sig hos oss unnade mig. O! huru outplånliga stå de icke ännu alla med friska drag tecknade i min själ. Mit lifligaste hopp blef nu ett snart återseende af honom, hvilken jag visste äfven innan kort skulle lemna min Oncles hus, för att, med för framtiden ljusare utsigter beträda en ny bana. Men huru hastigt försvann ej uti ett enda ögonblick min fröjd, då min far under middagsmåltiden, den sista dagen af sitt vistande hos min Onkel, i anledning af Amalias omordade partie, oförmodadt yttrade: "Ja, det var dugligt, det var raskt, det säger äfven jag, ingen annan än en krigsman, må någonsin värfva om min dotter, ty vid Gud! ingen ann än en sådan skall dock erhålla hennes hand; stympare, eländige stympare äro alla öfrige, vare sig pennfäktare, bokvurmer eller landtkrabor", och härpå tömde han i ett drag sitt fyllda glas. "Hm, hm", puttrade min Onkel småsnäsigt, "ära vare i alla tider vårt stånd, men icke få vi dock så helt och hållet skamfila våra civila medbröder, ibland dem gifvas ju..." — "Krukor, eländige krukor", skrek nu min far uppbragt, "vid alla dj—r", och härvid knöt han handen i bordet, så tallriken framför honom dansade, "hvad som är sagt är sagt, en militaire och ingen annan skall, så sannt Gud mig hjelpe till kropp, lif och själ, få äran blifva min måg!" En likblekhet hade vid dessa hans ord plötsligt, likt en störtsky, öfverdragit min Carls vänliga anlete, han klagade nu öfver en häftigt påkommen näsblod, samt lemnade i ögonblicket rummet. Min ångest var gränslös, och likväl nödgades jag härunder med lugn blick afbida måltidstimmens slut. De timmar som härpå följde voro de mest pinsamma jag i min lefnad sett försvinna, ty min far önskade nu att jag, tillsammans med Amalia, skulle låta honom höra några stycken, dem han i en framliggande notbok funnit och igenkänt. Jag spelade och sjöng nu, så att till slut hela rummet för mina förvirrade blickar omdansade, men ändteligen steg min far upp, och jag blef således lyckligt befriad ifrån min olidligt plågsamma sysselsättning. — En ljuf tåreflod lindrade vid uppkomsten till mitt rum, mina brusande, så länge i bojer slutne känslor; aldrig, aldrig skall jag glömma den salighet jag erfor derutinnan, att med tårar, så varmt utgjutne för den älskade, kunna lätta mitt hjerta. Oemotståndligt drefs jag nu, att än ett enda ögnablick, det sista, kanske för eviga tider, besöka den sköna, täta, af mig så välkända parken, i hvars rika doftande skugga jag upplefvat så många lyckliga timmar, — men, huru beskrifva mitt hjertas glädje, att efter några stegs tillryggaläggande, varseblifva Sommer, hvilken, med smärtan målad i sina sköna drag, satt blek och dyster, kinden lutad mot den häftigt darrande handen. — Med ilande steg flög jag att här för sista gången slutas i hans för mig vidt utbredda armar; våra läppar förmådde icke öppna sig till uttalande af ord, — stumma, fullkomligt stumma, lågo vi några ögnablick tätt slutne till hvarandras bröst; o Gud! hade jag i denna saliga minut fått utandas mitt hjertas sista suck, huru överlycklig hade icke min själ för evigt flygtat bort, till ett bättre, ljusare hem; men nej, jag var bestämd att erfara pröfningar, ännu hårdare än dem, hvilka genom förlusten af en öm mor, genom evig försakelse af en faders kärlek, redan träffat mitt unga sinne. — Men, jag vill dock ej söka beskrifva den smärta som ovillkorligen bemäktigade sig mig, i den moment jag skulle slitas ifrån den af mig så varmt älskade kretsen, i hvars omgifning jag, ehuru egentligen främling, öfverhopats med den ömmaste föräldra- och syskonkärlek; under fullkomlig vanmakt upplyftades jag, efter det smärtsammaste afsked ifrån alla dessa, i vagnen invid min far, der jag ostörd i ett hörn fick bortgråta min afton.

Huru annorlunda än hos min Onkel tillgick icke nu uti min fars hus; kammartjenare, kuskar och betjenter svärmade om hvarann, och tycktes genom sin extra putsning och makalösa, minutliga disciplin, antyda något Hoflikt. Äfven för min räkning anskaffades tvenne kammarjungfrur, de enda i hela huset, hvilka, undantagandes mig, samt en gammal ondsint madame, den der hade uppsigten öfver linkläderne, utgjorde qvinliga väsen, ty kokning, städning, servering, uppassning, allt bestyrdes endast

genom karlar. — Äfven hvad elegance i meublering etc, vidkom, var luxen vida ögonskenligare, än då min mor ännu lefde; alla de då ganska propra husgeråds-effecterne voro nu utbytte mot nya, ypperliga och dyrbara, äfven som dylika ännu dageligen anskaffades i allt större mängd. Min far tycktes verkligen aldrig blifva mätt på slikt öfverflöd.

Mina dagar forgingo under temmelig enformighet; förmiddagarne tillbragtes vanligtvis under fullkomlig ensamhet, intill kl. 3, då jag i min merendels alltid tyste och slutne faders sällskap, fick intaga min middag. Aftnarne ifrån 6 till 10, användes att emottaga eller göra besök, hvilka sistnämnde dock sällan inträffade, af orsak att min far högst ogärna lemnade sitt hus, men väl dageligen derstädes inbjöd personer af förnämsta qualité. — Att denna bestädiga hemmavaro alldeles öfverensstämde med min nuvarande böjelse, blef tydligt; jag omlefde nu under sorgsen ensamhet många lyckliga stunder, dem jag under vistelsen hos min Onkel, med outsäglig tillfredsställelse njutit. Minnet af dessa tider var den dyrbaraste af alla mina besittningar, det enda som vakande och drömmande utgjorde min glädje; äfven ett och annat ifrån Amalia stundom ankommet bref, kom härunder att lifligt hugna mitt sinne, jag kände vid hvarje sådants ankomst den obeskrifligaste fröjd, emedan jag, för det första oändeligen ömt älskade denna ljufva systerliga vän, och för det andra, emedan ett dylikt på så mångfalldigt sätt lät mig påminnas den lyckligaste, och sällaste tid i hela min lefnad.

Ett år hade sålunda förgått, — jag hade härunder, i anseende till svårigheten att icke upptäckas, blott en enda gång, genom min hulda Amalia, njutit sällheten af ett långt brefs ankomst ifrån Sommer, deri han, i de mest lefvande och själfulla ord, för mig upprepade sina känslor och tankar, förvissade mig om den rena kärlek, hvilken i hans bröst, först med döden kunde upphöra; påminde mig om tusende lyckliga tillsammans tillbragte stunder; besvor mig, att bevara min honom en gång lemnade tro, samt underrättade mig sluteligen derom, att han, i anledning af min fars nog hårdt yttrade beslut, — att endast åt en militair lemna sitt barn, — redan sedan ett halft år — ingått i militairtjenst, på hvilken bana han nu medelst ådagaläggande af drift och ihärdighet hoppades erhålla sina förmäns välvilja, och sluteligen blifva i tillfälle vinna sitt hjertas högsta mål, — min hand. — Gud! hur upprörde mig icke detta uppoffrande af egna kärare åsigter; han hade nemligen aldrig ägt tycke för Militairlifvet, detta hade jag tusende gånger hört honom yttra; det var således helt och hållet af kärlek till mig, som han öfvergifvit den civila bana, i och för hvilkens skickliga beträdande, han i årtal användt så mycken själsansträngning. Med den innerligaste känsla af ömhet erfor jag allt detta, mitt hjerta slöt sig till den älskade, om möjligt i ännu högre grad än tillföre; det lifvande hoppet, att en gång, välsignad af min far, med Sommer kunna knyta ett ouplösligt band, fick nu ett bestämt insteg i mitt bröst; lifvet, — det på sednare tider för min blick så dystra, så hemska, antog nu en ljus, himmelsklar färg; med ett ord, jag började åter lefva afvundsvärda dagar. — Under dylika sällhetsdrömmar hade jag änteligen fyllt mina sjutton år; — nu inkallade mig en dag min far till sig, gaf mig med en vink tecken, att närma mig den plats, der han på soffan halflåg, samt bad mig sluteligen att, sittande på en stol, afhöra hans meddelanden. "Du har nu" — började han med likgiltig ton, "uppnått den ålder, då en flicka vanligtvis börjar tänka på ändamålet med sin existence; om äfven hos dig denna naturliga känsla yppats, känner jag ej. — Jag vill derföre nu i korthet meddela dig en sak, deri jag hoppas du med tillförsigt till mitt faderliga välförstånd, utan motsägelse skall finna dig; — Öfverste T., en behållen duglig karl, har för icke längesedan hos mig anhållit om din hand, han hade väl det löjlige infall, att äfven af din egen mun önska höra ditt vanliga samtycke, hvilken omväg jag likvisst fann alldeles onödig, hvarföre jag, å dina vägnar redan lemnat honom det oåterkallelige Ja, som jag nu önskar och befäller, att du ännu i denna afton sjelf för honom skall uttala. Han är" — tillade min far, efter en paus, "hvad du väl sjelf vet, icke mera ung, men hans reelité så mycket pålitligare; och skall säkert hans frikostighet, förenad med ett godt bemötande, ersätta dig de 50 år han som man äger mer än du. — Nu nog — du känner min vilja."

"Min far! min far!" framstammade jag i gränslös ångest, "för Guds skuld, afkunna icke så grymt min dom; hör mina böner, se till min förtviflan, jag kan, — nej, jag kan omöjligt hörsamma denna alltför hårda begäran; mitt hjerta är sedan länge ej mera fritt; jag kan således icke medgifva Öfverste T. det samtycke ni, utan att lyssna till detta hjertas röst, så grymt, så omenskligt lemnat honom. Återtag, o! jag ber er min egen, min gode far, jag bönfaller, för Guds skuld, återtag..." — "Hvad, — du vågar, du ussla", dundrade min far med gräselig röst, och ögonen rullade vildt i sina gropar, "du vågar verkligen med ett enda ord motsätta dig min önskan, du eländiga afföda, hvilken ifrån din födelsetimme varit mig en helfvetets pina, och du, du skulle verkligen våga att annorlunda än med djup hörsamhet för min befallning emottaga din, af mig utsedde fästman? — ditt hjerta... — O! du häderska af all barnslig lydnad; så vare då du af mig, din egen far, förbannad i tid och evighet; måtte under samvetsagg, och ofrid, du irra kring, en varnagel för alla dom, hvilka under trots, och sjelfmyndighet, glömma sina skyldigheter mot föräldrar. — Nå väl, är du nu nöjd?"

Jag hade under en häftigt gripande yrsel, vanmäktig nedfallit på mina knän; mitt hjerta stod orörligt. Kallsvetten lopp liksom i vågor öfver panna och hals; jag förblef under flere minuter fullkomligt oveten om hvad som föregått. — Min närvaro i min fars rum, samt åsynen af hans gråbleka, gräseligt förvidna ansigtsmuskler, påminte mig sluteligen om den grufveliga sanningen; jag släpade mig nu, under den

outsägligaste ångest fram till hans knän; omfattande dem med ursinnig kraft, framprässade jag med brinnande läppar och den högsta ansträngning: "min far, jag vill, o jag vill efterkomma..." — "Ha! du vill nu, din ussling, du vill nu, efterkomma min önskan, icke derföre att din barnsliga pligt, eller tillgifvenhet uppfordrat dig dertill, men emedan du fruktar förbannelsen af mina läppar; vanartiga vanvetting, hon drabbe derföre din hela varelse, ända till det ögnablick du med glädjetydande blick, inför T. aflagt ditt tacksamma antagande af hans anbud. — Nu gå, jag fördrager derförut icke din anblick."

Himmel! hvilka helfvetiska qval utstod icke mitt arma hjerta, timmarne efter dessa fasansfulla ögnablick; jag tänkte på intet annat, än att snart se den för visiter utsatte timmen — infalla, hvilken änteligen skulle lösa den tungt tryckande förbannelsen från min lidande varelse; jag tänkte icke en minut på Sommer; min far, min omensklige far, var den enda, hvilken, i förskräckelig skepnad oafvikligen framstod för min själ. — Änteligen utpekade den sekellångsamt skridande visarn på 6; och kort derefter stadnade Öfverste T—s vagn framför vår port. — Ett himmelens budskap hade alldrig kunnat vara mig kärkomnare; med blossande kinder och flygande gång hastade jag genom den långa rad af praktrum, hvilka skiljde mig från förmaket, der Öfversten redan jemte min far stod inbegripen i något samtal. Jag inträdde nu, och gick med ilande steg fram till den utsedde fästmannen: "med tacksamhet för Herr Öfverstens hedrande anbud har jag nu, enligt Herr Öfverstens egen önskan, äran uttala mitt hjertliga antagande af" ... mera förmådde jag ej, mina läppar vred sig convulsiviskt, det svindlade för min blick, och den vördnadsvärde Öfversten, hvilken i den outtalade meningen troligen endast såg den jungfruliga timiditén, slöt mig under utrop: "O! du täcka, söta, englalika flicka", just i rättan tid i sina darrande vidt öppnade armar.

Förlofningen försiggick helt och hållet utan vittnen; om trenne månader skulle jag vid Öfversten smidas med ägtenskapliga band. — Mina känslor vid allt detta kunna lättare tänkas, än beskrivas; min fars alldrig förr visade vänlighet var dock den ljusstråle, hvilken uppehöll mitt ofta svigtande mod. — Huru belåten skulle icke en fri qvinna, med ett par dussin år mer på nacken, i mitt ställe kunnat vara, ty Öfverste T. var en den mest agtningsvärda och rättskaffens man, man kunde tänka. Öfverseende ömsintheit, och tålmodighet, voro egenskaper, hvilka hos den hedervärde gubben stundeligen framlyste; äfven den vid dylika åldrar så vanliga snikenhet på jordiska fördelar, afskydde han som synden, icke allenast hans närmsta, men äfven fremmande personer, hvilka hos honom anklagade sin nöd, gingo alldrig ohulpne ifrån den menniskoälskande mannen.

Endast en månad återstod nu för min frihet. Min far ämnade just börja föranstalta om lysning och brudutstyrsel, till hvilket sednare den frikostige brudgummen bestämdt velat göra ett verksamt bidrag, då en dödande slagfluss, oförmodadt nedlade den gamle Öfversten på sjuksängen, der efter tvenne dygns lugnt kämpande, han för evigt insomnade.

Mitt unga sinne saknade i den bortgångne, den aktade vännen, men gladdes ovillkorligen åt sin nu återvundna frihet. Jag tyckte mig genom frivilligt försakande af all jordisk fröjd, hafva gjort min far det största offer han någonsin kunde fördra, och ansåg mig således härefter fullkomligt fri ifrån hvarje tvång å hans sida. Nu först hade jag åter mod att genom ett ömt bref till min älskade Carl delgifva honom mina utståndna qval, upplifvande med glad förtröstan honom så väl som mig sjelf, till nytt hopp, om slutelig framgång. — Men, hvem tyder min förskräckelse, då min far ett halft år derefter, dels med böner, dels med hot, åter påyrkar en förbindelse med en person, hvars löjlighet allena bordt afskräcka hvarje förnuftig far ifrån, till och med den aflägsnaste tanke om förening med sitt barn; Friherre Y., en man öfver femtio år, ful och halt, med ett högmod, och en besparingsanda utan like, men hvars enorma förmögenhet i min fars ögon mäktigt öfverskyldde hvarje själens, eller kroppens bristfällighet, hade funnit för godt hugna mig med sin nådiga blick, och utseddes nu af min far till min ägta man. — "Hvad jag förbehåller", tillade min far, sedan han i vidlyftiga ord föreställt mig fördelarne af detta partie; "inga affecter, inga tragedier, du vet att jag äger makt, och kan med stränghet förfara, der goda ord ej hjälpa; vill du godvilligt foga dig i min önskan? eller..." — Hu! hans blickar förvildades åter, min inbillning försatte mig med fasa till den tid, då, för hans raseri, ingen gräns tycktes hafva funnits; med skälfvande läppar uttalade jag hörsamhet, — och, uppå min adertonde födelsedag firades med pomp och ståt, min förening med den rike Baron Y., den vämjeligaste varelse jag någonsin sett.

Detta allt hade så hastigt försiggått, att jag knapt redigt kunnat betänka mitt öde; icke en enda rad ifrån min hand, hade för min Carl delgifvit detsamma, han var och blef fullkomligt oveten om förändringen af våra lefnads-utsigter.

Det hus min far på hyra innehaft, var nu af Baron Y. för oss gemensamt inköpt, allt var sig derinom likt, endast den fria Mathilda gick der nu, bunden och dyster, förenad med en person, hvars alla åsigter voro ifrån hennes så vidt åtskiljde, som hennes arma hjerta var skiljt ifrån hans.

Efter ett långt tilländalupet år, hvarunder mitt enda hopp varit det sluteliga emottagandet af den ljufva älskade varelse jag bar i mitt sköte; satt jag en aftonstund, — min man och far voro utreste på en

spel-soirée, — ensam och tankfull, invid den lilla säng der min tvenne veckor gamla son ljuft slumrade; mina tankar hvilade nu, som oftast, oafåtliga hos honom, hvilken jag troligen alldrig mer skulle se; hvilken för mig gjort så mycket, och hvilken jag emot min vilja lönat så hårdt, så grymt; ymnigt flödade mina tårar vid den lifliga föreställningen, huru det kunnat vara, och huru allt nu var; då öppnades oförmodadt och med häftighet dörren till mitt rum, och o min Gud! Carl! min alldrig förglömda Carl! stod skön, och reslig i herrlig officers-uniform framför mina förvånade blickar. — I ett nu låg han för mina fötter. "Ändteligen, ändteligen min dyra, dyra Mathilda", utropade han med all kärlekens styrka, "är jag nu här, ser jag dig då åter; o! skall jag väl nu kunna hoppas att af din far vinna löfte om din hand, skall ej vår trogna karlek beveka, och medla hos honom för oss; jag är nu sedan ett halft år, Premier-Lieutenant, äger mina förmäns aktning, och sanna ynnest, och måste med alldrig hvilande ansträngning, dageligen göra mig förtjent om allt vidare befordran; din stränge far skall ej äga samvete att vägra mig min ljufvaste lycka", och nu slöt han mig med ursinnig ömhet i sina trofasta, älskande armar. — "Gud! Gud! det är för mycket", framsuckade jag med qväfd röst, "du vet då ej" ... och nu upplyftade jag med darrande hand floret som betäckte den lille. — "Evige himmel! du är..." stammade han bleknande, och vacklade flere steg tillbaka. — "Jag är, — ja! jag är, jag olyckliga! en annans maka; inför Gud din, endast och evigt din trogna, din samma, dig gränslöst älskande Mathilda, hvilken vid minnet af dig, i vården af sitt hulda barn, äger sin enda glädje; — men, för verlden, maka åt en femtio-årig, högmodig, girig, plågsam man, den der med stundelig otålighet vet förbittra mina sorgfulla dagar; men, o Gud! huru har då alldeles kunnat undgå dig underrättelsen om"... — "Du är då för mig förlorad", framsuckade han nu, liksom uppvaknad ifrån en tung svår dröm, "jag äger dig ej mer! o! Mathilda, är du verkligen en annans? icke min; icke min, mer? — Är det du sjelf som afsagt dig mig, frivilligt, alldeles frivilligt?" — Jag fasade för brottet att som en annans maka, med ömhet slutas till en främmande mans bröst, men nu, nej, detta hemska, detta vanvettiga i hans både röst och ord, — jag ägde mer intet betänkande. "O! dyre Carl! min själs älskling;" uttalade jag med fast röst, och tryckte en varm kyss på hans bleka fuktiga panna, "frivilligt af hela min själ, älskade jag dig, endast dig; så gör jag, jag svär det vid Gud, och detta oskyldiga barn, så gör jag det ännu, och intill min sista suck; endast tvång, det grymmaste tvång har slitit mig ifrån den, hvilken mitt hjerta alldrig kan glömma; tror du mig Carl? eller skall äfven ditt misstroende fördystra mitt unga, högst olyckliga lif?" — Han hade åter sjunkit till mina fötter. "O! då är, och förblir du evigt min", hviskade han med svag röst, "om äfven hela detta långa lif skulle åtskilja oss; då, då, återfinna vi hvarann likväl en gång, deruppe, ett ömt, troget, älskande syskonpar, dem den heligaste kärlek änteligen en gång skall förena; och nu min hulda, min evigt älskade Mathilda, min dyra syster, nu farväl, ett långt, ett evigt farväl; alldrig beträde min fot detta land, der jag ägt, och beröfvats hvad jag skattat högre än mitt lif." — Han tryckte på den nyföddes panna en lätt välsignande kyss, slöt än en gång mig, med passionens hela häftighet till sitt högt klappande bröst, samt lemnade mig i detta lif — för evigt.

Huru grymt uppref icke denna omständighet de blödande såren i mitt hjerta; jag älskade, älskade med den mest hänförande makt, öfver all beskrifning; och bäfvade dock i hvarje ögnablick att för mig sjelf tillstå denna brottsliga svaghet. — Han hade, den olycklige, enligt med hvad jag af min kammarjungfru sedermera fick veta, på blotta efterfrågan om icke huset beboddes af Baron N., genast hastat trapporne uppføre och således, öfvertygad om äfven min dervaro, utan vidare omsvep ilat att upphinna mina rum.

Efter en tidrymd af fem evighetslånga år, erhöll jag händelsevis genom en min ungdomsvän Prostinnan K., hvilken för några år tillbaka åtföljt sin man till X, underrättelsen om Kapitain Sommers ditflyttning med sin unga fru; — genom förfrågningar fick jag kort derpå af samma hand veta, att han redan i tvenne år varit gift med en ganska älskvärd varelse; — att han var densamme jag ännu med lika oförminskad häftighet älskade, behöfde jag genom hvarjehanda inträffande omständigheter icke betvifla; jag gladde mig endast af allt hjerta, att han ändteligen funnit en varelse, med hvilken han, i en lycklig förening kunde glömma sina vidriga motgångar, och fägnade mig ännu så mycket mer, som jag hörde honom med sin älskade lefva ett sorgfritt, oberoende lif. Huru varmt välsignade icke jag den stund, som sedermera genom den lilla Mathildas födelse kom att förljufva den dyre fadrens dagar, o! hade jag blott genom en enda kärleksfull kyss på hennes späda kind, fått återgälda den välsignelse han en gång så varmt öfver min lilla Gustaf uttalade.

Redan tredje året af mitt ägtenskap hade min far dödligt insjuknat; han hade ofta under dessa år, vid erfandet af den alldeles oerhörda niskhet, och misstänksamhet min man vis à vis användandet af penninge-medel, visat, genom halfuttalade ord, yttrat sitt missnöje deröfver, ja, till och med någongång på ett fint sätt låtit den mäktige Baronen förstå, huru opassande ett dylikt förfarande i hans omständigheter var. Alla sådana föreställningar voro, och förblefvo likväl fruktlösa. — Vid sin dödssäng kallade nu mig min far till sig, erkände med rörande ord sin emot mig ständigt visade hårdhet, den han, om icke förr, åtminstone nu, sade sig bittert ångra, nedkallade öfver mig, sitt genom honom olyckligt vordne barn, den högstes välsignelser, samt afsomnade sluteligen under häftiga plågor i mina dotterliga armar. — Att efter honom hyckla en saknad, den jag icke kände, vore mer än usselt; jag hade af fullaste hjerta gifvit honom den tillgift han så lifligt önskat, och ansåg nu som min största lycka att åt

glömskan kunna lemna alla dessa försvunna osälla år. — Ännu i fem derefter följande, utstod jag vid min omilda makes sida svåra tryckande dagar. Gud den högste fann likväl, efter ett åttaårigt, olyckligt ägtenskap, måttet fylldt; Baron Y. afsomnade efter några få dagars sjukdom, efterlemnande mig samt sin ende son, en snart sagt omätlig förmögenhet.

Hade min lycka som hustru varit ingen, var den deremot som mor, afundsvärd; — en engel i mennisko-skepnad sväfvade nu invid min sida, och förljufvade genom sin mildhet, känslighet, samt ljusa fattningsgåfva, i högsta måtto mina dagar. — Med beklämt hjerta emotsåg jag väl den tid hvilken i och för hans studier ovilkorligen skulle aflägsna honom ifrån det stilla hemmet, men skattade också så mycket mer de år jag ännu i synlig måtto fick hylla honom vid mitt moderliga bröst. Min alltid lika älskvärde broder, hade ett år efter mitt gifte, förenat sig med en vacker, men till sin själs-uppfostran temmeligen vårdslösad varelse, hvilken för världens glans och gunst, ofta glömde sina ädlare åligganden; den hulde fädrens bemödanden att på en mera vinningsrik punkt rigta sina trenne späda älsklings begrepp, syntes nästan fåfänge, i synnerhet hvad hans båda flickor angingo; modrens världsliga åsigt hade redan hos dem gjort alltför betydliga framsteg. — Den äldsta af dessa, den nuvarande Majorskan Pygmeus, var endast tio år, då fadren genom den oskonsamma döden borttrycktes utur deras krets. — Jag begret med blödande hjerta i honom, den ädlaste vän, den kärleksfullaste bror, himmelen någonsin mig kunnat förinna.

Äfven den ljufva Amalia bortkallades af en högre Försyn vid knappa 23 års ålder, förutgången af sitt enda barn, en älskvärd och hoppfull son. — Jag ägde således icke heller länge trösten af hennes ofta hugnande tillvaro: — Hon begråtes ännu ömt och troget af den sörjande mannen, hvilken under ett, ehuru alltför kort ägtenskap, dock lyckligt nog blef i tillfälle uppfatta hennes hjertas ovanligt älskvärda egenskaper.

Ännu min Mathilda, vill jag meddela dig, hvilken ensamt denna lilla skrift är egnad, mitt under härpå följande tid varmt hysta hopp, och mina önsknings. — Jag ägde nemligen ingen lifligare tanke, än att en gång, i händelse den högste unnade eder hvardera lifstid, förena dig med min dyre Gustaf, och hade jag så helt och hållet införlifvat mig med denna idé, så jag med verkelig svårighet skulle sett det misslyckadt. — Tänk dig således min grämelse att genom Prostinnan K., af hvilken jag tid efter annan erhöll underrättelser om din famille, höra dig, ehuru alltför ung, redan oförmodadt fästmö. — Jag trodde mig nu häri se Guds finger, och upphörde en lång tid med alla förfrågningar rörande dig, eller dina föräldrar, samt företog, för att skingra den bedröfvelse denna oförberedda omständighet förorsakade mig, såsom ock för stadgandet af min i långliga tider högst vacklande hälsa, i sällskap med min son, en utländsk resa, hvilken varade i närmare tvenne års tid.

Med föga återvundna krafter återvände jag nu till mitt hemland; men — Gud, hvilka underrättelser mötte mig här: — din mor var död, troligen af sorg öfver eder plötsligt förstörda egendom, hvars förlust tvungit henne att för förvärfvandets af det behöfliga, öfver förmåga anstränga både hälsa och krafter; din far, den af mig evigt saknade, hade ett halft år derpå följt henne; och du! irrade ensam, fader- och moderlös, öfvergifven af kärleken, hvilken i dig, den rika arftagerskan efter dina föräldrar, nu synbart endast hyllat guld; — du, var nu ett lidande offer för beroendet och nöden. — Himmel! hvilken hjertskärande smärta erfor jag icke härvid; min lifliga önskan blef sedermera att som din ömma mor, få emottaga dig i mina öppna armar; — du vet huru det lyckats mig; Prostinnan K. var härvid min verksamma medhjelperska. Med otålighet räknade jag dagarne, ja, till och med timmarne, intill din ankomst; o! huru saligt belönad blef jag ej genom den dotterliga kärlek du så huldt egnat din tacksamma vän.

Huru mycket Baron C. dig gjorda anbud förskräckte mig, kan du af mitt åter upplifvade hopp, om en förening emellan dig och min Gustaf, lätt sluta till; ödet skulle likväl här få styra, så blef mitt oåterkalleliga beslut; deraf kommo mina i detta hänseende alfvarliga föreställningar; deraf de moderliga råd du utur mitt bref kunde inhemta. — Mitt hjerta klappade af utsäglig fröjd, vid det beslut du, följande endast ditt eget hjertas röst, så ståndaktigt för mig uttalade. — Ännu förestod så väl för dig, som mig sjelf, den pröfning, för hvilken lyckan gynnade mig att på det oförmodadt erhållna — krona utställa oss alla. — Äfven Gustaf, min dyre Gustaf, skulle härvid bedragas, det förblef en nödvändighet, på det edra hjertan frivilligt, och utan förbehåll skulle finna hvarann; han trodde dig, enligt mina ord, bestämt förlofvad i S. — Med en glädje, den jag knapt kunde dölja, upptäckte jag nu den kärlek, hvilken, lik en häftig eld uppblossade i edra hjertan; den slog rötter, allt djupare och djupare, ju mera jag syntes er blind och oveten af dessa edra känslor; och — o Gud! jag kände mig under allt detta, den lyckligaste mor under solen. — Men nu, — nu kom det hårdaste af alla prof; du skulle med lågande hjerta, med ömt besvarad kärlek uppoffra dig, för din välgörerska; — mitt hjerta led härunder, utsägligt, ja, verkligen utsägligt; men, att se dig likt ett luttradt rent guld, genomgå frestelsen, att med försakelse af din högsta jordiska lycka, se dig för din pligt afstå din kärlek, — o! det var något jag under salig njutning eftersträfvade. Att din själ, oakadt alla sina lidanden, var stark nog till hvarje uppoffring, derom var jag fast öfvertygad; o! förlåt mig, förlåt mig allt detta, du, min själs dotter, min oförgätlige Carls dyra älskling, hvilken nu för evigt, för evigt genom min Gustaf blifvit min

ofrånsliteliga, dyrbaraste egendom.

Här sluta sig Friherrinnans anteckningar. — Den främmande handen vill nu endast tillägga några högst få ord, hvaruppå mina unga läsarinor troligen finnas litet nyfikne; nemligen: huruledes några dagar, efter det den lyckliga Mathilda Y. med sin älskade förenades, den olycklige Härads höfding R., genom ägtenskapliga band, så vidt han det nu mera förmådde, godtgjorde den arma Caroline D. hennes obeskrifliga lidande. — Hon var likväl icke länge i behof af detta återgifvande af hennes förlorade lugn, ty fjorton dagar efter sin tilltvungne förening med R., afsomnade hon lugnt, efter att under smärta hafva gifvit lifvet åt en täck son; äfven han, den lille, öfverlefde endast några få timmar sin mor; de hvila nu båda i samma inhägnad som huldt skyddar den saliga Rosa.

Baron C—; men, man förmodar likvisst ännu endast något dylikt — lärer genom ett oförtänt sammanträffande med Hulda N., hvilken jemte sin mor, och sin, i följd af det lidna skepps brottet blesserade far, begagnar brunn, samt bader i S., — åter påmints om kärlekens lycka. Hon skall vara en oändeligen täck och själfull varelse, huld i ordets egenteliga bemärkelse; — tillräcklig anledning nog för den känslige C. att med sitt varma rättskaffens hjerta ersätta henne dess långvariga saknad och lidande.

Och nu, mina hulda öfverseende läsarinor, är tillika med den själalyckliga Mathilda Y., ägarinnan till den främmande handen sluteligen i tillfälle att göra er samtliga sin ödmjuka afskedsreverence; att densamma å den sistnämndes vägnar, icke blir ibland de modernaste, deruppå kunnen J, i betraktande af hennes tillvaro på landet, draga säker växel; men, blifven J, med denna enkla författare-produkt, lika öfverseende, som J det måsten vara, med hennes naturliga motsträfvighet för moderna plattheter, kan hon dock skatta sig lycklig; ty, för den naturliga ofattligheten rår ju den stackars menniskan ej. Hon kan blott härvid till sitt sanskyldiga lugnande, tillgripa och på sig använda salig farmors sins tröstegrund: "*O! blif tig alltid lik, så går tig alltid väl*". — Detta oaktadt lofvar hon er dock mina vänliga läsarinor, att till dess hon möjligen härnäst med er kan sammanträffa, och hon, men här uppstår ett fatalt stort Not. Ben., då ännu af eder igenkännes, (hvilket oss emellan sagt, såsom högst inmodernt alldeles är aflagt) till reparerande af sin nu visade oskicklighet, vinlägga sig om ett regelmässigt inöfvande i den sublimaste och mest graciösa compliment, icke en sådan som, hvarken den verkliga eller falska Taglioni, för er utfört, — nej Gud bevars; men högst, och tillräckligt nog, endast en dylik, med den en liten enkel landtpastorska möjligen kan komma ut med, — till dess... Gott sey bey uns!

End of Project Gutenberg's Murgrönan, by Fredrika Wilhelmina Carstens

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK MURGRÖNAN ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the

user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or

unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we

do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.